

Efsanevi "Mısır Dizisi" devam ediyor...

WILBUR SMITH ÇÖL TANRISI

KİTABIN ORJİNAL ADI:
DESERT GOD

YAYIN HAKLARI
© 2014 WILBUR SMITH
ONK TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ

BASKI
1. BASIM/KASIM 2014/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

ISBN 978-975-21 - 1915 - 4

E-pub:Ayhan Hocha

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yaymevi Sertifika No: 10766
Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

WILBUR SMITH

ÇÖL TANRISI

TÜRKÇESİ

SÜLEYMAN GENÇ

Yazarın Yayinevimizden Çıkan Kitapları

BENCİL (Courtney Dizisi)
FIRTINA (Courtney Dizisi)
BİR SERÇE DÜŞTÜ (Courtney Dizisi)
ALEV KIYILARI (Courtney Dizisi)
HÜKME DENLER (Courtney Dizisi)
GAZAP (Courtney Dizisi)
ŞİMDİ ÖLMEK ZAMANI (Courtney Dizisi)
TUZAK (Courtney Dizisi)
YIRTICI KUŞ (Courtney Dizisi)
MUSON Y AGMURLARI (Courtney Dizisi)
MAVİ UFUKLAR (Courtney Dizisi)
LEOPAR KARANLIKTA AVLANIR (Ballantyne Dizisi)
MELEKLERİN GAZABI (Ballantyne Dizisi)
ŞAHİN (Ballantyne Dizisi)
NEHİR TANRISI (Mısır Dizisi)
YEDİNCİ PAPIRÜS (Mısır Dizisi)
BÜYÜCÜLER KRALI (Mısır Dizisi)
11. YAZIT (Mısır Dizisi)
LANETLİLER KÖRFEZİ
MACERACILAR
ŞEYTAN ÇIĞLIĞI
BİR AVUÇ KUM
DENİZ KADAR AÇ
VAHŞİ ADALET
FİLLERİN ŞARKISI
GÖKLERİ SÜSLEYEN KARTAL
GÜNEŞİN ZAFERİ
AVCININ KADERİ
KISIRDÖNGÜ

*Bu romanı kıymetli eşim ve biricik hayat arkadaşım
Niso'ya ithaf ediyorum. Seni tanıyana dek mutluluğun
gerçekte ne demek olduğunu aslında hiç bilmiyormuşum.*

*Şimdi hayatımın her bir gününü aşk, kahkaha ve
mutlulukla dolduruyorsun.*

*Yanımda sen olduktan sonra sultanlarla
yer değiş deseler nafile.*

Aton, öbek öbek yağ yığını derin göz çukurlarına gömülü küçük gözlerini kırıp aramızdaki bao tahtasından başını kaldırdı. Bakışlarını lagündeki berrak suda çırılçıplak eğlenen Tamose kraliyet sarayının iki genç prensesine çevirdi.

"Artık çocuk değiller," dedi mevzuyla ilgili en ufak bir şehvet belirtisi göstermeden. Büyük Nil Nehri'nin durgun sularındaki lagünlerinden birinin yanında, palmiye yapraklarından örülü açık bir kamerye altında karşı karşıya oturuyorduk.

Kızlardan bahsetmesinin, bao taşlarıyla bir sonraki hamlemden dikkatimi dağıtma çabası olduğunu biliyordum. Aton kaybetmeyi sevmezdi, bu yüzden nasıl kazanacağını pek fazla vicdan meselesi yapmazdı.

En kadim ve en candan arkadaşlar listemde Aton hep üst sıralarda olmuştu. O da benim gibi hadımdı ve eskiden köleydi.

Kölelik dönemi sırasında ve ergenliğe girmeden uzun süre önce, istisnai aklı ve keskin zihinsel güçleri sayesinde, efendisi onu diğerlerinin arasından seçip almıştı. Bu yeteneklere yoğunlaşmayı ve onları özenle yetiştirmeyi arzuluyordu. Libidosunun dikkatini dağıtarak körelmelerini önledi. Aton, onun için aşın derecede değerli bir maldı, bu yüzden efendisi, hadım ederken Mısır'daki en meşhur tabibi çağırmişti. Efendisi öleli çok olmuştu, ancak Aton köle statüsünün çok üstüne yükselmişti. Artık Teb'de firavunun kraliyet sarayının mabeyniydi; fakat aynı zamanda uygar dünyanın her bir yanına dağılmış muhbir ve gizli ajan ağını yöneten casus üstadıydı. Onunkini geride bırakan sadece tek bir teşkilat vardı ve o da benimkiydi. Diğer pek çok şeyde olduğu gibi bu konuda da birbirimizle dostça bir rekabet içindeydik; bir darbeyi gerçekleştirmek, biriyle diğerini bertaraf etmek kadar bize muazzam bir haz ve tatmin duygusu yaşatan çok az şey vardı.

Arkadaşlığı bana tarifsiz keyif veriyordu. Beni eğlendiriyor, yerinde öğütleri ve basiretiyle sık sık beni şaşırtıyordu. Arada bir yeteneğimi bao tahtasında sınavabiliyordu. Övgü konusunda her zaman fazlasıyla cömertti. Ancak çoğu zaman kendi dehamı yansıtan bir ayna gibi davranıyordu.

Arlık ikimiz de iki prenses arasında diğerinden yaklaşık iki yaş daha küçük olan Bekatha'yı süzüyorduk. Gerçi bu gerçeği tahmin etmeniz mümkün değildi, zira yaşına göre uzundu ve göğüsleri büyümeye başlamıştı; ayrıca serin lagün suyunda göğüs uçları fütursuzca dikleşmişti. Esnek ve kıvraklı; gülüşü içtendi. Bununla birlikte hercai bir tabiatı vardı. Asil yüz hatları adeta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi; burnu ince ve düz, çenesi belirgin ve yuvarlaklı, dudakları kusursuz bir kavis çiziyordu. Gür saçları, güneş ışığında bakır parıltısı gibi ışıldıyordu. Bu babasından miraslı. Kadınlığın kırmızı çiçeğini henüz göstermemiş olsa da vaktinin çok uzak olmadığını biliyordum.

Onu seviyordum, ama doğrusunu söylemek gerekirse ablasını biraz daha fazla seviyordum.

Tehuti, iki kızdan daha büyük ve güzel olanıydı. Ona her baktığımda sanki bir kez daha annesini görmüş gibi oluyordum.

Kraliçe Lostris, hayatımın tek büyük aşkıydı. Evet, onu bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi sevmiştim. Çünkü dostum Aton'un aksine ben, erkekliğe adım atıldıktan sonra hadım edilmişim ve kadın bedeninin hazzını biliyordum. Aslında Kraliçe Lostris'e karşı olan aşkım hiçbir zaman muradına ermemişti, zira o doğmadan hadım edilmişim; ne var ki asla dindirilmediğinden gittikçe artıyordu.

Çocukluğunda ona bakmış, uzun ve neşeli hayatı boyunca yol göstermiş, bildiğim ne varsa hiç

esirgemenen nasihat verip rehberlik etmiştim. Sonunda kollarımda can vermişti.

Lostris, ruhlar diyarına gitmeden önce asla unutmayacağım bir şey fısıldamıştı: "Ömrüm boyunca sadece iki adam sevdim.

Sen Taita, onlardan biri de sendin."

Bunlar, hayatım boyunca duyduğum en hoş sözlerdi.

Kraliçenin lahdinin planını bizzat çizdim; inşasına sürekli nezaret ettim ve eskiden güzel olan cansız bedenini lahdin içine kendi ellerimle yatırdım. O an onunla birlikte yeraltı dünyasına gidebilmek için neler vermezdim. Fakat bunun imkansız olduğunu biliyordum, çünkü kalmalı ve kraliçenin evlatlarına bir zamanlar ona baktığım gibi bakmalıydım. İşin doğrusu bu, hiçbir zaman külfetli bir yük olmadı, zira hayatım bu kutsal görevle yücelmişti.

On altısına geldiğinde Tehuti çoktan yetişkin bir kadın olmuştu. Cildi parlak ve lekesizdi. Kolları ve bacakları tıpkı bir dansözün ya da babası için kendi ellerimle oyduğum ve mezarını kapatmadan evvel lahit kapağının üzerine koyduğum o müthiş savaş yayının kanatları gibi incecik ve zarifti.

Tehuti'nin kalçaları dolgun, fakat beli şarap sürahisinin boynu gibi inceydi. Göğüsleri yuvarlak ve dikti. Başını örten altuni sık saç lüleleri hale gibi parıldıyordu. Gözleri annesininkiler gibi yeşildi. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi; bana doğru bakıp gülümsediğinde tebessümü kalbimi yakıp geçiyordu.

Nazik ve kolay sinirlenmeyen bir mizacı vardı, fakat kızdığı anda korkusuz ve bir o kadar da inatçı oluyordu.

Annesini nasıl hala seviyorsam onu da neredeyse o kadar seviyordum.

"Kızlar konusunda iyi iş çıkarmışsın Taita." Aton övgüyü esirgemiyordu. "Biricik Mısır'ımızı belki de nihayet barbarlardan kurtarabilecek servetimiz onlar."

Bunda da, diğer pek çok konuda olduğu gibi, Aton'la tamamen aynı fikirdeydim. İkimizin bu ücra ve münzevi yere gelişinin asıl nedeni buydu; halbuki saraydaki diğer herkes, hatta firavun bile, ikimizin burada buluşma nedeninin bao tahtasındaki sonu gelmez rekabetimizi sürdürmek olduğuna kaniydi.

Bu yorumuna hemen cevap vermedim, fakat gözlerim tahtaya dalmıştı. Ben hala kızları izlemekten Aton son hamlesini yaptı. Bu ulvi oyunda, Mısır'daki, daha doğru ifadesiyle "medeni dünyadaki" en yetenekli oyuncuydu. Elbette benim dışımda. Genelde her dört oyunun üçünde onu alt edebiliyordum.

Şimdi ilk bakışta bu oyunun da kazandığım o üç oyundan biri olacağını anladım. Son hamlesi iyi düşünülmemişti. Taşlarının dizilimi artık dengesizdi. Oyun sırasında, galibiyeti artık garantilediğine emin olduğunda çoğu kez ihtiyatı elden bırakıp yedi taş kuralını göz ardı ettiği birkaç hatadan biriydi. Sonra tüm saldırısını güney kalesinden yapmaya yoğunlaşır doğusundan ya da batısından kontrolü ele almama izin vermişti. Bu defa doğudandı.

İkinci bir davete lüzum yoktu. Kobra gibi saldırdım.

Sürpriz hamlemi değerlendirmeye çalışırken oturduğu taburede ileri geri sallandı ve sonunda hamlenin katıksız dehasını anladığında yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi, sesi boğazında düğümlendi. "Galiba senden nefret ediyorum Taita. Olur da etmiyorsam, o zaman kesinlikle etmem gerek."

"Şansım yaver gitti, eski dostum." İçimi kaplayan muzaffer sevinci açık etmemeye çalıştım. "Nasıl olsa bir oyun sadece."

Öfkeyle pufladı. "Şimdiye dek senden duyduğum tüm beyhude lafların içinde Taita, en ahmakça olanı da buydu. Asla sadece bir oyun değildir. Hayatın hakiki gayesidir." Gerçekten kızmıştı.

Masanın altına uzanıp bakır şarap sürahisini çıkardım, bardağını tazeledim. Şarap muhteşemdi, Mısır'dakilerin en iyisiydi.

Doğrudan firavunun sarayının altındaki mahzenden almıştım.

Aton tekrar puflayıp öfkesini ve aşağılanmasını hazmetmeye çalıştı, fakat tombul parmakları bardağının kulpuna kenetlenircesine yapıştı ve dudaklarına götürdü. İki yudum aldıktan sonra gözlerini keyifle kapattı. Ardından derin bir iç çekti.

"Belki de haklısındır Taita. Yaşamak için başka iyi gayeler vardır." Bao taşlarını ağzı büzmeli deri torbalarına yerleştirmeye başladı. "Anlat bakalım, kuzeyden ne haberler aldın? İstihbaratının kapsamıyla beni bir kez daha şaşırt."

Sonunda bu buluşmanın asıl gayesine söz gelmişti. Kuzey her zaman tehdit olmuştu.

Bir asın aşkın süre önce kudretli Mısır, ihanet ve isyanla bölünmüştü. Kızıl Düzmece, sahte firavun -adını kasten söylemedim, sonsuza dek lanet üzerine olsun bu hain, gerçek firavuna karşı isyan etmiş ve Asyut'un kuzeyine kadar tüm ülkeyi ele geçirmişti. Biricik Mısır'ımız bir asır sürecek olan bir içsavaşın içine düşmüştü.

Daha sonra sırası geldiğinde Sina'nın ötesindeki kuzey steplerinden ortaya çıkan barbar ve savaşçı bir kabile, Kızıl Düzmece'nin varislerini alt etmişti. Bu barbarlar, o ana dek bizim varlığından dahi bihaber olduğumuz silahlar sayesinde önlerine çıkanları ezip geçip Mısır'ın tamamını fethettiler: at ve savaş arabalarıyla. Kızıl Düzmece'yi mağlup edip Orta Deniz' den Asyut'a kadar Mısır'ın kuzey bölümünü ele geçirdikleri gibi bu Hiksoslar gözlerini bize, güneye çevirdiler.

Biz sadık Mısırlıların onlara karşı kendimizi savunabileceğimiz silahlarımız yoktu. Kendi topraklarımızdan sürülüp güneye doğru, Asvan'daki Nil çağlayanlarının ötesine ve dünyanın ucundaki ıssız, boş topraklara geri çekilmek zorunda kaldık. Hanımım Kraliçe Lostris ordumuzu yeniden kurarken orada ıstırap içinde süründük.

Bu yenilenme sürecinde benim payım öyle tamamen kıymetsiz değildi. Tabiat olarak övünmeyi seven biri değilim, ancak bu örnekte herhangi bir itiraz çekincesi yaşamadan şunu söyleyebilirim ki hanımım ve şimdi Firavun Tamose olan Veliaht Prens Memnon, benim yol göstermem ve tavsiyelerim olmadan amaçlarını asla gerçekleştiremezdi.

Hanımıma yaptığım sayısız başka hizmetin yanında, Hiksosların yekpare tahta tekerlekli arabalarından daha hafif ve daha hızlı, ispit tekerlekli ilk savaş arabasını yaptım. Sonra bunlara koşulacak atları tedarik ettim. Hazır olduğumuzda, artık yetişkin bir erkek olan Firavun Tamose yeni ordumuzun başına geçerek tekrar çağlayanlardan geçirip Mısır'ın kuzeyine doğru sürdü.

Hiksos işgalcilerin lideri kendisine Kral Salitis adını vermişti, fakat kral filan değildi. Olsa olsa sadece hırsızların efendisi ya da bir haydut olabilirdi. Buna karşın emrindeki ordu yine de biz Mısırlılarınkinin sayıca iki katı büyüklükte, iyi teçhizatlı ve acımasızdı.

Fakat Teb' de anlan hazırlıksız yakalayıp muazzam bir savaşa tutuştuk. Savaş arabalarını yok edip askerlerini kılıçtan geçirdik.

Bozguna uğrayıp arkalarına bile bakmadan kuzeye kaçtılar. Geride en son bin ceset ve paramparça olmuş iki bin savaş arabası bırakmışlardı.

Ne var ki cesur askerlerimiz de büyük zayıt vermişlerdi, bu yüzden peşlerinden gidip tamamen

yok edemedik. Hiksoslar o zamandan beri Nil deltasında sinsice fırsat kolluyorlardı.

Kral Salitis, o eski çapulcu, ölmüştü. Hak ettiği şekilde savaş meydanında iyi bir Mısır kılıcından aldığı darbeye ölmemişti. Etrafında o çirkin karıları ve iğrenç çocukları olduğu halde yatağında yaşlılıktan ölmüştü. Çocuklarının en büyüğü Beon'du. Artık kendisine Kral Beon, Yukarı ve Aşağı Mısır Krallıklarının Firavunu adını vermişti. Aslında o, şeytani babasından bile daha kötü yağmacı bir katilden başka bir şey değildi. Casuslarım bana mütemadiyen Beon'un, Teb savaşında büyük bir bozguna uğrattığımız Hiksos ordusunu durmaksızın nasıl yeniden kurmaya çalıştığıyla ilgili bilgi veriyordu.

Gelen haberler oldukça can sıkıcıydı, zira aynı savaşta verdiğimiz kayıpları telafi etmek ve hammadde ihtiyacımızı karşılamakta ciddi sorunlar yaşıyorduk. Denizle irtibatı kesilen güney krallığımızın büyük Orta Deniz'le bağlantısı kalmadığından bizde olmayan deri, kereste, bakır, antimon, kalay ve diğer savaş malzemeleri açısından zengin, dünyadaki başka medeni milletlerle ve ülkelerle ticaretten mahrumduk. Aynı zamanda insan gücümüz de yetersizdi. Müttefiklere ihtiyacımız vardı.

Öte yandan düşmanlarımız Hiksosların elinde, Nil Nehri'nin Orta Deniz'e döküldüğü deltada mükemmel limanlar vardı. Buralarda ticaret en ufak kesintiye uğramadan devam ediyordu.

Ayrıca casuslarım sayesinde Hiksosların diğer savaşçı milletlerle ittifak kurma yollarını da biliyordum.

Aton'la bu ücra noktada buluşmamızın nedeni, bu sorunları tartışmak ve çözüm için kafa yormaktı. Biricik Mısır'ımızın kaderi bıçak sırtındaydı. Aton'la pek çok ortamda tüm bunları uzun uzadıya müzakere etmiştik, fakat şimdi firavuna sunmak için nihai kararımızı vermeye hazırдық.

Kraliyet prenseslerinin başka planları vardı. Aton'un bato taşlarını topladığını görmüş ve bunu artık tüm dikkatimi onlara verebileceğimin işareti olarak anlamışlardı. Kendimi tamamen iki prensese adamıştım, fakat fazlasıyla talepkardılar. Her yana su sıçratarak lagünden fırlayıp bana ilk ulaşan olmak için birbirleriyle yarışmaya başladılar. Bekatha daha bebek sayılırdı, ama çok hızlı ve azimliydi. İstediklerini elde etmek için neredeyse her şeyi yapardı. Adım farkıyla Tehuti'yi geçip lagünden çıkan soğuk ve ıslak haliyle kucağıma atladı.

"Seni seviyorum Tata," diye bağırdı kollarını boynuma dolayıp sıırıslıklam kızıl saçlarını yanağıma bastırırken. "Tata, bize hikaye anlatsana."

Bana ulaşmak için girdiği yarışı kaybeden Tehuti, kucağım kadar çekici olmayan ayaklarımın ucundaki yerle yetinmek zorunda kalmıştı. Her yanından sular damlayan çıplak bedeniyle zarifçe eğildi, bacaklarına sarılıp çenesini dizlerime koydu ve başını kaldırıp yüzüme baktı. "Evet, lütfen Tata. Bize annemizden, ne kadar güzel ve akıllı olduğundan bahset."

"Önce Aton Amca'nızla konuşmam gerek," dedim.

Bekatha hemen lafa girdi. "Of. Tamam öyleyse. Ama çok sürmesin. Çok sıkıcı."

"Çok sürmez, söz veriyorum." Tekrar Aton'a döndüm, Hiksos dilinde konuşmaya başladım. İkimiz de ölümcül düşmanımızın dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyorduk.

İşim, düşmanımı tanımaktı. Kelimelerle, dillerle ikna ederdim. Teb'e dönüşten beri öğrenmek için çok zamanım olmuştu.

Aton, Nubiya'ya toplu göçe katılmamıştı. Öyle gözü pek biri değildi. Bu yüzden Mısır'da kalmış ve Hiksos zulmü altında çok acı çekmişti. Ne var ki onlar hakkında her şeyi öğrenmişti, buna dilleri de dahildi. Prenselerden hiçbiri konuştuklarımızdan tek kelime anlamıyordu.

"Ah, şu anlaşılmaz, korkunç dili konuştuğunda senden nefret ediyorum," dedi Bekatha suratını asarak. Tehuti de hemfikirdi.

"Bizi seviyorsan bizim dilimizde konuşursun Taita."

Bekatha'ya sarılıp Tehuti'nin sevimli başını okşadım. Yine de Aton'la, kızların acıyla hayıflandığı dilde konuşmayı sürdürdüm.

"Çocukların gevezeliklerine aldırma. Devam et eski dostum."

Aton gülmeyi bırakıp devam etti. "Pekala, öyleyse aynı fikirdeyiz Taita. Müttefiklere ihtiyacımız var ve onlarla ticaret yapmaya. Aynı zamanda bu şeyi Hiksoslardan mahrum bırakmak zorundayız."

Aklıma gelen müstehzi cevabı söylememek için kendimi zor tutuyordum, çünkü bao tahtasında onu zaten yeterince kızdırmıştım. Bu yüzden ciddi bir tavırla başımı salladım. "Her zamanki gibi can alıcı noktaya geldin ve sorunu gayet kısa ve öz şekilde ifade ettin. Müttefikler ve ticaret. Çok iyi, ticaret için elimizde ne var Aton?"

"Çağlayanların ötesinde sürgündeyken, Nubiya'da keşfettiğimiz madenlerde altınımız var." Aton, Mısır'dan hiç ayrılmamıştı, fakat bundan bahsettiğini duyunca, büyük göçü yöneten kişi olduğu kuşkusuna kapılırdınız. İçten içe gülssem de yüzümdeki ciddi ifadeyi bozmadan dinlemeyi sürdürdüm. "Bu sarı maden gümüş kadar değerli olmasa da insanlar yine de çok arzuluyor.

Firavunun hazinesine yığıldığı altın miktarıyla kolaylıkla dostlar ve müttefikler satın alabiliriz."

Hak verircesine başımı salladım, ancak firavunun hazinesinin büyüklüğünün, Aton ve tahta benim kadar yakın olmayan onun gibi çoğu kişi tarafından gözde hayli büyütüldüğünün farkındaydım. Konuyu daha detaylandırmak istedim. "Bununla birlikte Nil Ana'nın her yılki su baskınlarıyla kıyılara yığıldığı bereketli, zengin siyah toprakların hasadını göz ardı etme. İnsanlar yemek yemek zorundadır Aton. Giritlilerin, Sümerlerin ve Yunan şehir devletlerinin ekilebilir toprakları çok az. Halklarını besleyecek mısırı her yıl güçbela buluyorlar. Bizde ise mısır bol," diye hatırlattım.

"Muhakkak Taita. Ticaret için elimizde mısır var, ayrıca atımız var; dünyanın en iyi savaş atlarını biz yetiştiriyoruz. Ve çok daha nadir ve kıymetli başka şeylerimiz de var." Aton dikkatli bir şekilde duraksadı, göz ucuyla kucağımdaki ve dizimin dibindeki çocuklara baktı.

Bu mevzuda başka bir şey söylenilmesine hacet yoktu. Fırat ve Dicle arasındaki diyarda yaşayan Sümerler ve Giritliler bizim en yakın ve kudretli komşularımızdı. Bu her iki halk da genelde esmer ve siyah saçlı olurlardı. Hükümdarları, Ege kavimlerinin ve Mısır hanedanının sarışın, beyaz tenli kadınlarını daha çekici bulurlardı. Buna karşın, soluk benizli, yavan Yunan kadınlar, ışıldayan Nil mücevherlerimizle kıyaslanamazdı bile.

İki prensesimin babası, kıpkırmızı kıvrırcık saçlı Tanus ve anneleri sarışın Kraliçe Lostris'ti. Çocukları ebeveynlerinin en mükemmel özelliklerini almışlar ve iki kızın güzellikleri dünyanın dört bir yanında dillere destan olmuştu. Çok uzak ülkelerden bir çok elçi, efendilerinin Tamose hanedanıyla evlilik bağı ve askeri ittifak kurmakla ilgilendikleri mesajını Firavun Tamose'ye iletmek için uçsuz bucaksız çölleri, dipsiz denizleri aşmış meşakkatli yolculuklarla Teb sarayına gelmişti. Elçi gönderenlerden ikisi, Sümer Kralı Nemrut ve Giritli Yüce Minos'tu.

Firavun, benim ısrarımla bu iki elçiyi de nezaketle huzurunda ağırlamıştı. Sundukları güzel, gümüş ve sedir ağacı hediyeleri kabul etmişti. Sonra kızlarının birine ya da her ikisine birden evlilik tekliflerini sabırla dinlemiş, ancak kibarca iki kızının da evlilik için çok küçük olduklarını ve bu konuyu her ikisi de ergenliğe girdikten sonra konuşmaları gerektiğini izah etmişti. Bu, uzun zaman önceydi ve artık şartlar değişmişti.

Firavun o dönemde, Mısır'ın, olası Sümer ve Giritlilerin, Sümerlerden daha makbul bir müttefik olacaklarını belirtmişim. Ona, her ayrıntıyı göz önüne alıp Giritlilerin, Sümerlerden daha makbul bir müttefik olacaklarını belirtmişim.

En başta, Sümerler denizcilikle uğraşan bir millet değildi.

Savaş meydanına, savaş arabaları ve süvarilerden oluşan iyi teçhiz edilmiş güçlü bir ordu çıkarabilecek güçte olmalarına rağmen kayda değer bir donanmaları yoktu. Firavuna, güneyde yerleşik Mısır'ımızın Orta Deniz'e bağlantısının olmadığını hatırlattım. Nil Nehri'nin kuzey girişinin kontrolü düşmanımız Hiksosların elindeydi ve biz aslında bir kara ülkesiydik.

Sümerlerin de deniz bağlantısı sınırlıydı, ayrıca Giritliler ve hatta batıda Moritanyalılar gibi diğer milletleriyle kıyaslanılığında donanma filoları oldukça cılız kalıyordu. Sümerler, ağır yüklü gemilerle denize açılmaya cesaret etmede her zaman isteksiz olmuşlardı. Hem korsanlardan hem de fırtınalardan endişe ediyorlardı. Ülkelerimiz arasındaki karayolu güzergahı da güçlüklerle doluydu.

Orta Deniz ve Kızıldeniz arasında uzanan ve Mısır'ı kuzeydeki Sina Çölü'ne bağlayan berzahın kontrolü Hiksosların elindeydi. Sümerler, bize ulaşmaları gerektiğinde Sina Çölü'nü çok daha güneyden geçip sonra gemiyle Kızıldeniz'i aşmak zorunda kalacaklardı. Orduları için bu güzergah, özellikle suyun olmayışı ve Kızıldeniz' deki gemilerin yetersizliği gibi pek çok sorunu beraberinde getirecekti ki tüm bunlar bu seçeneği adeta imkansız hale getiriyordu.

Daha önce firavuna önerdiğim ve şimdi ana hatlarıyla Aton'a anlattığım şey, biricik Mısır'ımız ve Giritli Yüce Minos arasında bir anlaşmaydı. "Yüce Minos" Girit hükümdarının unvanıydı.

Bizim firavunumuza denkti. Firavunumuzdan daha kudretli olduğunu akla getirmek dahi ihanet olurdu. Ancak şu kadarını söyleyebilirim ki donanması, başka hiçbir geminin geçemeyeceği ve savaşta yenemeyeceği gelişmiş tasarıma sahip on bini aşkın ticaret ve savaş gemisine sahip olmasıyla meşhurdu.

Bizde, Giritlilerin istedikleri vardı: mısır, altın ve güzel gelinler. Giritlilerde ise bizim istediklerimiz: Nil deltası ağzındaki Hiksos limanlarını ablukaya alması ve Orta Deniz'in güney kıyısı boyunca incek Sümer ordusuna refakat etmesi. Böylece Hiksosları, kuvvetlerimiz arasında sıkışıp kalacağı ölümcül bir kısaç hareketıyla çepeçevre kuşatacağımız mevcut en aşılmaz savaş gemisi filosu.

"Mükemmel bir plan!" diye haykırdı Aton. "Canım Taita, işe yaramaması neredeyse imkansız. Göz ardı ettiğin önemsiz küçük bir ayrıntıyı saymazsak." Az önce bao tahtasında tattırdığım yenilginin intikamının keyfine varırcasına sinsi sinsi sırıtıyordu.

Asla kindar biri olmamışımdır, ama bu durumda Aton'un haliyle birazcık daha masumca eğlenmekten kendimi alıkoyamadım.

Yapmacık bir korku ifadesi gösterdim.

"Ah, sakın söyleme, lütfen! Her ayrıntısını öyle dikkatle planlamıştım ki! Planımdaki yanlışlık nerede?"

"Çok geç kaldın. Giritli Yüce Minos, Hiksos Kralı Beon'la gizli bir antlaşma imzaladı bile." Aton, dudaklarını şapırdattı, tombul kalçalarından birine neşeyle bir şamar indirdi. Önerimi kati bir surette yürütmüştü ya da o öyle olduğuna inanıyordu.

"Ah, evet!" diye karşılık verdim. "Sanırım Beon'la ticaret yapmak için Giritlilerin beş ay önce Dimyat' ta, deltada Nil Ana'nın en doğu ağzında açtığı ticaret kalesinden bahsediyorsun."

Aton hayal kırıklığı içinde boynunu büktü. "Bunu ne zaman öğrendin? Nasıl öğrendin?"

"Aton, lütfen!" Rica edercesine bir hareketle ellerimi iki yana açtım. "Benden tüm kaynaklarımı ifşa etmemi beklemiyorsun herhalde?"

Aton çabucak duruşunu düzeltti. "Yüce Minos ve Beon, savaş ittifakı olmasa bile, çoktan uzlaşmışlar. Hepimiz senin ne kadar zeki olduğunu biliriz Taita, bu konuda yapılabilecek çok az şey olduğunun farkındasındır."

"Peki, ya Beon kalleşlik planlıyorsa?" diye sordum esrarengiz bir edayla. Aton öylece bakakaldı.

"Kalleşlik? Anlamadım Taita. Bu ne tür bir kalleşlik?"

"Giritli Yüce Minos'un, Hiksos toprağı Dimyat'taki bu yeni kalede ne kadar gümüş depoladığı hakkında hiç fikrin var mı?"

"Tahminime göre epey fazla olsa gerek. Şayet Yüce Minos, Beon'a önümüzdeki mısır hasadının büyük bölümünü satın almayı teklif etmişse o zaman elinde yüklü miktarda gümüşü olması gerekecek." Aton ihtiyatla tahminini söyledi. "Muhtemelen on hatta yirmi lakh."

"Ferasetine diyecek yok sevgili dostum; bununla birlikte Yüce Minos'un karşı karşıya olduğu sorunların sadece küçük bir bölümünü dile getirdin. Fırtına mevsiminde ağzına kadar hazine yüklü gemilerini açık denizlerin karşı kıyısına gönderme riskine girmeye cesaret edemez. Bu yüzden yılın beş ayı boyunca külçelerini, kışın adasından beş yüz fersahı aşkın bir yolculuk gerektiren Orta Deniz'in güney kıyılarına gönderemez."

Aton hemen söze girdi, sonuca vardığını gösterip beni alt etmeye çalışıyordu. Ah, gayet tabii! Nereye varmak istediğini anladım. O halde bu, Yüce Minos'un tüm o zaman boyunca, Büyük Deniz'in Afrika kıyısı boyunca uzanan devlet ve milletlerle ticaret yapamayacağı anlamına geliyor!"

"Kışın tamamında dünyanın yansı Girit kralı için kapalı,"

diye tasdik ettim. "Fakat eğer Mısır sahilinde güvenli bir üs elde edebilirse, filosu kış fırtınalarından korunabilir. Bu durumda gemileri tüm yıl boyunca Mezopotamya'dan Moritanya'ya karadaki korunaklı yer üzerinden ticaret yapabilecek." Yüce Minos'un planlarının asıl büyüklüğünü anlayabilmesi için biraz duraksadım, sonra kaldığım yerden devam ettim. "On lakh, yani bir milyon gümüş, bu faaliyetin yüzde birini finanse etmek için yetmeyecektir. Ticaretini kış boyu sürdürmek için Dimyat'taki yeni kalesine doldurmak zorunda kalacağı miktarın beş yüz lakh olması çok daha makul. Sence bu miktarda gümüş herhangi bir adamın kalleşliğe niyet etmesi için yeterli sebep değil mi, bilhassa da Beon gibi doğuştan hain ve açgözlü bir haydut için?"

Aton, sunduğum tasavvurun büyüklüğüyle elli kalp atışı boyunca donakaldı. Nihayet tekrar kıpırdayabildiğinde boğazında düğümlenen bir sesle sordu. "Demek Beon'un, Yüce Minos'la henüz başlayan antlaşmasını hiçe sayıp Dimyat Kalesi' ne saldırmayı ve Yüce Minos'un hazinesini ele geçirmeyi planladığına dair kanıtın var? Bana anlatmaya çalıştığın bu mu Taita?"

"Beon'un böyle bir şey yapacağına dair kanıtım olduğunu söylemedim. Sadece bir soru sordum. Açıklama yapmadım." Allak bullak halini görünce kendi kendime güldüm. Benim adıma nezaketsizlikti, ne var ki kendimi tutamamıştım. Uzun arkadaşlığımız süresince hazırcevaplık ve görüşlerimi çürütme konusunda onu hiç böylesine aciz görmemiştim. Acıyla ona baktım.

"Aton, ikimiz de Beon'un vahşi budalanın teki olduğunu biliyoruz. Savaş arabası sürebilir, kılıç sallayabilir, ok atabilir ya da bir şehri yağmalayabilir. Ne var ki sıkıcı, kafa şişiren mütalaalar yapmadan helaya gitmeyi planlayabileceğinden şüpheliyim."

"O zaman Yüce Minos'un hazinesini yağmalamayı kim planlıyor?" diye sordu Aton. Sorusuna hemen cevap vermektense sadece taburemde geriye doğru yaslanıp gülümsemekle yetindim.

Boş gözlerle dik dik bana baktı. Sonra birden gözleri parıldadı.

"Sen? Yok artık Taita! Yüce Minos'un beş yüz lakh gümüşünü çalmayı planlayıp sonra Giritliyi destek vermeye ve müttefikliğe nasıl ikna edeceğine düşünüyorsun?"

"Karanlıkta bir Hiksosla Mısırlıyı ayırt etmek zordur, özellikle de Mısırlı, Hiksos savaş koşumları giyinip Hiksos silahları taşıyor ve Hiksos dili konuşuyorsa," dedim. Başımı iki yana salladı, söyleyecek tek bir söz bulamamıştı. Fakat ona biraz daha üsteledim. "Böylesi kalleşçe bir saldırının Giritliler ve Hiksoslar arasında bize karşı kurulması muhtemel ittifak olasılığını tamamen ortadan kaldıracığında hemfikir miyiz?"

Aton sonunda gülümsedi. "Taita, öyle hinsin ki bazen sana nasıl güvenebildiğime şaşıyorum!" Sonra ciddileşti. "Peki, Dimyat'taki garnizonun büyüklüğü ne?"

"Şu an için aşağı yukarı iki bin piyade ve okçu. Gerçi bu adamların neredeyse tamamı paralı asker."

"Demek öyle!" Etkilenmişti. Tekrar duraksadı, sonra devam etti. "Kaç adama ihtiyacın olacak, yoksa bu alçakça planı gerçekleştirmek için Beon kaç adama ihtiyaç duyacak mı diye sormam gerek?"

"Yeterince," diye kaçamak bir cevapla geçiştirdim. Tüm planlarımı Aton'a anlatacak değildim, o da bunu kabul etmiş ve beni doğrudan daha çok sıkıştırmamıştı. Onun yerine başka bir dolaylı soru sordu.

"Dimyat Kalesi'nde hiç canlı Giritli bırakacak mısın? Yoksa hepsini kılıçtan mı geçireceksin?"

"Elbette büyük çoğunluğunun kaçmasına izin vereceğim," diye kesin şekilde karşı çıktım. "Olabildiğince çoğunun Girit'e dönmeyi başarıp Yüce Minos'u, Kral Beon'un ihaneti konusunda uyarmasını istiyorum."

"Ya Girit hazinesi?" diye sordu Aton. "Şu beş yüz lakh gümüş? Ona ne olacak?"

"Firavunun hazinesi neredeyse boş sayılır. Hazine olmadan Mısır'ı kurtaramayız."

"Bu baskına kim komuta edecek?" diye sordu bu kez. "Sen mi yapacaksın Taita?"

Dehşete kapılmış halde bakakaldım. "Aton, bilirsin, ben savaşçı değilim. Ben hekimim, şairim ve nazik bir filozofum. Yine de firavun bunu yapmam konusunda ısrar ederse komutana danışman olarak seve seve bu sefere katılırım."

"Öyleyse komutan kim olacak? Kratas mı?"

"Kratas'ı severim, mükemmel bir askerdir; ama yaşlı, hiçbir tavsiye ya da öneriye kulak asmayan inatçı keçinin tekidir."

Aton'un kahkahası arasında omuz silktim.

"General Kratas'ı mükemmel tarif ettin, kibar ozan. Peki, o değilse, öyleyse firavun kimi görevlendirecek?"

"Muhtemelen Zaras'ı."

"Ah! Kraliyet Muhafızları'ndaki Mavi Timsah Tümeni'nin komutanı ünlü Zaras? Senin gözdelelerinden biri Taita. Öyle değil mi?"

Sataşmasını duymazdan geldim. "Benim gözdem yok." Zamanı geldiğinde ben bile bir parça abartabiliyordum. "Fakat Zaras uzak ara bu işi için en iyi adam," diye kibarca karşılık verdim.

Krall ve Beon'un, Giritli Yüce Minos nazarındaki itibarını sarsma ve bizim için tüm dünyadaki olası en büyük iki güç arasına çelik takoz koyma planımı firavuna sunduğumda projemdeki dahice basitliğe hayran kaldı.

Firavundan özel görüşme talebinde bulunmuştum, elbette başından savmamış, bu lütfu benden esirgememişti. Nil'in, Güney Mısır'daki en geniş noktasına tepeden bakan taht odasını çevreleyen, palmiye yapraklarıyla örülü terasta o ve ben yalnızdık.

Pek tabii nehir Asyut'un ötesinde daha da genişliyor, akıntı, Hiksosların elimizden aldığı topraklardan geçerken daha da azalıyor ve deltadan aşağı aktıktan sonra Orta Deniz'e kavuşuyordu.

Terasın her iki ucunda, dost ya da düşman birinin gizlice bizi izlememesini veya dinlememesini sağlamak için nöbetçiler vardı.

Muhafızlar, doğrudan sadık subayların emrindeydi, ancak firavun ve benim dikkatimi dağıtmayacak şekilde titizlikle gözden uzakta duruyorlardı. Mermer döşeme üzerinde birlikte geziniyorduk. Hayata gözlerini açtığı dakikadan itibaren hep yanında olsam da o sadece şimdi yalnız kaldığımızda onunla omuz omuza yürümeme izin verebilirdi.

Aslında onu doğurtan bendim. Kraliçe Lostris, sapandan atılan taş kuvvetiyle kutsal rahminden onu dışarı ittiğinde bebek bedenini elleri arasında yakalayan bendim. Prensin ilk yaptığı iş, mesanesini üzerime boşaltmak olmuştu. Bu anılar aklıma gelince gülümsedim.

O günden beri onun öğretmeni ve akıl hocasıydım. Kıçını silmeyi, okumayı, yazmayı, ok atmayı ve savaş arabası sürmeyi öğreten bendim. Bir milleti nasıl yöneteceğini benden öğrendi. Artık nihayet büyüüp mükemmel genç bir adam, yiğit bir asker ve biricik Mısır'ımızın tecrübeli hükümdarı olmuştu. Ancak hala çok iyi arkadaşlık. Hatta firavunun beni, hiç tanımadığı babası gibi sevdiğini, benim de onu hiç sahip olmadığım oğlum gibi sevdiğimi dahi söylemeye cüret edebilirim.

Önerdiğim savaş hilesinin ayrıntılarını dinlerken durdu ve artan bir merakla dönüp yüzüme baktı. Planımın nihai kısmına geldiğimde, kılıç sallamaktan, giriş germekten ve savaş arabasına koşulu dört atı sürmekten çelik gibi olmuş sert elleriyle omuzlarımdan kavradı.

"Tata, seni yaşlı hergele!" diye gözümün içine bakarak haykırdı. "Bir kez olsun beni hayrete düşürmekten vazgeçmeyeceksin. Böylesi şoke edici bir entrikayı sadece sen tasavvur edebilirdin. Derhal ayrıntıları planlamaya başlamalıyız. Bana zorla Hiksos dilini öğretmeye çalıştığını hatırlıyordum da şimdi o bilgim olmasa mahvolurdum. Düşmanlarımızdan biri gibi davranma kabiliyetim olmadan bu sefere asla komuta edemezdim."

Birkaç saat boyunca saygıda kusur etmeden dil döktükten sonra, tarihimizde, böylesi hayati bir noktada Mısır'ı öndersiz bırakma tehlikesinin, Dimyat'taki Girit kalesini ve içindeki hazineyi ele geçirmeyi başararak elde etmeyi umabileceğimiz tüm şan ve diğer kazançlardan çok daha ağır bastığına onu ikna edebildim. Horus'a şükürler olsun ki firavun fikirlerinde esnek olacak kadar genç, biraz sağduyu sahibi olacak kadar yaşlıydı. Ona fark ettirmeden gayem konusunda onu nasıl yönlendireceğimi uzun zaman önce öğrenmiştim. Nihayetinde genellikle kendi bildiğimi okurdum.

Firavun, benim önerimle sefer hareketinin başına Zaras'ı tayin etti. Zaras genç olmasına rağmen, sadece yirmi beş -neredeyse firavunla aynı yaşıydı- yaşındaydı, rütbesinden de anlaşılacağı gibi hatırı sayılır bir üne kavuşmuştu. Daha önce onunla pek çok kez çalışmışım ve itibarının temelsiz olmadığını biliyordum. En önemlisi, bana karşı derin hürmet duyuyor olmasıydı.

Bununla birlikte Firavun Tamose, huzurundan ayrılmadan önce kraliyet şahin mührünü avucumun içine koydu. Bunun anlamı, firavunun mührü taşıyan kişiye tüm yetkilerini verdiği ve onun yalnızca firavuna hesap vermesi gerektiği idi. Kraliyet görevlerini yerine getirirken ya da süreç esnasında hiç kimse onu sorgulayamaz ya da engel olamazdı. Aksi bir durumun cezası ölümdü.

Gelenek, firavunun, şahin mührünü hanedanın kıdemli üyelerinin huzurunda dini bir merasimle seçilen elçiye takdim etmesiydi; ancak bunun gibi hassas bir mevzuda bu takdimi tam bir gizlilik içinde yapmaya karar verdiğini anladım. Bunun yanında bana duyduğu güven koltuklarımı kabartmıştı.

Dizlerimin üstüne çöküp önünde alnımı yere değdirdim, fakat firavun müdahale edip beni ayağa kaldırdı.

"Şu ana dek beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın Taita," deyip bana sarıldı. "Şimdi de aynısını yapacağımı biliyorum."

Doğruca Zaras'ı bulmaya gittim. Görevimizin önemini ve sunacağı firavunun beğenisini elde etme fırsatını ve aklına soktum.

Bu görevin başarılması, yükselme ve kralın lütfunu kazanma yolunda büyük bir adım atmasını sağlayacaktı. Ne kadar etkilendiğini benden saklamaya çalışsa da inandırıcı olamamıştı.

Birlikte, baskın müfrezesini oluşturmak için 220 askerden müteşekkil bir liste hazırladık. Zaras en başta, yaklaşık 2000 mevcutlu Girit birliğiyle savaşmak için bu sayının yetersiz olacağı konusunda oldukça katıydı. Ne var ki Aton'la, hatta bizzat firavunla dahi paylaşmadığım özel şartları izah edince planımı bütünüyle kabul etti.

Kendi adamlarını seçmesine izin verdim. Taviz vermediğim tek nitelik, seçtiği tüm adamların Hiksos dilini akıcı bir şekilde konuşabilmeleri idi. Zaras yaşı itibarıyla, Hiksoslar Güney Mısır'ı ele geçirdiklerinde Nübye göçüne katılmamıştı. On altı yaşında zorla Hiksos lejyonlarına alınmıştı. Bunun sonucu Hiksos dilini, anadili gibi konuşabilmekteydi; her durumda onlardan biri gibi kabul edilebilirdi. Ne var ki sadık bir Mısırlıydı ve Firavun Tamose, başımıza geçip çağlayanları aşarak Teb Savaşı'nda Hiksosları bozguna uğratarak, hayatta kalanları dehşet içinde darmadağın vaziyette kuzeye sürdüğünde asıl kimliğine ilk dönenler arasındaydı.

Zaras'ın baskın müfrezesini oluştururken seçtiği adamların hepsi çok iyi eğitilmiş ve yetenekliydi, çoğu bizzat Zaras'ın eğitiminden geçmişti. Hepsi, asker olduğu kadar usta birer denizciydiler de. Savaş arabası kullanmadıklarında zamanlarının büyük bölümünü nehir kadırgalarında muharebe mürettebatı olarak geçirmişlerdi. Zaras'ın onlara öğretmesi gereken hiçbir şey yoktu.

Ona, Teb şehrinden ayrılırken çok dikkat çekmemeleri için askerleri her biri on beş ila yirmi kişilik küçük birliklere bölmelerini söyledim.

Şehrin kapısındaki muhafız komutanına kraliyet şahin mührünü gösterdiğimde hiç itiraz etmedi. Art arda üç gece içinde Zaras'ın adamlarının oluşturduğu bu küçük gruplar, gece karanlığında sessizce şehirden ayrılıp ıssız doğuya yöneldiler. Onları beklediğim, kadim Akita kenti harabelerinde tekrar birleştiler.

Berberimde hakiki Hiksos miğferleri, zırhları, üniformaları ve silahlarıyla yüklü arabalar vardı. Bunlar Teb muharebesinde düşmandan ele geçirdiğimiz ganimetin sadece ufak bir parçasıydı.

Akita'dan doğuya, Kızıldeniz'in kuzey ucundaki Süveyş Körfezi kıyılarına doğru ilerledik.

Zaras ve ben, ana grubun önündeydik. Bize yetiştiklerinde, körfez kıyısında, El Nadas adında küçük bir balıkçı köyünde bekliyorduk.

Zaras orada, daha önce de kullandığı ve şiddetle önerdiği bir rehberi tuttu. Adamın adı El Namjoo'ydu. Tek gözlü, uzun boylu, sessiz biriydi. Bizi El Nadas'ta karşıladı.

El Namjoo, bizi karşı kıyıya geçirmek için köylülerin elindeki müsait tüm balıkçı teknelerini kiraladı. Bu noktada körfez, yirmi fersahtan daha yakındı ve öte tarafta Sina'nın alçak tepelerini görebiliyorduk.

Geceleyin, salt yıldızların ışığıyla karşıya geçtik. Körfezin doğu kıyısında, başka bir küçük balıkçı köyü yakınlarında karaya çıktık. Burası Zuba'ydı, ve El Namjoo'nun çocuklarından biri bizi bekliyordu. Ağır teçhizatımızı taşımak için yanında yüzden fazla eşek getirmişti. Kuzeyde, Orta Deniz'e ulaşmak için önümüzde hala yaklaşık iki yüz fersahlık bir yürüyüş mesafesi vardı, fakat

askerler en zor koşullara göre mükemmel eğitildikleri için hızlı ilerledik.

El Namjoo, Hiksos askerleriyle karşılaşma riskimizi en aza indirmek için Afrika'yı Asya'ya bağlayan Sina Berzahı'nın doğusuna çok yaklaşıyordu. Nihayet Fenike limanı Ushu civarında Orta Deniz'in kayalık sahillerine ulaşmayı başardık. Burası, Sümer sınırıyla hala Hiksos işgalcilerinin elindeki Mısır'ın kuzey bölümü arasında yaklaşık olarak tam ortada kalıyordu.

Zaras ve adamlarını limanın dışında kamp halinde bırakıp, yanıma mısır çuvalları içine gizlenmiş altın külçeleri yüklü iki eşek ve bana yardımcı olması için dört seçkin asker alarak yoluma devam ettim. Limandaki tüccarlarla üç günlük sıkı pazarlıklardan sonra Fenikelilerin Melkart Tapınağı aşağısında kıyıya çekili orta büyüklükte üç kadırga satın aldım. Bu gemilerin her biri yüz adam taşıyabilecek kapasitedeydi. Bana servete patlamışlardı ve Teb'den getirdiğimiz mısır çuvallarında çok az altın kalmıştı.

Limandakilere, Birrayut şehrini muhasara eden Asur Kralı El Haturr adına savaşmak üzere doğuya doğru giden bir grup paralı asker olduğumuzu söyledim. Adamlar gemiye biner binmez küreklere asılıp kumsaldan ayrıldık. Derin sulara ulaştığımızda, hala Ushu'daki gözcülerin görüş mesafesindeyken dönüp doğuya, Lübnan'a doğru kürek çekmeye başladık. Ancak, karadan görülemeyecek kadar uzaklaştığımızda rotamızı tersine çevirip geriye, Mısır'a ve Nil deltasına yöneldik.

Neyse ki hafif kara meltemini arkamıza almıştık. Ana yelkenleri çekip, uzun küreklerdeki kürekçileri düzenli aralıklarla dinlendirebildik. Tekrar Ushu'dan geçiyorduk; ama bu defa aksi istikamete gidiyorduk. Gemileri ufuk çizgisinin altında, böylelikle limanın görüş menziline dışında ilerlettim.

Her kadırgada yetmişden fazla adam olmasına rağmen hızlı gidiyorduk, her geminin pruvasının altında su beyaz köpükler oluşturuyordu. İkinci gün akşamüzeri olmadan yaptığım hesaba göre Dimyat'taki Girit kalesiyle aramızdaki mesafe yüz fersahın altına düşmüştü.

Kuşkusuz, Zaras ve ben öndeki kadırgadaydık. Ushu'yu epeyce arkamızda bıraktığımızda artık yaklaşabileceğimizi ve kıyıya görüş mesafesinde seyrede bileceğimizi Zaras'a söyledim.

Bana kılavuzluk edebilecek kara parçası gördüğümde konumumuzu ve yönümüzü tayin etmek benim için çok daha kolay oluyordu. Güneş, önümüzde deniz yüzeyine kavuşup arkamızda hava kararmaya başladığında nihayet dümenciye korunaklı fakat terk edilmiş koy kumsalını parmağımınla işaret ettim. Gemi karaya çıkana dek iyice küreklere asıldık. Adamlar hemen dışarı atlayıp tekneleri kumsala çektiler.

Teb'den, şu anda olduğumuz yere kadar yolculuk çok uzun ve meşakkatli olmuştu, fakat hedefimizin birkaç fersah uzağındaydık. En yiğit askerlerin dahi çarpışma arifesinde hissettikleri karamsar önsözlerle kavrulmuş coşku ve yarını dört gözle bekleme hissi o akşam kampımızda adeta herkese bulaşmıştı.

Zaras, en iyi adamlarından ikisini diğer kadırgalara komuta etmek üzere görevlendirmişti. Bunlardan birinin adı Dilbar' dı.

Kaslı kolları, güçlü elleriyle uzun boylu, yakışıklı bir adamdı.

Daha ilk tanıştığımız anda dikkatimi çekmeyi başarmış ve takdirimi kazanmıştı. Kara gözlü, bakışları deliciydi; yüzünde, sağ yanağı boyunca uzanan parlak, pembe bir kılıç yarası izi vardı. Yara izi, iyi görünüşünü hiçbir surette perdelemiyordu. Emir verdiğinde adamlar çabucak ve canıgönülden yerine getiriyordu.

Üçüncü geminin komutanı geniş omuzlu, kalın enseli gürbüz bir adamdı. Adı Akemi'ydi. Tok sesli, kahkahası bulaşıcı, şen şakrak biriydi. Silah olarak uzun saplı baltayı tercih etmişti. Adamlar yemeklerini bitirdikten sonra yanıma gelen de o olmuştu.

"Efendi Taita," diye selamladı beni. Adamlar bu unvanı ilk kullandıklarında kibarca bu unvana sahip olmadığımı söyleyerek karşı çıkmıştı. İtirazlarım fayda etmeyince artık ısrar etmiyordum. "Adamlar benden, bu gece onlar için şarkı söyleme onurunu lütfedip etmeyeceğinizi rica etmemi istedi."

İstisnai bir sese sahiptim ve ut, parmaklarımın altında ilahi bir nesneye dönüşürdü. Bu tür ricalara kulak tıkamak benim için her zaman zor olmuştu.

Dimyat Muharebesi'nden önceki gece için tercihim "Kraliçe Lostris'e Ağıt" oldu. Bu, en ünlü bestelerimden biriydi. Kamp ateşinin çevresinde etrafıma toplandılar ve onlara 150 mısranın tamamını okudum. İçlerinde en güzel şarkı söyleyenler koro halinde eşlik ederken, diğerleri nakaratları mırıldanıyordu. Şarkı bittiğinde dinleyicilerim arasında gözünden yaş gelmeyen birkaç kişi kalmıştı. Benim gözyaşlarıma gelince, neyse ki sanatımın güzelliğini ve gücünü hiçbir şekilde gölgede bırakmamıştı.

Ertesi gün sabahın ilk ışıklarıyla kamptaki herkes uyanmıştı.

Artık adamlar bedevi elbiseleri ve kefiyelerini çıkarıp içinde Hiksos zırh ve silahlarının olduğu çuvalları açabiliyorlardı. Zırhların büyük bölümü kalın deriden yapılmıştı, ancak miğferler, metal burunluklu tunç başlıklıydı. Her adam yanına, çift kavisli güçlü birer yay ve bir sadak dolusu çakmaktaşı temrenli, Hiksos tarzı renkli tüylü başlı oklardan almıştı. Kılıçlan, sırtlarına bağlı kınlarda, her an sol omuzlarından sıyırmaya hazır vaziyette kuşanılmıştı. Kılıçların tunç palaları, bilindik Mısır kılıçlarındaki gibi düz değil, Doğu tarzı kavisli ağızlıydı.

Bu silahlar ve zırhlar, doğrudan güneş ışığı altında kürek çekerken giyilemeyecek kadar ağır ve sıcaktı. Bu yüzden adamlar peştamallarını giyinip savaş teçhizatlarını, kürek sıra aralarında ayakuçlarına, güvertenin üstüne uzatmışlardı.

Adamların çoğu açık tenli ve birçoğu sarışıandı. Pişirme ateşinin kömürlerini kullanarak yüzlerini ve sakallarını, bir Hiksos askeri kadar çirkin olana dek karartmalarını emrettim.

Neredeyse tamamen askerle dolu üç kadirgamızı kumsaldan itip küreklere asılarak koydan uzaklaştığımızda yine Zaras'la birlikte öndeki gemide yerimi almıştım. Kıçtaki uzun dümen küreğini idare eden dümencinin yanında dikiliyordum. Ushu'da banatekneleri satan aynı tüccardan, Orta Deniz'in, Calpe ve Alnilam Vadisi arasındaki güney kıyıların ayrıntılarını gösteren bir papirüs haritası da satın almıştım. Adam bu haritayı kendi gözlemleriyle bizzat çizdiğini iddia etmişti. Haritayı güvertenin üzerine ayaklarımın arasına açtım ve sahilden aldığım çakıltaşlarını köşelerine koyup sabitledim. Kıyıdaki birtakım yeryüzü şekillerini haritada ayırt edebilmem neredeyse hiç vakit almamıştı. Görünüşe göre haritam neyse ki doğrudu.

O sabah ufukta iki kez başka gemi yelkeni fark ettik, fakat genişçe bir kavis çizip açıklarından geçtik. İlerleyen vakitlerde güneş tam tepemizdeyken pruvadaki gözcü ileriye işaret edip bir kez daha bağırarak bizi ikaz etti. Elimi gözlerime siper edip gösterdiği yönü dikkatle süzdüm. Hayretler içinde, devasa bir fırtına doğruca üzerimize gelircesine tüm ufku beyaz köpükler halinde fokurdadığını gördüm. Ne var ki fırtına mevsimi değildi.

"Yelkenleri indirt," diye Zaras'a haykırdım. "Küreklere geçin, pruvadaki çapa demirlerini bırakın ve sarsılmaya hazır olun."

Kabaran sular üzerimize doğru geliyordu, birazdan bastırarak şiddetli rüzgara karşı bir yerlere sıkıca tutunduk. Köpürmüş beyaz sular yaklaştıkça giderek artan bir uğultu çıkarıyordu.

Önümdeki bölmenin ahşap kasarasına sıkıca tutunup sarıldım. Çok geçmeden fokurdayan sular geminin her yanını sardı.

Adamların bağırarak yağdırdığı yeminler, ettikleri küfürler, kabaran suyun uğultusuyla birleşince kulakları sağır eden bir hengame kopmuştu. Sular gemilerin bordalarına hücum edercesine çarpıyordu. Ne var ki hayretler içinde rüzgarın olmadığını fark ettim.

Böyle rüzgarsız bir fırtınanın doğaüstü bir fenomen olduğunu hemen anladım. Gözlerimi kapadım ve yüce tanrı Horus'un bizi koruması için dua edip yakarmaya başladım. Kasaraya iki elimle yapışmışım.

Sonra bir kol omzumdan tutup sertçe salladı ve kulağıma doğru bir şeyler bağırdı. Zaras olduğunu biliyordum, ama gözlerimi açmamakta direniyordum. Tanrıların uygun gördükleri şekilde canımı almalarını bekliyordum. Ne var ki Zaras beni sallamaya devam ediyordu ve hala hayattaydım. Çekine çekine gözlerimi açtım. Fakat içimden dua etmeyi sürdürüyordum. Artık Zaras'ın bana ne söylemeye

çalıştığını anlayınca cesaretimi toplayıp omzumun üstünden çabucak şöyle bir bakmaya cüret edebildim.

Deniz, ok başına benzeyen devasa parlak şeylerle kaynıyordu.

Bunların canlı yaratıklar olduğunu anlamak yine biraz zamanımı almıştı. Her biri en az bir at büyüklüğündeydi. Ancak bunlar devasa balıklardı. O kadar sıkış sıkış yüzüyorlardı ki altta yüzenler üsttekileri her yana su sıçratarak yüzeye doğru fırlamaya zorluyordu. İzdihamın büyüklüğü gözün görebileceğinin ötesindeydi.

"Tonbalığı!" diye bana bağırdı Zaras. "Bunlar tonbalığı."

Yukarı Mısır, denizle kıyısı olmayan bir ülkeydi, bu yüzden bu büyüklükte bir tonbalığı göçüne tanıklık edecek kadar denizde hiç zaman geçirmemiştım. Bununla ilgili o kadar çok şey okumuştım ki olan biteni anlamam gerekirdi. Birden gülünç duruma düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu anladım, bu yüzden gözlerimi açıp aynı şekilde Zaras'a bağırdım, "Herhalde tonbalığı, başka ne olacaklardı ki? Hemen zıpkınları hazırlayın!"

Tekneye bindiğim anda zıpkınları fark etmişim. Kürek sıralarının altında istiflenmişlerdi. Gemiye çıkmaya çalışan korsanları ve yağmacıları def etmek için kullanıldıklarına kanaat getirmişim. Saplan, iki adam boyundaydı. Başlan, ustura gibi keskin çakmaktaşıydı. Kancanın arkasında içinden hindistancevizi lifinden sicim geçen bir delik vardı. Sicimin diğer ucu, tahtadan oyma şamandıraya bağlıydı.

Zıpkın emrini veren ben olsam da herkesten önce atılan alışılagediği gibi Zaras oldu. Daima emirlerini ilk uygulayan kendi olurdu.

Tahta oturakların altına ipe sabitlenmiş uzun silahlardan birini kapıp bir yandan geminin sancak bordasına koşarken bir yandan da sicim yumağını çözüyordu. Kadırganın küpeştesine sıçrayarak çıktı. Sapı omzunun üstünde, kancalı çakmaktaşı ucu, eriyik gümüş nehri gibi önünden akıp giden balık sürüsüne doğrultulmuş halde uzun zıpkını kolaylıkla dengeledi. Balıklar, dehşetle açılmış gibi görünen büyük yuvarlak gözleriyle ona bakıyor gibiydi.

Zaras, hafifçe toparlanıp saldırma vaziyeti aldı, sonra zıpkını hemen aşağısındakine doğruca sapladı. Ucunun saplanmasıyla koca silahın sapı zangırdarcasına sallandı, sivri taş ucun saplandığı koca balığın hızla dalmasıyla zıpkın vızıldayarak suyun altına daldı.

Zaras, hemen zıplayarak tekrar güverteye atladı ve boşalan sicimin ucundan yakaladı. Ahşap küpeşteye sürtünen çürük ipten dumanlar yükselmeye başlamış, balığın hızından sicim bulanıklaşmıştı. Mürettebattan üç kişi daha komutanlarına yardım için koşarak ön tarafa gelmiş, ipe sarıldıkları gibi balığa boyun eğdirip teknenin yanına çekmek için mücadeleye girişmişlerdi.

Dört adam daha Zaras'ın yaptığı gibi oturakların altından birer zıpkın alıp küpeşteye doğru koştu. Çok geçmeden teknenin her iki yanında bu kocaman canlılarla boğuşurken heyecanla bağırp küfür eden, birbirlerine abuk sabuk emirler yağdıran öbek öbek adamlar toplanmıştı.

Balıklar birbiri ardına tekneye çekiliyor, sopalarla vurularak öldürülüyordu. Zıpkınla avlanan son balık öldürülüp parçalanmadan önce devasa sürünün geri kalanı ortaya çıktıkları gibi mucizevi şekilde ve çabucak suyun derinliklerinde gözden kaybolmuştu.

O gece tekrar kıyıya çıkıp sahildeki kamp ateşimizin ışıklarında lezzetli tonbalığı etleriyle kendimize ziyafet çektik. Tüm denizlerde bulunabilecek kesinlikle en lezzetli yiyeceklerdi. Adamlar etleri bir tutam tuzla çeşnilediler. Aralarından bazıları etlerin közlerin üstüne atılmasını bekleyememişler, öyle çiğ çiğ, kanlı kanlı silip süpürmüşlerdi. Sonra şarap tulumlarından

yudumlamaya başladılar.

Ertesi sabah güçlü ve düşmanla ilk kez karşılaşmak için sabırsız halde olacaklarını biliyordum. Mısırın ya da diğer yavan yiyeceklerin aksine et, bir savaşçının yüreğindeki şeytanları uyandırırđı.

Bu yüzden o gece onlara "Tanus ve Mavi Kılıç" şarkısını söyledim. Göklerin savaş marşıydı bu ve hepsini ateşlemeye yetmişti.

Hepsi, seslerinin ne kadar kötü olduğuna aldırmadan koro halinde eşlik ediyorlardı, gözlerindeki savaş ışığını görebiliyordum.

Her türlü düşmanla karşılaşmaya artık hazırđılar.

Ertesi sabah sığ kayalıkları ayırt etmeye ve aralarından güvenle geçebilecek bir yol bulmaya yetecek kadar hava aydınlanınca tekrar kadırgaları suya indirdik.

Akşama doğru, doğudan küçük ağaçlıklı bir burun, bahdan çıplak bir çamurluk kıyıyla çevrelenmiş haliç ağzından geçene dek Nil deltasındaki sayısız halice yaklaştıkça konumumuzu daha kesin çıkarabiliyordum. Denize bakan bumun üstünde, badanayla boyanmış, basit, kerpiç kule vardı. Kulenin çatısı, deniz tarafına bakan duvarının büyük bölümü gibi çökmüştü. Buna karşın yapının, muhtemelen çoktan ölmüş olan bazı Mısırlı denizciler tarafından dikilmiş, Dimyat kanalı için bir seyrüsefer işareti olduğuna kanaat getirmemi sağlayacak kadarki kısmı hala ayakta idi.

Koşarak tekli yelken direğinin dibine gittim ve direğe sarılıp tırmanarak eğik üçgen yelken serenine ulaştım. Bacaklarımı çevresine dolayıp ana direğe sarıldım. Bu bakış açısıyla karayı net biçimde görebiliyordum; uzaklarda, karanın içlerine doğru ağaç tepelerinin hemen üzerinde kendini gösteren kare şeklinde insan yapımı yapıyı fark etmem uzun sürmedi. Kanaldaki seyrüsefer işareti gibi burası da badanalıydı. Tüm bunların, aramakta olduğumuz Girit ticaret kalesi ve hazinesinin nöbet kulesi olduğundan en ufak şüphem yoktu. Direkt kayarak indim ve ayaklarım yere değer değmez dümenciye dönüp, "Dümene asıl! Üç derece sancak!" diye bağırdım.

Zaras koşarcasına olduğum yere geldi. "Evet?" diye sordu.

Genelde güler yüzlü ve sokulgan biriydi, ama bu gibi durumlarda çabuk karar veren ve daha çabuk harekete geçen birine dönüşüyordu.

"Evet!" diye tasdik ettim. Aniden yüzünde beliren kısa, soğuk bir tebessümle dümenciye dönüp hafifçe başını sallayarak emrimi teyit etti. Açık denize doğru yönelmiştik. Diğer iki kadırğa bizi takip ediyordu. Artık kavis çizerek karadan uzaklaşıyorduk.

Bununla birlikte sonraki burnun yanından geçip, Dimyat Kalesi nöbetçi kulesindeki gözcülerin görüş alanından çıktığımız anda tekrar rota değiştirme emri verdim. Bu defa doğruca karaya, deltanın labirent gibi bataklıklarına yöneldik.

Haritam sayesinde gemileri güvenle demirleyebileceğimiz yeri nerede bulacağımı biliyordum. Yelken direklerini indirip güvertelere uzatmakla uğraşırken kıyıda uzanan sık papirüs ağaçları ve sazlıklar arasında kazıklarla iterek belirlediğim korunaklı lagüne ulaştık. Sık bitki örtüsü burada bizi tamamen gizliyordu.

Tekneleri, omurgaları çamurlu dibin hemen üzerinde olacak şekilde bulanık, sığ sulara uzunlamasına demirledik. Lagünün en derin yeri ancak kalçalarımıza geliyordu, böylelikle suda yürüyerek tekneler arasında geçiş yapabiliyorduk.

Güneşin batışını ve ayın yükselişini izleyerek adamlar kalan tütsülenmiş tonbalıklarını afiyetle yediler. Zaras, bata çıka sessizce kadırgadan kadırgaya gidip en iyi sekiz adamını seçmiş, ertesi sabah keşif görevi için bize eşlik etmeye hazır olmalarını söylemişti.

Şafak sökmeden bir saat önce, kadırgaların yedeğinde getirdiğimiz iki kike doluştuk. Geniş lagünün karşı tarafına, kalenin gözcü kulesini gördüğüm burna en yakın kıyıya doğru kürek çektik.

Karanlıkta yanımızdan uçan bataklık kuşlarının ötüşlerini ve kanat hışırtılarını duyabiliyordum. Hava aydınlandıkça uzun sürüler halinde uçan su kuşlarını ve parıldayan göklerde ok başı biçiminde süzülmelelerini ayırt edebilmeye başladım. Yabankazları, ördekler, leylekler, balıkçılar, uzun gerdanlı, incecik bacaklı turnalar, ibisler, akbalıkçılar ve ellinin üzerinde başka tür kuş vardı.

Üstlerine doğru ilerledikçe, lagünün yüzeyinden koca sürüler halinde kalkıyorlardı. Güneş, ufuktan kendisini gösterdikçe, etrafımızı saran uçsuz bucaksız delta ortaya çıkmaya başladı.

Burası, insan yerleşimi için hiç uygun olmayan yabani, تنها bir yerd.

Nihayet sert zemine ulaştığımızda kikleri sığ suların çekip sazlıklar arasına gizlemek zorunda kaldık. Kalenin ve çevresinin nasıl olduğu konusunda emin değildim, bu yüzden sık sazlıklar ve çalılıklar arasında el yordamıyla, hiç olmadığımız kadar ihtiyatla yolumuzu aradık.

Aniden karşımıza, papirüs yataklarını Orta Deniz'in açıkları doğrultusunda güneyden bölen derin bir kanalın kıyısı çıktı. Yaklaşık 150 adım genişliğindeydi ve görebildiğim kadarıyla sular içinden yürüyerek geçemeyeceğimiz kadar derindi. Kanalın diğer kıyısında, önceki gün fark ettiğimiz kulenin düz çatısını seçebiliyordum. Siper duvarları üstünden, devriye gezen en az üç muhafızın miğferli başı görülüyordu.

Birdenbire kanaldan yukarı denizden, bulunduğumuz yöne doğru ilerleyen bir deniz taşıtının karıştırılması imkansız gürültüsünü duydum. Beraberimdekileri sessiz olmaları için uyardım.

Armasının çıkarttığı gıcırta, pruvada laflayan denizcilerin sesi, ıskarmozlardaki küreklerden gelen pat pat sesleri giderek arttıkça aniden kanaldaki dönemecin çevresinde devasa bir gemi belirdi.

Daha önce bu büyüklükte ve türde bir gemi görmemiştim, yine de casuslarımın tariflerinden bunun bir Girit triremesi olduğunu anladım. Bu, hem yük gemisi hem de savaş gemisiydi. Üç güverteliydi ve üç kürek sırası vardı.

Uzun, sivri pruvasında düşman gemilerine mahmuzla çarpmak için dövme tunç levhalarla kuvvetlendirilmişti. Sahip olduğu iki yelken direği, yelkenlerin hayli geniş olmasına imkan veriyordu; ancak şu anda dar kanalın içinde küreklerle ilerlerken bu yelkenler indirilip sıkıca bağlanmıştı. Uzun, kusursuz dış hatlara sahip, yüksek kış yatırmalı güzel bir gemiydi. Ona bakınca, Giritlilerin neden dünyanın egemen deniz gücü olduklarını anlamak hiç zor değildi. Bu, tüm denizlerdeki en hızlı ve en güçlü gemiydi.

Adeta güvertesine su dolacak kadar ağır yüklü olmasına karşın onunla boy ölçüşebilecek hiçbir gemi yoktu. Bununla birlikte benim asıl ilgimi çeken ambarlarındaki yükün ne olduğuydu.

Gemi, saz yatakları arasında gizlendiğimiz yere yaklaştıkça bana, subaylarını inceleme fırsatı doğmuştu. Üç tane kışta vardı, uzun dümen küreğini idare eden dört denizcinin yanında dikiliyorlardı. Miğferlerinin yanaklıkları yüzlerinin büyük bölümünü örtüyor olsa da görünüşe göre ortalama bir Mısırlıdan daha uzun ve gürbüz gibiydiler. Eteklerinin en mükemmel ketenden olduğunu, silahlarının titizlikle cilalandığını ve işlemelerle kaplı olduğunu görebiliyordum. Bunlar tüccardan ziyade askerdi.

Yanımızdan geçerken geminin pis kokusunu rüzgar bulduğumuz yere sürükledi. Üstteki uzun kürek sırasında mürettebatının, yani yük hayvanına dönmüş kölelerin değil savaşçıların kürek çektiklerini biliyordum. Kaptanlarının emriyle kürekleri bırakıp oturakların altında, ayak uçlarına uzattıkları silahlarını kapıp yerlerinden fırlıyorlardı. Askerler gibi savaşçı ganimetten paylarını alıyorlardı.

Buna karşın alt katlardaki kürekleri, güverte kerestelerine zincirli köleler çekiyordu. Burnumuza gelen pis koku, bütün hayatları bu oturaklarda geçen işte bu bahtsızlardan gelmekteydi.

Oturdukları yerde kürek çeker, uyur, yer, pisler ve sonunda ölürlendi.

Girit kadırgası yanımızdan süzülerek geçti, subayların bağırarak verdiği emirleri duyabiliyorduk. Yukarı çekilen üst kürek sırası, gümüşi martı kanatları gibi suyun üstünde duruyor, gemi kanaldaki son

dönemeci dönüp başları rüzgarda sallanan papirüs yatakları üzerinde uzaktan görülen kalenin parıldayan beyaz duvarlarına doğru ilerlerken sadece alt kürek sıraları suya batıyor ve zarifçe çekiliyordu.

Sonrasında çok daha olağandışı bir olay, benim tamamen hazırlıksız olduğum bir şey vuku buldu. İkinci bir gemi, ilkinin neredeyse tıpatıp aynısı, kanaldaki dönemeci aşırp gizlendiğimiz yerin yanından geçti. Bu da suya iyice batmıştı, taşıdığı yük ağırdı.

Sonra, benim şaşkın ve keyifli bakışlarım arasında kanalda iyice yüklü üçüncü bir tireme belirdi ve yanımızdan geçti. Kaleye doğru diğer iki kardeşini takip ediyordu.

Neler olup bittiğini anlamıştım. Casuslarım üç ay önce bana, hazine yüklü üç geminin en büyük Girit limanı Aggafer' den yelken açacağı bilgisini vermişlerdi. Ne var ki bu bilginin bana ulaşması aylar sürmüştü. Bu esnada konvoyun yola çıkışı öngörülemez bazı şartlar, büyük ihtimalle de kötü hava koşulları yüzünden tehir edilmiş olmalıydı. Casuslarım, bu gecikme konusunda beni vaktinde uyaramamıştı.

Dimyat Kalesi'ne, konvoy ulaşırp, yükünü boşaltırp Aggafer'e dönüş yolculuğu için tekrar yola çıktıktan epey sonra ulaşmayı umuyordum.

Benim ve hazine konvoyunun Dimyat'a tam olarak aynı vakitte ulaşma ihtimali öylesine uzaktı ki bunun ilahi bir müdahaleyle ayarlanmış olmasından başka izahı olamazdı. Küçük yaşımdan beri tanrıların, bilhassa dua ettiğim yüce tanrı Horus'un gözdesi olduğumun farkındaydım. Başka nasıl olur da bu kadar çok yetenek ve faziletle doğabilirdim? Başka nasıl olur da daha zayıf herhangi birini kesinlikle mahvedecek onca ölümcül tehlikeyi ve korkunç belayı bertaraf edip hayatta kalabilirdim? Başka nasıl olur da tüm yaşitlerimin saçları ağarırp, yüzleri buruşup, yaşlılıktan unutulup gitmelerine rağmen ben bu kadar genç ve yakışıklı kalmayı ve zekamın böylesine keskin kalmasını başarabilirdim?

Beni diğer ölümlülerden farklı kılan bir şey vardı.

Şimdi bu durum da Horus'un lütuf ve müsamahasının sadece başka bir örneğiydi. Fısıldayarak ona hamt ettim ve ilk fırsatta cömertçe kurban sunacağıma yemin ettim. Sonra sürünerek Zaras'ın yanına gittim ve gömleğinin kolunu çektim.

"Bu kanalı geçirp Girit kalesine yaklaşmam gerekiyor," dedim.

Biricik Mısır'ımızda hiçbir zaman kabullenemediğim iki muamma vardı. İlki, yük hayvanı olarak ve savaşta birincil silahımız olan savaş arabalarında atı kullanabiliyor olmamıza rağmen neredeyse hiçbir Mısırlı ata binemezdi. İkinci muamma ise muazzam bir nehrin kıyısında yaşıyor olmamıza karşın neredeyse hiçbir Mısırlı yüzmeyi bilmezdi. Şayet içlerinden birini çevirip bunun nedenini soracak olursanız genellikle önce bir omuz silkirp sonra, "Böylesi görgüsüzce bir davranış tanrıları öfkelenendir," diye cevap verirlerdi.

Diğer çoğu kişiden farklı olduğumu daha az evvel söylemiştim. Her açıdan üstün biri olduğum düşüncesini telkin etmekten imtina ederim, ama sanırım hem uzman bir binici hem de kuvvetli ve yorulmak bilmeyen bir yüzücü olduğumu belirtmek yeterli olacaktır.

Savaş arabasının dizginlerini eline aldığıında yenildiğini hiç görmediğimi söyleyip hakkını vermem gerekse de Zaras'ın bu iki beceriden yoksun olduğunu biliyordum. Bu yüzden suyun üstünde kalabilmesi için yanına mantar meşesi kabuğundan yapılmış bir şamandıra almasını söylemiştim. Peştamallarımızı belimize sarırp kanala girdik. Zaras, kılıcını mantar meşesine bağlamıştı.

Benimki ise sırtımdaydı. Zaras, kızgın suaygırı gibi uflayırp pufluyordu; oysa ben susamuru gibi

yüzüyordum ve o daha yarı yola gelmeden kanalın diğer ucuna varmıştım.

Güçbela olsa da karşı tarafa geçmeyi başarinca kıyıya çıkmasına yardım ettim. Biraz soluklanmasına fırsat verdikten sonra sazlıkların arasından usul usul Girit kalesine doğru ilerlemeye başladık. Binayı iyi gören bir yere ulaştığımızda Giritlilerin neden bu bölgeyi seçtiğini anlamıştım. Yumuşak alüvyon toprakları arasında, dar bir kireçtaşı sırtın en yüksek noktasına kuruluydu ve kale için sağlam bir temel sağlıyordu.

Bu kireçtaşı oluşumu, ana kanalın akış güzergahını bölerek kale çevresinde doğal bir siper hendeği oluşturuyordu. Nehrin, kale çevresinde dolaşmasıyla oluşan küçük koyda demirli çok sayıda farklı türden tekne vardı. Bunların çoğu, tahminime göre Giritlilerin inşaat malzemelerini taşımak için kullandıkları mavnalardı. İçlerinde tek bir açık deniz taşıtı yoktu. Bunun tek istisnası, daha önce saklandığımız yerin yanından geçen üç muhteşem triremeden oluşan filoydu.

Bunlar, koyda demirlememişlerdi. Doğrudan Dimyat Kalesi'nin ana kapısının aşağısında kalan taş iskeleyle yanaşmışlardı.

Kalenin kapıları ardına kadar açıktı. Yeni gelenleri karşılamak için iskelede üniformalı askerler toplanmıştı. Tüylü miğferlerinden ve havasını attıkları altın nişanlardan yüksek rütbeli olduklarını anlayabiliyordum.

Zaras'la ben, kanalın karşı tarafına geçip şu anki yerimizi alana dek mürettebat ilk triremenin ambar kapaklarını açmış ve zincirli, yarı çıplak köleler sıra halinde dizilmiş yükü boşaltmaya başlamışlardı. Köleler, yarım zırh giyinmiş, bellerinde kısa kılıçlar olan çok sayıda gardiyanın emrinde çalışıyorlardı. Gardiyanların hepsinin elinde deri kırbaçlar vardı.

Köleler, borda iskelesinden kıyıya birbirinin aynı ahşap sandıklar taşıyordu. Sandıklar çok büyük olmasa da kölelerin güçlkle yürümelerinden oldukça ağır oldukları belliydi. Çalışan güruha bağırıp ateş püskürmelerinden, gardiyanların boşaltma sürecinin çok yavaş ilerlemesinden hoşnut olmadıkları anlaşılıyordu.

Biz olan biteni izlerken kölelerden biri, ayağını borda iskelesinden rıhtıma atarken ayağı boşluğa geldi. Sert bir şekilde düşüp başının üstünde dengede tutup taşıdığı sandığı düşürdü. Taşa çarpan sandık açıldı.

Parlak güneş ışığının iskeleyle dökülen gümüş külçelerinin metalik yüzeylerinden yansarak ışıldadığını görünce kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Külçeler küçük ve dikdörtgen şeklindeydi ve büyüklükleri el kadardı; buna karşın sandıkta yirmiden fazla külçe istifliydi. Bu külçelerle dolu tek bir sandık bile, muhtemelen onu Orta Deniz' den buraya kadar taşıyan muazzam triremenin yapım masrafına yeterdi. Tüm ümitlerim ve beklentilerim gerçekleşmişti. Tahmin ettiğim o muazzam hazine buradaydı.

Üç gardiyan, yüzükoyun yerde uzanan kölenin başına toplanıp kamçılarını büyük bir zevkle terden parıldayan bedenine indirmeye başladı. Adam çılgınlık içinde acıyla debelenip kollarıyla başını korumaya çabalıyordu. Kırbaç darbelerinden biri adamın yüzüne gelmiş, sağ gözünü çıkarmıştı. Adam başını sağa sola salladıkça sadece sinir bağlarıyla tutunan göz, yanağından aşağı sallanıyordu. Köle nihayet bilincini kaybedip arlık kendini koruyamaz halde sere serpe yığıldı. İşkencecilerden biri eğilip zavallı adamı topuğundan tuttu ve rıhtımın kenarına kadar sürükleyerek getirdi. Sonra kenardan aşağı itti. Nehre düşen baygın adam çabucak batıp çamurlu suyun derinliklerinde gözden kayboldu.

Rıhtımdaki diğer köleler, gardiyanların bağrımlarına ve vızıldayan kamçı seslerine derhal icabet etti. Yarı çıplak insan güruhu yeniden hareketlenmiş, az önceki olay hiç yaşanmamış, işleri

bölünmemişçesine yüklerinin altında sarsak adımlarla ilerliyordlardı.

Dikkatini çekmek için Zaras'ın omzuna hafifçe dokundum, sonra birlikte sazlıkların derinliklerine doğru sürünerek çekildik.

Güvende olduğumuza kani olduğum gibi önüne geçip kalenin uzak tarafından dönerek nehrin diğer kolunun kıyısına dek ilerledik. Kale ve çevresinin stratejik yapısına yukarıdan bakabileceğim geniş görüş açısı sağlayan bir noktayı bulabilmek ihtiyatlı ve dikkatli manevralarla bir saatten fazla zamanımı almıştı. Artık casuslarımın bana ilemiş oldukları raporları bizzat teyit edebilirdim.

Kalenin surları heybetli ve hatta muhtemelen aşılamaz olsa da çevreledikleri alan çok büyük değildi. Zırhın üstündeki alanın miktarı çok sınırlıydı; yalnızca hazine ve kanallardan birini kullanarak denizden gelen küçük bir baskın müfrezesinin karaya çıkma teşebbüsünü püskürtecek muhafız birliğini barındıran bir kışla için ancak yeterdi.

Buna karşın, sahilden karaya çıkıp içlere doğru ilerleyerek kaleye kesin bir saldırı düzenleyebilecek daha kalabalık düşmana karşı koymak için birkaç bin askerden oluşan çok daha büyük bir kuvveti hazır tutmaları gerektiğini Giritliler de fark etmiş olmalıydı. Bu sorunu, nehrin her iki kanalını birbirine bağlayan bir dubalı köprü kurarak çözmüşlerdi. Böylelikle Giritli savunma askerleri, nehrin ortasındaki ada üzerine kurulu kaleye, her iki taraftan çabucak ulaşabileceklerdi.

Uzandığım yerden kanalın en doğusundan ötesindeki dümdüz çorak topraklara kadar geniş alanı rahatlıkla görebiliyordum.

Burası Giritlilerin, ordularının asıl kısmına kışla vazifesi gören müstahkem kamplarını inşa ettikleri yerdi. Kampın etrafını, iki adam boyunda sivri uçlu tomruklarla örülü koruma duvarıyla çevirmişlerdi. Hesaplarıma göre bu kamp, iki ila üç bin askeri barındırabilirdi.

Kare şeklindeki koruma duvarlarının her bir köşesinde bir gözcü kulesi vardı. Gördüğüm kadarıyla çitlerin içindeki yapıların çatıları, nehir kıyısından alınmış, iyice sıkıştırılıp kurutulmuş kara çamurla kalınca sıvalıydı. Bu, çitlerin üstünden gelebilecek düşman ok yağmuruna karşı koruma sağlıyordu.

Giritliler, nehre en yakın surlardaki kapılardan dubalı köprüye uzanan kurutulmuş kara kerpiçten geçit inşa etmişlerdi. Burası da kamptan dışarıya taarruza geçtiklerinde askerlere, düşman saldırılarına karşı koruma sağlıyordu.

Köprülerine duba işlevi görmesi için nehrin her iki kanalından karşı kıyıya dek şalopaları sıra halinde yan yana demirlemişlerdi. Bunların üstünden, baltalarla kestikleri kalasları kullanarak geçiş yolu oluşturmuşlardı. Bu köprü, çok sayıda askerin en çok lazım oldukları bölge her neresi olursa süratle ulaşabilmelerine imkan veriyordu.

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüşler," dedi Zaras istihkamları incelerken.

Aynı fikirdeydim. "Giritlilerin en meşhur oldukları özellik de bu ... mükemmeliyetçilik." Ancak yine de Girit savunmasında herhangi bir zayıflık bulabilmek için çevreyi incelemekten geri kalmıyordum. Ne kadar dikkatle arasam da sadece tek bir tane bulabildim. O da dubalı köprünün ta kendisiydi, onun çaresine bakabileceğime emindim.

Dikkatimi tekrar, üç büyük tiremenin hala demirli olduğu rıhtıma çevirdim. Giritlilerin ilk geminin yükünü boşaltma biçimini gözümün önüne getirdim. Çok etkili olmadığı muhakkaktı.

Şayet aynı görev bana tevdi edilseydi, açık ambar kapakları üzerinde üçayaklar ve palangalar kurar, gümüş sandıklarını istif rafları üstünde bu mekanizmayla güverte seviyesine yükseltirdim.

O noktada hazır ettiğim el arabalarıyla sandıkları rıhtımın diğer ucuna, oradan da kale kapılarından

içeriye taşıtırdım.

Girit köleleri, her bir sandığı, gemi ambarının en dibinden merdivenlerden çıkarak teker teker insan gücüyle taşıyorlardı. Bu hızla her geminin boşaltılması birkaç gün sürerdi.

Birden endişeye kapıldım. Karşımda görene dek üstlendiğim görevin azametini tam olarak anlayamamıştım. Binlerce külçenin hakkından gelmekten düşünmeden söz etmek kolaydı, halbuki böylesi büyüklükte bir hazinenin fiziksel ağırlığını ve kapladığı alanı karşımda gördüğümde ve onu ele geçirip peşinizde hınç dolu bir düşman varken denizleri, dağları ve çölleri yüzlerce fersah aşarak nakletme sorunuyla karşı karşıya kaldığımda mevzu tamamen farklı bir hal alıyordu.

Gerçekleştirilmesi imkansız bir görevi üstlendiğim endişesine kapıldım ve kasvet içinde belki de böylesine muazzam bir yükü ele geçirebilmek için tek çözümün, onu Orta Deniz'in açıklarına götürüp Kral Beon ve Yüce Minos'un sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde suya boşaltmak olacağını düşünmeye başladım.

Sonra da Giritlilerin gazabından kurtulmayı başaran tüm adamlarımla Teb'e kaçırdım. Kim bilir, daha sonra belki de Yüce Minos, bu işin sorumlusunun Kral Beon olduğuna ikna olurdu, gerçi bundan şüpheliydim.

Çözüm hemen aklıma gelmemişti, hatta Zaras'la birlikte papirüs yataklarında uzanmış halde yaklaşık bir saat boyunca kafamda bu sorunla boğuşup durdum. Neden sonra çözüm birdenbire zihnimde şimşek gibi çaktı. Öylesine dahiyaneydi ki ben bile güzelliği karşısında afallamıştım.

Bir an ayrıntılarıyla Zaras'a da izah etmeyi düşündüm, ama sonra bu kadar basit ama bir o kadar da şeytani derecede karma şık bir şeyle onu ezmek istemedim.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Güneş tam tepeye ulaşalı epeyce olmuş, şimdi ise günbatımına doğru gökyüzünde yolunu çoktan yarılamıştı. Dönüp bir kez daha hazine gemisi üçlüsüne baktım, sanırım yüzümde beliren sırıtışa hakim olamamıştım.

Zaras'ın dikkatle beni izlediğini sezdim. Galiba sonunda bir çözüme varmak üzere olduğumu anlamış, henüz ona ifşa etmeye hazır olmadığım talimatlarımı duymaya can atıyordu.

"Bu kadar yeter!" dedim. "Gitmeliyiz."

"Nereye, Taita?"

"Teknelere dönüyoruz. Karanlık çökmeden yapmamız gereken çok iş var."

Nihayet Zaras'la birlikte yüzerek ve bata çıka üç küçük tekneyi bıraktığımız lagüne dönmeyi başardığımızda güneş batıyordu.

Adamlar, bizi tekrar gördükleri için ziyadesiyle keyiflenmişlerdi.

Sanırım düşman tarafından fark edildiğimize, öldürüldüğümüze ve onları kalan kısıtlı kaynaklarıyla öndersiz şekilde geriye dönmek zorunda bıraktığımızı iyiden iyiye inanmışlardı. Emirlerimi almak için etrafıma toplandılar.

Karşı karşıya olduğum pek çok güçlükten ilki, neredeyse hiçbiri yüzme bilmeyen tepeden tırnağa silahlı ve zırhlı her bir adamımı kaleye ulaşmak için nehrin derin kanallarının karşı tarafına geçirmektir.

Bu maksatla üç tekmemizin en küçük ve en hafif olanını seçtim. Sonra adamlara kalan iki teknedeki halatları çözmelerini ve işe yarar diğer malzemeleri almalarını söyledim. Diğer tekneleri bir an yakmayı düşündüm, fakat Giritlilerin dumanı görüp nedenini araştırmak için adam göndereceği

muhakkaktı. Bunun yerine diplerinde delik açtırıp lagünün en derin yerinde suya batırttım.

Sonra seçmiş olduğum tekneyi kaleye en yakın noktaya, lagünün doğu kıyısındaki sığ sulara çektik. Oradan, her bir adamım bir ucundan kaldırarak karadan diğer tarafa nehir kanalına taşıdı.

Batırdığımız iki tekneden söktüğümüz çapa halatlarını, yanımıza aldığımız teknenin burnuna bağlamalarını emrettim.

Her halatı çeken yüz adam sayesinde teknenin omurgası kızak vazifesi gördü ve gövde, ağırlığı altında ezilen papirüs sapları üstünde kolayca kaydı. Buna karşın nehrin ana kanalına ulaşmak için önümüzde kat etmemiz gereken aşağı yukarı yarım fersahlık kuru zemin vardı. Vardığımızda neredeyse gece yarısı olmuş, kambur hilal gökyüzünde yerini almıştı.

Adamlarıma, zırhlarını giyinmeleri ve soğuk yemeklerini yiyebilmeleri için nehir kıyısında kısa bir mola verdim. Sonra usulca kürek çekerek ve her defasında karşıya elli kişi alarak adamları kanalın diğer tarafına taşımaya başladık. Herkes karşıya geçtiğinde küçük birliğimizi iki gruba ayırdım.

Daha kalabalık olan 150 kişilik gruba, sazlıklar arasından sürünerek Zaras'la birlikte gözcüler tarafından fark edilme riskine girmeden kalenin ana kapısına olabildiğince yaklaşmalarını söyledim. Benden işaret gelene kadar orada gizleneceklerdi.

Ayrılmadan evvel planımı Zaras'a izah ettim. Elli kişilik mürettebatla kanal boyu tekneyle ilerleyecektim. Gayem, düşmanın ana kampını hazinenin olduğu adaya bağlayan dubalı köprüye saldırmak ve yok etmektir. Ayrılmadan Zaras'ı hafifçe kucakladım ve herhangi bir yanlış anlaşılma olmaması için talimatlarımı bir kez daha tekrarladım.

Onu gönderdikten sonra bekleyen kadırgaya bindim ve kürekçilerime küreklere asılmaları emrini verdim. Akıntı şiddetliydi, ama adamlarım var güçleriyle karşı koyuyor, kalenin en uzak noktasından kanal kıyısı boyunca ilerliyorduk. Akıntıya karşı hızımız gayet iyiydi. Çok geçmeden ay ışığında parlayan badanalı kuleyi gördük. Kürekçiler hedefi görünce cesaretlenip çok daha gayretli asılmaya başlamışlardı.

Kanaldaki son dönemeci geçtikten sonra kale karşımızda uzanıyordu. Üç tireme son gördüğüm gibi, taş rıhtıma yanaşık halde demirliydi. Ay ışığı, ikisinin hala külçelerle yüklü, suya daha çok batmış olduklarını ayırt etmeme yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Üçüncüsü biraz daha yüksekti. Yükünün çoğu boşaltılmış olsa gerekti. Yine de hesabıma göre hazine sandıklarının yarısından fazlası hala ambarlarındaydı.

Görünürde hiç Giritli nöbetçi yoktu. Koca gemilerde en ufak bir ışık yoktu. Fakat rıhtımın diğer ucunda yanan bir ateş ve kale kapısının her iki yanındaki oyuklarda meşaleler vardı.

Tunç miğferi başımdan çıkarıp kucağıma koydum. Sonra, yüzümün alt kısmını gizlemek için boynuma doladığım parlak sarı bezi düzelttim. Bu, ipek olarak bilinen olağanüstü bir kumaştı.

Çok nadirdi ve kendi ağırlığında gümüşten yüz kat daha pahalıydı. Dünyanın diğer ucundaki bir diyardan, insan eliyle değil kurtçuklar tarafından eğirildiği bir ülkeden geliyordu. Sihirli güçlere sahipti. Kötü büyüleri ve veba ya da sarı çiçek gibi hastalıkları defediyordu. Ne var ki şu an onu sadece yüzümü gizlemek için kullanıyordum.

Yüz hatlarım öylesine fark edilirdi ki her zaman ya bir düşman ya da bir dost tarafından tanınmam daima kuvvetle muhtemeldi. Güzelliğin de bir bedeli vardı. Bizzat firavununinkinden sonra muhtemelen uygar dünyadaki Mısır'ı kastediyorum, en çok tanınan sima benimkiydi. Miğferimi tekrar giydiğimde, ben de yanımdaki sıra sıra meçhul adamlar arasında onlardan biriydim.

Rıhtıma yaklaştıkça meşalelerden gelen titrek ışıklar, battaniyeye sarınmış nöbetçilerin gözcü

ateşinin sıcaklığına sokulduklarını fark etmem için yeterliydi.

Giritli subayların geceyi, tüm adamlarıyla birlikte tıkiş tıkiş olmuş kalenin içinde geçirmeyi istemedikleri aşıkardı. Karanlık çökünce adamlarının çoğunu da yanlarına alıp köprünün karşı tarafında, kanalın uzak ucundaki tafsilatlı, rahat kamplarına gitmiş olmalıydılar. Bu, amacım için biçilmiş kaftandı.

Yine de kanal elverdiği ölçüde rıhtımdan uzak durarak demirli kadırgaların ve hayal meyal görünen kale surlarının yanından sessizce kürek çektik. Onları geride bıraktıkça önümüzde, kanalın bir ucundan diğer ucuna uzanan dubalı köprüyü oluşturan sıra halinde dizilmiş şalopaları görebiliyordum.

Ana kanal boyunca, hesabıma göre dubalı köprünün en az iki yüz elli arşın yakınına gelene dek yukarı kürek çekmeye devam ettik. Sonra tekneyi akıntıya karşı döndürdüm ve burnunu, uzun, dar dubalı köprünün ortasına doğrulttum. Adamlara sessizce kürek çekmeyi bırakıp kürekleri tekneye almalarını söyledim ve nehrin bizi, köprünün ortasına doğru sürüklemesi için kendimizi akıntıya bıraktık.

Son anda dümeni çevirip köprüye bordalama döndük. Akıntı, sancak tarafımızdan bizi geçide itti.

Adamlarım da zaten bunu bekliyordu. Üçer adamlık iki küçük grup gemimizin pruvasından ve kıçından atlayarak tekneyi köprüye yanaştırdılar. Kalan adamlar ellerinde balta ve kılıçlarla geminin yanından dubaların üzerine üşüştiler. Başka bir emri beklemeden şalopaları birbirine bağlayan halatları kesmeye başladılar.

Balta ve kılıç darbeleri sesleri, kuşkusuz kanal boyunca yankılanıp kıyının uzak ucundaki kampa kadar ulaşmıştı. Neredeyse aynı anda Girit alarm davullarının çalmaya başladığını duyduk.

Kampta kızılca kıyamet kopmuştu; komutanların bağırması, kalkan ve silah gümbürtüleri, davul patırtıları, metal sesleri bize kadar geliyordu. Çok geçmeden yanan meşale ışıkları, göğüs zırhlarının parlak metallere yansıyordu.

Kampın kalas surlarından dubalı köprünün başına açılan geçidin ağzından uzun bir piyade bölüğü hızla fırladı. Giritliler, dörderli sıra halinde dar köprünün üzerinde ilerlemekteydi. Metal çivili sandaletlerin sert darbeleriyle köprü tartıp sallanıyordu.

Düşman öncü hatları çabucak meşale ışıkları yüzünden yerleri belli olan yıkım ekibimizin üzerine doğru ilerlemeye başladı.

Dubalar arasındaki halatlar, adamlarımın balta darbelerine hala direniyordu. Aralarında sadece elli adım kalmıştı ki komutanlardan birinin saldırı emri verdiğini duydum. Dillerini bilmiyordum, ama anlamı gayet anlaşılırdı.

Öndeki Girit piyadeleri, geçit boyunca hızlarını yavaşlatmadan gerilip mızraklarını savurdular. Koca mızraklar, hala şalopaları bir arada tutan düğümleri kesmeye çalışan adamlarımın arasına yağmur gibi düştü. Bir mızrağın, şalopa üzerinde dengesini sağlamaya çalışan adamlarımdan birinin sırtına saplandığını ve göğsünde koca bir delik açıp çıktığını gördüm. Adamım teknenin yanından devrilip karanlık suların içinde kayboldu. Yoldaşlarından biri bile işini bırakıp göz ucuyla dahi bakmamıştı. Bıkıp usanmadan dubaları birbirine bağlayan kendir halatlara balta sallamaya devam ediyorlardı.

Halatlardan birinin koptuğunu haber verdiler, kısa süre sonra şalopaları sabitleyen halatlardan çoğu kopunca birbirine yaslanan tekne gövdelerinden kalasların gıcırta ve çatırtıları gelmeye başladı.

Sonrasında nihayet köprü ayrıldı. Ne var ki birbirinden ayrılan iki parçayı bu defa ortalarında

bağlı haldeki kendi gemimiz bir arada tutuyordu. Baltalı adamlarıma çıldırmaşçasına bağırarak tekneye dönmelerini istiyordum. Elbette ki kendi güvenliğini dert etmiyordum. Tek derdim, cesur yiğitlerimin selameti idi.

Zırhlı Giritliler, kontrol etmeden sel gibi dubaların üstüne gelmişlerdi. Yekpare falanks düzeniyle üstümüze saldırıyor, mızraklarını fırlatıyor, bağırarak bize meydan okuyorlardı. Adamlarım koşarcasına küçük teknemize toplanıp eğilerek siperlendiler, gövde kerestelerine mızraklar saplanıyordu.

Şimdi de teknemizi köprünün ortasına bağlayan ipleri birinin kesmesi için bağırıyordum. O hengamede emirlerim arada kaybolup gidiyor, duyulmuyordu. Ben bile kendi sesimi işitmiyordum.

Sintineye siperlenmiş adamlarımdan birinin baltasını kaptığım gibi pruvaya koştum.

Karşıma, geçidin altına gelen bir Giritli çıktı. Pruvaya ikimiz de aynı anda ulaşmıştık. Mızrağını daha önce fırlatmıştı, bu yüzden kılıcına davrandı; fakat görünüşe göre kılıcı kınına sıkışmıştı.

Tam karşı karşıya geldiğimizde kılıcı çıktı.

Miğferinin altında sırtıttığını görebiliyordum. Merhametine kaldığımı ve birazdan beni öldüreceğini düşünüyor olmalıydı.

Gerildi, kılıcını göğsüme saplamayı amaçlıyordu; ama göz hareketlerinden niyetini anlamıştım, bu yüzden bu hamleyi yapacağını tahmin etmek benim için çok kolay olmuştu. Vücudumu hafifçe çevirdim, kılıcının ucu koltuğumun altından sıyrıldı. Dirseğinden yakalayıp onu kilitledim.

Artık onu tamamen hareket edemez hale getirmiştim. Kurtulmayı denedi, fakat ayaklarının altındaki tahtalar ağırlığıyla esneyince dengesini kaybetti. Tam bu kritik anda kavradığım kılıç tutan elini bıraktım. Bunu beklemiyordu, geriye doğru sendeledi; dengesini yeniden sağlamak için iki kolunu birden bana doğru uzattı.

Baltamı savurdum, vücudunda metalle kaplı olmayan tek bölgeyi hedef almıştım: kılıç tutan elinin bileğini. Sallanan teknede ben de dengemi kaybetmişim, bu yüzden mükemmel bir darbe olduğu söylenemezdi. Amaçladığım gibi bileğini tamamen koparamamıştım. Fakat bilek kemiğini parçalamıştım. Liflerin koparken çıkarttığı sesleri duyabiliyordum. İstemsiz şekilde parmakları açıldı ve elindeki kılıç, köprü kalaslarının üzerine zangırdarak düştü. Sendeleyerek arkadan sıkıştıran arkadaşlarından birinin üzerine düştü. Birbirlerine son anda tutunarak ikisi birden köprünün yanından, arkalarından epeyce su sıçratarak suya düştüler. Zırhlarının ağırlığı onları hemen dibe çekmişti.

Balta hala elimdeydi; teknemizin pruvasını köprünün dubasına bağlayan iki çapa halatı tam önümde öyle gerilmişti ki aradan geçmeye çalışan su adeta fişkırdı. Baltayı başımın üzerine kaldırdım; iki halattan daha kalın olana nişanlayıp tüm ağırlığım ve gücümle indirdim. Halat, yay teli gibi ikiye ayrıldı.

Tüm ağırlığın tek bir ince halata binmesiyle teknemiz sertçe yan yattı. Baltayı bir kez daha savurdum. İkiye ayrılan halat bükülüp zemberek gibi havaya sıçradı. Teknenin burnu, onu tutan ağırlık ve dirençten kurtulduğu anda yukarı doğru havalandı. Kurtulan tekne akıntıya kapılıp dengesini sağladı.

Kopmanın köprüye etkisi çok daha çarpıcı olmuştu. Köprünün her iki parçası hala nehrin her iki yakasında sabitlendikleriyelerle sıkıca bağlıydı. Ne var ki kanalın orta yerinde artık bağlı değillerdi ve akıntı çabucak parçaları birbirinden ayırdı. Ayaklarının altındaki geçidin sarsılıp savrulmasıyla çok sayıda Giritlinin köprüden düştüklerini görebiliyordum.

Değişken ağırlıkları, suyun üstündeki dubaların dengesizliğini daha da artırıyordu. Ağır zırhlı askerler dengesini kaybediyor, sarhoş gibi sendeleyip bağırarak birbirlerini aşağı atmaya çalışıyordu.

Dehşet dolu bakışlarım arasında dubalardan biri alabora oldu ve üzerindeki herkesi denize savurdu. Dakikalar içinde Giritlilerin büyük bölümü karanlık sulara hayatta kalma mücadelesi veriyor, kuyuya düşen sıçanlar gibi boğuluyordu.

Bu manzarayı benim için daha da trajik kılan, bu insanların düşmanımız bile olmayıştı; tasarlayıp uyguladığım tüm bu tahribat, aslında onları kandırıp müttefikimiz olmaya ikna etmek içindi. Bunu biricik Mısır'ım ve firavunum için yaptığımı bilmek beni çok az teselli ediyordu. Yaptıklarımın sonuçları karşısında dehşete kapılmıştım.

Sonra muazzam bir iradeyle suçluluk ve vicdan azabımı bir kenara ittim. Yaptıklarımın geri döndürülelemeyeceğini biliyordum. Boğulan askerleri zihnimden çıkarıp kendi halkımı ve verdiğimiz kayıpları hatırlamaya çalıştım. Zihnimdeki pişmanlığı def etmek için kendimi zorladım, bizi köprüye bağlayan halatı kestiğim yerden uzaklaştım. Mürettebatıma bağırp öfkemi onlardan çıkarıyordum. Kükrercesine tekrar kürek başına geçmelerini emredip, şaşkınlık içinde tereddüt edenleri tekme tokat zorla kürek sıralarına ittim.

Sonunda yeniden dümen küreği ellerimin arasındaydı ve adamlar ahenk içinde kürek çekmeye başlamışlardı. Dümeni, kalenin ana kapılarının altında, hazine gemilerinin demirli olduğu taş rıhtıma çevirdim.

Küçük teknemiz rıhtımın taş basamağına değer değmez tekneden atladım. Zaras, bitkin şekilde soluyarak ama ahmak bir sırıtış yüzüne yayılmış halde beni orada karşıladı.

"Üç hazine gemisini de ele geçirdik, hatta kaleyi bile!" Kan damlayan kılıcıyla ardına kadar açık kale kapılarını gösterdi.

"Dubalı köprüde çıkarttığın patırtı iyi şaşırtmaca oldu. Kaledeki muhafızları hala sizin gösterinizi izlerken doğradık, varlığımızdan haberleri bile yoktu. Kaçabilen olduğunu sanmıyorum, ama olsa bile çok uzağa gidemez." Biraz nefeslenmek için durdu, sonra kaldığı yerden devam etti. "Köprüde işler nasıl gitti Taita?" Çatışmanın harareti daha geçmemişken bile Hiksos dilinde konuşmayı aklından çıkarmadığını görmek çok hoşuma gitmişti.

"Köprü yıkıldı, düşmanın yarısı da nehre düşüp boğuldu,"

dedim kısaca. Sonra kıyıya çıktığımı görünce koşarak gelen Akemi'ye döndüm. "Bu teknenin komutasına geç ve yanına kürek çekmesi için bir düzine adam al." Parmağımla, nehrin kıvrımıyla oluşan küçük koyda demirli ufak boş tekne yığınının işaret ettim.

"Yanına meşale ile ateş çömleği al ve Giritliler ele geçirip bu gece tekrar bize saldırmak için askerlerini karşıya geçirmek için kullanmadan önce şu tekneleri yak."

"Derhal lordum," diye karşılık verdi Akemi.

"Sadece en büyüğü kalsın," diye devam ettim. "Şurada, sıranın sonundaki yelkenli küçük gemi. Onu yakma. Buraya getir, ayrılırken onu burada rıhtıma bağlı bırakacağız."

Hem Zaras hem de Akemi şüphe dolu gözlerle bana baktılar, ancak emirlerimi sorgulama cesaretini gösterebilen Zaras oldu.

"Giritlilere mi bırakacağız? Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Çünkü kıdemli Girit subaylarının Girit'e dönebilmelerini ve krallarını, Hiksos müttefiklerinin ihaneti konusunda uyardıklarını istiyoruz. Girit'in kudretli Yüce Minos'unun bile beş yüz lakh gümüşü kaybetmekten feci şekilde canı yanacaktır. Haberi aldığı anda Kral Beon'un kanına susayacak."

Rıhtımda bekleyip Akemi ve mürettebatının iskeleden ayrılıp nehirdeki koya dönmesini izledim. Dört adamını büyük yelkenliye aktardı. Flok yelkenini açıp tekneyi rıhtıma, olduğum yere getirdiler.

Ötede, koyda, Akemi bizim teknede duruyordu. Adamlar küreklere asılıp tekneyi, demirli tekne sırasının yanına götürdü, Akemi yanlarından geçerken her birinin içine bir meşale fırlattı.

Ancak hepsinin cayır cayır yandıklarını görünce tatmin olmuşum. Geri döndüğümde Zaras'ı hala kafası karışık halde buldum.

"Şu adamları alıp benimle gel," dedim ve taş iskeleden koşarak en yakın Girit triremesinin demirli olduğu yere indim. "Bu geminin idaresini senin almanı istiyorum Zaras. Fakat ben de seninle geleceğim."

"Elbette efendim," diye karşılık verdi. "Gemide zaten birkaç adamım var."

"Dilbar bunun kaptanı olsun." Parmağımla ikinci triremeyi gösterdim. "Ve üçüncü Minos hazine gemisini de Akemi alır."

"Nasıl emrederseniz efendim." Görünüşe göre Zaras'ın gözünde basit Taita'dan efendiliğe terfi etmiştim. Buna karşın bana küstah sorular sorabilecek kadar hala yeterince samimiydi. Bunu hemen gösterdi de.

"Açık denize ulaştıktan sonra hangi yöne gideceğiz? Doğuya Sümer diyarına mı yoksa Moritanya

kıyıları için batıya mı?" Hatta sonrasında bana birazcık babacan tavsiyede bulunma lütfunu gösterecek kadar ileri gitti. "O ülkelerin ikisinde de müttefikimiz var. Doğuda, İki Nehir Diyarı'nın hükümdarı Kral Nemrut var.

Batıda ise Moritanya'da Anfalı Kral Shan Daki'yle anlaşmamız var. Hangisine gideceğiz Taita?"

Hemen cevap vermedim, bunun yerine soruyla karşılık verdim. "Sen söyle Zaras, tüm dünyada beş yüz lakh gümüşlük bir hazine söz konusuysen hangi krala ya da hükümdara güvenebilirsin?"

Zaras afallamış gibiydi. Bunu hiç düşünmemiştir. "Belki ... şey, Shan Daki olmayacağı muhakkak. Halkı korsan, o da Haydutlar Kralı."

"Peki ya Nemrut?" diye üsteledim. "Ona parmağım kadar gümüş parçasını güvenip emanet etmeyeceğime eminim."

"Birine güvenmek zorundayız," diye itiraz etti. "Yoksa ıssız bir sahil bulup tekrar dönüp alacağımız güne dek gümüşü oraya gömmemiz gerek."

"Beş yüz lakh gümüşü!" diye araya girdim. "Yeterli derinlikte bir çukuru kazmak bir yılımızı alır ve üstünü örtüp saklamak için de koca bir kum dağı." Şaşkınlığının tadını çıkarıyordum.

"Rüzgar bizden yana!" Başımı kaldırıp, hala Zaras'a tahsis ettiğim triremenin direk başında dalgalanan Minos sancağına, altın Girit boğasına baktım. "Hem tanrılar daima cesur ve yiğitlere yardım eder."

"Hayır Taita," diye itiraz etti. "Rüzgar bizden yana değil. Denizden esiyor, doğruca kanaldan yukarı. Bizi karaya mıhladı. Orta Deniz'in açık sularına ulaşmak için sürekli kürek çekmemiz gerekecek. Shan Daki'ye de Nemrut'a da güvenmiyorsan o halde kime güveniyorsun? Kime gitmemiz gerekiyor?"

"Ben yalnız Firavun Tamose'ye güvenirim," dedim. İlk defa bana karşı hayal kırıklığını ortaya koydu.

"O halde planın buraya gelirken izlediğimiz güzergahtan mı firavuna dönmek? Hazineyi başımızın üstünde sandıklarla Ushu'dan Sina Çölü'ne taşıyacağız ve Kızıldeniz'i aşacağız? Oradan sonra Teb'e ulaşmak için geriye çok az bir yürüme mesafesi kalıyor. Firavun seni görünce çok şaşırarak, bundan kesinlikle emin olabilirsiniz," diyerek benimle alay etti.

"Hayır Zaras." Alayına hoşgörüyle tebessüm ederek karşılık verdim. "Buradan, Nil boyunca güneye gideceğiz. Bu üç Girit canavarı ve ambarlarındaki gümüşle doğruca Teb'e döneceğiz."

"Çıldırıldın mı sen Taita?" Gülmeyi kesmişti. "Buradan ta Asyut'a kadar Nil'in her bir arşınının hakimiyeti Beon'un elinde. Hiksos çapulcuları arasından üç yüz fersah yol gitmemizin imkanı yok. Bu tamamen delilik." Öfkeyle Hiksos dilini bırakıp Mısır diline dönmüştü.

"Hiksos dilinde konuşmaya devam edersen her şey ama her şey mümkün!" diye karşı çıkıp azarladım. "Her neyse, teknelerimizden ikisini zaten batırdık ve üçüncüsünü de geride gerçek kimliğimize ait hiçbir iz bırakmadığımızdan emin olmak için Dimyat' tan ayrılmadan önce yakacağım."

"Yüce anamız Osiris ve onun aziz oğlu Horus aşkına, galiba sen ciddi ciddi söylediklerine inanıyorsun Taita." Tekrar sırtıtmaya başladı. "Demek planın beni de kendin gibi delirtmek, sonra da çıldırmışken sana hak vermemi sağlamak. Öyle mi?"

"Muharebede delilik akliselim demektir. Hayatta kalmanın tek yoludur. Beni izle Zaras. Seni eve götüreceğim." Triremenin güvertesine uzanan borda iskelesinden çıkmaya başladım. Önümde

Zaras'ın yirmi adamı vardı. Geminin ve içindeki her adamın kontrolünü çoktan ele geçirmiş olduklarını gördüm. Giritli tayfa, elleri arkalarında bağlı, başları öne eğilmiş sıra halinde güvertede diz çökmüştü. Birçoğundaki taze yara hala kanıyordu. Yalnızca altı kişiydiler. Zaras'ın adamları kılıçları çekilmiş halde başlarında dikiliyordu.

"Aferin delikanlılar," diye cesaret verdim. Sonra tekrar Zaras'a döndüm. "Şimdi adamlarına söyle, esirlerin kıyafetlerini ve zırhlarını çıkarsınlar, sonra tutsakları karaya çıkartıp başlarınıamuhafız koy." O emirleri verirken ben merdivenlerden üst kürek güvertesine indim. Oturaklarda kimse yoktu ve uzun kürekler gemiye çekilmişti. Ancak elli adamımla burayı tekrar doldururdum.

Biraz bakındıktan sonra vakit kaybetmeden alt forsa güvertesine inen merdivenleri izledim. Henüz merdivendeyken iğrenç koku beni karşılamıştı. Öylesine güçlüydü ki nefesimi tutmak zorunda kaldım, ama inmeye de devam ettim.

Alçak tavanın hemen altındaki raflarda yanan kandiller, kürek sıraları arasına kıvrılmış ya da önlerindeki uzun küreklere başlarını koyup uyuyan neredeyse tamamen çıplak, sıra sıra bedenleri ayırt etmeme ancak yetecek kadar ışık vermekteydi. Uyanık olanlar başlarını kaldırıp boş ve meraksız gözlerle bana baktılar. Hareket ettikçe bileklerindeki zincirler şıkırdıyordu.

Onlara küçük bir konuşma yapmayı, belki de küreklere güçlü ve uzun asılırlarsa Teb'e ulaştığımız anda özgürlüklerini vaat etmeyi düşünmüştüm. Fakat bu fikirden vazgeçtim, zira karşımdakilerin sadece kısmen insan olduklarını fark etmiştim. Kepaze esaretleri ve maruz kaldıkları barbarca muamele onları hayvan seviyesine düşürmüş gibiydi. Benim müşfik kelimelerim onlar için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Anlayabildikleri tek şey sadece kamçıydı.

Başımı alçak üst güverteye vurmamak için adeta iki büklüm halde forsa oturakları arasındaki koridordan geminin arka tarafına doğru ilerleyince yük ambarına açıldığına emin olduğum bir kapıya ulaştım. Kapıda kocaman bir pirinç kilit vardı. Zaras hemen arkamdaydı. Kenara çekilip kılıcını manivela gibi kullanarak kilidi gevşetmesine ve tekmeleyerek kapıyı açmasına izin verdim.

Sonra, raftaki kandillerden birini aldım ve yukarı doğru kaldırıp geniş ambar bölmesine girdim. Güvertenin bir ucundan diğerine gümüş külçe dolu sandıklar istiflenmişti. Çabucak kafamdan bu kıymetli sandıklardan ne kadarının Giritlilerce karaya çıkartılmış olduğunu hesap ettim. En az yüz sandık olmalıydı.

Bir an için hazinenin bu küçük parçasını kalede bırakmayı ve gemide ne varsa onu alıp yola çıkmayı düşündüm, fakat hemen bu düşünceden vazgeçtim.

Tanrılar sana gülümserken, tekrar öfkelenmelerini beklemeden alabileceğin her şeyi al, dedim kendi kendime ve Zaras'a döndüm. "Benimle gel. Yanına alabildiğin kadar çok adam al."

"Nereye gidiyoruz?"

Sandık istifinde eksik olan yeri işaret ettim. "Giritlilerin şu eksik sandıklar nereye götürdüğünü bulmak için kaleye gidiyoruz.

Sadece onlardaki gümüş bile koca bir orduyu teçhiz edip savaş meydanına sürmeye yeter. Bu hazinenin en ufak bir parçasının bile Beon'un eline geçmesine izin veremeyiz."

Hızla güverteye döndük. Beraberimde Zaras olduğu halde borda iskelesinden rıhtıma indik. On adamı arkamızdan geldi, yanlarında tutsak aldıkları Giritli denizciler vardı. Üstlerindeki çıkarmışlardı. Kale kapılarının ardında Dilbar'la karşılaştık. Otuz adamıyla karada esir aldıkları asker ve forsaların başlarındaydı.

Dilbar'a, bu esirlerin de üstlerindeki çıkarmalarını emrettim. Olabildiğince çok Girit

üniformasına ve bulabildiğimiz kadar çok zırha ihtiyacım vardı. Minos subaylarının hepsi, gümüş, altın ve değerli taşlardan kolye, yüzük, pazıbent ve bileklik takıyordu.

"Şunları da mahkumlardan alın," dedim Dilbar'a. Oluşan yığının içinden diğerlerine göre çok daha istisnai iki mücevheri alıp deri kesemin içine sokuşturdum. Çoğu kadın gibi benim iki prensesim de güzel ve ışıltılı ıvır zıvıra bayılırdı.

Dikkatimi yeniden, zincirli bir şekilde hareketsizce duran tutsak forsalara çevirdim. Aralarında Libyalılar, Hurriler, Sümerler gibi her milletten insan olmasına karşın bakar bakmaz büyük bölümünün Mısırlı olduğunu anladım. Kuvvetle muhtemel Hiksoslar tarafından tutsak edilmiş ve kaleyi inşa ederken yardım etmek üzere Giritlilere teslim edilmişlerdi. İçlerinden, yüzünden akıllı olduğu belli olan ve daha henüz ümitsizliğe kapılıp pes etmemiş gibi görünen birini seçtim.

"Şuradakini alıp diğer odaya götürün," diye Dilbar'a talimat verdim. Dilbar, Mısırlıyı kolundan tutup kalenin giriş salonuna sürükledi. Orada ona bizi yalnız bırakmasını söyledim. Dilbar gidince kölenin yüzüne bir süre sessizce baktım. Tavırları boyun eğmiş gibiydi, ancak gözlerinde saklamaya çalıştığı meydan okumayı görebiliyordum.

İyi, diye geçirdim içimden. Hala insan.

Sonunda onunla kendi hoş dilimizde kibarca konuşmaya başladım. "Sen Mısırlısın." İrkildi, ama beni anladığını fark etmiştim.

"Hangi bölgeden?" diye sordum ama yalandan anlamamış gibi yapıp omuz silkti. Başını eğip ayaklarına bakmaya başladı.

"Bana bak!" diye emrettim ve başımdaki tunç miğferi çıkardım, boynuma sarılı, yüzümün alt kısmını kapatan ipek kumaşı çözdüm. "Bana bak!" diye tekrarladım.

Başını kaldırıncaya şaşırıp irkildi.

"Ben kimim?"

"Taita'sınız. Sizi, çocukken Luksor'da, Hathor Tapınağı'nda görmüştüm. Babam bana, yaşayan en büyük Mısırlılardan biri olduğunuzu söylemişti," diye fısıldadı hayranlıkla, sonra ayaklarıma kapandı. Bu saygı gösterisi karşısında duygulanmıştım, ama sesimdeki sertliği terk etmedim.

"Evet, asker. Ben Taita'yım. Sen kimsin?"

"26. Savaş Arabası Birliği'nden Rohim. Beş yıl önce Hiksos domuzları beni esir aldı."

"Benimle biricik Mısır'ımıza dönmek ister misin?" diye sordum. Yüzünde bir tebessüm belirdi. Üstçenesinde bir dişi eksikti, yüzü yara bere içindeydi. Dayak yemişti, ama hala bir Mısır askeriydi ve yanıtı kesindi.

"Ölene dek emrinizdeyim!"

"Giritliler dün size gemiden boşalttıkları sandıkları nereye sakladılar?"

"Merdiven boşluğunun dibindeki kasa odasında, ama kapı kilitli."

"Anahtar kimde?"

"Yeşil kuşaklı şişkoda. Kölelerin sahibi odur."

Tarif ettiği adamı, diğer tutsaklarla birlikte dizüstü çökmüş vaziyette görmüştüm. "Senin zincirlerinin anahtarları da onda mı Rahim? O anahtarlara ihtiyacın olacak, zira aralık tekrar özgürsün." Bu düşünce bile gülümsemesine yetmişti.

"Tüm anahtarlar beline sarılı zincire takılı. Onları kuşağının altında saklıyor."

Rahim' den ayrıca kaledeki sekseni aşkın kölenin, esir alınan Mısırlı okçu ve arabacı olduklarını öğrendim. Zincirlerini çözdüğümüzde keyifle sandıklan kaleden taşıyıp Zaras'ın triremesindeki ambara yığdılar.

Gümüş sandıklarının taşınması esnasında Rahim beni cephaneliğe götürdü. Kapıyı kırıp içeri girdiğimizde orada depolanmış sıra sıra uniformaları, zırhları ve silahları görünce iyice keyiflendim.

Tüm bu teçhizatın gemilere götürülmesini ve ihtiyaç duyduğumuzda kolayca ulaşılacakları ana kürek güvertesine istiflenmesini emrettim.

Nihayet tüm esir Giritlileri kendi köle barakalarına kilitleyip bizi bekleyen üç triremeye bindik.

Mevcut tüm adamlarımı üç gemiye eşit olarak dağıttım, böylece tüm kürek sıraları tam kadro çalıştırılacaktı. Emrimle hala alt güvertede zincirli olan forsalara, kalenin kilerlerinde bulduğumuz çörek, kurutulmuş balık ve biradan oluşan yemek verilmişti. Pislikten ve kendi dışkılarının kurummasından kapkara olmuş nasırlı elleriyle yiyecekleri ağızlarına sokuşturmalarını görmek gerçekten içler acısıydı. Verdiğimiz birayı, ufalmış mideleri artık daha fazlasını almayana kadar başlarına diktiler. Bazıları, çıplak ayakları arasından sintinenin içine kusmuştu. Ancak yiyecek ve iyi muamele onları kendilerine getirmişti. Bana güzelce hizmet edeceklerini biliyordum.

Şafak, doğudan ilk ışıklarını göstermeye başladığında yelken açmaya hazırдық. Başıma geçirdiğim Hiksos miğferiyle, ağzım ve burnum ipek şalla kapalı halde Zaras'ın yanında, öndeki tiremenin pruvasında yerimi almıştım.

Zaras denize açılma emri verdiğinde, her kürek güvertesinde yer alan davullar çalmaya başladı. Uzun kürekler suya dalıp davulların temposuna ayak uydurarak tekrar çıktı. Dümen küreğindeki adamlara güzergahımızı ilettim ve nehrin ana kanalına doğru döndük. Diğer iki tireme de sırayla arkamızdan döndü.

Art arda dizilmiş halde, korkmadan güneye, Hiksos başkentine doğru, düşman kontrolündeki iki yüz fersahlık nehre yöneldik.

Hala yanmakta olan teknelerden yükselen duman, nehir kıyısı boyunca kesif şekilde süzülüyor, ara ara öte uçtaki Girit kampını perdeliyordu. Ancak, kuzeyden esen ani rüzgar duman perdesini dağıttığında, güneye yönelmemize şaşırınların sadece kendi mürettebatım olmadığını gördüm.

Girit kampında, yıkılan dubalı köprüden kurtulmayı başarabilen askerler, nehir kıyısındaki açık alana tam savaş düzeniyle dizilmişlerdi. Başlarındaki komutanlar, gemi geçişine elverişli kanalın kıyıya yakın aktığı bir noktayı seçmişti. Sıra sıra okçularnehir kenarına dizilmiş, kanala olabildiğince yaklaşmışlardı. Açık denize ulaşmak için ardımıza bakmadan kuzeye doğru kaçmaya çalışacağımızı düşünerek hazırlık yapmışlardı. Hepsinin yayları gerilmiş, okları kirişlere yerleştirilmiş fırlatılmaya hazır vaziyetteydi.

Miğfer tüyleri en uzun olan ve omuzlarında ve göğüslerinde en fazla parıldayan madalya olan dört kıdemli subay atlıydı. Okçu sırasının arkasında, atlarına binmiş, Orta Deniz'e gitmek için yanlarından geçeceğimiz sırada adamlarının ok saldırısını yönetmeye hazırlanıyorlardı.

Kanalın güney kolunu dönüp onlardan uzaklaşmaya başladığımızı gördüklerinde şaşkınlıkları apaçık görülebiliyordu. Bir süreliğine hepsi donup kalmıştı. Ancak Dilbar'ın komutasındaki tireme bizimkinin ardından dönünce kımıldanmaya başlayabildiler. Sonra, gemisi filomuzun arkasından yetişen Akemi ardımızdan döndüğü zaman Giritli komutanlar öfkeden çıldırmaşçasına bağırarak etrafa emirler yağdırıyordu. Suyun öte tarafında bize yetiştiler. Yolumuzu kesmek için atlarını mahmuzlayarak nehre sürmek için giriştikleri beyhude uğraşı izledikçe gülmek için kendimi tutamadım.

Girit okçuları, kendilerine emredilmiş mükemmel savaş dizilimlerini terk edip darmadağın halde komutanlarının peşlerinden koşuyorlardı, fakat bizim hiç insaf etmeden arayı açmaya başladığımızı görünce durdular. Yaylarını yukarı doğrultup oklarını art arda saldırdılar. Yüksekten kavis çizen oklar yağmur gibi üzerimize geliyordu. Fakat hepsi acınası şekilde kısa düşmüş ve Akemi'nin gemisinin dümen suyunda nehre düşmüştü.

Atlı subaylar kovalamaktan vazgeçmemişlerdi. Atlarını kırbaçlayıp filomuza yetişmek için yedekçi yoluna sürdüler. Yavaş yavaş Akemi'nin gemisiyle aynı hizaya gelince kılıçlarını sıydılar. Üzengilerin üzerinde doğrularak nehrin karşı tarafından Akemi'nin adamlarına küfürler yağıdırıyor, meydan okuyorlardı.

Akemi'ye, Minoslulara asla ok atmaması yönünde kesin talimat vermişim. Giritliler, triremenin üst güvertesindeki okçular için çok kolay bir hedef teşkil etmelerine rağmen ne o ne de adamları düşmanı görmezden geliyordu. Görünüşe göre bu Minosluları daha da çileden çıkarmıştı. Yedekçi yolundan dörtnala ilerleyip önce Akemi'nin, sonra Dilbar'ın gemisinin yanından geçtiler. Sonunda benim olduğum öndeki gemiyle aynı hizaya gelmişlerdi.

Adamlarım, emrettiğim gibi kendilerini gizlemek için en ufak bir teşebbüste bulunmadılar. Dörtlü Girit subayı, sadece yüz metre mesafeden gemimizle aynı hızda yeri dövercesine yedekçi yolunda at sürerken geleneksel Hiksos üniformalarımızı ve teçhizatımızı iyice inceleme fırsatı bulmuştu.

Üç fersahtan beri bizi kovalıyorlardı ve atları hızla yorulmaya başlamıştı. Orta Deniz' den esen imbat şiddetini artırmaya başlayıp bizi güneye sürdüğünde onları iyice arkamızda bıraktık. Yedekçi yolu bozulup bataklığa dönmüşü. Atların toynaklarından kapkara çamurlar fırlıyor, debelenen atlar dizlerine kadar çamura batıyordu. Takibi bırakmak zorunda kalmışlardı. Dizginleri çekip atları durdurdular ve çaresizce uzaklaşmamızı izlediler.

Tüm yaşananlar beni fazlasıyla memnun etmişti. Minos subayları, tam da görmelerini istediğim şeyi, üç gemi dolusu Hiksos korsanının, Yüce Minos'a ait beş yüz lakh gümüş külçesiyle nehir boyunca güneye, Kral Beon'un başkenti Menfis'e doğru gittiklerini görmüşü.

Şimdi sıradaki rolümüze bürünme zamanıydı. Dimyat Kalesi'nde ele geçirdiğimiz Girit uniformaları ve silahlarının güverteye çıkartılmasını emrettim. Sonra adamlarım gülerik ve birbirleriyle şakalaşarak Üzerlerindeki Hiksos uniformalarını ve teçizatını çıkartıp yaldızlı miğferlerden kakmalı kılıçlara ve mükemmel yumuşak deriden dize kadar çizmelere kadar tam teçizat Minos askeri ihtişamına büründüler.

Hem Akemi hem de Dilbar'a adamların çıkarttıkları Hiksos kıyafetlerini nehre atmalarına kesinlikle izin vermemelerini emretmişim. Şayet bu kıyafetler akıntıyla sürüklenir ve Dimyat'taki Minos askerlerinin eline geçerse aldatmacam ifşa olurdu.

Sonrasında Giritlilerin nasıl aldatılmış olduklarını fark etmeleri için çok geniş bir hayal gücüne sahip olmaları gerekmezdi. Bu yüzden çıkartılan Hiksos teçizatını sıkıca sarmalayıp alt güvertelere istiflettim.

Rüzgarı doğrudan arkamıza alıp, şişen yelkenlerimizle ve gökyüzünde üçgen şeklinde uçan devasa bir beyaz kuğu sürüsünün gümüşi kanatları gibi her iki yanımızda yükselen ve suya dalan küreklerle hızla güneye ilerliyorduk. Bu Minos triremeleri, denizlerdeki en büyük ve en hızlı gemilerdi. Taşıdıkları muazzam insan ve gümüş yüküne rağmen hızları nefes kesiciydi. Hızın yanı sıra, yurdumuza gitmekte olduğumuzu bilmenin adamlarıma verdiği keyif adeta bulaşıcı bir heyecan dalgası yaratmaktaydı.

Deltayı ve sayısız ırmak kolunu arkamızda bırakıp nihayet nehrin ana koluna ulaştığımızda, filomuzdaki üç gemi yan yana gelip güneye doğru birbiriyle yarışırmasına yol almaya başlamıştı. Mürettebat, bir triremeden diğerine bağırarak dostça meydan okuyor, şakayla karışık küfürler yağdırıyordu.

Kıyıda demirli balıkçı teknelerinin yanından uçarcasına geçtikten hemen sonra ürün ve ticaret mallarıyla yüklü başka küçük tekneleri ardımızda bıraktık. Yanlarından geçerken, yüksek üst güvertemizden teknelere yukarıdan bakabiliyordum. Bize hayran hayran bakan tayfaların arasında birkaç Mısırlı sima gördüm, ama çoğu Hiksos'tu.

Bu iki ırkı ayırt etmek benim için çok basitti. Mısırlı kardeşlerim, açık alınlı, aralıklı büyük gözlü ve adeta nakşedilmiş kusursuz yüz hatlarına sahip hayat dolu, zeki yüzleri olan yakışıklı insanlardı. Kısaca, üstün ırk olduklarını ayırt edebilmek için genelde birinin şöyle bir göz ucuyla bakması yeterli olurdu.

Öte yandan Hiksoslardan çok azı bu özelliklere sahipti. Onlara karşı hiçbir surette akılsızca peşin hükümlü değilim. Bununla birlikte en derin ve şiddetli kinle onlardan tiksirmek için kesinlikle çok sebebim vardı. Her şeyden öte hırsız ve hayduttular, hem de en ufak bir istisna olmadan her biri. Zulümden ve işkenceden zevk alıyorlardı. Kaba ve hırılıtlı lisanları her medeni insan için kulak tırmalayıcıydı. Tanrılar arasında en ahlaksız olan Seth'e tapıyorlardı. Topraklarımızı bizden çalmışlar ve halkımı köle yapmışlardı.

Ancak ben bağnaz biri değilim. Onlardan kişilikleri yüzünden öğreniyorum. Aslında Hiksosların milli şahsiyetlerinde takdire şayan davranışlar bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Tüm tanrılar şahidim ki bir tane bile bulamadıysam bu benim suçum değil.

Şimdi, bu bedbaht ırkın örneklerine yukarıdan bakınca aklıma birden, kınamamı gelecekte bir gün daha kesin ve kati biçimde ifade etmemin benim için daha uygun olacağı şeklinde yersiz bir düşünce geldi. Hatta Kral Beon'a layık olduğu üzere asla unutmayaacağı bir muamelede bulunmalıydım.

O gün herhalde tüm Mısırlıların en neşeli günü olur, diye geçirdim aklımdan. Gülümsedim, sonra beynimi zorladım: Neden o gün daha erken olmasın? Zihnimde canlanan planlar neredeyse tamamen şekillenmişti, fikrin ortaya çıkması çok sürmedi.

Alt güvertedeki kaptan köşkünde bir sürü papirüs tomarı ve yazı tableti görmüştüm. Giritliler okuryazar bir millettir. Kullandıkları çiviyazısı, Sümerlilerinkinden farklı değildi. O zamana dek Minos diline henüz aşina olmadığımı itiraf etmem gerekse de sembollerini okuyup tanıyabiliyordum.

Tahmin edilebileceği gibi Hiksoslar büsbütün cahildi. Ancak casuslarımdan, Mısırlı katipleri esir alıp tutsak ettiklerini ve onlara zorla okutup yazdırdıklarını, kendileri için hiyerogliflerimizi tercüme ettirdiklerini öğrenmiştim.

Ayrıca aynı katiplerden, çok uzun mesafelere mesajları hızlı bir şekilde iletmek için kuşları kullanmayı da öğrendiklerini biliyordum. Tıpkı maymunlar gibi Hiksoslar fevkalade taklitçiydi.

Bir sorunu özgün bir fikirle çözebildikleri çok ender olmasına karşın kendilerinden çok daha büyük beyinlerin icatlarını intihal etmeleri çok sık karşılaşılan bir durumdu.

Birkaç kısa lafla Zaras'tan ayrılıp koşarak ana güvertenin altındaki kaptan köşküne indim. Yazı malzemeleri gördüğüm yerlerindeydi. Dışı minyatür bir Thoth, ibiştir başlı yazı tanrısı resmiyle süslü, gösterişli bir mücevher kutusu içindeydiler.

Bağdaş kurup yere oturdum ve yazı mahfazasının kapağını açtım. Mahfazanın içinde, farklı ebat ve şekillerde papirüs tomarları, seçme fırça ve mürekkep bloklarının yanı sıra at yelesi kıllarından maharetle örülmüş, başparmak tırnağı büyüklüğünde dört minik kapsül de olduğunu görünce keyfime diyecek yoktu. Bu kapsüller, yemek için beslediğimiz sıradan güvercinlerden birinin ayağına bağlanıyordu. Bu kuşların, yumurtadan çıktıkları aynı kümese hiç şaşmadan dönebilme ve bu sırada ayağına iliştirilmiş küçük mesajı da farkında olmadan taşıma gibi tuhaf bir kabiliyetleri de vardı.

Hemen güvercin kapsülüne sığacak büyüklükte bir papirüs parçası seçtim. Sonra en güzel yazı fırçalarından birini aldım ve karbon bloklarından yepyeni bir mürekkep parçası öğüttüm.

Mesajımın içeriği zihnimde tamamen net olduğu için üzerinde uzun uzun kafa yormama gerek yoktu. Gerektiğinde sadece küçücük değil aynı zamanda anlaşılır ve okunabilir, birbirine yakın hiyeroglifler yazabiliyordum; çünkü mükemmel bir yazı kabiliyetine vakıftım.

"Aşağı ve Yukarı Mısır'ın Firavunu Yüce Beon'a," diye alışlagelmiş selamlamayla başladım. Elbette o, bunlardan hiçbiri değildi; ama bu sıfatlar, peşinde koştukları arasındaydı. "Ben, Girit Hükümdarı Yüce Minos, seni selamlıyorum. Dostluğum ve lütfumün teminatı olarak haşmetmaaplarına haraç yüklü üç büyük hazine gemimi gönderiyorum. Nil deltasında Dimyat ileri karakolumdan Epiphi ayının ikinci günü denize açılacaklar. Aynı ayın beşinci günü Menfis'teki sarayınıza ulaşacaklarını umuyorum. Bu istihbaratın, sizin asil dikkatinize ulaşmadan evvel kötü adamların ellerine geçmesini önlemek için son ana kadar sizi haberdar etmeyi geciktirdim. Bu hediyeleri gönderildikleri saygı ve uyum ruhuyla aynı şekilde kabul edeceğiniz konusunda dostluğunuza itimat ediyorum."

Üzerindeki mürekkep kurur kurumaz küçük tomarımı rulo yapıp güvercin kapsüllerinden birinin içine yerleştirdim. Bunu, arapzamlıkıyla mühürledikten sonra kaptan köşkünden ayrılıp alt güverteye indim ve ambar bölmesinin kapısına gittim.

Kilit, Zaras'ın hoyrat işleminden sonra tamir edilmemişti.

Elimle iterek kolayca açtım. Arkamdan kendiliğinden kapandı.

Kontrol etmek için açtığım sandık ayrı duruyordu. Kapağı sıkıca kapalı değildi. Girit kıyafetimin

parçası olan bir hançerle zorlayarak sandığı açtım. Sonra yanına diz çöküp içinden bir külçe gümüş aldım. Ağırdu, ancak yine de belimdeki keseye koydum.

Sonra üst güverteye dönüp Zaras'ın yanında yerimi aldım. Mürettebattan hiç kimse dediklerimi duymasın diye fısıldayarak konuşmaya başladım.

"Bir saat içinde Kuntus'taki nehir limanına ulaşırız. Orada, Kral Beon adına geçen gemilerden vergi toplayan bir gümrük noktası ... "

Zaras, kıkırdayarak lafımı kesti. "Önemi yok Efendi Taita.

Çok zamanımızı almazlar. Onları sivrisinek gibi ezer geçerim."

"Hayır Zaras. Gümrük teknesinin bize yanaşması için kürekleri ve yelkenleri ayarlayacaksın. Yanaştıklarında ise onlara gereken tüm saygıyı göstereceksin. Haraç memuruyla görüşmem gerek, çünkü o adamın işbirliğine ihtiyacım var." Daha çok soruyla bana musallat olmasına fırsat vermeden geminin yan tarafına döndüm. İşin doğrusu Kuntus'a vardığımızda bizi neyin beklediğinden emin değildim.

Nehir boyunca hızla ilerliyor, diğer tekneleri büsbütün hayretler içinde bırakıyorduk. Bizimkiler, Nil' deki en hızlı gemilerdi.

Atlı bir adam bile, yaklaştığımızı önceden haber vermek için bizi geçemezdi. Akıntıya karşı Üzerlerine gittiğimizi gören her tekne, ya kıyıya kaçarak ya da yelkenlerini indirip kuzeye dönerek yolumuzdan çekilmek için kendilerini akıntıya bırakarak bizden kaçmayı deniyordu. Kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Ne var ki savaş bulutlarının dünyanın her yanına çökmeye başladığı böylesi tedirgin dönemlerde akliselim hiç kimse işini şansa bırakmazdı.

Nehirde başka bir geniş kıvrımı döndüğümüzde Kuntus Limanı'nın önümüzde, nehrin doğu kıyısında uzanmakta olduğunu gördüm. Kasabanın yukarısındaki tepenin üzerindeki yüksek, taş gözcü kulesinden burayı tanımıştım. Kulenin üstündeki bayrak direğinde büyük siyah bir sancak vardı. Bu, haraç memurunun amblemiydi. Kulenin tepesine, ücret ödmeden geçip gitmeyi deneyen herhangi bir deniz taşıtı olup olmadığını gözetlemek için adam yerleştirdiklerini biliyordum.

Limana yaklaşırken başka bir siyah sancaklı feluka, limanın taş mendireğinin arkasından suya açıldı ve nehrin ortasında önümüzü kesen bir rota izlemeye başladı. Felukanın bize yanaşabilmesi için Zaras'a yelkenleri toplamasını ve kürekleri çektirmesini emrettim. Felukanın açık güvertesinde toplanmış, çok sayıda ağır silahlı Hiksos askeri vardı. Zaras, gemimizin yanından eğilerek içlerinden biriyle bağırarak konuşmaya başladı. Adam, adının Grall ve bu ilin vergi idarecisi olduğunu söyledi.

Bu sohbetin Hiksos dilinde olması beni muazzam derecede rahatlatmıştı. Şayet bu Grall denen yaratık bize Minos dilinde hitap etmiş olsaydı, bir Minos triremesinde nasıl olup da tek bir kişinin bile o dili konuşamadığını izah etmeye çalışmak gerçekten aşın derecede içinden çıkılmaz bir durum olurdu. O anda ilk fırsatta bu konu üzerine eğilmeye karar verdim. Yabancı dilleri çabucak öğrenme kabiliyetim sayesinde sadece birkaç ay içinde bir Girit yerlisi gibi bu dili konuşabileceğime inancım tamdı.

Grall, felukanın güvertesinden, Kral Beon adına gemimize binmesine izin verilmesini talep ediyordu. Zaras, tembihlediğim gibi zorluk çıkarmak bir yana, mürettebatımıza Grall'ın gemiye çıkabilmesi için derhal ip merdiven sarkıtmaları emrini verdi. Grall, tel gibi, ufakça bir adamdı ve sarkıtılan halata maymun çevikliğiyle tırmandı.

"Bu geminin kaptanı sen misin?" diye sordu Zaras'a. "Benim görevim geminizin manifestosuna bakmak."

"Elbette efendim," dedi Zaras. "Ama önce müsaadenizle, mükemmel Minos şarabımızdan bir kadeh tatmak için sizi kamarama davet ediyorum, sonra ihtiyacınız olan ne olursa alacaksınız." Dostça ufak adamın koluna girdi ve kaptan köşküne giden merdivenlerden götürdü.

O ana dek kendimi hep arka planda tuttum. Zaras'ın ayaklarının altındaki kamaranın kapısını çarpma sesini duyana kadar bekledim. Sonra usulca onları izleyip alt güverteye indim.

Zaras'la birlikte bu görüşmeyi titizlikle planlamıştık ve kamaranın içinde vuku bulan her şeyi izleyip duyabilmem için bölme duvarında bir boru deliği delme tedbirini almıştım. Şimdi Zaras'ın ziyaretçimizi yüzü boru deliğine bakacak şekilde oturduğunu görebiliyordum. Grall, nasılsa adeta zehirli dev bir karakurbağaya benziyordu. Aynı geniş ağza ve patlak gözlere sahipti. Yetmezmiş gibi yüzünün her yanında koca siğil yumruları vardı. Zaras'ın kadehine doldurduğu şaraptan ağzına boca ettiğini yutkunurken, dev karakurbağaların en sevdiği yiyecek olan bir su sıçanını yutarmışçasına koca gırtlak büzülüyordu.

"Kral Beon'un gemilerimize vergilerden diplomatik muafiyet tanıdığına pek tabii farkındasınızdır." Zaras saygıyla ve makul şekilde konuşuyordu.

"O muafiyeti hak edip etmediğinize karar vermek bana kalmış kaptan." Grall elindeki şarap sürahisini indirdi. "Bununla birlikte hak etseniz bile sizden masraflarımı talep etmek zorunda kalabilirim." Yüzüne sinsi ve bilmiş bir tebessüm yayıldı. "Ama çok önemsiz bir meblağ olacaktır, sizi temin ederim."

"Elbette." Zaras başını salladı. "Hepimiz hayatımızı sürdürmek zorundayız. Yine de bana sizinle baş başa görüşme fırsatını tanıdığınız için müteşekkirim. Menfis'e, Kral Beon'a yakında ulaşacağımızı bildiren bir mesaj ulaştırmam gerekiyor. Yüce Minos'umuzdan ona, haraç olarak çok büyük miktarda gümüş külçesi götürüyorum." Zaras elini masanın altına uzattı ve ona daha önce verdiğim gümüş külçesini çıkardı. Külçeyi, masanın üstüne, ikisinin arasına koydu. "İşte bir numune."

Grall yavaşça sürahisini bir kenara itti, bakışları külçeye kilitlenmiş gibiydi. Adeta gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Kurbağamsı çenesi istemsiz şekilde düştü, dudaklarının kenarından damlayan şarap hırpani sakalları arasından sızıyordu. Konuşma gücünden yoksun kalmış gibiydi. Muhtemelen hayatı boyunca bu tür bir mücevheri yakından görmemişti.

"Acaba burada, Kuntus'ta, posta güvercininiz var mı? Bu kuşlar Menfis'e kadar uçup kralı, başkente varış zamanımız konusunda uyaran mesajımı iletebilir mi?" diye devam etti Zaras.

Grall, kurbağa gibi sesler çıkararak başını salladı. Ne anlaşılır bir cevap verebiliyor ne de gözlerini ışıldayan gümüş külçesinin üzerinden ayırabiliyordu.

"Belki de bu külçeyi, hizmetlerinizin karşılığında bir ödeme olarak düşünmeliyiz." Zaras, gümüş külçeyi dirseğiyle birkaç santim ona itti. "İki yüce millet arasındaki mevcut mutabakatın bir göstergesi." Zaras, içinde yazdığım tezkerenin olduğu güvercin kapsülünü külçenin yanına bıraktı. "Münasip görürseniz, hükümdarınız Kral Beon'a gönderilmesi gereken mesaj bu."

Grall'ın bir eli, devasa tüylü bir örümcek gibi masanın diğer ucuna yavaşça uzandı ve gümüş külçesinin üzerine yayıldı. Gümüşü hürmetle alıp giyindiği lekeli deri yeleşin önünden aşağı itti ve bağlarını ilikledi. Elleri heyecanla titriyordu. Külçe, yeleşin altından dikkat çekici bir şişkinlik yapmıştı, ama bebeğini emziren bir anne gibi göğsüne sıkıca bastırıyordu.

Sarsak bir şekilde doğruldu, boştaki eliyle güvercin kapsülünü aldı. "Majesteleri, şimdi üst düzey devlet meselelerine müdahil olduğunuzu anladım." Zaras'ı iki büklüm halde selamladı. "Lütfen davetsiz ziyaretimi bağışlayın. Kuşlarımdan biriyle mesajınızı Kral Beon'a ulaştırma onuruna

erişirsem elbette kendimi imtiyazlı görürüm. Bu akşam günbatımından önce mesajınız kralın elinde olacak. Sahip olduğunuz bu muhteşem gemilerle bile ertesi gün gece vaktinden önce Menfis'e varmanız imkansız."

"Çok nazıksınız. Şimdi size felukanıza kadar eşlik edeyim,"

diye teklif etti Zaras, ama Grall çoktan üst güverteye çıkan koridorun merdivenlerini yarılarmıştı.

Zaras'la birlikte felukanın hızla Kuntus'a gidişini seyrettik.

Grall'ın güçbela mendireğe tırmanıp köye doğru koştuğunu görece kadar oyalandık. Ancak bundan sonra Zaras'a dönüp başımı salladım. Yelken açıp küreklere asılarak güney yönünde rotamıza devam ettik.

Geminin pupasından geriye bakınca, Kuntus'taki dağınık evler arasından bir atlının çıkıp tepedeki gözcü kulesine giden yol boyu dörtnala yol aldığını gördüm. Güneşe doğru elimi gözlerime siperledim, adamın kulenin dibine gelince durup bekleyen seyise dizginleri fırlathğını ve yere atlayıp koşarak uzun binaya girişini izledim.

Kısa süre sonra aynı adam kulenin tepesindeki tarette tekrar görüldü. Siluet halinde iki elini birden başının üzerine doğru kaldırdı. Avucunun içinde mor bir güvercin pır pır ederek havalandı ve hızla kanat çırparak yukarıya doğru fırl fırl döndü.

Kuş, kulenin çevresinde üç kez dolaştıktan sonra güneye doğru sabit bir güzergah boyunca uçmaya başladı. Nehrin ortasına gelince alçalıp aniden yükseldi. Fakat doğruca gemimizin üzerinden uçarken hala, kuyruğunun altına sıkıştırdığı ayaklarından birine bağlı minik kapsülü görebileceğimi aklımdan geçirmeme yetecek kadar alçaktan uçuyordu.

Oğün öğleden sonra hiç durmadan güneye ilerledik. Sonra güneş, nehrin batı kıyısındaki tepelerin ardından batar batmaz Zaras'a gece için demirleyebileceğimiz güvenli bir yer bulmasını emrettim. Nil'in bir kıvrımında, ana akıntının uzağında dar, sığ bir yer seçti.

Grall'ın tahmininde haklı olduğunun ve Menfis'in kuzeyine hala bir buçuk günlük yolumuzun kaldığının farkındaydım. Zaras, her gemiye bir çapa nöbetçisi koydu. Ayrıca herhangi bir haydut takımının gece karanlığından istifade ederek fark ettirmeden yaklaşmasını önlemek için kıyıya ilave nöbetçiler yerleştirdi.

Kamp ateşlerinden birinin çevresinde akşam yemeklerimizi yediğimiz gibi üç kaptanımla birlikte düşman gemilerine mahmuzlama taktiği üzerinde müzakere ettik. Bu manevra nazariye sini ünlü deniz savaşı ilmi eserimi yazdığım sırada incelemiştim.

Süreç esnasında kendi geminize zarar vermeden ve kendi adamlarınızın ölümüne neden olmadan düşman gemisi ve mürettebatına en büyük oranda nasıl tahribat verileceğini ayrıntılarıyla anlattım.

En önemli esasın, adamlarınıza, düşman gemisiyle çarpışmadan önce sıkıca tutunma pozisyonunu benimsemeleri gerektiğini öğretmek olduğunu defalarca tekrarladım.

Diğer her bakımdan sakin ve olaysız bir geceydi. Yine şafak sökmeden herkes uyanmış ve kanalı ayırt edecek kadar hava aydınlanır aydınlanmaz çapayı çekip tekrar yelken açmıştık. Gece boyu şiddetlenen rüzgar, kuzeydoğudan kuvvetle esmekteydi.

Bizi önüne katıp öylesine hızlı sürüklüyordu ki pruvaya çarpıp sıçrayan sular ileriye bakmaya çalışırken yüzlerimizi sırlıslam etmişti. Adamlar oldukça neşeliydi. Hala alt güvertelerde olan zincirli forsalar da hızlarını artırmış ve Teb'e ulaşır ulaşmaz azat edilecekleri sözüme gayet iyi karşılık vermişlerdi. Bulduğum dümen mahfilinden dahi şarkı söylediklerini duyabiliyordum.

Galiba gemide teşebbüsümüzle ilgili kuruntuları olan tek kişi bendim. Teb' den bu yana her şey öylesine yolunda gitmişti ki adamlar iyiden iyiye benim yanılmaz, kendilerinin de yenilmez olduğumuza inanmaya başlamışlardı. Ben, bu her iki faraziyenin de yanlış olduğunu gayet iyi biliyordum. Menfis'e ulaştığımızda bizi neyin beklediğini bile bilmiyordum. Gelişimiz konusunda Beon'u uyaracak kadar gözü kara iş yaptığım için derin pişmanlık duymaya başlamıştım. Geriye baktığımda, bez sarılmış küreklerle geceleyin sessizce başkentin yanından ilerlemenin çok daha akıllıca ve güvenli olacağı aklımdan çıkmıyordu. İçim bir türlü rahat etmiyordu. O sırada Zaras, kara kara düşündüğüm geminin yan tarafına geldi ve samimi şekilde sırtıma oturaklı bir şaplak attı.

Öylesine sertti ki olduğum yerde sendeledim.

"Şöhretini duymayan yoktur, ama böylesine pervasız bir yiğit olduğunu hiç bilmiyordum Taita. Senin bu çılgınlıkların hayal dahi edebilecek başka kimse tanımadım. Kendi kahramanlıklarını övmek için bir şarkı bestelemelisin. Eğer yapmazsan, senin adına ben yapmak zorunda kalabilirim." Kahkahayı patlatıp bir şaplak daha indirdi. Bu, ilkinden bile daha çok acıtmıştı.

Şu anda içinden geçtiğimiz yerler Mısır toprakları olmasına rağmen, düşmanımız tarafından yıllar önce ele geçirilmişti. Çocukluğumdan beri nehrin bu bölümünü tekrar ziyaret etmemiştim. Burası bana ve gemideki diğer herkese yabancı topraklardı, bir kişi müstesna.

O da Dimyat Kalesi'nde bulup azat ettiğim Mısırlı köle 26.

Savaş Arabası Birliği'nden Rohim'di. Hiksosların elinde beş yıl tutsak kalmıştı ve bu sürenin yarısını, Nil'in bu bölümünde devriye gezen bir kadirganın kürek sırasına zincire vurulmuş halde geçirmişti.

Zaras'la ben, yelkenler gerildikçe ve her kürek güçlülkle çekildikçe triremeyi güneye doğru idare ederken arkamızda duruyordu. Yol aldığımız kanaldaki kıvrımları ve dönemeçleri, oralara ulaşmadan çok önce söyleyebiliyor, yüzeyin altındaki gizli engeller konusunda bizi uyarabiliyordu.

Karanlık bastırıldığında gecelemek için demirledik. Ancak ertesi sabah güneş doğduğunda tekrar yola koyulmuş, Nil boyunca ilerliyorduk. Bu, Epiphi ayının beşinci günüydü, Beon'a, Menfis'e ulaşacağımızı söylediğim gün.

Dört saat boyunca yol aldıktan sonra, alçak kayalıklar arasında uzanan daracık zikzaklı bir kıvrıma girdik. Buradan sonra su, önümüzde yaklaşık iki fersah boyunca dümdüz ve sakin şekilde devam ediyordu.

"Burası Menfis'e ulaşmadan önceki son düzlük," dedi Rohim. "Bu geçidin sonunda kanal sola dönüyor ve Menfis şehri dönüşün hemen ardında nehrin her iki yakası üzerine yayılıyor."

"Kürek bırak!" diye talimat verdim Zaras'a. "Dönemece ulaşana dek kürek başındakileri dinlendir. Kırbalardan su içmelerine izin ver. Ben işaret verdiğim anda bizi çarpışma hızına çıkarmaya hazır olmaları gerek." Diğer iki tireme de bizi örnek alıp kürekleri yukarı çektiler. Üç gemi, sadece yelkenlerle geçide doğru ilerliyorduk.

Nehir, kadırgadan alamanaya, şalopaya kadar her tür ve ebatta su taşıtıyla adeta cıvıl cıvıldı. Şimdiye dek karşılaştığımız tüm teknelerden tamamen farklı bir tavır sergiliyorlardı. Hürmetle bize yol vermelerine karşın öncekiler gibi kaçmaya çalışmıyorlardı. Mürettebat yanlarından geçerken el sallıyor, dostça selamlıyorlardı.

"Bizi bekliyorlarmış," dedim Zaras'a durumdan memnun şekilde. Rahatladığımı gizlemeye çalışıyordum. "Görünüşe göre güvercinimiz yuvasına giden yolu bulmuş."

Zaras, saklamaya uğraşmadığı bir şaşkınlıkla bana baktı.

"Planladığınız da bu değil miydi? Daha azını mı umuyordunuz efendim?" diye üsteledi. Başımı iki yana sallayıp sırtımı döndüm.

Adamlarımın benden mükerrer bir şekilde mucizeler gerçekleştirmemi beklemesi fazlasıyla ürkütücüydü. Diğer çoğu adamdan daha zeki ve kurnaz olduğumu biliyordum, ama bana göre şans, zekadan yeğdir ve şans da hercai kadın gibidir. Beni ne zaman yüzüstü bırakacağını asla bilemem.

Kürek sıralarına indim ve burada da aynı çocuksu itimat ve uçsuz bucaksız beklentiyle karşılaştım. Adamlar beni tebessümle ve küçük aptalca hareketlerle selamladı, samimiyetle karşılık verdim. Ancak benim asıl amacım, oturakların altına gizli yayların kirişlerinin takılı ve yanlarındaki sadakların okla dolu olup olmadığını kontrol etmektir.

Kıç tarafımızdan delicesine sertçe esen rüzgar yüzünden suları adeta yarararak ilerliyorduk ve nehirdeki son kıvrım sanki koşarcasına üzerimize geliyordu. Herhangi bir telaş emaresi göstermeden hala adamlara tebessümle ve aynı hazırcevaplıkla karşılık vererek dümen başındaki yerime döndüm.

Dibar ve Akemi'nin tiremelerinin kanatlarda ok başı saldırı düzenlerini koruduklarından emin olmak için son bir kez göz ucuyla yan taraflarımıza baktım. Hem Dilbar hem de Akemi beni selamlamak ve savaşa hazır olduklarını göstermek için sağ ellerini kaldırdılar.

Kıvrıma girerken Zaras'a başımı salladım ve tek bir kelime haykırdım: "Kürekler!"

Kanatlarımızdan uzanan tüylü kürek ağzları su yüzeyinin adeta köpüğünü alıyordu.

"Kürek çek!" komutumla kürek ağzları suya daldı; suya tutunan kürekler hızımızı iki katına çıkarıp bizi ok gibi ileri fırlatı.

Davulcular çekiş temposunu ayarlıyor, hızımız arttıkça tempoyu da artırıyorlardı.

Aniden kıvrımı döndük. Nehir kıyıları iki taraftan genişliyor, Menfis şehri önümüzde uzanıyordu. Göz kamaştıran güneş ışığı, mermer surlar ve burçlardan, altın yaprağıyla örtülü kubbeler ve kulelerden yansıyor. Önümüzde uzanan sarayların ve tapınakların ihtişamı, neredeyse benim sevgili Teb'imdekilerle yarışıyor.

Nehrin her iki kıyısında üç ila dört sıra küçük araç sıralanmış, her biri hıncahınç insanla doluydu. O kadar çoklardı ki sayılacak gibi değildi. Teknelerin birçoğu kırmızı ve beyaz flamalarla süslenmişti. Bunların, Hiksoslar için mutluluk ve neşeyi simgeleyen renkler olduklarını biliyordum. Kalabalık bizi selamlamak için ellerindeki palmiye yapraklarını sallıyordu. Sesleri, uğultu hengamesi ve vahşi ulumalar gibi yükseliyordu.

Nil'in tam ortasında bir hat, bizi karşılamak için gemi trafiğinden tamamen arındırılmıştı. Bu sulak anayolun en ucunda, muhteşem şekilde boyanmış bir grup mavna ve nehir kadırgası demirliydi. Tam ortada, üç trirememiz hariç nehirdeki diğer her şeyi gölgede bırakan kraliyet mavnası vardı.

"Hızı çarpışma hızına çıkarın." Gürültü içinde duyulabilmek için Zaras'a bağırdım. "Hattın sonundaki şu kırmızı mavna Beon'ununki olmalı. Onu hedef alın."

İpek maskemin gözlerimin hemen altından yüzümün alt kısmını tamamen örttüğünden emin olmak için iki elimle birden kontrol ettim, sonra tunç miğferi sıkıca kafama geçirdim. Beon'un saray halkından bir tekinin bile gelecekte günün birinde ters bir zamanda yüzümü asla hatırlamayacağından tamamen emin olmak istiyordum.

Dümen küreklerindeki iki adam, trirememizin pruvasındaki tunç mahmuzu, hiç tereddüt etmeden Kral Beon'un saray mavnasının tam ortasına hizaladılar. Filomuzun diğer iki triremesi, her iki yanımızda, yarım gemi boyu arkamızdaki konumlarını muhafaza ediyorlardı, yani ilk darbeyi vuran biz olacaktık. Davulcumuz, kürek hızını mahmuzlama hızına ayarlayacak şekilde tokmaklıyordu. Kalp atışım adeta bu tempoya ayak uyduruyordu.

Kırmızı mavna ile aramızdaki mesafe çabucak iki yüz adımdan yüz adıma düşmüştü. Mavnanın, akıntıya karşı yanlamasına durduğu için hem pruvadan hem de kıçtan demirli olduğunu görebiliyordum. Üst güvertenin tam ortası, üstü kubbemsi bir gölgelikle kaplı çok basamaklı bir piramit şeklindeydi. Kubbenin altındaki tahtı ve üzerinde oturan cüsseli bir insan silüetini zor da olsa ayırt edebiliyordum. Fakat ayrıntıları seçebilmem için hala çok uzaktı.

Tahtın çevresi, her biri tepeden tırnağa zırlı ve silahlı mızraklı şeref kıtasıyla çevriliydi. Miğferleri ve göğüs zırhları, cengaver ve şaşaalı bir sükse sağlıyordu.

Kraliyet mavnasının her iki yanında daha küçük tekneler sıralanmıştı. Bunlar, Beon'un maiyetini oluşturan saray mensuplarıyla doluydu. Sayıları yüzlerle ifade edilebilirdi, fakat tam olarak kaç kişi olduklarını söylemek olanaksızdı, zira sıkış sıkış haldeydiler ve uzun adamların arkasında çok sayıda kadın vardı. Hepsi kahkaha atıyor, el sallıyor ve alkışlıyordu. Adamlardan bazıları merasim zırhlarını ve süslü metal miğferlerini giyinmişti. Diğerleri, kadın erkek hepsi, akla gelebilecek her renkten parlak, egzotik kıyafetler içindeydi. Kozadan henüz çıkmış, rüzgarda kanat çırpın, fırıl fırıl dönen, dans eden bir kelebek sürüsü gibi rengarenk ve harikuladeydiler.

Muazzam kraliyet mavnasının yanında demirli küçükçe bir teknede, bir müzik ekibi yabani Hiksos müziği çalıyordu. Bu, hayvan boynuzu trompetler, tahta nefesli çalgılar, kavallar, davul ve utların kakofonisi gibiydi.

Kraliyet mavnasına doğru o kadar hızlı ilerliyorduk ki artık biraz evvel mesafe yüzünden ayırt

edemediğim ayrıntıları görebiliyordum. Piramit biçiminde gölgeğin en tepesinde, boyalı kubbenin altında, dövme çelik tahtında oturan Kral Beon'du. Babası Kral Salitis'in ölümünün ardından tahta o geçmişti.

Onu ilk görüşte tanıdım. Onu daha önce Teb'de savaş meydanında görmüştüm. Hiksosların sol kanadına komuta ediyordu, emrinde kırk bin piyade ve okçu vardı. Öyle kolaylıkla unutulabilecek birisi değildi.

Dev gibiydi. Kaftanı çadır gibi hacimliydi, dışarı fırlamış göbeğinin çevresinde dalga dalga kabarıyordu. Kıvırcık kara sakalı kalın örgülerle örülmüş, bunların bir kısmı beline kadar uzanırken bir kısmı omuzlarından arkasına sarkıtılmıştı. Sakalları, parlak gümüş ve altın zincirlerle ve süslerle örülüydü. Şatafatlı, ışıltılı mücevherlerle süslü parlak gümüşten oldukça uzun, sorguçlu bir miğfer giyiyordu. Muhteşemdi, adeta tanrılar gibi görünüyordu. Hiksoslarla ilgili her şeyden tiksinen ben bile etkilenmişim.

Kral Beon, ya selamlamak ya da takdis etmek için olsa gerek avuç içi bize dönük şekilde bir elini kaldırmıştı; niyetinin ne olduğundan emin değildim, ama gülümsüyordu.

Birkaç kelimeyle Zaras'a, kraliyet mavnasının gövdesinin en hassas noktasının, geminin ana kaburgasının geriliminin toplandığı yeri belirttim. Burası, kasaranın biraz önüydü.

"Şurayı hedef al Zaras ve çarpışma anına dek tam oraya sür."

Şimdi, Kral Beon'un artık gülümsemediğini görebilecek kadar yakınlaşmıştık. Altçenesi düşmüş, kararmış ön dişleri görünüyordu. Aniden ağzını kapattı. Son anda niyetimizin düşmanca olduğunu fark etmişti. Kılılı patisini tahtının dirsekliğine dayayıp doğrulmayı denedi. Ancak hantal ve yavaştı.

Kraliyet gemisinin her iki yanındaki mavnaları dolduran saray mensupları, hızla yol alan triremelerimizin doğruca Üzerlerine tehditkar bir şekilde geldiğini aniden fark ettiler. Kadınların çılgın haykırışlarını olduğum yerden rahatça duyabiliyordum. Adamlar demirli mavnaların yan taraflarına ulaşmaya çabalıyor, kılıçlarını kınlarından çekip beyhude savaş naralarıyla bize meydan okuyor, öfkeyle küfürler savuruyordu. Kadınların pek çoğunun yere düşüp ayaklar altında ezildiğini görebiliyordum. Diğerleri geminin yanına doğru ilerliyordu. Gemiden Nil'in sularına ya atlıyorlar ya da itiliyorlardı. Bu keşmekeşin üzerine dağlardan kopup gelen çığ gibi saldırdık.

"Kürekler!" Zaras, Hiksosların çığlıkları ve ağlamaları arasında duyulabilecek seste bağırarak komut verdi. Trirememizin her iki yanındaki kürekçiler, darbenin etkisiyle kırılmamaları için küreklerini dikey şekilde yukarı kaldırıp iskarmozlarına çektiler.

Aramızdaki son birkaç arşını kat ederken hızımız hiç azalmamıştı.

Çarpışma anından hemen önce güvertede dizlerimin üstüne çöküp önümdeki kürek oturağına sıkıca sarıldım. Etrafıma bakınca çevremdekilerin nihayet talimatlarımı ciddiye aldıklarını gördüm. Hepsi iki büklüm halde ellerini sıkı sıkıya baldırlarına kenetlemiş, yüzlerini dizlerine bashıyordu.

Kraliyet mavnasına tam olarak Zaras'a söylediğim noktadan çarptık. Pruvamızdaki yekpare tunç mahmuz, şiddetli bir çatırtıyla hedefinin kalaslarını parçalayarak içeri girdi. Adamlarımızın birçoğu çarpışmanın etkisiyle kürek sıralarından güvertenin her yanına savrulmuştu; ama ben, sağlam kereste oturağa sıkı sıkıya tutunmayı başarmıştım. Etrafımda olup biten her şeyi görebiliyordum.

Trirememizin tüm kuvveti ve ağırlığı, kraliyet mavnasının yanındaki küçük bir bölgeye odaklanmıştı. Kocaman keskin bir baltanın ince bir çıraya vurması gibi hedefi ortadan ikiye ayırmıştık. Gövdenin kopan iki yarısını pruvamızın altına katarak üzerinden gitik.

Mavnayı önümüze kattığımızda şöyle bir etrafıma bakınca, Hiksos muhafızlarının, kış fırtınalarında

firavuninciri ağacının yüksek dallarından kopan sonbahar yapraklarının, girdap gibi dönen kral piramidinin basamaklarından savrulduklarını gördüm.

En yükseğe fırlayan Kral Beon olmuştu. Beyaz kaftanı, şişko bedeninin çevresinde rüzgarla kabarıyor, karmakarışık sakal örgüleri suratını kırbaçlıyordu. Havayı dövercesine elini ayağını etrafa savururken tekrar nehre düştü. Kaftanının içine hapsolan hava sayesinde, kürek oturaklarından destek olarak doğrulduğum yerin en fazla otuz metre ötesinde suyun üstünde sürükleniyordu.

Her iki yanımdaki diğer triremeler, Hiksos düzenindeki daha küçük diğer mavnalara çarpmıştı. Onları kolayca ezip geçmiş, gövdelerini kağıt gibi yırtıp atmışlar, güvertelerindeki panikten kaskatı kesilmiş insanları adeta mancınkla fırlatır gibi nehre savurmuşlardı.

Kraliyet mavnasının enkazı, yırtılan yelken, kopan halat, parçalanan kalas ve birbirine sürtünen gövdeler arasında ezilen insanların acı dolu feryatlarıyla trirememizin yanlarına kazırcasına sürtünerek batıyordu. Bizim gemimiz de oldukça dik bir açıyla yan yatmış, adamlar ve bağlı olmayan teçhizat iskele tarafına doğru kaymıştı.

Sonra, enkazdan kurtulan sevgili gemimiz iki yana sallandı ve adeta kadınsı bir zarafetle dengesini yeniden sağlayıp suda tekrar dimdik pozisyonuna döndü.

Zaras'ın tekrar, "Kürekler!" diye haykırmasıyla adamlar hemen karşılık verdi. Ağır kürekleri koydukları yerden çıkarıp ıskarmozlara yerleştirdiler.

"Tornistan çek!" diye bağırdı Zaras. Yalnızca arka oturaklardaki forsaların kürekleri suya ulaşabiliyordu. Suda debelenen kraliyet mavnasının enkazı ön sıralardaki adamların kürek çekmesini engelliyordu.

Yapabilenler kürek ağızlarını suya batırıp birkaç güçlü asılmayla gemimizi enkazdan tamamen kurtardı. Saniyeler içinde kraliyet mavnasının ikiye ayrılan bölümleri suyla doldu. Suyun içinde ters dönüp dibe gömüldüler. İçlerine hapsolan hava, büyük bir gürültüyle yüzeye fişkırdı.

Gözucuyla diğer iki triremeye baktım. Dilbar ve Akemi bağırarak adamlarına emirler yağdırmaktaydı. Tayfası çabucak doğrularak kürek sıralarında yerlerini aldı ve kürekleri hazırlayıp davulcunun ritmine ayak uydurdular. Dümenciler gemileri, bizimkinin yanındaki yerlerine geri döndürdü.

Aramızdaki nehir yüzeyi, bahp çıkan insan kafaları, debelenip çıkmaya çalışan bedenler ve enkaz parçalarıyla doluydu.

Boğulmakta olan kadınların ve erkeklerin çığlıkları, mezbahanın kapısından içeri sokulmaya çalışan kuzuların içerideki kan kokusunu aldıklarındaki meleyişleri gibi acınasıydı.

Uzunca bir süre, bu katliamı dehşet içinde izledim. Neredeyse içimi suçluluk ve pişmanlık duygusu tamamen kaplamıştı. Artık bu zavallı canlıları sadece Hiksos hayvanlarıymış gibi görmek için kendimi zorlamam dahi yetmiyordu. Hayatları için çırpınan insanlardı. Yüreğim parçalanıyordu.

Sonra, tekrar Kral Beon'u gördüm ve hissiyatım o anda değişti. İnatçı yüreğim, tıpkı her daim yuvasını bulan güvercin gibi şaşmaz şekilde geri gelmişti. Beon'un, Naquada Savaşı sırasında, emrindeki Hiksos hayvanlarıyla tutsak aldığı en seçkin ve yiğit iki yüz okçumuza neler yaptığını hatırladım. Onları, savaş meydanının yukarısındaki tepenin üzerindeki Seth Tapınağı'na kapatıp canavar tanrısına kurban etmek için canlı canlı yakmıştı.

Şimdi aynı Beon, tek eliyle kraliyet mavnasından kopmuş bir tahta parçasına yapışmıştı; diğer eliyle mücevherlerle süslü kılıcını sallıyor, tutunduğu kalasa sığınmaya çalışan hareminden kadınların başını koparmaya uğraşıyordu. Kadınları hiç merhamet etmeden geri itti, tüneğini bir

tanesiyle bile paylaşmak istemiyordu. Canım küçük Beketha'mdan daha büyük olmayan küçük bir kız çocuğuna kılıcını indirişini izledim. Kılıç, kızın başını çenesine kadar olgun nar gibi ikiye ayırmıştı. Kızın açık renkli kanı fişkırıp sulan pembemsi renge boyarken, Beon küfürler edip bir kılıç daha indirdi.

Çabucak yere eğilip, önümdeki kürek sırasının altındaki çift kavisli yaylardan birini aldım. Sadakdaki oklar dökülmüş, ayaklarımın etrafına saçılmıştı. Hemen birini kapıp doğrulduğum gibi kirişi sonuna kadar gerdim. Her ehil okçu gibi ben de daima kirişi dudaklarıma kadar değince bırakırdım. Ne var ki bu defa ellerim sinirden titriyordu ve ok uzağa gitti.

Okum, hedeflediğim gibi Beon'un gırtlığına değil, kalasa tutunduğu koluna isabet etmişti, uğruna kendi çocuk karısını öldürdüğü kalasa.

Zaras ve diğerleri, keyifle naralar atarak beni izliyorlardı.

Ne kadar usta bir okçu olduğumu bildikleri için Beon'un koluna kasten nişan aldığımı düşünüyorlardı. Yerden yeni bir ok aldım, bu kez itiraf etmem gerek ki seyircilerime oynamıştım. Bile bile Beon'un kılıç tuttuğu kolunu kalasa çiviledim; tahta kirişin üzerine çarmıha gerilmişçesine uzanmıştı.

Aslına rücu edip yaltakçı çakallar gibi uluyordu.

Tabiatım gereği şefkatli bir insanım, bu yüzden aslında fazlasıyla hak etse de daha fazla acı çekmesine gönlüm elvermedi.

Üçüncü okum tam gırtlığının ortasına saplandı.

Üç triremedeki tüm mürettebat beni örnek aldı. Yaylarını kapıp, aşağıdaki sularda debelenen sefillere ok yağdırmak için gemilerin küpeştelere akın ettiler.

Bunun olmasını engelleyecek gücüm yoktu ya da belki de bunu yapmak için gereken dürtü ve istekten yoksundum. Bu meşum sefiller, adamlarımın çoğunun, babalarını, ağabeylerini katletmişlerdi. Analarına, kız kardeşlerine bunlar tarafından tecavüz edilmiş, evleri yakılıp yerle bir edilmişti.

Bu yüzden öylece durup Hiksos hanedan çiçeğinin göz açıp kapayıncaya kadar budanışını izledim. Suyun üstünde, her tarafına oklar saplanmış cesetler de akıntıyla sürüklenip gözden kaybolduğunda adamlarımı yeniden kontrol altına alıp küfrederek kürek başlarındaki yerlerine oturttum.

Yaptıklarından en ufak bir pişmanlık duymayan tayfanı, hala kana doyamamıştı. Sevinç çılgınlıkları atarak yelkenleri açıp küreklere asılmaya başlamışlardı. Hiksosları, iğrenç tanrıları Seth'in merhametine bırakıp hızla Teb'e ve asıl Mısır Krallığı'na doğru güneye yol almaya devam ettik.

Biricik Mısır'ımız ve Hiksos çapulcularının istila ettiği topraklar arasındaki sınır hiçbir zaman kesin çizgilerle belirlenmemişti. Savaş, günlük yaşamın bir parçası gibiydi; her saldırıyı bir karşı saldırı izliyor, savaş serveti suyunu çekip ülkenin her yanına etkisi yayılıyordu.

Teb'den Payni ayının beşinci günü ayrılmıştık. O sırada Lord Kratas, Hiksos işgalcilerini Sheik Abada kasabasının yirmi fersah kuzeyine püskürtmüştü. Ne var ki artık Epiphi ayındaydık ve yokluğumuzda pek çok şey değişmiş olabilirdi. Bununla birlikte baskın önceliği hala bizdeydi.

Ne Hiksos öncü birlikleri ne de Lort Kratas komutasında savaştan kendi askerlerimiz, Nil'imizde, Orta Deniz kıyılarının dört yüz fersah uzağında bir Minos savaş gemisi filosunun mucizevi şekilde ortaya çıkışını bekliyor olacaktı.

Nil'in güney bölümlerinde triremelerimize karşı koyabilecek ne Hiksos ne de Mısır gemisi vardı. Durdurulamaz olduğumuzu ispatlamıştık. Elbette Hiksoslar güvercinle haber gönderip bizimle Mısır arasındaki askerlerini uarmaya çalışabilirdi. Ancak güvercinler özgür ruhlu hayvanlardı ve terbiyecilerinin tercih ettiği başka bir istikamete değil sadece yumurtadan çıktıkları yere uçarlardı.

Gece için demir atmadık, çünkü artık aşına olduğumuz sulardaydık ve nehrin bu bölümündeki her kıvrımı, sığılığı, her kanalı ve her engeli biliyorduk.

Menfis'ten ayrıldıktan altı gün altı gece sonra, gece yarısından birkaç sat önce, ayın ilk çeyreği henüz kendini göstermişken kamp yapmış orduların arasından geçtik.

Karşılıklı birliklerin nöbet ateşleri, Nil'in her iki kıyısında birkaç fersah boyunca uzanmaktaydı. Aralarında yalnızca daracık bir karanlık şerit, yani sınır çekilmiş sahipsiz toprak vardı.

Karanlıkta birbirimizle iletişim kurabilmek için kıçtaki ufak loş lamba hariç gemilerimizde hiç ışık yoktu. Bu loş ışıklar, nehir kıyılarından görülemezdi. Orduların hiçbiri tarafından fark edilmeden, nehrin ortasından yolumuza devam etmek istiyordum.

Hesap vermek zorunda kalmadan ilerlemiştik, en azından biricik Mısır'ımıza dönene kadar.

Şafakta, Teb yönünden bize doğru gelen sekiz kadırgalık bir filoyla karşılaştık. Uzaktan bile Mısırlı askerlerle dolu olduklarını görebiliyordum, ayrıca Firavun Tamose'nin mavi armasını dalgalandırıyorlardı. Bunlar, Lort Kratas'ın ordusuna takviye kuvvet götüren ikmal gemileri olsa gerekti.

Üzerlerine gelen tuhaf filomuzu gördükleri anda her biri dümen kırıp korkuyla bizden kaçmaya çalışıyordu. Birkaç gün önce adamlarıma, tam da bu tür bir karşılaşmaya hazırlık için basit ama etkileyici mavi flamaları birbirlerine dikmelerini emretmişim.

Her trireme, bunlardan birini ana yelken direğine çekince kadırgalar kıyıya yanaşıp geçmemize izin verdiler. Tayfalar, yanlarından geçip Teb'e ilerlerken hayret dolu bakışlarla gözlerini bizden alamıyor, sadece rasgele bir selamlamayla geçiştiriyorlardı. Daha önce hiçbirinin triremelerimiz gibi bir gemi görmediklerine hiç kuşku yoktu.

Bu, olabildiğince kaçındığım bir karşılaşmaydı. Hazine triremelerinin kaderi, Giritli Yüce Minos için ebediyen bir muamma olarak kalabilseydi çok daha iyi olurdu. Hiksosların, gümüş külçesi" stoklarını soyan hain müttelikler olduklarından asla kuşku duymamalıydı. Bunu başarmak içinse ele geçirdiğimiz ganimetin, ne kadar muazzam ya da dikkat çekici olursa olsun, geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmasını sağlamak zorundaydım. Bu görev, daha zayıf bir adamın gözünü korkutabilirdi, ama ben çoktan bir çözüm yolu tasarlamıştım.

Halkımız, Hiksoslar tarafından anayurdundan sürülmeden, büyük göçten önce hükümdarımız Firavun Mamose'ydi. O dönemde ben, Taita, Karnak monarkı ve tüm Yukarı Mısır'ın yirmi iki monarkının veziriazamı Lort İntefin kölesiydim. Bununla birlikte efendim, sayısız unvanı ve görevinin yanı sıra ayrıca Nekropol Lordu ve Kraliyet Mezarları Sorumlusu'ydu.

Geçmişteki ve günümüzdeki, hayatta ya da ölü tüm firavunların mezarlarının bakımından sorumluydu. Ama çok daha önemlisi aynı zamanda Firavun Mamose'nin kabrinin resmi mimarıydı.

Efendim Lort İntef, asla yaratıcı becerilere sahip olamamıştı.

Yetenekleri daha ziyade yıkım ve tahribat üzerineydi. Bir firavuna yaraşır teferruatlı bir kral mezarı şöyle dursun, bir sığır ahırını yahut güvercin kümesi tasarlayabileceğinden dahi kuşkuluydum.

Unvanına uygun kralın şükran ve lütfunu kazandıracak görevleri uhdesinde tutarken, hazzetmediği veya sınırlı kabiliyet ve becerilerinin ötesinde olan çetin görevleri uğraşmam için bana bırakmıştı.

Lort İntefle ilgili anılarım hoş değildir. Dalkavuklarından birine beni hadım emrini veren oydu. Acımasız, hatta büsbütün gaddar biriydi. Neyse ki nihayetinde kati surette aramızdaki skoru eşitlemişim.

O mesut günden çok önce, Firavun Mamose'nin muhteşem kabrinin her bir odasını, tünelini ve cenaze salonunu tasarlayan bendim. Sonra inşaatçıları, duvar ustalarını, sanatçıları ve bu teşebbüse hizmet etmesi için görevlendirilen tüm zanaatkarları idare edip yönettim.

Firavun Mamose'nin dış lahdi, devasa tek bir granit bloktan oyulmuştu. Birbirinin içine düzgün şekilde giren yedi gümüş tabut kümesini sarmaya yetecek kadar genişti. Bu tabutların en içteki, firavunun mumyalanmış cesedinin konulması içindi. Tüm bunlar, muazzam bir büyüklük ve ağırlık demektir. Bunun, büyük bir hürmetle, Nil Nehri kıyısındaki cenaze mabedinden, Krallar Vadisi'nde dağ eteklerindeki kabre kadar üç bin arşın taşınması gerekiyordu.

Bu nakli gerçekleştirmek için, Nil kıyısından, kral mezarının girişine dek kara toprak kıyı ovası boyunca, ok gibi dosdoğru uzanan bir kanal tasarlayıp inşa ettirdim. Bu kanal, firavunun cenaze mavnasının içinden geçebileceği genişlikte ve derinlikteydi.

Firavun Mamose'yi ecel yakalamış ve mezarında tek bir gün yatmadan Hiksoslar bizi topraklarımızdan sürmüştü. Uzun göçe koyulduğumuzda, firavunun mumyalanmış cesedini yanımızda götürürken başımızda karısı, Kraliçe Lostris vardı.

Uzun yıllar sonra Kraliçe Lostris bana, binlerce fersah güneyde, Nübye'nin insan eli değmemiş yabaniplikleri arasında başka bir mezar tasarlayıp inşa etmemi emretti.

Krallar Vadisi'ndeki asıl mezar, tüm bu zaman boyunca boş kalmıştı. Planlarım için çok daha önemlisi, Nil kıyısındaki cenaze mabedinden kral mezarına inşa ettirdiğim kanal hala ufak bir tamiratla mükemmel hale gelecek durumdaydı. Biliyordum, çünkü yalnızca çok kısa süre önce, iki küçük prensesime babalarının boş mezarını göstermek için daha önceden kıyı boyu gitmişim. Maalesef itiraf etmem gerekir ki hiçbiri kendi ailelerinin tarihine ışık tutan bu derse pek ilgi göstermemişti.

Geçen onca yıldan sonra bile Mamose'nin cenaze mavnasının tam ölçülerini hatırlıyordum. Hafızam asla şaşmazdı. Hiçbir olayı, sayıyı ya da yüzü unutmazdım.

Şimdi el koyduğumuz Minos hazine triremelerinin bir uçtan diğer uca uzunluklarını ölçtüm. Sonra Zaras'a akıntısız bir yerde demirlemesini söyledim. Bu sırada triremenin altına yüzüp ambarları

tamamen külçeyle doluyken taşırdığı su miktarını ölçtüm.

Her nasılsa bu ölçümler gemiden gemiye farklılık gösteriyordu.

Araştırmamın sonuçlarından ziyadesiyle memnun şekilde yüzeye çıktım. Artık Firavun Mamose'nin cenaze mavnasının ölçülerini, ele geçirdiğimiz triremelerinkiyle kıyaslayabiliyordum.

Cenaze kanalı, en büyük trirememin geçişine, gövdenin her iki yanından on cubit, omurga altında on beş cubit boşluk kalacak şekilde imkan veriyordu. İşin çok daha cesaret verici olan yanı, onca yıl önce, kanalı granit bloklarla kaplamış ve her zaman Nil suyunun içine dolması için kanal havuzları ve su kaldıraçlarından oluşan bir sistem tasarlamış olmamdı.

Tecrübelerime göre tanrılara hak ettikleri ve bekledikleri saygı ve hürmeti göstermekte kusur etmezseniz, çoğunlukla övgünün karşılığını vermeyi isterler. Kimi zaman kaprisli olsalar da bu defa beni unutmamışlardı.

Yolculuğumuzun son ayağı olan cenaze kanalının girişine ulaşmamızın, güneş battıktan kısa süre sonra olacağını planlamıştım. Karanlıkta, Firavun Mamose'nin cenaze mabedinin aşağısındaki taş rıhtıma gemileri bağladık. Kuşkusuz Mamose artık bir tanrıydı ve kendine ait tapınağı, Nil'e tepeden bakıyordu. Taş iskele üzerinde kısacık bir yürüyüşten sonra Zaras'la birlikte karaya ayak bastık.

Çok heybetli bir mabet değildi. Bunun sorumluluğunu kabul etmeliyim. Büyük göçten ve Teb muharebesinde Hiksosları bozguna uğrattıktan sonra Teb'e döndüğümüzde, hanımım Kraliçe Lostris, uzun zaman önce ölen firavun adına bir tapınak yapmaya kararlıydı. Kocasını onurlandırmak ve aynı zamanda ücra diyarlardan güvenle dönüşümüz için şükranlarını sunmak istiyordu.

Pek tabii bu tapınağı yapmak için beni emretti. Kraliçenin aklındaki yapının boyutunu ve ihtişamını anlayınca şoke olmuş, paniğe kapılmıştım. Nehrin karşı kıyısında kalacak firavunların büyük saraylarını gölgede bırakacaktı. Firavun Mamose, kedi için diktirdiği iki mezarla biricik Mısır'ımızı neredeyse açlığa mahkum etmişti. Bunlardan biri burada, Krallar Vadisi'nin girişinde, çok daha kompleks ve masraflı olanı da Nübye' deydi.

Şimdi de hayran olduğum ve taparcasına sevdiğim hanımım, kocası için başka bir parmak ısırıtan bina dikerek milletimizi bir kez daha küçük düşürmeyi planlamaktaydı.

Neyse ki duyarlı bir delikanlı olan tek oğlu, şimdiki firavun Tamose üzerinde hatırı sayılır etkim vardı. Uzun ve acı tecrübelerle kraliçemin hovarda aşırılıklarını nasıl kontrol altına alacağımı biraz olsun öğrenmiştim. Sonunda karar verdiğimiz Mamose tapınağının ölçüleri, Teb'deki vergi tahsildarı binasının yarısı büyüklüğündeydi, hatta mermer zemin ısrarından da vazgeçmesini sağlamıştım.

Bu büyüklükteki bir yapı, artık kraliçenin aklındaki sayıda keşişin görev yapmasına gerek duymayacaktı. Kararlılığımı yavaş yavaş tükettiğimde sonunda ilk düşüncesi olan dört yüzün aksine karşı teklifim olan dört keşişe usançla ellerini havaya kaldırıp razı olmuştu.

Şimdi Zaras'la birlikte nehirden yukarı çıkıp tapınağın arka girişinden geçtik. Karşımıza çıkan, içtikleri ucuz hurma şarabından hafif sarhoş olmuş dört dindar beyefendiye geldiğimizi haber vermeden orta sahna ilerledik. Aynı sarhoşlukta ve anlaşılmaz bir nedenle çıplak halde iki genç hanım onlara eşlik etmekteydi. İki Mamose keşişinin, görüldüğü kadarıyla fırınlanmış kerpiç zemin üstünde yuvarlanmak ve birbirine yapışıp çılgınca kendinden geçme çılgınlıkları atmaktan müteşekkil ibadet ayinine dalmışlardı.

Boştaki iki keşiş ayakta duruyor, ellerini çırparak ibadet edenleri, dinsel bağlılık gösterisini daha gayretli yapmaya zorluyorlardı.

Varlığımızı fark etmeleri biraz sürmüştü. O anda kadınlar telaşla elbiselerini kapıp tanrı Mamose

heykelinin arkasındaki gizli kapıdan ortadan kayboldular. Onları ne bir daha görmüş ne de keşişlerle müteakip sohbetimizde kendilerinden söz açılmıştı.

Mamose'nin keşişleri bana karşı çok nazikti. Kraliçe Lostris'in ölümünden bu yana, aylıkları ve masraflarından kendimi sorumlu kılmıştım. Dördü önümde diz çöküp tanrının adıyla beni kutsuyorlardı.

Ayaklarıma kapanmışlarken pelerininim altından firavunun şahin mührünü gösterdim. Bir an hayranlıkla kalakaldılar. Başrahip ayaklarıma kapanıp öpmeye çalıştı. Burnumun direğini kıracak şekilde ağır ter, ucuz şarap ve daha da ucuz kadın kokuyordu. Geri çekildim, bu sırada Zaras, kılıcının yanıyla adamın çıplak kalçasına vurarak saygı gösterisini daha da ileri taşımaktan vazgeçirdi.

Sonra dördüne birden hitap edip, ön kapının dışındaki rıhtımda demirli büyük savaş gemisinin varlığından, bizzat Firavun Tamose dışında hiç kimseye bahsedilmemesi ve varlıklarının inkar edilmesi konusunda kısa ancak kati biçimde uyardım. Ayrıca mabedin üstüne ve kanalın diğer ucundaki boş mezara gece gündüz silahlı muhafızlar yerleştirilecekti. Bundan sonra sadece Kaptan Zaras'ın emrindeki bu adamların kutsal muhite girmelerine izin verilecekti. Aynı muhafızlar, dört keşişin kesinlikle bu muhitin dışına çıkmamalarını sağlayacaktı.

Akabinde başrahibeye, kabrin ve sorumluluğundaki diğer tüm abidelerin anahtarlarını bana teslim etmesini emrettim. Hala görevlerine, bana ve firavuna bağlılıklarını ve emirlerime harfiyen itaat edeceklerine yemin ettikten sonra onları orada bırakıp Zaras'la birlikte gemilere döndük.

Krallar Vadisi'nin girişindeki zeminle nehir kenarındaki rıhtım arasındaki eğim, yirmi cubitten daha azdı, ancak triremelerimizi teker teker kabre götürebilmek için dört kanal havuzundan yukarı kaldırmamız gerekiyordu. İlk gemiyi mabedin aşağısındaki kanal havuzuna çekip ardından kapılarını kapattık. Kanal havuzundaki su seviyesi, kanaldakinden beş cubit daha azdı.

Üç kaptanıma, zemindeki çark kanatlarını nasıl açacaklarını gösterdim. Sonra üst kanaldaki su, kanal havuzuna boşalıp yavaşça koca gemiyi üst kanalla aynı hizaya yükseltti. Ardından kapaklar kapanır kapanmaz, koca triremeyi kanaldan sonraki havuza çekmek için çekme halatlarına asılmış hazır bekleyen elli adam vardı. Bu geminin ardından aynı süreç ikinci gemiyi yükseltmek için tekrarlanacaktı.

Adamlarımdan hiçbiri daha önce buna benzer bir şey görmemişti, benim içinse hiç de şaşırtıcı değildi, zira bu sistemi bizzat ben icat etmiştim. Dünyada eşi benzeri yoktu. Sihir olarak algıladıkları bu sistem karşısında heyecan duyup coşmuşlardı. Ne var ki benim sihrimin arkasında genelde hummalı bir çalışma olurdu.

Neyse ki bu zahmetli işi gerçekleştirmek için yanımda iki yüz adam vardı. Bunlara, Minoslular tarafından zincire vurulmuş köleler de dahildi. Artık özgür olsalar da özgürlükleri için çalışmaya mecburdular.

Tekneyi kaldırmak için üstteki kanaldan boşalan suyun tamamlanması gerekiyordu. Bunu, bir dizi su kaldırıcı sayesinde nehirden taze su pompalayarak başarmıştım. Kaldıraçlar, her birini iki adamın kullandığı, karşı ağırlıklı kova zincirleriydi.

Her gemi için dört kez tekrarlanması gereken karışık ve zahmetli bir işti.

Her gemi ilk kanal havuzuna kaldırılmadan evvel yelkenler ve yelken direkleri toplanarak güvertenin üzerine yatırılıyordu.

Sonra gemi uzaktan şekilsiz çöp yığını andıracak şekilde gövdesi örme saz hasırlarla

kaplanıyordu. Ertesi sabah Teb halkı uyanıp nehrin karşı tarafına baktığında, kıyı boyunca hiçbir şey göremeyecekti. Üç koca trireme, sanki hiç var olmamışlarcasına ortadan kaybolmuş olacaktı.

Gemileri ovanın diğer tarafına çekip Mamose'nin kabrinin girişine demirlediğimizde ertesi sabah güneş doğmak üzereydi.

Adamlar çok yorulmuştu, bu yüzden Zaras'a, adamlara fazladan kurutulmuş balık, bira ve ekmek dağıtmasını ve gün kızımında dinlenmelerine izin vermesini söyledim.

Kanaldan mabede giden yedekçi yolundan geri döndüm. Görünüşe göre keşişler, önceki akşamki meşakkatli ayinlerden, dualardan ve ibadetlerden sonra kendilerini toparlamışlardı. Tapınağın kikiyle beni nehrin karşısına götürdüler. Seferimizin başarısını firavuna bildirmek üzere yola koyuldum.

Bu, adeta can attığım keyifli bir vazifeydi. Firavuna olan sadakatimi, sadece annesi, Kraliçe Lostris'e olan bağlılığım geride bırakabilirdi. Elbette akrabaları kıyaslamak nafîle olurdu, bu yüzden bu eşitlikte prenseslerimden bilhassa bahsetmeyeceğim. Sanırım, benim kraliyet ailesine bağlılığımın, tüm üyelerini kapsadığını söylemek yeterli olacaktır.

Muti keşişlerim, şehrin nehir kıyısındaki, henüz sabahın ilk saatleri olmasına karşın çoktan kalabalıkla dolup taşan çarşısının aşağısındaki basamaklarda karaya bıraktılar. Saray kapılarına ulaşmak üzere dar sokaklardan ilerledim. Paralanmış miğferim ve pislik içindeki maskem sayesinde kimse beni tanıyamamıştı.

Ne var ki karşıma çıkan bir avuç baldırı çıplak velet, etrafımda dans edip bana kepaze laflarla seslendiler ve taşladılar. Taşlardan birini havada yakalayıp bana geldiğinden ziyadesiyle hızlı geri fırlattım. Çetenin lideri olduğu her halinden belli afacan acıyla çığlık atıp iki eliyle başına yapıştı; kanlar içinde kalan yüzüne aldırmandan diğerlerini toplayıp kaçarak uzaklaştı.

Saray kapısına ulaştınca başımdakileri çıkardım; saray muhafızlarının komutanı beni hemen tanıdı. Hürmetle selam durdu.

"Firavunu görmem gerek!" dedim ona. "Hemen bir haberci gönderip teşriflerini beklediğimi ilet."

"Özür dilerim Lort Taita." Onu düzeltmedim. Galiba bu yeni unvanıma alışıyordum. "Firavun Teb' de değil ve yakında dönmesi de beklenmiyor."

Başımı salladım. Bu, benim için hayal kırıklığıydı, ama tam anlamıyla bana sürpriz olduğu da söylenemezdi. Firavun vaktinin ve enerjisinin büyük bölümünü, kuzeyde Hiksoslara karşı bitip tükenmek bilmeyen seferlerde harcıyordu. "Öyleyse beni saray nazırı Lort Aton'a götür."

Özel odasına vardığımda Aton koşarak beni kapıda karşıladı ve sarıldı. "Havadisler ne, eski dostum?" diye sordu. "Teşebbüsümüz nasıl gitti?"

"Aslını ararsan havadisler iç karartıcı." Kasvetli bir yüz ifadesi takındım. "Yüce Minos'un Dimyat Kalesi'ndeki hazinesi yağmalanmış ve Kral Beon öldürülmüş."

Koluma sıkıca yapışıp gözlerimin içine baktı. "Benimle dalga geçiyorsun güzel Taita," diye itham etti. "Bunları duyan her dürüst insan gözyaşlarına boğulur. Böylesine iğrenç suçları kim işler ki?"

"Yazık! Her ikisini de aynı el işledi Aton. Senin de tanıyabileceğin bir el, muhtemelen tanırısın." Sonra sağ elimi kaldırıp yüzünün önüne getirdim. Yapmacık bir şaşırma ile bir süre elime baktı.

Saray nazırı olarak bunca süre hayatta kalmayı başarmış birinin bu tür teatral becerilerinin olması gerekirdi.

Sonra başımı iki yana sallayıp kıkırdarcasına gülmeye başladı; önce sakindi, ancak gülüşünün şiddeti yavaş yavaş artarak keyiften kendini kaybetmiş bir kahkahaya döndü. Odada sendeleyerek

dolaşırken eşyalara çarptı, gülmeye devam ediyordu. Kamı ve adeta vücudunun her parçası onunla birlikte kahkaha atıyor gibiydi. Sonra aniden gülmeyi kesip bitişikteki helaya koştu. Kısa süreli bir sessizliğin ardından peşinden gitmeme fırsat kalmadan Nil'in çağlayanlarından dökülen suyun çıkardığı sese benzer bir ses duyuldu. Tekrar yanıma gelmesi hayli uzun sürmüştü. Cüppesini düzeltirken yüzündeki ifade artık daha ciddiye.

"Şans senden yanaymış sevgili dostum, lazımlığa tam zamanında yetiştim, yoksa sen de Kral Beon gibi boğulup gidecektin."

"Beon'un boğulduğunu nerden biliyorsun?"

"Yüzümde gördüğünden daha çok gözüm kulağım var benim."

"Madem öyle, öyleyse bana Minos hazinesinden de bahset."

"O konu hakkında bir şey duymadım." Başını teessüfle iki yana salladı. "Peki, bununla ilgili sen bir şey öğrenebildin mi bari?"

"Sadece yanıldığını bilecek kadar."

"Hangi konuda yanılmışım?"

"Sen hazine miktarının on lakh olabileceğini söylemiştin, değil mi?" Başını sallayınca devam ettim.

"Maalesef yanlış hesaplamışsın."

"Bunu ispat edebilir misin?"

"Daha iyisini de yapabilirim Aton. Tartmana izin verebilirim," diye temin ettim. "Ama saraydan ayrılmadan önce firavuna bir mesaj bırakmalıyım."

Aton, odasının köşesindeki yazı mahfazasını işaret etti. "Sen mesajını yaz, gece olmadan firavunun eline ulaşmış olur," diye söz verdi.

Mesajım kısa ve şifreliydi. "Lütfen bana biraz sabret," diye rica ettim Aton'dan, mesajı ona uzatırken. "Neredeyse iki aydan beri ne banyo yaptım ne temiz kıyafet giydim. Seninle Mamose'nin mezarına gitmeden önce burada, saraydaki odama bir uğramam gerek." Döndüğümde beri iki küçük prensesimi de henüz görmediğimi ona bahsetmeye değer bulmadım.

Odama ulaşır ulaşmaz, kölelerimden birini hanedan kadınlarının kontuna gönderip ekselanslarına bir haber yolladım.

Küvetime henüz girmiştim ki iki prenses çölden esen hamsin rüzgarı hızı ve şiddetiyle içeri daldı. Dünyada kölelerim dışında beni çıplak görmesine izin verdiğim sadece bu ikisiydi. Zaten tüm kölelerim benim gibi hadım edilmişti, bu yüzden önemsizdi.

Tehuti ve Bekatha artık küvetimin mermer kenarına oturmuş, art arda sorularla beni canımdan bezdiriyordu. Çıplak olmama hiç aldırmıyorlardı. Yıllar önce bir defasında Bekatha ikisi adına bu mevzudan bahsetmişti. "Sen de tıpkı benimle Tehuti gibisin; önümüzden asılan şu sallanan şeyler olmadan üçümüz de çok daha zarif görünüyoruz."

Şimdi ise iki ayağını küvetimin içine daldırılmış, suda çırpıyor ve sızlanıyordu. "Gittiğinden beri her şey o kadar sıkıcıydı ki.

Yaptığın her neyse neden bu kadar uzun sürdü? Bir dahaki sefere bizi de yanında götüreceğine yemin et." Benden koparmaya çalıştığı yemini etmemek için sıcak su ibriğini başımdan aşağı döktüm.

"Bize hediye getirdin mi Taita? Yoksa unuttun mu?" Sorgu sırasını Tehuti kapmıştı. Büyük kardeş olarak daha değerli şeyler konusunda daha keskin bir idrake sahipti.

ki "Tabii ikinize de bir şeyler getirdim. Siz iki küçük baş belasını nasıl unutabilirdim ki?" diye karşılık verince neşeyle el çırpmaya başladılar.

"Göstersene!" dedi Bekatha cıvıldarcasma.

"Ah, evet, canım Taita," diye katıldı Tehuti. "Lütfen göster.

Seni öyle çok seviyoruz ki."

"O halde bana kesemi getirin." Bitişik odadaki koltuğun üstünü işaret ettim. Her zaman olduğu gibi ilk ulaşan Beketha'ydı.

Dans ede ede, elindeki keseyi sallayarak bana geldi. Sonra zıplayıp küvetin yanındaki yassı mermer taş üzerine çıkıp bağdaş kurdu, kese kucağındaydı.

"Aç," dedim. Prenseslerimi aklımdan hiç çıkarmadığım için Dimyat' ta esir aldığımız Minos subaylarından topladığımız ganimet içinden, iki parça mücevher seçmiştim.

"Kırmızı beze sarılı bir şey var mı?" diye sorunca Beketha heyecanla çığlık ath.

"Evet, canım, her şeyden çok sevdiğim Taita. Bu benim mi?

Kırmızı olan benim mi?"

"Elbette senin."

Küçük paketi açarken elleri heyecandan titriyordu. İçinden çıkan altın gerdanlığı kaldırdığında sevinç gözyaşlarına boğulmuştu. "Bu şimdiye dek gördüğüm en güzel şey!" dedi fısıldayarak.

Zincire asılı, iki altın figür vardı. Minicik olmalarına rağmen en ince detaylarına kadar işlenmişti. Büyük olan, saldıran bir boğa şeklindeydi. Başını eğmiş, korkunç eğimli boynuzlarıyla her an saldırmaya hazır gibiydi. Gözleri, öfkeyle parıldayan minik yeşil taşlardandı. Kamburlaşmış omuzları, hayvani kuvveti ve kızgınlığım adeta özetliyor gibiydi. Diğer figüre saldırıyordu: zarif, güzel bir kıza. Kız, sanki o ölüm saçan boynuzların hemen ötesinde dans ediyordu. Başında çiçeklerden bir çelenk vardı, göğüs uçları kıpkırmızıydı. Öfkeli boğaya gülermişçesine başı geriye doğru sarkmıştı.

"Kız o kadar hızlı ki boğa onu asla yakalayamaz." Bekatha, figürlerin dans ehnesi için gerdanlığı elleri arasında zıplattı.

"Çok doğru, Bekatha. Kız, tehlikeye karşı tılsım. Bunu taktığın sürece tehlikeler senden hep uzak olur. Boğa dansçısı seni tüm kötülüklerden korur." Gerdanlığı elinden alıp boynuna taktım.

Başım eğip kolyeye baktı, çocuksu göğsünün üstünde figürlerin dans etmesi için omuzlarım salladı. Güldüğünde çok sevimli oluyordu.

Tehuti, sabırla sıranın kendine gelmesini beklemişti; ona döndüğümde kendimi bir parça suçlu hissettim. Gözdelerimi belli etmeyi hiç sevmezdim. "Sizin hediyeniz mavi beze sarılı ekselansları."

Özenle paketi açtı, ışıldayan yüzüğü görünce adeta nefesi kesilmişti. "Bu kadar parlak bir şey hiç görmedim," diye çığlık attı.

"Ortaparmağına tak," dedim.

"Çok büyük. Dönüp duruyor."

"Çünkü taşı çok özel. Onu asla hiçbir erkeğe göstermemelisin, sadece ... "

"Sadece ne?"

"Sadece sana aşık olmasını istediğin birine gösterebilirsin. Bunun dışında daima avucunda

gizlemelisin. Unutma, sihri yalnızca bir kez işe yarar. Bu yüzden yüzüğü gösterdiğin kişinin kim olacağına çok dikkat et."

Yüzüğü, parmaklarıyla sıkıca sardı. "Hiçbir erkeğin bana aşık olmasını istemiyorum," diye sertçe karşılık verdi.

"Ama neden, cancağızım?"

"Çünkü aşık olduklarında içine bir bebek koyuyorlar. Bebek bir defa içeri girdi mi asla dışarı çıkmak istemiyor. Haremdeki kadınların çığlıklarını duymuştum, bunu istemiyorum."

"Günün birinde fikrini değiştirebilirsin," dedim gülümseyerek. "Aynca, taşın, onu özel kılan başka vasıflan da var."

"Anlatsana. Nesi özel, Taita?" Kardeşinin saçma endişeleri Bekatha'nın gözünü korkutmamıştı.

"İlk olarak bu tüm dünyadaki en sert şey. Hiçbir şey onu kesemez, çizemez, en keskin tunç hançerler bile. Bu yüzden Yunancada, 'parçalanamaz'adını vermişler. Suda ıslanmaz. Fakat sahibi olan kadının cildine sihir gibi yapışır."

"Sana inanmıyorum Taita." Tehuti kuşkulu gözlerle bakıyordu. "Bu da o oydurduğun hikayelerden biri."

"Sen sadece bekle ve sana söylediklerimin doğru olup olmadığını gör. Ama unutma ... " İşaretparmağımı sert sert salladım. " ... Bir erkeği çok sevmedikçe ve seni ebediyen sevmesini istemedikçe asla ama asla bu yüzüğü ona gösterme." Bunu ona neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece kızlar hikayelerime bayılıyorlardı ve ben onları hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemiyordum.

Küvetten doğrulup kahyam Rustie' den kurulanmak için bir havlu istedim.

"Yine gidiyorsun Taita," dedi Tehuti suçlarcasına. Kadın sezgileri geliyordu. "Geleli sadece bir saat oldu ve şimdi yine gidiyorsun. Belki de bu defa hiç dönmeyeceksin." Gözyaşlarına boğulmuştu.

"Hayır! Hayır!" Havluyu bırakıp ona sarıldım. "Bu doğru değil. Babanın doğu kıyısındaki boş kabrine gideceğim sadece."

"Doğru söylüyorsan biz de seninle gelelim," dedi Bekatha.

Tehuti ısrar etmeye başladı. "Ah, lütfen gelelim. Seninle gelmemize izin ver sevgili Taita."

Bir an duraksayıp bu öneriyi düşündüm ve kızların olduğu kadar benim de işime geldiğine hükmettim.

"Ama bir sorunumuz var." Yapmacık bir gönülsüzlüğe büründüm. "Yapacak olduğumuz çok büyük bir sır ve orada göreceklerinizi ve yapacaklarımızı başka hiç kimseye anlatmayacağınıza yemin etmeniz gerekiyor."

"Sır!" diye haykırdı Bekatha, bu düşünce bile gözlerinin ışıldamasına yetmişti. "Yemin ederim Taita. Tüm tanrılar üstüne yemin ederim, hiç kimseye tek kelime etmeyeceğim."

Aton ve prenseslerle birlikte Firavun Mamose'nin kabrine ulaştığımızda, hazine yüklü üç gemi hala girişteki rıhtıma yanaşıktı.

Zaras ve adamları yokluğumda iyi çalışmıştı. Talimatlarımı izleyerek, çevredeki yamaçlardan görülmemizi önlemek için kabrin çevresini sazdan hasırlarla perdelemişlerdi. Triremelerin boşaltılması için tüm gece çalışmaya kararlıyım. Bununla birlikte Hiksos casusları gece karanlığından istifade ederek yanımıza kadar sokulabilirlerdi, ayrıca mecburen fener ışığında çalışmamız gerekiyordu. Gizliliğimizi sürdürebilmek için perdeler elzemdi.

Dimyat'ta edindiğim tecrübelerden faydalanarak boşaltma sürecini en iyi nasıl gerçekleştireceğimiz sorununu ayrıntılarıyla çözmüştüm. Şimdi ise adamların başına geçmiş, Dilbar ve birkaç adamı, ilk triremenin güvertesinden söktükleri yontulmuş kerestelerden dayanıklı istif rafları yaparken işlemleri bizzat yönetiyordum. Bu istif rafları sekiz cubitkare büyüklüğündeydi ve ambar kapaklarına tam uyuyordu. Sonra her geminin üst güvertesine üç ayaklı tezgahlar ve ambar kapaklarının üstüne palangalar kurdurdum. Adamlar buradan istif raflarını ambarın içine indiriyor, aşağıdaki diğer ekipler külçe sandıklarını rafların üstüne istifliyorlardı.

Sonra, yirmili gruplar halinde güverteye çekilen sandıklar, iple teknenin dışına iletiliyor ve rıhtıma indiriliyordu.

"Bu sandıklarda ne var?" diye sordu Tehuti. Esrarengiz bir hava vermek için elimi burnumun yanına kadar götürüp ağzımı kapattım.

"İşte büyük sır bu. Ama çok yakında ne olduğunu size göstereceğim. Sadece birazcık daha sabretmek zorundasınız."

"Sabretmek zorunda olmaktan nefret ediyorum," dedi Bekatha. "Birazcık olsa bile."

Adamlar uzun bir kuyruk halinde istif raflarındaki sandıkları boşaltıyorlardı. Kuyruk, rıhtımdan kabrin girişine, dört kat merdivenle aşağı, oradan uzun, boyalı ve süslü tünellerle üç bekleme salonundan dört hazine odasına kadar uzanıyordu. Hazine odaları, firavunun hiç gelmeyen mumyalanmış cesedini bekleyen boş lahdinin olduğu mezar odasının hemen bitişiğindeydi. Bu muazzam yapı kompleks yontma taşandı. Bitirilmesi benim ve iki bin işçinin yirmi yılını alan bu esere baktıkça hala gurur duymak elbette ki hakkımdı.

"Siz kızların Aton Amca'nızla bana büyük yardımı dokunabilir," dedim prenseslere. "Sayabilir ve yazabilirsiniz, şu yüz ahmak içinde ancak birinin yapabileceği bir şey bu." Başımı sallayarak yarı çıplak halde didinen adamları işaret ettim.

Çocuklar hemen oyunmuş gibi muhasebeci rolüne kendilerini kaptırdılar. Eğitimli olmalarının havasını atmak onları hayli keyiflendirmişti.

Zaras'a gerekli talimatları vermişim ve yokluğumda ilk hazine odasına iki koca denge çubuğu kurdurmuştu. Hemen Aton'la birlikte bunların başına adam yerleştirdim. Sandıklar aletin kolunda dengelendiğinde kızlara ağırlıklarını söylüyordum. Bekatha, Aton'la çalışıyordu, bense kendime yardımcı olarak Tehuti'yi almıştım. Uzunca bir papirüs tomarına her ağırlığı yazıyorlar, her on sandıkta toplamını alıyorlardı.

İlk hazine odası dolduğunda içeride 233 lakh saf gümüş vardı. Adamları yukarı gönderip yiyip içip dinlenmeleri için bir saat süre verdim. Hazine odasında yalnız kaldığımızda, kızlara verdiğim, sandıkların içindekileri gösterme sözümü yerine getirmek için fırsat bulmuştum. Birinin kapağını kenardan zorlayarak açtım ve içinden bir külçe çıkardım. Elllerine alıp hayranlıkla izlemelerine ses

çıkarmadım.

Bekatha, boğazındaki tılsımı hafifçe okşadı. "Benim gerdanlığım kadar güzel değil."

Tehuti, etrafındaki sandık istiflerine baktı. "Bunların hepsi sana mı ait Taita?" diye sordu dalgın bir şekilde.

"Firavuna ait," diye karşılık verdim. Ciddi bir tavırla başımı salladı. Kafasından bir hesap yaptı. Rakamlarla arası gayet iyiydi.

Sonunda toplamı bulunca tebessüm etti.

"Seninle gurur duyuyoruz Taita." Kraliçe edasıyla, hanedan adına konuşuyormuş gibi çoğul özne kullanmıştı.

Adamlar döndüğünde tekrar işe koyulduk. Denge çubuklarını, ilkinden biraz daha küçük olan ikinci hazine odasına taşıdılar. Burada, 216 lakh gümüş daha koyacak yer bulduk.

Bu aşamada Zaras rıhtımdan gelip ilk iki tiremenin tamamen boşaltıldığını, ama üçüncü ve son gemide hala boşaltılması gereken mühim miktarda hazine olduğunu bildirdi.

"Şafak sökmek üzere Lort Taita," diye hatırlattı, çünkü bulunduğum yerden dışarıyı görmem imkansızdı. "Ve adamlar neredeyse bitap düştü." Sesinde tenkit havası vardı, surati asıktı.

Bir an onu sertçe azarlamayı aklımdan geçirdim, zira emrimdekiler tarafından eleştirilmeye hiç alışkın değildim. Hem ben de yorulmuştum, ama bitap düşmemiştim. Narin fiziğime karşın çoğu adamdan çok daha dayanıklıydım, neden sonra kendimi zapt ettim.

"Zaras, adamların da senin gibi çok çalıştı. Ancak birazcık daha müsamahanızı isteyeceğim. Geride ne kadar kaldığına bir bakmak için seninle rıhtıma geliyorum."

Bu noktada vahim bir hata yaptım.

Gözucuyla baktığımda, Tehuti'nin arkamda tabureye çömelmiş, başı önüne eğik papirüs tomarına baktığını gördüm. Altuni sık saçları öne dökülmüş, yüzünü örtüyordu. Uğraşmaktan taramaya fırsat bulamamıştı.

"Tehuti, köleler gibi çalıştın," dedim. "Benimle yukarı gel. Biraz temiz hava al, açılırsın."

Tehuti ayağa kalktı. Başını yana sallayıp yüzünü örten saçları geriye savurdu ve Zaras'a baktı. Zaras da ona baktı.

Tehuti'nin yeşil gözlerinin fener ışığında gözbebeklerinin büyüdüğünü gördüm ve o anda karanlık tanrıların attıkları kahkahaları duyabiliyordum. Uzaktan ve alaycı kahkahalardı ama içten içe küçük dünyamızın artık muazzam biçimde değiştiğini biliyordum.

İkisi, birbirlerine bakarken mermer heykeller gibi hareketsiz kalakalmışlardı.

Zaras'ın gözlerine bakmayı denedim. Kadınsı güzelliği erkeksi güzellikten daha iyi değerlendirebilen biri olsam da ilk defa Zaras'ın normalden çok daha yakışıklı biri olduğunu fark ettim.

Önemsiz bir soydan geldiğini biliyor olmama karşın çevresini saran etkileyici bir havası vardı. Asilzade duruşuna ve tavrına sahipti.

Babasının, Teb'de kendi emekleriyle büyük servet edinmiş bir tüccar olduğunu biliyordum. Servetiyle, oğlunun, gümüşün satın alabileceği en mükemmel eğitimi almasını sağlamıştı. Zaras, rütbesinin de teyit ettiği gibi akıllı ve kıvrak zekalıydı. Ne var ki atalan asil değildi ve kesinlikle Tamose hanedanından bir prensesin dengi değildi. Her halükarda bu denkliğe karar verecek olan firavundu ve bu konuda benden çok az tavsiye alırdı.

Çabucak göz temasını önlemek için aralarına girdim. Tehuti bana, adeta daha önce hiç görmediği bir yabancıymışım gibi bakıyordu. Elini tuttum, hafifçe silkinip bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Benimle gel Tehuti," diye emrettim. Gözümü ondan ayırmıyordum. Güçlkle tekrar kendine geldi.

"Evet, tabii. Bağışla beni. Aklım başka yerdeydi Taita. Elbette seninle gelirim."

Onu, hazine odasının kapısına doğru götürdüm. Zaras ardına düşmüştü. Zaras'ın adımlarında bir esneklik vardı ve yüzüne sevinçle karışık bir şaşkınlık ifadesi yayılmıştı. Onu çok iyi tanırdım, fakat onu bu halde hiç görmemişim.

Bir kez daha iki gencin arasına girdim. "Sen değil, Komutan Zaras. Denge çubuklarının diğer hazine odasına nakledilmesine refakat et, adamlar sonra kısa bir mola verebilirler." Bunlar, onun rütbesindeki bir subay için abes emirlerdi, ama Şu anki tehlikeli büyülenmenin etkisinden dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Ancak Şimdi Tehuti ve Zaras'ın daha önce karŐılaŐmış olmalarının imkansız olduğunu anlamıştım. Tehuti, sadece etrafını saran kah bir lalalık sistemiyle dışarı çıkmasına izin verilen saraydaki küçük harem dünyasında yaŐıyordu. Muhtemelen bu koruyucu zincirdeki en mühim bağlantı bendim.

Güzel bir prenses olarak bekareti, Taç ve Devlet için paha biçilemez öneme sahipti. Kraliyet geçit alaylarında ya da dini festivallerdeki törenlerde Zaras'ın onu uzaktan görmüş olması elbette mümkündü. Buna karşın Zaras, Saray Muhafızları Birliği'nde hiç görev almamıştı. Tüm askeri hizmeti savaş meydanlarında ya da eğitimde askerlerini eğitirken geçmişti. Bugüne dek prensesin olağanüstü mevcudiyetini ve güzelliğini fark edebilecek kadar yakından hiç görmediğine emindim.

Zaras'a hemen bir emir daha verdim. "Adamlara yemek ver ve her birine fazladan küçük bardakta birer bira dağıt. Ben devam etme emri verene dek dinlenmelerine izin ver." Sonra Zaras'ı arkamızdan bakakalmış vaziyette bırakarak iki prensesle yukarı çıktım.

Kabrin kapısından çıktığımızda durup gökyüzüne baktım. Şafağın müjdecisi gül rengi pembelik, doğudan çizgiler halinde kendini göstermeye başlamıştı. Sonra başımı çevirip adamlara bakınca çoğunun bitkinlikle sersemlemiş olduğunu gördüm. Zaras iki konuda da haklı çıkmıştı.

Aceleyle üçüncü tiremenin borda iskelesine ilerledim. Güverteye vardığımda kıyının öte ucundan, şehir ve nehir yönünden hızla yaklaşan savaş arabaları ve trompet sesleri duyuldu.

Koşarak küpeşteye geçtim ve karanlıklar içindeki ovayı dikkatle süzdüm.

Fener ışıklan ve böylesi bir telaşenin tek bir anlamı olabilirdi:

Firavun mesajımı almış ve Teb'e dönmüştü. Kalbim, ekselanslarının yakınlarda olduğunu bildiğimde her zaman çarptığından çok daha hızlı çarpıyordu. Borda iskelesinden koşarak inerken bağırarak fazladan meşale getirilmesini ve karşılamak için şeref kıtasının toplanmasını istedim, ne var ki firavun benden çok daha hızlıydı.

Savaş arabası, gecenin karanlığında yıldırım gibi geldi, süvari birliği hemen ardında sıralıydı. Firavun, dizginleri bileğine sarmıştı. Beni görünce keyifle selamlayarak dizginlere asıldı.

"İyi ki karşılaştık Taita. Seni özlemiştik." Dizginleri yardımcı biniciye fırlatıp daha tekerlekler durmadan arabadan sıçradı. Usta arabacılar gibi ki kesinlikle öyleydi, hiç sendelemeden ayağını yere basıp bir düzine kadar hızlı uzun adımla yanıma geldi. Adeta havada kaparcasına beni sertçe kucakladı ve itibarımı dikkate almadan adamlarımın önünde ayaklarımı yerden kesti. Fakat onu her konuda affedebilirdim, bu yüzden ben de onunla birlikte gülmeye başladım.

"Gerçekten öyle majesteleri. Çok uzun zaman oldu. Varlığınızla şereflemediğiniz bir saat, güneş ışığı olmadan geçen bir hafta gibi."

Beni tekrar yere bırakıp sorgular ifadeyle yüzüme baktı. Artık çetin sefer hareketından ötürü nasıl da kir ve toz içinde olduğunu görebiliyordum, fakat aynı zamanda gerçek bir firavunun zarafeti ve asaletiyle donatılmıştı. Selamlamak ve saygılarını sunmak için bekleyen kız kardeşlerini gördü. Sırayla ikisine sarıldıktan sonra tekrar bana döndü.

Rıhtımda yatan üç koca tiremeyi parmağıyla gösterdi. "Bunlar da nasıl gemi öyle? Yelken direkleri sökülmüş, kürekleri içeri alınmış halde bile şimdiye dek gördüğüm diğer her gemiden iki kat büyükler. Bunları nereden buldun Taita?" Ona gönderdiğim mesaj şifreliydi ve ayrıntılara girilmemişti. Buna karşın sorularına cevap vermeme beklemeden devam etti. "Peki ya tüm bu yontulmamış ayılar? Seni bir avuç adamla gönderdim Taita ve sen kendi küçük ordunla dönmüşsün."

Rıhtımdan, kral mezarının içlerine kadar uzanan adam sırasını süzdü. En yakınımızdakiler, götördükleri sandıkları hemen yere bırakıp hürmetle yere kapandılar.

"Lütfen görünüşün sizi yanıltmasına müsaade etmeyin yüce majesteleri. Burada ayı yok. Bunların hepsi Mısır'ınızın yiğit ve gerçek savaşçıları."

"Peki ya bu gemiler?" Dikkatle tekrar tiremeleri incelemeye koyuldu. "Bunları nasıl izah edeceksin?"

"Firavunum, müsaade edin, sizi daha rahat konuşabileceğimiz bir yere götüreyim," diye rica ettim.

"Ah, pekala Taita. Şu küçük sırlarına hep bayılmışsındır, değil mi?" Geriye dönüp bana bakmadan hızlı adımlarla kabrin kapılarına doğru ilerledi. Firavun Mamose'yi babasının sözde mezarının merdivenlerinden inerken takip ettim.

İlk hazine odasına girdiğinde durakladı, geniş odayı dolduran ahşap sandık istiflerini inceledi.

Sandıkların içindekileri tekrar soracağını sandım, ama bunu yapacak kadar asaletini alçaltmayacağını çok iyi bilmem gerekirdi.

Sonraki odayı gezerken tek söylediği, "Sandıkların hepsinde Yüce Minos'un armasının olması tuhaf," olmuştu. Sonra önünde Aton'un diz çöktüğü üçüncü odaya girdi.

"Saygıdeğer saray nazımının hala senin dalavereli işlerinin bir parçası olması daha da tuhaf Taita." Firavun, henüz bitmemiş bir sandık istifinin üzerine oturup bacaklarını önüne doğru uzattı, giderek artan bir merakla ikimizi birden süzdü. "Şimdi, anlat bakalım Taita. Her şeyi anlat!"

"Belki de göstermem daha iyi olur firavunum," diye karşı çıktım. Kız kardeşleri için açtığım sandığın yanına gittim. Kapğı kenara itip prenseslere gösterdiğim aynı parlak külçeyi aldım.

Tek dizimin üstüne çömelip ona sundum. Külçeyi elimden alıp yavaşça kendine çevirdi. Parmak ucunu, metalin üzerine basılmış damganın üzerinde dolaştırdı. Bu da yine öfkeli Girit boğasıydı.

Sonunda yavaşça sordu. "Gerçek gümüşe benziyor, ağır da.

Ama öyle olması mümkün değil."

"Kesinlikle mümkün ve öyle de firavunum. Burada gördüğünüz her sandık bu gümüş külçelerle dolu."

Bir süre yine ses çıkarmadı, toz toprak içindeki, güneşte yanmış yüzünün yoğun bir hissiyatla kızardığını gördüm. Tekrar konuşmaya başladığında sesi çatallıydı.

"Ne kadar Tata?" Sadece dost muhabbetlerinde kullanılan adımı söylemişti, bu bana karşı her zaman minnetinin ve muhabbetinin ifadesi olmuştu.

"Buradaki her sandık ağzına kadar gümüş dolu Mem." Cevaben ben de onun bebeklik ismini kullandım. Bu özgürlüğe cevaz verdiği tek kişi bendim.

"Aptalca oyunlarını bir kenara bırak. Söyle bana, ne kadar gümüş getirdin? Hazinenin büyüklüğünü idrak etmekte zorlanıyorum." Sesinden hala şaşkınlığını atamadığı belli oluyordu.

"Aton'la birlikte büyük bölümünü tarttık."

"Tata, bu, sorumun cevabı değil."

"Yalnızca ilk iki Minos gemisinden gelen külçelerin tamamını, üçüncü ve son gemidekilerin de bir kısmını tarttık. Şimdiye dek toplam 449 lakh firavunum. Muhtemelen 100 lakh daha hala tartılmayı bekliyor, gerçi 150 lakh da olabilir."

Tekrar sessizliğe büründü; kaşlarını çatmış başını iki yana sallıyordu. Sonunda tekrar konuşmaya başladı. "Aşağı yukarı 600 lakh. Bu, tüm tapınakları, saraylarıyla Teb büyüklüğünde iki şehir kurmaya yeter."

"Ve sonra da on bin gemi inşa edip hala bir düzineden fazla savaşa yetecek kadar kalır firavunum," diye tamamladım. "O Hiksos barbarlarından biricik Mısır'ınızı tamamen almaya yeter."

"Bana, Beon ve tüm ayaktakımını öldürüp yok edecek parayı getirmişsin." Bunun hayali bile sesini titretiyor, yükseltiyordu.

"Ancak geç kaldınız firavunum." Aton ayağa kalkmış ve firavunun dikkatini çekmek için önüne geçmişti. "Hiksosların Beon'u zaten boğulup öldü." Bir adım geri çekilip abartılı el hareketleriyle beni işaret etti. "Onu Taita öldürdü," diye nutuk çekercesine haykırdı.

Firavun birden büyüyen gözlerini bana çevirdi. "Aton'un beyanı doğru mu? Tahtıma yaptığın onca hizmetin yanında Beon'u da öldürdün mü?"

Sadece başımı eğerek onayladım. Övünmeyi herkeste tiksindirici bulurdum, bilhassa da kendimde.

"Anlat Taita, anlat. O hayvan azmanın ölümünün tüm ayrıntılarını öğrenmek istiyorum."

Ben cevap veremedim Aton atıldı. "Lütfen yüce dikkatinizi bir kez daha verin firavunum." Kralın karşısında eğildi. "Bu hikaye, tüm hanedanınızın ilgisini hak ediyor. Hiksos zorbasına karşı son zaferimizden sonra şerefli askeri tarihimizin bir parçası olacak. Gelecek nesiller bunun şarkılarını oğullarına, onlar da kendi oğullarına söyleyecek. Majesteleri size yalvarıyorum izin verin, bu gece, tüm kral ailesi ve yüksek devlet şurası üyelerinin hepsinin katılacağı bir zafer alayı düzenleyeyim. Muhtemelen tarihimizde eşi olmayan bu kahramanca işe hak ettiği onuru verebileceğimiz bir zafer alayı olacak."

"Haklısın Lort Aton. Taita önüme tek seferde yutulması imkansız bir kahramanlık serdi. Her yudumun tadına varmalıyız.

Bu inanılmaz zenginlikten şuramı haberdar etmeliyim. Şura üyelerimden sekizi, Teb'deki sarayına yerleştirildi, elimizin altındalar. Lort Kratas, kuzeyden yola çıktı, arkamdan beni izliyor ve siz, Taita ve Lort Aton zaten buradasınız. Üç ya da dört saate şuranın tamamını toplayabiliriz."

Şöyle bir elbiselerine baktım. "Sizin de banyo yapıp dinlenmeniz için bolca zamanınız olur firavunum."

"Bu, güzel, namuslu bir pislik Taita, bedeli Hiksos kanıyla ödenmiş." Firavun bana bakıp gülümsedi. "Ama her zaman olduğu gibi haklısın. Kölelerime banyo için suyu ısıttırın."

Mısır Yüksek Şurası tamamen toplanana dek üçüncü ve son tiremenin yükü boşaltılmış, ambarındaki külçeler terazide tartılmıştı. Güneş batarken resmi zafer alayı hazırlıkları tamamlanmıştı.

Firavunu dinlenirken bulacağımı düşünerek haberdar etmek için yanına gittim. Onu sarayına kadar gitme ve sonra akşam olmadan geri dönme mecburiyetinden kurtarmak amacıyla babasının mezar odasının, geçici konaklama yeri olarak ayrılıp düzenlenmesini emretmişim. İçeriye hiç ceset konmamış, bu yüzden ölüm kokusu bulaşmamıştı. Oldukça serin bir yerdin ve kaya içerisinden yüzeye kadar ulaşan hava kanallarıyla gayet iyi hava alıyordu. Hizmetkarlar, firavunun portatif karyolasını kurmuş, tüm taşınır sefer mobilyalarını burada hazır etmişti.

Firavun, dinlenmek şöyle dursun, fazlasıyla uyanık ve zinde biçimde odayı adımlayıp katiplerinden üçüne tebliğ yazdırmaktaydı. Üzerinde temiz bir üniforma, onun da üstünde altın kabartmalı, parlak, tunç bir göğüs zırhı vardı. Saçları henüz yıkanmış olduğundan kıvırcıktı. Annesinin güzel olduğu kadar o da yakışıklıydı.

Yanına gidip önünde diz çöktüğümde, elini başıma koyup beni durdurdu. "Hayır Taita," dedi azarlarcasına. "İlk yapacağım iş seni süratle asilzade yapıp vakit kaybetmeden iç şuramın üyesi ilan etmek olacak. Bundan böyle önümde diz çökmene gerek yok."

"Firavunumuz çok cömert. Böylesi bir onura layık değilim."

Alçakgönüllü rolüme büründüm.

"Elbette değilsin," dedi. "Bunu sadece önümde sonu gelmez başını eğip kaldırmaların sona ersin diye yapıyorum. Seth'in içe büyüyen ayak tırnağı aşkına, Kratas'ın da dediği gibi, yemin ederim başımı döndürüyorsun. Hele şöyle bir doğrul, sonra benim için istiflediğin hazinenin çetelesini söyle bakalım."

"Size altı yüz lakh söz vermiştim firavunum, ama bu miktarın yirmi lakh altındayız."

"Bu, krallığımı geri almak için bana fazlasıyla yeter ve senin de başını omuzlarının üstünde tutmaya." Firavunun mizah anlayışı bazen iğrenç olabiliyordu. "şuramın diğer üyeleri toplandı mı?"

"Hem de hepsi, Lort Kratas da dahil. Kendileri bir saat önce teşrif etti."

"Onları yanıma çağır."

Mezarın kapısından dışarı çıktığımızda, Aton'un onuruma düzenlediği törenin azametini ve kapsamını hemen fark ettim.

Firavun beni, tepeden tırnağa tören kıyafeti giymiş kraliyet muhafızları arasından, kanal kıyısına kurulmuş devasa bir çadıra götürdü.

İçeri girdiğimizde tüm maiyeti çoktan gelmiş, bizi selamlamak için bekliyorlardı. Bunların içinde hanedan ailesi de vardı: iki kız kardeşi, yirmi iki karısı ve 112 cariyesi. Ayrıca asilzade lortlar, askeri kumandanlar, şura üyeleri ve üst düzey hizmetliler de oradaydı; firavunun, Minos lakhlarının sırrını saklayacağına inandığı, kadın erkek herkes beni selamlamak için oradaydı.

İçeri girdiğimiz anda hep birlikte ayağa kalktılar; erkekler, firavun ve benim altından geçmemiz için kılıçlarını kaldırarak bir kemer oluşturdular. Aynı anda, çadırın dışında, çölde toplanan ut ve boru korosu kahramanlık marşı çalmaya başladı.

Firavunla birlikte, bizim için hazırlanan koltuklara ulaşmamız biraz zaman almıştı. Toplantıdaki herkes bana dokunmak, elimi sıkmak, beni iltifat ve selam yağmuruna tutmak istiyordu.

Çadırın kenarları boyunca kısa aralıklarla, her biri bir adam boyundan daha uzun kocaman şarap kavanozları vardı. Nihayet tüm topluluk yerlerine oturduğunda hizmetçiler kavanozlardan büyük kadehlere kırmızı şarap doldurup birini firavunun önüne koydular. Firavun kadehi kenara itti.

"Buraya onurlandırmak için geldiğimiz kişi Taita. En güzel kırmızı şarabı ona ikram edin ve bırakalım da ilk içen o olsun."

Ayağa kalkıp kadehi firavuna doğru kaldırdığımda, koca çadırda tüm gözler üzerimdeydi.

"Tüm onur firavuna aittir. O bizim biricik Mısır'ımızdır. Firavun ve Mısır olmadan hepimiz sadece birer kemik yığınıyız. Bizim tüm kıymetsiz uğraşlarımız nafiledir." Kadehi dudaklarıma götürüp derin bir susuzlukla içerken tüm o hanımlar ve beyler ayağa kalkmış adımı haykırıyordu. Firavun bile gülümsüyordu.

Ne kadar az konuşursam beni o kadar seveceklerini sezinledim, bu yüzden başımla firavunu selamlayıp tekrar yerime oturdum.

Firavun ayağa kalkıp sağ elini omzuma koydu. Sonra, kocaman çadırın her köşesinden duyulan güçlü ve berrak bir sesle konuşmaya başladı.

"Lort Taita, benim lütfumla tanıştı," diye sözle başladı. "Benim için, Mısır için, daha önce hiçbir adamın yapmadığı kadar yüce, muazzam bir hizmette bulundu. Benim tarafımdan, doğmuş ve hatta henüz doğmamış her Mısırlı tarafından onurlandırılmayı sonuna kadar hak ediyor. Onu asilzade ilan ettim. Bundan böyle, Mechirli Lort Taita olarak bilinecek." Firavun durdu, meşhur topluluğun çoğunun yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini saklamaya çalıştıkları nazik bir sessizlik yaşandı. Mechir, Teb'in otuz fersah güneyinde, Nil'in doğu kıyısında yer alan bir köydü. Burası, alelade çamurdan barakalar yığınıydı ve aynı derecede alelade insan ırkı örneklerinden oluşan bir nüfusu vardı. Firavun, bir süre bu muamma üzerine kafa patlatmamızı bekledi.

"Ona ayrıca, şimdi ve ebediyen, Teb şehrinin güney surlarıyla, Mechir kasabası arasında, Nil

Nehri'nin doğu kıyısında yer alan tüm kraliyet arazilerini bağışlıyorum."

Toplantıdakilerin ağzı bir karış açık kalmıştı. Mechir'den Teb'e kadar uzanan otuz fersahlık nehir kıyısı, tüm kraliyet arazileri içinde en verimli olanıydı.

Firavun tek sözüyle beni, Mısır'daki en zengin adamlarından biri yapmıştı.

Bu alicenaplığına münasip biçimde hoşnut ve afallamış şekilde bakakaldım. Bununla birlikte sağ elini ptğm sırada aklıma, onu dünyadaki en zengin krallardan biri yapmamış olsaydım, hiçbirimizin bu karşılıklı nimet takası ıstırabını ekmeyeceğimiz şeklinde haylaz bir düşünce geldi.

Firavun, gümüş şarap kadehini kaldırdı, etrafındaki topluluğa gülümsedi. "Kralielerim, prenslerim, prenseslerim, lortlarım ve hanımefendiler, şerefinize içiyorum. şükran, onur ve uzun yaşam dileğimle Lort Taita şerefine."

Herkes ayağa kalkıp kadeh kaldırdı ve hep bir ağzdan haykırdı. "şükran, onur ve uzun yaşam dileğiyle Lort Taita şerefine."

Bu muhtemelen tarihimizde, bir Mısır firavununun kendi tebaasından birinin şerefine ilk kez kadeh kaldırışıydı. Sonra koltuğuna oturup, diğerlerine aynısını yapmalarını işaret etti.

"Lort Aton!" diye seslendi masanın diğer ucuna doğru. "şarap harika. Ziyafetin eksiksiz olacağını biliyordum." Aton, ülkede bu konuda en ehil kişi olarak n yapmıştı. Onun, saray baş nazırı mertebesine terfi etmesinin asıl nedeninin bu olduğu söylenirdi.

şöhret, her zaman hak edilmiyordu. Aton iyiydi, ama mükemmel değildi. Nil levreği filetosu az tuzluydu ve çöl aylak kuşu biraz fazla pişmişti. Ayrıca saray aşçısının baharat kullanırken elini bolca kullanmasına izin vermişti. Bu görev bana verilmiş olsaydı yemekleri daha güzel hazırlatacağıma emindim, fakat şarap tüm bu eksiklikleri unutturacak kadar iyiydi.

Topluluk gayet neşeli ve şen şakrak sohbet ederken Aton methiyeyi takdim etmek için ayağa kalktı. Onun yerinde ben olsaydım acaba hangi şairi seçerdim düşüncesi aklımda belirdi. Yapıtın konusu ben olduğum için haliyle bu seçim sürecinin dışında tutulmuştum. Bu yüzden, böylesi büyük bir onur için Aton'un muhtemelen Reza ya da Thoiak'tan birini seçmiş olmasını bekliyordum.

Sonuçta Aton hepimizi şaşırttı. Mısır'ın meşhur ozanlarına beğenisini ve takdirini sunmasına rağmen, seçmiş olduğu kişinin olaylara bizzat şahit olması gerektiği gerçeğini vurgulayarak nihai kararını haklı çıkarmaya uğraştı. Kuşkusuz bu, akıl almaz bir fikirdi. Ne zamandan beri çok mühim hakikatlerin aslından güzel bir hikaye çıkmıştı ki?

"Yüce firavun ve asil hanımefendiler, lütfen yaklaşın ve Lort Taita'yla yolculuk eden Mavi Timsah Tümeni'nin yiğit subayına kulak verin." Teatral biçimde duraksadı. "Size Komutan Zaras'ı takdim ediyorum."

Topluluğun hareketsiz ve istifini bozmamış bakışları arasında Zaras çadırın perdesinden içeri girdi ve mevcut herkes gibi şaşırmış firavunun önünde diz çöktü. Büyük ihtimalle Mavi Timsah Tmeninden Komutan Zaras adını, bu topluluk içinde daha önce duymuş tek kişi bendim. Sonra birden kınına tam uyan bir kılıç gibi zihnimde taşlar yerli yerine oturdu.

abucak göz ucuyla Lort Kratas ve firavunun hazinedarı Lort Madalek arasında oturan Prenses Tehuti'ye baktım. Taburesinden düşecek gibi ne çıkmış, kıpkırmızı kesilen yüzüyle mest olmuş şekilde gözlerini Zaras'tan ayıramıyordu. Aton'un seçimini onayladığını ya da herhangi bir şekilde beğendiğini göstererek dikkatleri üzerine çekecek kadar bariz değildi; ama ben bunu Tehuti'nin yaptığını biliyordum. Her nasılda Aton'u, bu gülünç tercihi yapmaya zorlamıştı.

Asla iki prensesimin diplomatik becerilerini hafife almamıştım, ama bu adeta sihirbazlık sayılırdı. Dikkatimi Bekatha'ya çevirdiğimde hemen onun da bu entrikanın bir parçası olduğunu anladım.

Ziyafet masasının karşı ucundan gözlerini devirip ablasının dikkatini çekmek için yüzüne anlamsız ifadeler takınıyordu. Tehuti ise ısrarla kardeşini görmezden gelme savaşı veriyordu.

Hiç olmadığı kadar sinirlenmiştim. Ancak aynı zamanda kalbim Zaras'a karşı şefkatle dolmuştu. Mükemmel bir genç ve iyi bir subaydı, bir babanın oğlunu sevdiği gibi onu seviyordum.

Şimdi orada, onu alay kaynağı bir soytarıya çevirecek bir dünyanın önünde dikiliyordu. Bu korkunç zulmü, bu iki kalpsiz saray cadalozu planlamıştı.

Tekrar Zaras'a baktım. Üzerine doğru koşarcasına gelen felaketten habersiz gibiydi. Duruşunu bozmadan üniformasıyla yakışıklı ve sakin görünüyordu. Keşke onu kurtarmak için elimden gelen bir şey olsaydı, ama çaresizdim. Belki bir yolunu bulur, okul çocukları gibi acemice ezberden bir şeyler okuyup şu an için kurtulurdu, ama eseri sonsuza dek bu müsamahasız jüri tarafından Reza ve Thoiak'inkilerle, hatta tanrı ve tanrıçalar korusun, bizzat kaleme aldığım meşhur başyapıtlarla kıyaslanacaktı.

Sonra dikkatimi, bahçemdeki bahar çiçeklerinden nektarı emen arıların çıkardığı sese benzer kadın fisıltıları çekti. Tekrar dönüp topluluğa bakınca Zaras'ı süzen tek kadının Tehuti olmadığını fark ettim. İçlerinden daha yaşlıca olanlardan bazıları ilgilerini göstermekte çok daha aşıkav davranıyorlardı. Yelpazelerinin arkasında gülümsüyor, fısıldaşıyorlardı. Zaras daha önce hiç sarayda bulunmamıştı, yani kadınlar daha önce hiç şehvet dolu gözlerle onu süzme fırsatı bulamamıştı.

Sonra Zaras buyurgan bir el hareketiyle çadırdaki herkesi susturdu, artık çölün içlerindeki çakal ulumaları bile duyulabiliyordu.

Zaras konuşmaya başladı. Savaşın en hararetili anında adamlarına emirler yağdırırken, ya da bocaladıklarında onları cesaretlendirirken Zaras'ın sesini duymuştım, ne var ki sesinin tınısını ve derinliğini fark etmemiştim. Sesi, çan gibi çınlıyor, çöldeki kum tepeliklerinin üzerinden aniden yükselen hamsin rüzgarı gibi tırmanıyordu. Sığ kayalık denizlerdeki fırtınalar gibi gürlüyor, sedir ağacının yüksek dallarını döven rüzgar gibi uğulduyordu.

Birkaç mısra geçmeden tüm topluluğu kendine esir etmişti.

Kelime seçimleri mükemmeldi. Muhtemelen ben bile daha iyisini yapamazdım. Zamanlaması adeta hipnotize ediciydi ve hikayelemesi karşı konulamazdı. Sözcükler ağızından, Nil'in sel sularına kapılmış enkaz gibi akıp gidiyordu.

Hiksos sahtekarı Beon'a attığım üç okun hikayesini anlattığında Mısır'ın tüm lortları ayağa fırlayıp bağırarak tezahüratlar yağdırmış, firavun heyecanla omzumu öyle sıkmişti ki morluğu sonra kaç gün geçmemişti.

Birden kendimi diğer dinleyicilerle gülüp gözyaşı dökerken bulmuştum ve sonunda Zaras'ı alkışlamak için ben de diğerleriyle ayağa kalktım.

Zaras, son mısraları söylerken büyük çadırın girişine döndü ve kollarını açtı.

"Sonra asil Taita, Mısır'ın tüm tanrılarına ve firavunu Tamose'ye haykırdı. Bu sadece sizin için kazandığım ganimetin bir yadigarı. Bu sadece önünüze serdiğim hazinenin binde bir parçası. Firavun Tamose, bu size sevgimin ve vazifemin şahidi ve kanıtı."

Dışarıdan davullar haşmetle çalmaya başladı, çadırın aralanan girişinden zırhlı ve miğferli on asker içeri girdi. Aralarında, üzerinde piramit şeklinde yığılmış parlak gümüş külçelerinin olduğu bir

istif rafi taşıyorlardı.

Tüm dinleyiciler coşku ve övgü şamatasıyla adeta yekvücut olarak ayağa kalktı.

"Firavunum çok yaşa!" diye haykırdılar. Sonra da, "Tüm övgüler Lort Taita'ya!"

Zaras konuşmasını bitirince gitmesine izin vermediler. Firavun birkaç dakika onunla sohbet etti. Adamlar onunla tokalaşıp sırtını sıvazlamak için yarışıyor, içtikleri şarapla kendilerinden geçen kadınlardan bazıları kıkırdayarak kedi gibi Zaras'a sokuluyorlardı.

Nihayet yanıma gelinde kısaca kucaklaştık, "İyi yazıldığı kadar iyi de okundu Zaras. Hem asker hem de şairmişsin," diye methettim.

"Sizin gibi meşhur bir şairden, Lort Taita, bunu duymak ayrı bir şeref," diye karşılık verdi. Söylediklerinden etkilenmişim. Yanımdan ayrılip topluluğun içinde ilerlemeye başladı. Nihai hedefini aşık etmeden gidiyordu, ama sonunda Prenses Tehuti'nin önünde durup başıyla selam verdi.

İkisi, olduğum yere göre çadırın diğer ucundaydılar; buna karşın seslerini duymasam da bir papirüs tomarındaki hiyeroglifleri okuyabildiğim gibi kolaylıkla dudaklarından dökülen kelimelerin anlamlarını okuyabiliyordum."

"Kendinizden utanmalısınız Komutan Zaras! Şairliğiniz beni ağlattı." Bunlar, prensesin Zaras'a ilk sözleriydi, Zaras, prensesin karşısında diz çöktü. Yüzü bana dönük değildi, bu yüzden cevabını göremedim, ama Tehuti'yi güldürmüştü.

"Çok kibarsınız komutan. Fakat sizi sadece bir şartla affedebilirim. O da arayı açmadan tekrar bize şarkı söylemeye söz verirsiniz." Zaras, öneriye razı olmuş olmalıydı, çünkü Tehuti, "Umarım sözünüze sadık kalırsınız," diye devam etti. Zaras ayağa kalkıp saygıyla prensesten uzaklaştı.

Güzel, diye düşündüm. Uzaklaş oradan, seni aptal çocuk. O senin dengin değil. Şu anda hiçbir savaş meydanında olmayacağı kadar büyük bir tehditle karşı karşıyasın. Ne var ki Tehuti nazik bir hareketle onu durdurdu.

"Ne kadar da sakarım!" Dudaklarını yine okuyabiliyordum. "Galiba yüzüklerimden birini düşürdüm. Daha az önce parmağımdaydı. Rica etsem benim için bulabilir misiniz Komutan Zaras?"

Zaras, köpek yavrusu gibi istekliydi. Prensesin önündeki zemini aramak için tekrar yere eğildi. Neredeyse eğilmesiyle yerden bir şeyi alması bir oldu; tekrar doğrulduğunda yüzünün yarısı bana dönüktü, bu yüzden dudaklarını okuyabiliyordum.

"Kaybettiğiniz yüzük bu muydu prenses hazretleri?"

"Evet, evet. Bu o. Onu bana çok özel birisi vermişti; sizin bu gece harikulade şekilde övdüğünüz bir adam." Tehuti, mücevherini Zaras'tan almak için hareketlenmemişti.

"Lort Taita'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Kesinlikle!" Başını salladı. "Elinizde tuttuğunuz yüzüğe bir baksanıza. Bakın ne kadar berrak."

Zaras, yüzüğü en yakın meşalenin ışığına tuttu. "Su gibi berrak," diye teyit etti. Tehuti, Zaras'ı uzunca bir süre yüzüğü incelemeye zorlamıştı, artık yeterli olduğuna kani olunca elini komutana uzattı.

"Teşekkür ederim komutan." Zaras, yüzüğü Tehuti'nin avucuna koydu. Tehuti tebessümle karşılık verdi.

Kendi kendime düşünmeden edemedim, yüzüğün kendisinde sihir filan olmasa bile Prenses Tehuti,

hem Menfis'in hem de Teb'in surlarını yerle yeksan etmeye yetecek sihir senin gülüşünde var zaten.
Zaras gibi toy bir delikanlının senin cilvelerine karşı koyabilmesi nasıl mümkün olabilir ki?

Beni de bekleyen ilk ve en acil iş, üç koca Girit triremesini geride hiç iz bırakmadan ortadan kaldırmaktı. Girit hükümdarı Yüce Minos'un aklında, hazinesinin çalınmasından Hiksos Beon'un sorumlu olduğu konusunda en ufak bir şüphe bırakmamam gerekiyordu. Zanlının sözde müttefiki olması, öfkesini daha da artıracaktı.

İlk düşüncem, bu üç gemiyi yakıp küllerini Nil'e savurmaktı; böylece ortadan kaybolmaları ebediyen gizemini koruyacaktı.

Ancak sonra yok etmem gereken kereste miktarının azametini hesaba kattım.

Mısır'da kayda değer ormanlık bir alan hiç yok gibiydi. Bizim için kereste, altın ve gümüş kadar değerliydi. Üç geminin gövde kerestelerinden inşa edebileceğim savaş gemilerini ve savaş arabalarını düşündüm ve böylesi güçlkle kazanılmış ganimetleri ateşe vermeye gönlüm razı olmadı.

Bu konuyu firavunla ve ordumuzun başkomutanı Lort Kratas'la müzakere ettik.

"Ama bu miktarda keresteyi Mısır'ın neresinde saklayacaksın Taita, seni yaşlı hergele?" diye sordu Kratas. "Bunu hiç düşünmedin, değil mi?"

Firavun yardımına koştu. "Kesinlikle emin olman gereken bir şey varsa, Lort Kratas, o da Taita'nın bunu düşünmüş olduğudur. Taita her şeyi düşünür."

"Firavunum bana karşı çok nazik. Ben sadece mütevazı şekilde elimden geleni yapmaya çalışıyorum," diye mırıldandım.

Fakat Kratas iddiamaya kahkahalarla haykırarak karşılık verdi.

"Mütevazılığın seninle hiç işi olmaz Taita. Osuruğunun kokusu bile mağrur ve gösterişlidir." Kabalıkta favorim Lort Kratas'tı; tüm Mısır'da, tam anlamıyla düpedüz hödüklükte onun eline su dökcek kimse yoktu. Onu duymazdan gelip firavuna döndüm.

"Firavun, her zamanki gibi haklı. Bu konuyla ilgili birkaç fikrim elbette var. Meselenin aslı şu, ibadet edilen babanız, tanrı Mamose'nin mezarına, orada depolanan gümüş külçelerini korumak için tam bir alay asker yerleştirmek zorunda kalacağız. Bu alay, iki amaca hizmet etmede kullanılabilir."

Artık Kratas bile dikkat kesilmişti.

"Devam et Taita!" Firavun, söyleyeceklerim konusunda sabırsızdı.

"İşte firavunum, mezarın giriş odasını tekrar ölçtüm. Eğer triremelerin gövdelerini söküp tahta haline getirirsek, günün birinde savaş gibi bir durumda ihtiyacımız olduğunda onları kullanana dek gizleyebileceğimiz yeraltı odalarında istifleyecek alanımız var." Meydan okurcasına Lort Kratas'a döndüm. "Elbette Lort Kratas'ın daha iyi bir planı vardır. Belki de gemileri Kızıldeniz'in derin sularına götürür ve Lort Kratas o asil dudakları arasından bolca çıkan dışkının onca ağırlığıyla bizim için gemileri orada batırır."

"Seth'in keçeleşmiş kasık kıllarındaki bitlerin aşkına Taita, bu şimdiye dek yaptığın en iyi latifeydi. Bunu bir yere yazmam gerek!" Kratas kahkahalara boğulmuştu. Ona yapılan şakaları kaldırabiliyordu. Bu, onun takdir ettiğim pek çok özelliğinden biriydi.

Yarım alay askerinin triremeleri kalaslarına ayırıp her bir tahtayı numaralandırdıktan sonra yeraltındaki giriş odasına istiflemesi haftalarca sürmüştü. Ancak sonunda ortadan kaybolma numaramı tamamlamış ve üç koca gemi tamamen yok olmuştu.

Bu hilenin benim için ayrıca bir faydası olmuştu. Firavunu, gemilerin parçalara ayrılması ve depoya kaldırılması işinin başına, görev tamamlanıncaya dek mezar civarından asla ayrılmaması

kesin emriyle Zaras'ı getirmeye ikna etmiştim. Böylelikle iki prenses, gerek Tehuti ve Bekatha ayrı zamanlarda gerekse birlikte, Zaras'ın nerede olduğunu bana sorduklarında, tüm dürüstlüğümler firavunun onu, hatırı sayılır bir müddet geri dönmesinin mümkün olmadığı çok gizli bir askeri göreve gönderdiğini söylüyordum.

Teb sarayı, Zaras için tüm Hiksos savaş meydanlarından çok daha tehlikeliydi. Himayemdeki bu genç için geceleri dehşet içinde terden sıırılsıklam uyanıyordum. Zaras'ı, hayatını benim için tehlikeye atmış sadık bir arkadaş gibi görüyor olmamın yanında yiğit bir asker, kültürlü biri ve sonradan ortaya çıktığı üzere bir de şairdi. Pek çok ortak yönümüz vardı. Ne var ki onun yaşındaki çoğu erkek gibi onun da fistanının altına tikiştirdiği, çoğu zaman gözlerden uzak tutsa da yatıştırılması mümkün olmayan baskın bir zayıflığı vardı.

Ayrıca, yumurtalıkları kızıştığında genç kadınların ne kadar insafsız ve pervasız olabileceklerini de biliyordum. Canım, küçük Tehuti'min yumurtalıkları, Zaras'ı görür görmez alev almıştı. Bu alevi söndürmenin olası hiçbir yolu aklıma gelmiyordu.

Teb'e gelişimi müteakip kendimi döndüğüm her yandan üzerime gelen durumlar altında boğulurken bulmuştum.

Firavun, Hiksoslar ile Yüce Minos arasında fokurdayan siyasi fırtınaları görüşmek için sürekli beni yanına istiyordu.

Durumun aciliyeti ve tehlikesi göz önüne alındığında, biricik Mısır'ımızın güvenliği ve belki de nihayetinde ayakta kalması için rakip istihbarat operasyonlarımız arasında bir ateşkes ilan etmemiz ve şimdilik kaynaklarımızı bir araya getirip birbirimizle işbirliği yapmamız gerektiği konusunda ortak karara varmıştık.

Gecenin her vakti kapılarımızda kuzeyden mesaj ve haber getiren tuhaf ve isimsiz kadınlar, erkekler görülüp kayboluyordu.

Sayı olarak onları geride bırakan tek şey sadece aynı yoldan gelen haberci güvercinlerdi. Gökyüzünde aynı anda kuşlarımızdan o kadar fazla oluyordu ki bazen gökyüzünün gerçekten tüylerinin rengi gibi mora dönüşebileceğini hayal ediyordum.

Aton ve ben, bize ulaşan her haberi firavuna ve komuta kademesine iletmeden evvel inceleyip müzakere etmek ve titizlikle değerlendirmek zorundaydık.

Kritik istihbaratlardan biri, Menfis önünde oklarımla Nil'in sularında ölüme terk ettiğim Kral Beon'un cesedinin yakıldığı bilgisiydi. Hiksoslar, öldürülen kahramanlarının cesetlerini, daha gelişmiş ve medeni bizim gibi milletlerin yaptığı gibi mumyalamak yerine kül olana dek yakmak gibi barbarca bir geleneğe sahipti.

Aynı zamanda, en büyükleri Seth olan ucube tanrılarının gönlünü alıp sakinleştirmek için insan da kurban ediyorlardı. Aton'la ben, Hiksoslar tarafından esir alınan Mısırlı askerlerimizden yüzünü, canlı canlı Beon'un cenaze ateşine attıklarını, onları, öbür dünyada Beon'un zevklerini yerine getirmeleri için yüz bakirenin izlediğini öğrenmiştik. Bu bakirelerden bir kısmı daha beş yaşlarında, yani alevlerin arasına girdiklerinde neler olacağını ancak ayırt edebilecek yaşıydılar. Bu haberleri duyduktan sonra hangi akliselim insan Hiksosların hayvanların bile en aşağılık biçimi olmadığını iddia etmeyi deneyebilirdi ki?

Beon'un yakılmasından sonra yeni Hiksos kralı olarak tahta geçen kişinin kardeşi Gorrab olduğunu Teb'de ilk öğrenen ben oldum.

Görünüşe göre Gorrab'ın ilk uğraşı, kardeşinin öldürülmesinin intikamını almaktı. Sheik Abada ve Asyut arasındaki sınırda, askerlerimizin karşısındaki savaş hattından, on bin öncü birlik askerini geri çekti. Gorrab'ın kararı, Mısır için mutluluk vericiydi. Firavun, tüm cepheyle fazlasıyla meşgul oluyordu. Hiksoslar, kendi askerlerinin hayatları konusunda bile hiçbir zaman cimri olmamışlardı ve fırsat buldukları anda her zaman kendilerini yıpratma pahasına çarpışmaya girmeye hazırlardı. Şimdiye dek firavun, Beon'un ordusuna ağır kayıplar verdirmişti, ama karşılığında kendi askerleri de acı kaybı tatmışlardı.

Şimdi ise bir hamlede baskı ortadan kalkmış ve Gorrab'ın, ordusunun neredeyse dörtte birine Dimyat'ta sağ bıraktığım Girit kuvvetlerine saldırmak üzere kuzeye gitmeleri emrini vermesiyle birlikte firavuna güçlerini yeniden takviye edip hasmına karşı konumunu iyileştirme fırsatı sunmuştu.

Gorrab, ağabeyinin ölümüne tanıklık etmişti. Kraliyet mavnasındaki muhafızların kumandanıydı. Üç Girit gemisinin doğruca Üzerlerine gelişini izlemiş, Minos üniformalı subay ve askerlerin sebepsizce ve kalleşçe saldırılarını görmüştü.

Gorrab, Giritli okçulardan birinin, suda çırpınan silahsız ağabeyine bile bile üç ok fırlattığını görmüştü. Sonrasında Kral Beon'un oklarla delik deşik olmuş cesedini nehirden çıkartıp gözyaşı dökmüş, cenaze ateşine yanan meşaleyi kendi elleriyle fırlatmıştı. Sonra yine kendi elleriyle Hiksos tacını giymiş ve Giritlilere karşı topyekun savaş ilan etmişti.

Aton'la birlikte, Gorrab'ın Minoslulara karşı seferini neşeyle takip ediyorduk. Casuslarımız vasıtasıyla kıdemli Minos subaylarının Dirnyat'ta onlar için bıraktığı kadirgeyle Girit'e döndüklerini öğrenmiştik. Küçük kadirge, ancak kırk adam alabilirdi, geri kalanlar, kalede kalmışlardı. Kadirge Girit'e ulaştığında, komutan, Hiksosların kaleye rezil ve alçakça saldırısını ve Girit hazine gemilerini ele geçirdiklerini Yüce Minos'a haber vermişti. Minos'a ayrıca, korsanların kimliklerini gizleme zahmetine bile girmediklerini, hatta tepeden tırnağa Hiksos üniforması giyindiklerini ve o dilde konuştuklarını duyduklarını söylemişti.

Yüce Minos, buldukları yerde kapana kısılan iki bin Girit askerini kurtarmak için derhal bir savaş kadirgesi filosunu Dimyat'a sevk etmişti.

Ne var ki Kral Gorrab, onlardan daha önce on bin askeriyle oraya varmıştı. Giritliler kahramanca direnmiş, ancak Gorrab çoğunu kılıçtan geçirmiş, hayatta kalanlar teslim olmuşlardı. Gorrab, hepsinin kellesini uçurup başlarından kalenin altındaki rıhtımda bir piramit yapmıştı. Girit'ten ayrılan takviye filosu ancak Kral Gorrab, insan başlarını güneşte çürümeye bırakıp Minos savaşçılarından artakalanları akbabaların ziyafetine terk ederek Menfis'e döndükten sonra Dimyat'a ulaşabilmişti. Takviye filosu Minos'u katliamdan haberdar etmek üzere tekrar Girit'e yelken açmıştı.

Yüce Minos, tuhaf tanrılarının sunağında intikam yemini edip donanmasını, Afrika kıyısı boyunca tüm Hiksos üslerini ve limanlarını yerle bir etmeye göndermişti.

Kral Gorrab ise Kuzey Mısır'da idaresi altında yaşayan tüm Minoslulara karşı planlı bir soykırım başlatarak buna misilleme yapmıştı. Minoslular akıllı ve çalışkan insanlardı. Tüm zanaatlarda ve ticarete oldukça becerikliydiler. Bunun yanında her şeyden öte hepsi tüccar ve girişimciydiler. Gümüşün ve karın tatlı kokusunu alabileceğiniz her yerde Minoslular bulabilirdiniz.

Zaten başka türlü Girit gibi öylesi küçük bir adanın sakinleri, Orta Deniz'i çevreleyen tüm toprakların egemen gücü haline nasıl gelebilirdi ki?

Kuzey Mısır'da yaşayan birkaç bin kadar Minoslu vardı. Kral Gorrab, Hiksosların meşhur olduğu tüm vahşet ve hayvani gaddarlıkla bu yerel nüfusun üzerine çullandı. Minosluları evlerinden sürüyerek çıkarıp kadınların ve hatta en taze çağındaki çocukların ırzlarına geçtiler. Sonra kadın, erkek, bebek demeden hepsini Minosluların kendi tanrıları için diktiği tapınaklara toplayıp binaları başlarına yıktılar.

Ülkeden kaçmaya çalışsalar da sadece birkaç Minoslu bunu başarabilmişti. Yüce Minos'un gemileri, Orta Deniz kıyısı boyunca yer alan liman ve kasabalarda yaşayan diğerlerine göre daha şanslı olanların hayatlarını kurtarmayı başarmıştı. Daha içte yaşayan diğerleri ise biricik Mısır'ımızı saran çölün içlerine kadar kaçmıştı. Susuzluktan ve aynı derecede vahşi ve yağmacı insanlar olan bedevilerin ilgisinden burada öldüler.

Bununla birlikte birkaç yüz Minoslu, ailelerini alarak Menfis ve Asyut'tan güneye kaçmışlar, bunlardan bir kısmı peşlerindeki Hiksos savaş arabalarını atlatmayı başarıp savaş hatlarımıza kadar ulaşmışlardı. Lort Kratas askerlerimize, mültecilerin sığınmalarına izin verip himaye etmelerini ve onlara nazik bir şekilde davranılmasını emretmişti.

Bunu duyar duymaz atıma atlayıp dörtnala Hiksoslarla karşı karşıya olan ön cephedeki

birliklerimize sürdüm.

Bu birliklerde delikanlılıklarından beri tanıdığım birkaç kıdemli komutan vardı. Onlara savaş sanatı ve ilmi dersi vermişim ve şimdiki askeri rütbelerine yükselmelerinde nüfuzumun faydası olmuştu.

Lort Remrem, Teb muharebesinde firavun tarafından asil mertebesine çıkarılmıştı ve şimdi Başkomutan General Kratas emrindeki bir alaya komuta ediyordu.

Onu yakaladığımda haydut olan Hui, artık beş yüz savaş arabasına komuta eden kıdemli bir subaydı. Tüm bu eski dostlar ve tanıdıklar, hatta firavunun emrinde başkomutan olan o menfur yaşlı namussuz Kratas bile kamplarına geldiğim için ziyadesiyle memnun olup beni çok sıcak karşılamışlardı. Kampa vardığım gece Lort Kratas habersizce beni sarhoş etmeyi denerdi. Ancak sonra onu döşeğine taşıyanlardan biri bendim, ayrıca sürekli istifrağ ederken başını ben tutuyordum. Ertesi sabah küstah şekilde bana teşekkür edip emir subayına beni, Kral Gorrab'ın gazabından kaçmayı başarıp ön cephelerimize kadar ulaşan Minoslu mültecilere götürmesini emretti.

Bu bahtsızların sayısı ancak kırk ya da biraz daha fazlaydı.

Çok üzgündüler. Hiksosların ellerinden kaçabilen birkaç aile efradı ve kurtarmayı başarabildikleri birkaç parça eşya dışında her şeylerini kaybetmişlerdi.

Aralarında yavaşça dolaşıp kaçaklara saygıyla ve kibarca muamele ederken kurnazca sorular sormaktan da geri kalmıyordum.

Nihayet, hattın en sonunda birbirine sokulmuş ailenin yanına gittim .. Babanın konuşması çok ağır aksanlı olsa da fena değildi.

Adı Amythaon'du. Daha üç hafta öncesine kadar Menfis'te mısır, şarap ve deri tüccarıydı. İşinde öyle başarılıydı ki şehirdeki casuslarım vasıtasıyla adını ben bile duymuştum. Hiksoslar evini ve deposunu yakmış, gözlerinin önünde kan kaybından ölene dek karısına tecavüz etmişlerdi.

Oğlu on dokuz yaşındaydı. Adı Icarion' du. Görür görmez ondan hoşlanmışım. Uzun ve yapılıydı. Kalın kıvrıkcık, siyah saçları birbirine karışmıştı. Neşeli bir siması vardı. Yaşadığı talihsizlikler, babasının aksine onu mahvedip kahretmemişti.

"Menfis'ten buraya elbette kendine yaptığın kanatlarla uçmuşundur?" diye sordum.

"Elbette," diye karşılık verdi Icarion. "Ama güneşten epey uzak durdum lordum." Adıyla ilgili yaptığım imayı hemen anlamıştı.

"Okuman yazman var mı Icarion?"

"Evet lordum. Gerçi bu işleri kız kardeşim kadar sevmem."

Ailenin iki erkeğinin arkasında duran kız kardeşine baktım.

Yüzünü dikkatle süzdüm. Uzun, siyah saçları, parlak zeki yüzüyle oldukça güzeldi, ama benim iki prensesimin hiçbirisiyle bu konuda yarışamazdı. Bir kez daha söylemem gerekirse, onlar gibisi çok az bulunurdu.

"Adım Loxias, on beş yaşındayım." Sorularımı önceden tahmin etmişti. Aşağı yukarı canım Tehuti'mle aynı yaştaydı. Mısırcası, sanki doğma büyüme buralıymış gibi mükemmeldi.

"Yazmayı biliyor musun Loxias?"

"Evet lordum. Üç usulün hepsinde yazabilirim: hiyeroglif, çiviyazısı ve Minos alfabeti."

"Hesaplarımı o tutar, tüm mektuplaşmalarımı da o yapar,"

diye araya girdi babası Amythaon. "Çok zeki bir kızdır."

"Bana Minos dilini konuşmayı ve Girit alfabesinde yazmayı öğretebilir misin?" diye sordum.

Bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Belki, ama sizin kabiliyetinize bağlı Lort Taita. Minos dili kolay değildir." Tam adımları ve unvanlarını kullanması gözümünden kaçmamıştı. Bu, babasının övüldüğü kadar zeki bir kız olduğunu gösteriyordu.

"Sına beni o halde. Minos dilinde bir şey söyle."

"Pekala," dedi, sonra peltek telaffuzlu, tuhaf tabirli uzun bir cümle mırıldandı.

Söylediklerini tekrarladım. Bende seslere karşı müzisyen kulağı vardı; hem enstrümantal hem de sözlü. Her insan konuşmasının aksanını ve ritmini kusursuz biçimde taklit edebiliyordum. Mevcut durumda ağızdan çıkanların anlamı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu, ama mükemmel bir şekilde söylemiştim. Üçü birden şaşkınlıktan kalakalmıştı. Loxias'ın yüzü öfkeden al al olmuştu.

"Benimle alay etmeyin Lort Taita. Benim hocalığıma ihtiyacınız yok. Neredeyse benim kadar iyi konuşuyorsunuz," diye beni itham etti. "Nerede öğrendiniz?" Gizemli şekilde tebessüm edip onun tahminine bıraktım.

Hui'nin alayından dört ata el koyup aynı gün dördümüz birlikte güneye, Teb'e doğru yola çıktık. Bana yeni bağışlanan Mechir mülkündeki küçük köylerden birinde, şehir surlarının hemen dışında, çok az bir yürüme mesafesi uzaklığında bu küçük kayıp aile için barınacak rahat bir yer buldum.

Her gün birkaç saatimi Loxias'la birlikte Minos dilinde okuma yazma öğrenmek için geçiriyordum. Sadece birkaç hafta içinde Loxias, artık bana öğretebileceği bir şeyin kalmadığını kabul etmişti.

"Boynuz kulağı geçermiş. Bence muhtemelen sizin bana öğretebileceğiniz daha çok şey vardır Lort Taita."

İki prensesim benim kadar istekli ya da mahir öğrenciler değildi. Başlangıçta ikisi de Minos dili gibi öylesi aptalca ve kaba bir dili öğrenmeme konusunda oldukça kararlıydılar. Ayrıca mütevazı bir aileden gelen Minos köylü kızıyla ilişki içinde olmayı istemiyorlardı. Bana bunun müşterek, kesinlikle nihai ve geri dönmeyecekleri kararları olduğunu ve bu konuda elimden bir şey gelmeyeceğini bildirdiler. Tüm konuşmayı Tehuti yapmış, küçük kardeşi ise yanında durup fikir birliği içinde başını sallamakla yetinmişti.

Konuşmak için ağabeyleri, Firavun Tamose'nin yanına gittim. Biz Mısırlıların Giritlilerle henüz filizlenen ilişkilerimizi geliştirmemizin ve bundan faydalanmamızın gerekliliğini ana hatlarıyla anlattıktan sonra bunun büyük ölçüde, iki kızın Yüce Minos ve maiyetiyle iletişim kurabilme becerilerine nasıl bağlı olduğunu izah ettim. Sonra kız kardeşleriyle ilgili planlarımı anlattım.

Firavun iki küçük asiye yanına çağırıp azarladı. Bu tek taraflı konuşmayı öylesi korkunç ve ikna edici tehditlerle bitirdi ki bir an ben bile bunları yapabileceğinden endişe ettim. Prensesler, kesinlikle nihai, kati kararlarından derhal vazgeçtiler. Ancak sonrasındaki birkaç gün boyunca surat asmaktan geri durmadılar.

Yeni dil öğretmenleri Loxias'ın değerlendirmesiyle bir hafta boyunca en çok ilerleme kat eden öğrenciye hediye vereceğimi söylediğimde garazlarını çabucak bir kenara bıraktılar. Hediye daima, Amythaon'un benim için şehir çarşısında bulduğu son derece çekici kadınsı bir süs eşyasıydı.

Çok geçmeden Minos dilinde akıcı şekilde sohbet edebiliyor, tartışabiliyor ve duygularını ifade edebiliyorlardı. Hatta Loxias, saraydan ziyade şehrin varoşlarındaki meyhanelere ve genelevlere daha uygun çok sayıda kelime ve tabir öğretme hadsizliğine düşmüştü. Sonraki aylar boyunca bu üç

küçük haylaz, bu sözlerle beni hayrete düşürmekten ayrı bir keyif alıyorlardı.

Kısa sürede öyle sıkı fıkı bir üçlü haline gelmişlerdi ki prensesler Loxias'ı sarayın haremindedir birlikte yaşamak üzere yanlarına almışlardı.

Mechir mülkünün sahibi olmak bana, aklıma her estiğinde saraydan kaçıp, eşlik etmeleri için genelde prenseslerimi ve her zaman hazır ve nazır Loxias'ı alıp özgürce ve prangalarımından kurtulup kendi topraklarımda at koşturmak için güzel bir bahane sağlıyordu. Kızlara at binmeyi öğretmişim ki bu her Mısır kadını ve erkeği için fevkalade bir başarıydı, firavunun kız kardeşleri içinse çok daha mühimdi.

Ayrıca üç kız için, her birinin kuvvetine göre özel yaylar yapmışım. Talim yapa yapa kirişi dudaklarına kadar çekip, üç oktan ikisiyle yüz adım öteye yerleştirdiğim hedefi vuruyorlardı. Günün en iyi okçu kızı için mükafatlar ve bol bol övgüyle bu spor için coşkularını diri tutuyordum.

Tebaam tarlalarımın mısır ektiğinde yaban kuşları sürüler halinde alçalıp tohumları çalıyorlardı. Oklarıyla indirdikleri her kuş için kızlara cömert armağanlar veriyordum. Çok geçmeden her biri tüylü belaları havadayken vurabilen dişli birer avcı olmuşlardı.

At binme ve okçuluk, sonraki hayatlarında kızların çok işine yarayacak becerilerdi.

Sorumluluklarımı yerine getirirken geçirdiğim zaman boyunca gerçekten çok keyif alıyordum; çünkü saraya döndüğüm anda kendimi tekrar firavunun sıkı hakimiyetinde buluyordum. Bir sorunu çözmem ya da ona tavsiyede bulunup görüş belirtmem için en az bir defa bile beni huzuruna çağırılmadan geçen günler çok enderdi. Tavsiyemi reddettiğinde yüz ifadesinden içerlememeyi öğrenmişim, bunu sadece kısa bir süre sonra söylediklerimi kendi fikriymiş gibi ortaya koymak için yapıyordu.

Bu dönemde karşı karşıya kaldığım diğer sorunlardan biri de Dimyat'taki Minos kalesinden Firavun Tamose'ye getirdiğim hazinenin kullanımınıydı.

Firavun, parayı, halkının refahı için kullanmaya başlamak için sabırsızlanmaktaydı. Ulusun borcunu, üzerlerinde Girit hükümdarı Yüce Minos'un damgasını taşıyan gümüş külçeleriyle ödemekten onu alıkoymak zorundaydım.

"Yüce firavunum, biricik Mısır'ımızın her şehrinde Minos casusları olduğunun siz de ben de farkındayız," diye belirttim.

"Teb'deki her meyhanenin, her çarşının Girit boğası damgası taşıyan gümüş külçelerle kaynadığı haberini Girit'e ulaştırmaları sadece an meselesi olacaktır."

"Bana söylediğin, şuradaki hazineme doldurduğum külçeleri asla kullanamayacağım mı?" Çenesiyle Nil'in diğer tarafındaki babasının mezarını işaret etti. "Sırf Minos varlığından haberdar olmasın diye?" Ses tonu sertti ve yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Beni mazur görün yüce firavunum. Siz bu ulusun babasısınız. Hazine sizin malınız ve arzu ettiğinizde onu kullanmak sizin tasarrufunuz. Bununla birlikte hiçbir insanoğlunun, bilhassa da Yüce Minos'un gümüşü asla tanıyamaması için görünüşünü değiştirmeliyiz."

"Bunu nasıl başaracağız Taita?" Biraz olsun yatışmıştı. Hiç değilse yüzüme tekrar daha arkadaşça ve ilgili bir ifadeyle bakıyordu.

"Külçeleri her biri aynı ağırlıkta çok daha küçük parçalara bölmemiz gerekiyor; şuna yarım deben diyelim. Her birinin üzerinde sizin yüce başınızın resmi olabilir."

"Hımmm!" diye mırıldandı. Parçaların üzerinde kendi resminin olması fikrini seveceğini biliyordum. "Bunlara ne ad verelim, gümüş parçacıklarına ne diyelim Tata?"

"Şüphesiz firavun benimkinden daha iyi bir isim düşünecektir, ama benim aklımda, gümüş mem olarak bilinmeleri gerektiği şeklinde öylesine bir fikir vardı."

Keyifle gülümsedi. "Bence bu isim gayet münasip Tata. Şimdi benim gümüş memlerimin diğer tarafına, başımın karşı yanına hangi mührü basacağımız konusu kaldı."

"Şüphesiz buna firavun karar verir." Başımı eğip bakışlarından kaçtım.

"Şüphesiz ben karar veririm," diye teyit etti. "Ama bir önerin var ve bunu söylemek için can alıyorsun. Bunu anlayabiliyorum."

Omuz silktim. "Doğduğunuz andan beri birlikteyiz majesteleri."

"Evet. Horus biliyor ya bunu senden yeterince sık duydum.

Yaptığım ilk işin üzerine işemek olduğunu her anlattığında hep keşke daha uzun ve çok işeseydim diye düşünmüşümdür."

Söylediklerinin son kısmını duymamış gibi yaptım. "Daima tam arkanızda olmuşumdur, inançla ve sadakatle. Bu geleneği sürdürmek münasip olur." Durdum, ama devam etmemi istedi.

"Devam et! Gerçi bu konuşmanın nereye gittiğini görebiliyorum."

"Belki -belkiyi tüm alçakgönüllülüğümle söylüyorum belki de firavunumuz, gümüş meminin arka yüzüne yaralı şahin resminin konulmasını emretmeyi uygun görür." Önerimi bitirmemle kahkahayı patlatması bir oldu.

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın Tata. Ta en başından beri her şeyi düşünmüşsün. Kırık

kanatlı yaralı şahin benim şahsi hiyeroglifim."

Firavunun himayesinde ve kesin gizlilik kaydıyla bu sikkeleri üretmek için Mamose'nin mezarı civarında bir darphane kurdum.

Sikke, bu gümüş parçalarını belirtmek için benim tasarladığım yeni bir sözcüktü.

Sikke basımı, biricik Mısır'ımızın refahını ve gelişimini fevkalade yukarılara taşıyan başarılarımdan bir başkasıydı. Günümüzde düzgünce işleyen para sistemi, idarenin ve ekonominin hayati araçlarından biri halini almıştı. Bu, Mısır'ıma armağanlarımdan yalnızca biri ve ayrıca daima dünyanın en mümtaz milleti olmamızın başlıca nedenlerindendi. Diğer milletler bizi taklit etmiş olmasına karşın günümüzde gümüş mem artık dünyanın her ülkesinde tanınan ve seve seve kabul edilen sikkeydi.

Firavun, ısrarlarımla babasının mezarının adını "Kraliyet Darphanesi" olarak değiştirdi; böylelikle bu yerden ölümün ve defnin korkutucu izlerini siliniş oldu. Bunu yaptıktan sonra beni bu kurumun idarecisi olarak atadı; dolayısıyla tüm diğer vazifelerime ve sorumluluklarıma bir yenisini daha eklemiş oldu. Bununla birlikte görev verildiğinde ben asla şikayet etmezdim.

Yeni idareci yetkilerimle yaptığım ilk işlerden birisi, Zaras'ı, Kraliyet Darphanesi ve Hazinesi Muhafızı olarak tayin etmek oldu. Bu vazifeyi yerine getirirken ona yardımcı olması için firavunu, Zaras'ın emrine bir müfreze muhafız vermeye razı ettim.

Elbette ki Zaras böylelikle tamamen benim emrim altına girmiş oldu.

Prenses Tehuti, Zaras'ı elmas yüzüğünü incelemeye mecbur etmek için o kurnazlığı icat ettiğinden ve böylelikle niyetini bana açık ettikten sonra Zaras'ı Nil'in batı kıyısında izole tutmaya bilhassa özen göstermiştim. Canım prensesim aklına bir şeyi iyiden iyiye koyduktan sonra, dikkatini başka yöne çekmenin ya da caydırmanın imkansız olmasa da fazlasıyla çetin olduğunu biliyordum.

Aklıma gelen tek çıkar yol, prensesin kaçınılmaz kaderini ayrıntılarıyla planlayana dek onunla Zaras arasında olabilecek herhangi bir bağlantıyı kesmektir. Bu kader hiç kuşkusuz onun, ne kadar hoş ve kafasının dengi olursa olsun bir oyuncak veya ordu gerisindeki sıradan bir askerle değil, dünyanın en kudretli askeri şahsiyetinin kansı ve kraliçesi olmasıydı.

Bizim için tam bir muamma olan Yüce Minos hakkında bildiğim birkaç gerçekten birisi, hanedan kanından güzel kadınlardan yeğlediği idi. Tamamen dürüst olmak gerekirse bu bile kanıtlanmış bir gerçek değildi. Sadece aksi ispat edilemeyecek kadar çok sık tekrarlanmış bir şayiaydı.

Her şeye rağmen bu müphem ancak her şeye muktedir şahsiyetin küçük prenseslerimin ikisini de karşı konulamaz bulacağına ve onlar vasıtasıyla Minosluyu istediğim gibi ve biricik Mısır'ımızın yüce menfaatlerine göre yönlendireceğime emindim.

Tehuti'nin tahta oturmak ve memleketini barbarlardan kurtarmaktan daha büyük bir onuru ve daha önemli bir vazifeyi istemeyeceğini düşünerek kendimi teselli ediyordum. Bunu gerçekleştirdiğinde, çok geçmeden Zaras'a olan abes sevdasını bir kenara bırakacaktı.

Ancak bu esnada saygıdeğer genç adamı, burun deliklerinde azgın küçük bir fahişenin kokusu olan köpek gibi haremde çevresinde koklayarak gezinmek için nehrin karşı tarafına geçmeye çok az hatta hiç fersatı olmayacak biçimde sınırlandırmak zorunda kalacaktım.

Şu ana dek firavun ve biz, kraliyet şurası üyeleri, Yüce Minos ve Hiksos Kralı Gorrab arasında giderek büyüyen çatışmayı pür dikkat takip etmiştik. Bunun yanında birbirlerine olan düşmanlıklarını daha da şiddetlendirmek için gücümüzün yettiği ne varsa yapmıştık. Ne yazık ki elimizden pek bir şey gelmiyordu. Girit çok uzaktı ve hükümdarıyla bağlantımız yoktu.

Bir yandan, Tehuti ve Bekatha için yaptığım planı uygulamaya koyabilmem için doğru zamanın gelmesini beklerken bir yandan da Girit ve Yüce Minos hakkında öğrenebileceğim her şeyi araştırmaya başladım. Bu noktada hem Amythaon hem de kızı Loxias, bu ada devleti, tarihi, nüfusu, kaynakları ve en önemlisi hükümdarları hakkında çok değerli bilgi sağladılar.

"Hükümdarlar" ifadesini bilerek çoğul kullandım; zira görünüme göre Girit'te dört kral varmış. Yüce Minos, unvanından da anlaşılacağı üzere, daha küçük üç krala hükmediyor. Birbirinden ayrı üç sarayda yaşıyorlar, ancak bu saraylar muhteşem mermer taşlarla döşenmiş yollarla Knossos'taki büyük saraya bağlıymışlar. Mısır'da biz bunları kral olarak değil, satrap ya da vali olarak adlandırırdık.

Biraz daha tafsilatlı sorular sorunca, Amythaon'un Knossos surlarının, yani Yüce Minos'un kalesinin, yalnızca üç fersah dışında küçük bir köyde doğduğunu öğrendim. Babası sarayda memurmuş ve Amythaon çocukken Minos'un birçok festivalini ve geçit törenini izlemiş. Amythaon, şu ana dek konuştuğum, Minos'u kendi gözleriyle gören ilk kişiydi.

Amythaon'a göre Minos, halkın karşısına her çıktığında maske takan fevkalade ve heybetli bir şahsiyetmiş. Taktığı maske, saf gümüşten yapılmış, boğa kafası şeklindeymiş. Tebaasından yüzünü gören hiç kimse yokmuş.

"O ölümsüz," dedi Amythaon. "Ulusumuzun doğuşundan, ta karanlık zamanlardan beri kral."

Başımı sallamakla yetindim, ama tebaasından yüzünü gören hiç olmadıysa, ezelden beri hükmedenin aynı kişi olduğunu nasıl bilecekleri sorusu aklıma geldi. Bana göre görevdeki Yüce Minos öldüğünde, halefinin sadece gümüş boğa maskesini takıp hükümdarlığı sürdürmüş olması çok daha makul görünüyordu.

Amythaon anlatmaya devam ediyordu. "Yüz karısı var."

Adeta etkilenmemi beklercesine yüzüme baktı. Hemen yüzüme şaşkınlık ifadesi takındım. "Yüce Minos'a, Ege Denizi'ne dağılmış adalardaki şehir devletlerindeki diğer krallardan hediye eşler gönderilir. Yılda dört defa, mevsimlerin değişmesini gösteren festivallerde, haraç şeklinde ona gönderilirler."

"Yüce Minos'a tabi kaç kral var Amythaon?"

"O çok kudretli bir hükümdar. Toplam yirmi altı tabi kralı var lordum," dedi. "Girit Adası'ndaki üç kral da dahil."

"Ona kaç tane eş gönderiyorlar?"

"Ona tabi krallar her yıl yedi kadın gönderiyor."

"Bu toplamda her yıl yüz seksen iki yapar. Hesabım doğru mu, Amythaon?" Parmaklarıyla sayarak hesapladıktan sonra başını salladı.

"Doğrudur lordum."

"O halde bana ilk söylediğin şekliyle nasıl yüz karısının olduğunu izah edebilir misin?"

"Emin değilim lordum. Çocukken bana öyle anlatmıştı." Allak bullak olmuş görünüyordu,

mahcubiyetini unutturmak için başka bir soru sordum.

Arnythaon, Girit Adası'nın topografyasını ve halkını bana ayrıntılarıyla tarif ederek çok daha yardımcı olmuştu. O ana dek sözüm ona doğru, ama her biri birbirinden tamamen farklı çok sayıda harita tedarik etmişim. Amythaon, benimle birlikte bunların üstünden geçerek, büyük uğraşlarla esaslarını ve ayrıntılarını düzeltip sonunda kusursuz olduğunu garanti ettiği temel bir haritayla birleştirdi. Bu harita tüm kentleri, köyleri, limanları, demirleme noktalarını ve Girit Sıradağları arasından geçen yolları ve geçitleri gösteriyordu.

Amythaon ayrıca, aile bağları sayesinde Minos ordusu ve donanmasıyla ilgili güvenilir rakamlar vermişti.

Piyadelerin sayısı tatminkardı. Bununla birlikte bunların çoğunu, Doğu Asya'daki Medler ve Aryalılar arasından ya da diğer Yunan adalarından askere alınan paralı askerler oluşturmaktaydı.

Girit'in dağlık tabiatı yüzünden Minosluların, Hiksoslarla ya da firavunumuzunkilerle kıyaslandığında nispeten az sayıda savaş arabasına sahip olduklarını söyledi.

Görünüşe göre Yüce Minos bunu, Orta Deniz' deki diğer tüm ülkeleri gölgede bırakan donanmasının gücüyle telafi ediyordu.

Amythaon ayrıca Girit donanmasının ihtiva ettiği gemilerin türünü ve sayısını tahmini olarak söyleyebilmişti.

Amythaon'un verdiği rakamlar öylesine büyüktü ki abartı olduğuna emindim. Ancak şayet ben yanıyorsam ve Amythaon'un rakamları doğruysa o zaman Yüce Minos gerçekten de çok kudretli bir kraldı.

Tüm bu bilgileri arasındaki edinince, nihayet Minoslularla Hiksoslar arasındaki savaşa faal biçimde Giritlilerin yanında müdahil olmamız gereken zamanın artık geldiğine ve barbar Hiksosları sonunda bozguna uğratarak anavatanımızdan püskürtmek için gerekli hayati dürtüyü kullanabileceğimize inanmıştım.

Aton ve ben, casuslarımız vasıtasıyla elde ettiğimiz tüm bilgi ve istihbaratı tek bir havuzda toplamıştık. Aton, topladığım bilgilerin onunkinden katbekat üstün büyüklüğü karşısında etkilenmişti, ama onun çabalarını da küçümsemedim.

Uzun tartışmalardan sonra bizim için en makul planın, Minoslularla doğrudan dostça görüşmeleri başlatmak ve iki ulusu dünyanın egemen gücü, Hiksosların boy ölçüşmeyi asla akıllarından bile geçiremeyeceği bir güç haline getirecek ittifak üzerinde çalışmaya karar verdik.

İşte o an, heyecana kendimi kaptırarak bir hata yaptım.

Aton'a, "Hiksosların Mısır'ı istilasından önceki dönemlerde, Giritlilerle hep seyrek ancak karşılıklı hediyeleşmeye dayalı diplomatik ilişkilerimiz olduğunu hatırlıyorum. Ne var ki Yukarı Mısır'ın Hiksoslar tarafından işgali, ülkemizin güney kısmını tecrit etti. Bu da Giritlilerle o bağlantımızı sürdürmemizi neredeyse imkansız hale getirdi. İki ülke birbirinden uzaklaşıp Hiksosların adeta aramıza soktuğu takozla ayrıldı," dedim.

Aton, tombul yüzünde yavaş yavaş beliren bir hayret ifadesiyle beni dinledi. Cevap vermesi için durduğumda gözlerini dik miş sessizce bana bakıyordu. Yanıt vermesi için üstelemek zorunda kaldım.

"Peki, senin fikrin ne Aton? Planım ilgini çekmedi mi?"

Soruma cevap vermedi, bunun yerine en başta söylediğim şeye döndü. "Seni doğru mu duydum Taita? Gerçekten de Hiksosların ülkemizi işgalinden önceki dönemleri hatırladığını mı söylüyorsun yani?"

Genelde yaşım konusunda çok ketumdum. Aton gibi beni çok yakından tanıyanlar bile, aslından olduğumdan yirmi yaş daha genç olduğumu sanıyorlardı. Onlara gerçek yaşımı söylersem en iyi ihtimalle deli, en kötü ihtimalle de yalancı olduğumu düşünürlerdi. Hiksos istilası yaklaşık doksan yıl önce gerçekleşmişti ve evet, bunu gayet iyi hatırlıyordum. Ancak şimdi hatamı örtmek zorundaydım.

Sorusunu kendi kendime gülerek geçiştirdim. "Kendimi çok acemice ifade ettim. Demek istediğim Hiksos istilası öncesinde, Mısır'ın Girit'le dost ilişkiler kurduğu zamanla ilgili tüm duyduklarım ve okuduklarımdan bildiklerimdi." Sonra beklemeden devam ettim. "Eğer bu dostça ilişkileri tamir etmeyi ve ülkelerimiz arasında yeni karşılıklı savunma anlaşmasına girmeyi deneyeceksek, bunu yine eskisi gibi doğrudan yapmamamız ziyadesiyle güç olacaktır. Sen de hemfikir misin Aton?"

Hemen cevap vermedi. Hala yüzünde o tuhaf ifade vardı.

Gözlerinin, bir boynuma bir de önümdeki sedir ağacından yazı masasının üstünde duran ellerime gidip geldiğini görebiliyordum. Benim gibi Aton da zamanın tahribatının, her zaman insan bedeninin bu bölgelerinde daha bariz olduğunu biliyordu.

Ne var ki ben istisnaydım. Tüm bedenimi kaplayan deri, çenesinde henüz tüy bitmemiş delikanlılar gibi pürüzsüz ve lekesizdi. Aton, gerçek yaşımıyla ilgili aradığı kanıtı orada bulamadı.

Düşünceli bir şekilde başımı sallayıp tekrar tüm dikkatini açlığım konuya verdi.

"Tabii ki mevcut durumla ilgili söylediklerin doğru Taita.

Minos'la doğrudan bağlantı kurmak neredeyse imkansız. Sorunu çok güzel tanımlamışsın; şimdi

anlat bakalım, sence çözüm ne olmalı?" Sesindeki yumuşak tonla, meydan okumasını biraz yumuşatmıştı.

"Yüce Minos'un Akad Kralı Nemrut'un sarayında ve Sümerlerle başkent Babil'de diplomatik elçilik bulundurduğunu elbette biliyorsundur."

"Elbette!" diye teyit etti. "Ama Girit elçisiyle temas kurması için elçi göndersek bile, bu senin Dimyat'taki kaleye saldırmak için yaptığından daha çetin bir yolculuk gerektirecektir."

"Aslını ararsan Aton, neredeyse iki kat daha uzun, kesinlikle daha tehlikeli ve sonu belirsiz olacaktır. Elçimiz Kızıldeniz kıyısı boyunca doğuya gitmek zorunda. Sonra sadece denizi değil, denizin ötesinde uzanan uçsuz bucaksız ve bir o kadar da acımasız Arabistan Çölü' nü geçmek zorunda. Oralar, tüm müşfik tanrıların terk ettiği, düşman bedevi kabileleri ve adaletten kaçmış tüm serseri ve canilerden başka kimsenin oturmadığı topraklar. Teb'den Babil'e mesafe, bin beş yüz fersahın üzerinde, hem bu kadar da yetmiyor."

"Neden, Taita? Minos'un Babil'de elçisinin olduğu konusunda hemfikir değil miydik?"

"Evet, öyle; ancak elçinin Girit ve Mısır arasında ittifak müzakerelerini yürütme gücü ya da yetkisi olmayacaktır. Mecburen elçimizi mesajıyla birlikte Girit'e, Yüce Minos'un sarayına göndermesi gerekecek. Adamımız, Sur Limanı'ndan ya da Orta Deniz'in en doğusundaki Sayda Limanı'ndan bir gemi bulmak zorunda kalacaktır. Gemi kaptanı ile yolculuk konusunda anlaştıktan sonra, Girit Adası'ndaki Knossos Kalesi'nde Yüce Minos'a ulaşmak için kış fırtınalarından uzak durup korsanlara ve Hiksos savaş gemilerine dikkat ederek Orta Deniz'in yarısını aşması gerekecek."

"Sence bu yolculuk adamımızın ne kadar zamanını alır Taita?"

"Eğer şanslı yaver giderse ve tanrılar yardımlarını esirgemezse muhtemelen bir yıl, aksi halde iki kah sürer."

"Büyük anlaşma iki yılda değişebilir," dedi Aton.

"Yine bu kadarla kalmıyor," diye belirttim. "Çünkü Yüce Minos, firavundan gelen mesajı inceledikten ve konseyiyle müzakere ettikten sonra, verecekleri yanıt da aynı güzergahtan buraya, Teb'e ulaştırılmak zorunda. Dönüş yolculuğu üç dört yıl sürebilir."

"Hayır!" diye katiyetle bağırdı Aton. "O kadar beklemeye dayanamayız. O zamana dek Kral Gorrab, ölüm saçan yüz bin zorbasıyla Teb'e ulaşmış olur. Başka bir çözümü olmalı."

"Haklı olduğuna eminim sevgili Aton. Aklında ne var?" Sorunu tekrar ona yönelttim. Bazen çevremdekilere, sanki kaşıkla beslercesine bebek besler gibi düşüncelerine gerek bırakmadan tüm cevapları vermekten benim sabrımın bile tükendiği oluyordu.

"Bu sorunun üstünde senin kadar düşünme fırsatım olmadı."

"Muhtemelen sen zaten bir şekilde çözüm bulmuşsundur," dedi gönlümü almak istercesine. Elbette insafa gelmiştim. Daima benim kadar keskin zekalı olmayanlara karşı hep aşırı hoşgörülü olduğumu düşünmüşümdür. Yüce Horus biliyor ya bu konuda hak ettiğim minneti hiç görememişimdir.

"Peki, ya firavun tarafından tayin edilen Mısır elçisine, Kızıldeniz'i ve sonrasındaki çölü haydut ve bedevi korkusu olmadan çabucak ve kolaylıkla geçebileceği güçte bir koruma sağlanırsa? Ya bu elçiye, Sur'da bir gemi, tüm korsan gemilerini ya da Hiksos savaş kadırgalarını yenip geride bırakabilecek hıza ve büyüklüğe sahip bir gemi kiralayabilmesine yetecek gümüş verilse?"

"Hah!" Aton'un gözleri parıldamıştı.

"Ya bu mükemmel gemi doğruca Knossos'a gitse? Ve bu elçi yanında Yüce Minos'a çok rağbet

gören değerli hediyeler götürse?" Başımı yana doğru kaldırıp gözlerimi arkayı gösterircesine çevirdim. "Minos'un en makbul bulacağı hediye ne olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

"Galiba var, eski dostum." Aton gülmeye başladı. "Şayet tüm duyduklarım doğruysa, Minos'un öyle büyük bir çift testisi varmış ki seninle benden alınaninkilerin toplamından birkaç kat daha ağır. Bizim hiç umursamadığımız şu şeylere karşı doymak bilmez bir iştahı varmış."

Fiziksel eksikliğimi komik bulmasam da Aton'a uyup ben de güldüm.

"Fakat söylesene Taita, tüm bunlardan elimize ne geçecek?"

Bu, Kral Gorrab'ın birliklerine karşı saldırı düzenlememize nasıl fayda edecek? Mısır ordusunun komutası hala firavunla Teb'de.

Her bir talimatı, seninle az önce tartışıp yakındığımız uzun mesafelerden iletilmek zorunda."

"Yine parmağını meselenin tam püf noktasına bastın," diye övdüm. "Ancak bunun üzerine de biraz düşündüm. Eğer, firavunun elçisi kraliyet şahin mührünü taşırsa, bu uzun gecikmelerle uğraşmadan Girit'teki Minos ve kurmaylarıyla uyumlu bir şekilde savaş kararı verebilir. Çoğu zaman savaşları, şartları değiştiren ani kararlar kazandırır."

Aton kafasını öyle sertçe iki yana sallamıştı ki çenesinin altındaki gıdısı pelikan kanadı gibi sallandı. "Asla! Firavun ordularının komutasını ve savaş kararı verme yetkisini tamamen güvenmediği birine asla devretmez."

"Ah, demek öyle Aton! Demek sen Mısır'da, Firavun Tamose'nin tüm kalbiyle güvendiği birinin olduğuna inanmıyorsun?"

"Hayır, hayır, inanmıyorum ... " Aniden durup, reddeder gözlerle bana baktı. "Sen mi Taita? Elbette şahin mührüyle Mısır ordusunun kuzey kanadının komutasının tamamen sana verileceğini ima etmiyorsundur. Sen asker değilsin Taita! Sen savaştan ne anlarsın ki?"

"Yazdığım Savaş Sanatı tomarlarını okumamışsan o zaman ben de beni bu konuda yargılama hakkın olup olmadığından şüphe ederim. Harp okulundaki her aday öğrencinin benim ilmi çalışmamı temel kaynak olarak çalışması zorunludur."

"İtiraf etmeliyim onları hiç okumadım. Senin şu meşhur tomarların lafi çok uzatıyor ve herhangi bir birliğe komuta etme ihtimalim olmadığından ilgi alanıma giren bir konu olduğunu pek söyleyemeyeceğim," dedi Aton. "Ama demek istediğim parşömenlere yazmakla savaşın en hararetli anında karar vermek aynı şey değil. Ordu komuta etme konusunda doğrudan ve pratik ne tecrüben var?"

"Zavallı Aton, hakkımda ne kadar az şey biliyorsun." Sesime acıma ifadesi vermiştim. "Bu mevzuu kapatmadan ordumuz için ilk savaş arabalarını benim tasarladığımdan bahsetmem gerek, ayrıca Teb muhaberesinde Firavun Tamose'yi taşıyan savaş arabasını ben kullanıyordum. Savaşın en hararetli anında firavun ani kararlar verirken benim tavsiyelerime itimat ederdi. Savaşta payım öyle büyüktü ki zaferden sonra firavun beni Cesaret Nişanı ve Övgü Nişanı'yla ödüllendirdi. Firavun o gün bana canını emanet etti. Tekrar aynı yapılmayı tercih edebilir."

"Bunların hiçbirini bilmiyordum Taita. Küstahlığımı affet eski dostum. On parmağında on marifet olan birisin."

Zaman zaman Aton'a yerini hatırlatmayı gerekli görürdüm.

Bununla birlikte, Aton'un boyun eğmesi, Girit görevi konusunda Firavun Tamose için hazırlıklı olmam konusunda çok faydalı olmuştu. Doğru yöne yönlendirildikten sonra Aton'un ayrıntıları fark

eden iyi bir bakış açısı vardı.

Firavunun Tamose, bilhassa kısa süre önce Dimyat Kalesi'nde tadına vardığım başarıyı göz önüne aldığında Aton'un yaptığı gibi yeteneklerimi küçük görme konusunda aceleci davranmamıştı. Minos'la temas kurma planıma tüm dikkatini vermeye hazırdı. İki gün boyunca benimle birlikte oturup tüm ayrıntıların üzerinden geçerek planımda bir kusur ya da gözünden kaçmış olabilecek bir nokta aradı. Nihayet sadece, "Planlarında göze çarpan bir hata göremedim Tata. Yine de Lort Kratas ve kurmay ekibinin bazı itirazları olabilir," demek zorunda kaldı.

Sesi kısılıp uçsuz bucaksız kelime hazinesindeki her bir küfrü, sövgüyü ve laneti tüketene ve nehirden az evvel çekilen balık gibi ağzı açık halde boğazı düğümlenip sessizliğe gömülene dek bekledim. Sonra ılımlı ve makul bir tonla ekledim. "Söz etmeyi unuttuğum bir şey daha var lordum. Girit'e yanımda Hui ve Remrem'i de götürmem gerekiyor. Eminim emrinizdekiler arasında onların yerini doldurabilecek yeterince adamınız vardır."

Kratas, dili tutulmuşçasına dehşetle bana uzun uzun baktı, sonra birden kahkahalarla gülmeye başladı. İlk zorlama ve sessiz kıkırdamalar şeklindeki gülüşü, sonradan, daha az evvel lanetlerle inleyen salonu fazlasıyla inletecek kadar sesli kahkahalara dönüşmüştü. Bacakları adeta gülüşünün ağırlığıyla güçsüzleşmiş, muazzam kilosunu artık taşıyamayacak noktaya gelmişlerdi. Geriye doğru sendeleyip kendini sandalyesine bıraktı.

Mobilyanın parçaları, onun cüssesine dayanabilmesi için özel olarak tasarlanmıştı ve gittiği her yere beraberinde götürülürdü.

Fakat şimdi ağırlığın altında bağlantıları gıcırdamaya başlamış, ayakları kırılacak gibi bükülmüştü.

Başladığı gibi aniden gülmeyi kesti; sonra koca erkekliğinin görülmesine aldırış etmeden iki eliyle tuniğinin eteklerini kaldırıp gülerken gözünden akan yaşları sildi. Sonra eteğini tekrar dizlerinin üstüne bırakıp normal ses tonuyla firavuna yöneldi. "Majesteleri, Taita'nın planının makul olarak derinlemesine düşününce, belli yararlılıkları var gibi. Sadece Taita'nın aklına böyle bir şey gelebilirdi ve sadece o, hayalarını şuranın gözünün önüne serebilirdi." Sonra yapmacık bir pişmanlıkla ellerini alnına kapadı.

"Bağışlayın beni beyler. Sanırım uygunsuz bir benzetme yaptım."

Gayet ciddi konuştuktan sonra tekrar kahkahalara boğuldu.

"Bunu, Hui ve Remrem'in Girit yolculuğunda bana refakat edebilecekleri olarak mı anlamalıyım?" Eksik uzuvlarımla ilgili yaptığı talihsiz kinayeye rağmen tarafsız ifademi bozmamaya çalıştım.

"Alabilirsin Taita. Askeri zafere karşı tutkun mükafatlandırılmayı hak ediyor. En iyi adamlarımdan ikisini almana hiç itirazım yok. Belki seni senden korumayı onlar başarabilir, hayalı ya da hayasız; yine de bunu yapabilecek birinin olduğundan şüpheliyim."

Babil yolculuğu için hazırlıkların tamamlanması yaklaşık iki ay sürmüştü. Başlıca endişem, prenseslerimin ve maiyetinin güvenliği ve rahatıydı. Acil ihtiyaçlarını görmek için seksen üç köle ve hizmetçi istemişlerdi. Bunların arasında aşçılar, mutfak hizmetçileri, oda temizlikçileri, gardırop görevlisi kadınlar, güzellik uzmanları, berberler, masözler, müzisyenler ve diğer göstericiler vardı. Kızlar ayrıca yanlarına, manevi ihtiyaçlarını gidermek için bir falcı kadın ve neşe, aşk ve annelik tanrıçası Hathor'un rahibelerinden üç tane almakta ısrar etmişlerdi. Ağabeyleri, kızları tüm bunlardan mahrum bırakma şeklindeki en iyi tavsiyeme karşı kardeşlerinin savurganlıklarına göz yummuştu.

Firavunun hazinesi ağzına kadar gümüşle doluydu ve tek bir sikke bile esirgemenen parayı adeta saçıyordu. Yıllar süren mecburi cimrilikle geçen hükümdarlığından sonra galiba bu abartılı israftan, kız kardeşlerinden bile çok daha fazla zevk alıyordu.

Böylece cesaretlenen kızlarım, yanlarında götürdükleri çeşit çeşit evcil kedi, maymun, kuş, av köpeği ve şahin için terbiyecilere de ihtiyaç duyduklarına karar vermişlerdi. Bunların sayısı, saray harasından seçtikleri yirmi atın bakımı için gereken seyislerden bile fazlaydı.

Benim bakış açımına göre lüzumlu olan, Girit'e vardığımızda, Yüce Minos ve maiyetinin dikkatli bakışları altındayken kızların olağanüstü kıyafetler içinde ve en güzel halleriyle olmalarıydı.

Firavunla fikir birliğine vardık ve prensesler için ayrı ayrı bizzat tasarladığım muhteşem elbiseleri dikmek üzere Mısır'ın en mükemmel terzileri kesip dikmeye koyuldular.

Kızlarla birlikte Teb çarşılarındaki dükkanların altını üstüne getirip, Minos'un aklını çececek ve krallığımızın önemi ve zenginliğiyle hem onu hem de vekillerini etkilemeye fazlasıyla yetecek göz kamaştırıcı mücevherlerle birkaç büyük dolabı doldurmaya yetecek kadar kumaş satın aldık. Teb' den ayrılmayı planladığımız günün bir hafta öncesinde Tehuti ve Bekatha, tüm bu güzel kıyafetleri giyinip, takdirimizi ve tasdikimizi almak için firavunla benim karşımda adeta geçit töreni yapmışlardı. Artık, ister kral olsun, isterse sıradan biri, hiçbir erkeğin güzelliklerine karşı koyamayacağına tamamen ikna olmuşum.

Hazırlıkların bu aşamasında, Loxias'ın Girit Adası'nı onlara anlatmasıyla ve hazırlıklarla, kızların heyecanı neredeyse histerik bir hal almıştı. İkisi de daha önce hiç deniz görmemiş, deniz yolculuğuna çıkmamıştı. Yüksek dağları ve uzun ağaçlı ormanları hiç bilmiyorlardı. Alev ve duman püskürten dağları hiç görmemişlerdi. Loxias'la beni gece yarılarında kadar uyutmuyor, sürekli sorular sorup bu muhteşemlikler hakkında detaylı tarifler istiyorlardı.

Nehrin batı kıyısındaki Kraliyet Darphanesi son güne kadar gece gündüz çalışıp yüzlerce büyük Girit külçesini, yolculuk masraflarını karşılayacak, Girit'teyken ve uzun yolculuğumuz boyunca geçeceğimiz diğer yabancı ülkelerde bize yetecek vagon dolusu gümüş mem sikkelerine dönüştürüyordu.

Babil'e kadar kervanımıza refakat edecek askeri birlik, Mavi Timsah Tümeni'nden seçilen iki müfreze süvariden oluşmaktaydı. Bu tümen, Mısır ordusundaki en meşhur düzendi. Firavun, her askerin sorguçlu miğferler, göğüs zırhları ve baldır zırhlarıyla tepeden tırnağa yeni dövülmüş zırhlar giyinmesi talimatını vermişti. Yanlarında çift kavisli savaş yayları, mızraklar, kılıç ve kalkanlar taşıyorlardı. Tüm bu silah ve zırhların üretim maliyeti, iki bin deben gümüşü aşmıştı. Buna karşılık askerlerin muhteşem görünüşü, bakan herkesi etkilemeliydi.

"Biricik Mısır'ımızın varlığını sürdürmesi için çok küçük bir bedel." Masraflardan yakındığımda omuz silkmişti. "Şimdi bana şikayet etmenin ne anlamı var? Bunların hepsi senin fikrindi Tata." Ona nasıl itiraz edebilirdim ki?

Yolculuk hazırlıkları o kadar sorunsuz ilerliyordu ki bunun aynı şekilde devam etmeyeceğini bilmem gerekirdi, bilhassa da Prens Tehuti kendini zorla hazırlık sürecine fazlasıyla dahil etmişse.

Teb'den, benim için daima şanslı bir ay olan Epiphi ayının son günü ayrılmayı planlamıştım. Ne var ki kehanetlerine çok güvendiğim kahinime hacetimi henüz giderdiğim lazımlığı uzatınca dışkımlı inceledikten sonra seçtiğim günün uğursuzluk getireceği ve o günden kaçınmak için bilhassa dikkat etmem gerektiği konusunda beni uyardı.

Yoculuğun başlangıç gününü Mesore ayının ilk gününe ertelememi tavsiye etti. Onun kehanetlerini hep güvenilir bulmuşumdur. İstemeyerek de olsa bu tavsiyeyi kabul edip kervana katılacak herkese, elbette prenseslere de, gidiş tarihimizin ertelendiği haberini gönderdim.

Bir saat olmadan ikisi birden saraydaki ikametgahıma davet ya da uyarı beklemeden daldılar. Baskının başında Tehuti vardı, ancak her zamanki gibi Bekatha tereddütsüz biçimde ablasına destek oluyordu.

"Ah, söz vermiştin Tata! Tüm eğlencemizi mahvedecek kadar zalim nasıl olabildin Ta ta? Bunu ne zamandır dört gözle bekliyorduk. Artık bizi sevmiyor musun yoksa?"

Zayıf karakterli biri değilim; hatta çoğu zaman iradem çelik gibidir; ancak prenseslerime karşı değil. Birlikte saldırdıklarında değil hiçbir erkek ben bile onlara karşı gelme cüretini gösteremezdim.

Ertesi sabah erkenden, şafak vakti Nil'in karşı kıyısına geçtim, kanal boyunca at sürerek Kraliyet Darphanesi'ne ulaştım.

Oraya gitme nedenim, ayrılış tarihimizin prenseslerin talebi doğrultusunda değiştirildiğinden Zaras'ı haberdar etmek ve ayrılmamızdan önce Zaras'ın, son on çuval gümüş mem sikkeyi kraliyet depolarına ulaştıracağından emin olmaktır.

Yanımızda götüreceğimiz toplam gümüş miktarı on lakhı geçiyordu. Bu miktar bir savaş gemisi filosu inşa etmeye ve paralı askerlerden bir ordu kurmaya yeterdi. Hala kahinimin tavsiyesine kulak asmayıp böylesi muazzam bir serveti tehlikeye attığım için pişmanlık duyuyordum.

Kraliyet Darphanesi'ne girdiğimde içerisi demirci gibi sıcak ve nemliydi. Dökümhaneden yükselen alevler adeta kükrüyor, çekiç sesleri kulakları sağır ediyordu.

Atölye katının diğer ucunda Zaras'ı gördüm. Tuniğini çıkarmış, başının üzerine kadar kaldırdığı tunç balyozu savuruyordu.

Kaslı kollar terden parıldıyor, yanaklarından sızan ter çenesinden damlıyordu. Yapılması gereken iş olmadığında aylak aylak durmaya katlanamayan tipik bir delikanlıydı. Yüksek askeri rütbesine rağmen sikke basma gibi vasıfsız bir işe tüm kalbiyle kendini vermişti.

Bir süre keyifle izledim. Onu kaç haftadır hiç görmemiştim ve Dimyat'a müşterek seferimiz sırasında ona karşı ne kadar sevgi beslediğimi neredeyse unutmuşum. Hatta önümüzdeki uzun Babil ve Knossos yolculuklarında onu neden sağ kolum olarak seçmediğim konusunda içimde şiddetli bir pişmanlık sancısı hissettim.

Zaras, ona baktığımı hissetmiş olmalıydı. Başını çevirince beni gördü. Çekici taş zemine fırlatıp elleri belinde, dökümhaneden çıkan duman ve buhar bulutları arasından bana gülümsedi.

Arkadaş olmamıza rağmen, ağır adımlarla beni karşılamak için odanın diğer ucuna kadar geldiğinde selamlaşmasının sıcaklığı beni şaşırtmıştı. "Beni burada unutup çürümeye terk ettiğini sanmıştım, ama bilmem gerekirdi. Senin gibi birisi arkadaşını asla terk etmez. Zırhımı parlatıp kılıcımı bilettim. Hareket emri verdiğin anda seninle gelmeye hazırım."

Apışıp kalmıştım, düşünmeden inkar etmemek ya da şaşkınlığımı belli edecek başka bir sersemlik

yapmamak için kendimi zorladım.

"Senden de bunu beklerdim," dedim. Yüzümdeki tebessümün ikna edici olmasını umut etmekten başka elimden bir şey gelmezdi. "Ama nasıl öğrendin ... " Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim olmadığını belli etmeden sözümü kestim.

"Tam da bu sabah Savaş Konseyi'nden bir emir eri emri bana getirdi. Ama elbette beni isteyeceğini biliyordum." Tekrar güldü, kahkahasının ne kadar hoş ve içten olduğunu hatırladım. "Yüksek yerlerde senden başka tanıdığım yok."

"Emrin üstünde kimin mührü var Zaras?"

"Adını yüksek sesle söylemeye çekiniyorum, ama ... " Gizemli bir havayla etrafa bakındı, sonra kalçasından sarkan keseye elini sokup küçük bir papirüs tomarı çıkardı; dikkatle ve derin bir saygıyla tutup bana uzattı.

Tomarın mühürlendiği kraliyet kabartmasını görünce irkildim. "Firavun?" Firavunun böylesi önemsiz bir meseleyle şahsen ilgilenmesi beni şaşırtmıştı.

"Ta kendisi." Zaras ciddiyetle tomarı açmamı izliyordu. Emir kısa ve açıktı.

Derhal Lort Taita'nın doğrudan emri altına gir. Ölümün pahasına kayıtsız şartsız itaat edeceğin diğer talimatları ondan alacaksın.

"Nereye gidiyoruz Taita?" Zaras sesini alçaltıp sabırsızlıkla fısıldadı. "Ve oraya ulaştığımızda ne yapacağız? Eminim birkaç çetin çarpışma olur. Haksız mıyım?"

"Bu soruya zamanı geldiğinde cevap veririm. Şu an için daha fazlasını söyleyemem." Sertçe başımı iki yana salladım. "Ama sen hazırlıklı ol."

Yumruğunu sıkarak beni selamladı, ama yüzündeki sızıntısı bastırmaya çalışsa da gözlerinin içi parlıyordu.

Onunla görüşmek için geldiğim sikke meselesiyle baştan savma bir şekilde ilgilendikten sonra aceleyle saraya döndüm.

Çaresizce firavunla konuşmak ve Zaras'ın görevlendirme emrini feshettirmek istiyordum; ne var ki ben dahi huzuruna habersizce ve davet edilmeden giremezdim. Birisinin huzura kabul edilmesi gerektiğinde izlenmesi gereken sıkı saray kuralları vardı.

Doğruca kral katının bekleme odasına, birkaç düzine katibin yazı sehpaları önünde bağdaş kurup harıl harıl fırçalarıyla karalayarak firavunun emir ve mesajlarını yazdıkları yere gittim.

Başkatip beni hemen tanımıştı, telaşla talebimi söyledim. Ama onun elinden bir şey gelmezdi.

"Firavun bu sabah şafak vakti saraydan ayrıldı. Ne zaman dönebileceği konusunda tek kelime etmedi. Burada olsaydınız, sizinle konuşmak istediğini biliyorum. Belki dönmesini beklemek istersiniz Lort Taita?"

Bu teklifi tam reddetmek üzereydim ki birden devletin yönetim merkezinin koridorlarında, firavunun karıştırılması imkansız sesinin yankılandığını duydum. Bekleme odasına hızla giren firavunun ardından üst kademedeki görevliler ve memurlar sürü halinde içeri doluştu. Beni görür görmez yana dönüp eliyle sıkıca omzumu tuttu.

"Burada olmana çok sevindim. Yine ne istediğimi tahmin etmişsin Tata. Tam da seni çağırıacaktım. Benimle gel." Elini omzumdan almadan birlikte iç odaya girdik ve beni hemen çok sayıda karmaşık konu üzerine derin bir müzakerenin içine dahil etti.

Sonra tıpkı karşıladığı gibi birdenbire ayrılmamı söyleyip önündeki alçak masanın üstüne dağılmış tomarlara dikkatini verdi.

"Bir dakikanızı daha istirahat edebilir miyim Mem?" Başını kaldırdı, kaşlarını çatarak meraklı gözlerle bana baktı. "Komutan Zaras ve görev emri meselesi ... "

"Kim?" Firavun biraz şaşırılmış gibiydi. "Hangi görev emri?"

"Zaras. Komutan Zaras, benimle Dimyat'a gitmişti."

"Ha, o mu?" diye karşılık verdi. "Evet, benden Girit görevine sana eşlik etmesini istiyorsun. Ama onu görevlendirmek için neden benim iznime ihtiyaç duyduğunu ya da gerekli olduğuna inanıyorsan neden doğruca benimle konuşmadığını anlamış değilim.

Kız kardeşlerimden senin için aracılık etmelerini istemen hiç sana göre değil." Tekrar önündeki tomarlara eğildi. "Her neyse. Artık halloldu ve umarım tatmin olmuşsundur Tata."

Kuşkusuz, bu işin arkasında kimler olduğuyla ilgili belli şüphelerim vardı, ama prensesimin yüzüzlüğünü ve sinsiliğini hafife almıştım. Bu, onun ilk defa askeri komuta zinciri işlerine doğrudan müdahalesiydi. Artık hemen bir karar vermek zorundaydım: ya korkak bir şekilde teslim olacaktım ya da kendi istediğini elde etmek için sahip olduğu tüm kraliyet gücünü ve diğer hileleri kullanmaktan hiç vicdan azabı duymayan Prenses Tehuti'yle yüzleşmeye mecbur kalacaktım. Başımı eğdim.

"Çok yüce ruhlusunuz saygıdeğer firavunum, size minnettarım." Kaçınılmaz olanı kabul etmiştim.

Tüm hazırlıklar tamamlandığında artık kervanımız Teb'den yola çıkmaya hazırды. Lort Aton'dan bir posta güvercini salmasını istedim. Bu kuş, Babil' deki elçinin baktığı bir yuvada yumurtadan çıkmıştı ve yuvasının yerini biliyordu. Kuşun götürdüğü mesajda, elçimizden, Akad ve Sümer Kralı Nemrut'a prenseslerin diplomatik görevle başkentine geleceklerini ve Majesteleri Kral Nemrut kraliyet hanımlarını candan ve samimiyetle karşılırsa Firavun Tamose'nin ziyadesiyle minnettar kalacağını iletmesini istiyordum. Dört gün sonra, başka bir güvercin Babil' den dönüp, oradaki Mısır elçisi tarafından iletilen Kral Nemrut'un mesajıyla Teb sarayındaki yuvasına ulaşmıştı.

Kral, iki ulus arasındaki ittifaka bağlılığını tekrar tasdik edip kraliyet hanımlarının sarayını teşrif etme ihtimalinden keyif duyacağını belirterek misafirperverliğinden memnun kalıp seyahatlerini uzatmalarını umduğunu bildirmekteydi.

Bu mesaj bize ulaşır ulaşmaz Zaras'ı, beraberinde güçlü bir askeri kuvvetle Teb'den, Kızıldeniz'in en yakın kıyısına dek inen kervan yolunun güvenliğini sağlamak üzere kraliyet kervanının öncesinde gönderdim. Bahanem, Zaras'ın yolumuz boyunca pusu kurmuş herhangi bir haydut ya da eşkıya olmadığından emin olmasıydı. Asıl sebebim ise onu, sevgili Tehuti'mın yakınlarından olabileceğince uzak tutmaktı.

Tehuti'nin, onu alt etme teşebbüsümü nasıl öğrendiğinden emin değildim. Her yerde casusları vardı ve sarayın haremi tam bir dedikodu kazanı, entrika yuvasıydı.

Zaras'a, sabah ilk keşif kolunun komutasını almasını emretmiş, balık havuzunun yanındaki bahçede oturup, alışkanlık haline getirdiğim üzere bir kadeh şarapla çöken karanlığı selamlıyor, tüm başarı ve kahramanlıklarıyla, bazen ender de olsa başarısızlıklarıyla geçen günü kutluyordum. O esnada gölge gibi sessizce arkamdan gelip soğuk, pürüzsüz elleriyle gözlerimi kapattı ve kulağıma fısıldadı. "Tahmin et ben kimim!"

"Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok prenses hazretleri."

"Ah! Aradan baktın değil mi?" diye itiraz edip kucağıma süzüldü. Kollarını boynuma doladı. "Seni o kadar çok seviyorum ki sevgili Tata. Benden ne istersen yaparım. Ben de senden ne istersem yapar mısın?" Bana sarıldı.

"Elbette prenses hazretleri. Güvenliğinizi tehlikeye atmayacak, biricik Mısır'ımızın menfaatlerine ve güvenliğine aykırı olmayacak her şeyi yaparım."

"Senden böyle bir şey asla istemezdim." Yaptığım ima yüzünden dehşete kapılmış görünüyordu. "Fakat Sümer ve Akad ülkesine giderken o korkunç çölü aşmak epey uzun sürecek. Kız kardeşim ve ben muhakkak çok sıkılacağız ve eğlenceye hasret kalacağız. Bizim için şarkı söyleyip ezberinden şiirler okuyacak bir ozan olsa ne harika olurdu!"

"Bu yüzden mi kardeşinden, Firavun Tamose' den, Komutan Zaras'ı Babil'e giden kervanımıza tayin etmesini istedin?"

"Komutan Zaras!" dedi hayretle büyüyen gözlerle. "O da bizimle mi gidiyor? Ne harika değil mi? Çok yetenekli bir şair, hem de öyle mükemmel sesi var ki! Senin de onu sevdiğini biliyorum."

Gün boyunca Bekatha ve benimle birlikte gelir ve bizi eğlendirir."

"Her şeyden evvel Komutan Zaras bir asker, gezgin bir ozan değil. Ayrıca yanımıza zaten kalabalık bir profesyonel müzisyen, aktör, aktris, soytarı, hokkabaz, dansöz, akrobat, aralarında bir gösteri ayısının da olduğu eğitilmiş hayvanlar topluluğu alıyoruz. Zaras, kervanın başındaki keşif koluna komuta edecek."

Güzergahımızı temizleyip hepimize, özellikle de size ve küçük kardeşinize koruma sağlayacak."

Tehuti'nin az önce şirin gözükmek için takındığı tebessüm kaybolmuştu. Geri yaslandı, buz gibi soğuk gözlerle bana baktı. "Neden bana karşı bu kadar cimrisin Taita?" dedi. Artık Taita'ydım; bu, hanedan ailesinin kınamasının bariz göstergesiydi. "Senden istediğim öyle basit bir şey ki!"

"İşte sebebim prenses hazretleri." Sağ elini tutup ona verdiğimden beri, Zaras'a buldurmasının dışında parmağından hiç çıkarmadığı elmas yüzük görünecek şekilde avucunu aşağı çevirdim.

Elini sertçe geri çekip tekrar arkasına koydu. Bir süre sessizce birbirimize baktık.

Savaş hatlarını çekmiş, mecazi hançerini çıkarmıştı. Ayağa kalktı, arkasına bakmadan ve tek kelime etmeden kalçalarını zarifçe sallayarak yürüyerek uzaklaştı.

Mesore ayının ilk günü, Zaras, öncü birliklerin başında Kızıldeniz kıyısı civarında Sagafa Limanı'na ulaşmıştı. Kıyıya çekili, karşıya geçmek üzere tüm kervanımızı almaya hazır toplu bir mavna ve dhov filosu bulduğunu belirten mesajı taşıyan bir güvercin gönderdi. Bu güvenceyle kervana harekete geçme emri verdim.

Nil'in kayalıklı yamaçlarından tırmanırken firavun benimle birlikte kervanın başındaydı. Yüksek bir alana ulaşınca hepimiz atlardan indik.

Prensesler, firavunun her iki yanında minderli taburelerde oturuyorlardı. Tüm danışmanlar ve mevcut kıdemli subaylar, kraliyet üçlüsünün çevresinde daire oluşturdular. Sonra firavun öne çıkmamı emretti, ileri çıkıp ayaklarına kapandım. Beni kaldırıp dinleyenlere hitap etti.

"Bu merasime tanıklık etmek için burada toplanan değerli ve sadık tüm tebaama sesleniyorum."

Tehuti ve Bekatha dahil her biri, "Firavunumuz çok yaşa!"

Sana itaatimiz ve hürmetimiz sonsuzdur!" diye hep bir ağızdan bağırarak karşılık verdi.

Firavun, iki eliyle ufacık bir altın şahin heykelciğini başının üstüne doğru kaldırdı.

"Bu şahin mührüm, nişanım ve sembolümdür. Bunu taşıyan kişi, benim tanrı tarafından bahşedilmiş yetkimle konuşur. Gören, ikazımı anlasın ve kudretimden ve gazabımdan sakınsın."

Hala dizüstü çökmüş vaziyette ellerimi birleştirip avucumu açtım; firavun bana doğru eğilip şahin mührünü avucumun içine yerleştirdi.

"Bilgelikle kullan Lort Taita ve sonraki karşılaşmamızda bana teslim et."

"Emrinizi duymak itaat etmektir asil firavunum," diye herkesin duyabileceği şekilde haykırdım.

Beni ayağa kaldırıp kucakladı. Horus ve tüm Mısır tanrıları, gayretlerinizi hoşnutlukla izlesin."

Dönüp kız kardeşlerini uğurladı. Sonra atına bindi, beraberindekiler çevresini sardı. Mahmuzuyla aygırı dürtüp, Nil Ana kıyılarındaki Teb'in parıldayan surlarına doğru, kayalıklardan aşağı dörtnala atını sürdü. Kervanın, kayalıkları aksi yönde tırmanmakta olan ucunun yanından geçip gitti.

Köleler, altında oturmamız ve bize sıcak, kavurucu güneşe karşı gölge yapması için deve kılından örme güneşlik serdiler. Altına oturup, firavun ve muhafızları aşağımızda, parıldayan ufukta gözden kaybolana dek izledik.

Önde, Timsah Tümeni müfrezesi vardı. Bunların hemen ardında Arap binicilerin kullandığı elli deve geliyordu. Bu hantal hayvanların her biri, hörgüçlü sırtlarının her bir yanında ikişer tane olmak üzere, devasa dört deri kırba taşımaktaydı. Arabistan'ın kavurucu çöllerinde, su kuyularını ve vahaları ayrran uzun çorak arazilerde bu kırbalara bel bağlamaya mecbur kalacaktık.

Develerin ve taşıdıkları kıymetli suyun ardından Mavi Timsah Tümeni'nin ikinci müfrezesi geliyordu. Düşman saldırdığı takdirde prensesleri ve savunmasız merkezimizi korumak için geri çekilmek ya da önde su rezervimizi muhafaza etmek üzere ideal şekilde konumlanmışlardı.

Güzergahımızı, Hiksosların kendi toprakları olduğunu iddia ettikleri Sina Yarımadası'nın epeyce güneyi ve doğusundan geçecek şekilde planlamış olmama karşın, Gorrab'ın planlarımızı öğrenip önümüzü kesmek için bir müfreze savaş arabası yollama ihtimalini göz ardı edemezdim.

Yakın muhafız birliğinin ardından aheste aheste ilerleyen elli deve daha vardı. Çadır, tefriş malzemeleri ve yolculuğumuz süresince her molada kurulacak diğer kamp öteberisini taşıyorlardı.

Onları, yaya olarak ilerleyen hizmetçi ve köle kalabalığı izliyordu. Kafilenin sonraki kısmını yirmi

hecin devesi oluşturmaktaydı. Bunlar ağır gümüş sikke çuvallarını taşıyorlardı.

Dümdar bölümünü, Timsah Tümeni'nin üçüncü müfrezesi, yedek at ve develer ve bagaj vagonları oluşturmaktaydı. Bu kısım da dinlendiğimiz noktaya ulaşınca, altında oturduğumuz güneşliğin toplanmasını emrettim.

Atlarımızı sürüp, çöl boyunca yaklaşık yarım fersah uzanan uzun, kıvrım kıvrım kervanımızın orta kısmındaki yerimizi aldık.

Bu lenduha ve yavaş insan ve hayvan yığınının Kızıldeniz'in batı kıyılarına ulaşması tam on gün sürmüştü.

Zaras, bizi karşılamak için Sagafa Limanı'ndan gelmişti. Şeref kıtasıyla birlikte dörtnala kervanımızın arkasından yetişip kraliyet kısmına ulaşınca atının dizginlerini çekti ve iki prensesi selamlamak için eyerden sıçrayarak indi.

Tehuti'nin önünde diz çöküp prensese yumruk selamı verdi.

Tehuti, onu neşeli bir tebessümle mükafatlandırdı.

"Komutan Zaras, Babil yolculuğumuzun kalan kısmında bize eşlik edecek olmanızdan çok memnunum. Lort Taita'yla birlikte Dimyat görevinden döndüğünüzde kaleye yaptığımız saldırıyla ilgili nutkunuzu gayet iyi hatırlıyorum. Bu akşam yemekte bize katılıp başka bir şiirle bizi eğlendirmeniz beni ziyadesiyle mutlu eder. Babil yolculuğunun kalan kısmına gelirsek, emrim ve arzum bu karavanın keşif kolundaki görevinizi başka bir subaya bırakmanız ve kız kardeşim Prenses Bekatha ve şahsımın koruma görevini doğrudan sağlayabileceğiniz bir konuma geçmenizdir."

Sertçe ve beni duyabileceği kadar yüksek sesle iç çektim, ne var ki Tehuti bastırılmış itirazımı görmezden geldiği gibi tüm dikkatini Zaras'a vermişti. Zaras, prensese cevap verirken oldukça rahatsız görünüyordu, hafifçe kekeledi, onu ilk defa böyle görüyordum.

"Prenses hazretleri, emrinizi duymak itaat etmektir. Ancak beni mazur görmenizi rica edeceğim. Derhal firavunun bu kervanın komutasını verdiği ve kraliyet şahin mührünü emanet ettiği Lort Taita'ya rapor vermek zorundayım."

Zaras'ın bana sadakati ve Tehuti'ye nihai otoritenin kimde olduğunu hatırlatma çabası beni etkilemişti. Zavallı adamcağız, Tehuti'nin sırtına yüklemeye çalıştığı çıkar çatışmasının altından çaresizce paçayı kurtarmaya çabalıyordu.

Kraliyet fırtınası başında koptuğunda Zaras'ı kurtarmak için kendimi hazırladım. Tehuti, en basit emirlerinin dahi sorgulanmasına alışkın değildi. Ancak beni bir kez daha şaşırttı. Zaras'ı yerle bir etmek yerine gülümseyip başını sallamakla yetindi.

"Hemen yapın o halde Komutan Zaras. Asker olarak vazifeniz diğer her şeyden önce gelir."

Zaras yanıma geldi; hemen altında, deniz kenarında Sagafa'nın dağınık binalarının uzandığı sarp kayalığın kıyısından aşağı ilerlerken bilerek prenseslerin duyma mesafesinin hemen dışında kalmaya özen gösteriyordum.

Benden bu ipucunu alan Zaras sesini alçaltıp, gelişimizi beklediği sırada hızlı dhovlardan biriyle karşı kıyıya geçip sahilin ilerisindeki küçük balıkçı limanı El Kumm'a gitme fırsatı bulduğunu anlattı. Bedevi rehberimize talimatlarımızın ulaşip ulaşmadığından ve bize Arabistan Çölü'nü geçerken rehberlik etmek üzere adamlarıyla birlikte beklediğinden emin olmak için gitmişti.

Bu rehber El Namjoo, yani Orta Deniz sahillerine ve Dimyat Kalesi'ne olan yolculuğumuzda bize Sina Yanmadası'nı geçerken yol gösteren rehberdi.

"El Namjoo'nun, geleceğimizi bildiren mesajımdan bu yana, iki ayı aşkın süredir gelişimizi beklemekte olduğunu size bildirmekten mutluluk duyarım." Zaras halinden memnun görünüyordu. "İki oğlu da onunla beraber, ama onları kervan güzergahı boyunca su kuyularını ve vahaları araştırmaları için önden göndermiş. Şimdiye dek gönderdikleri raporlara göre, yılın bu mevsimi umduğumuz gibi hepsinde yeterli su varmış."

"Bunu duymak beni rahatlattı," dedim, ancak sonra kafamı çevirmeden yan gözle ona baktım. "Devam et Zaras. Başka bir diyeceğin var gibi," diye üsteledim. Şaşırmıştı.

"Ama nasıl ... " diye başlamıştı ki cümlesini ben tamamladım.

"Nasıl mı biliyorum? Biliyorum, çünkü benden bir şey gizleyecek kadar becerikli değilsin. Bunu azarlama değil iltifat olarak kabul et."

Başını iki yana sallayıp zoraki güldü. "Çok uzun zamandır ayrıyız lordum. Karşınızdakinin düşüncelerini okuyabildiğinizi unutmuşum. Ama haklısınız lordum. Tam da başka bir şeyden bahsedecektim ancak çok pinpirikli olduğumu düşünürsünüz diye tereddüt ettim."

"Anlatacağın hiçbir şey öyle olduğuna beni inandıramaz,"

diye teskin ettim.

"O halde size anlatmam gerek, El Namjoo'nun kampındayken, çölden üç mülteci getirdiler. Öyle berbat haldeydiler ki neredeyse susuzluktan ve aldıkları yaralardan ölmek üzereydiler.

Doğrusunu söylemek gerekirse içlerinden biri, El Namjoo'nun çadırına ulaşmıştı kurtulduktan kısa bir süre sonra öldü, diğeryse konuşmıyordu."

"Neden, Zaras?" diye sordum. "O şanssızların başına hangi kara talih gelmişti?"

"Lordum, ilkinin derisi kızgın kılıçlarla yüzülmüştü, derisinin çoğu yakılarak bedeninden koparılmıştı. Ölüm onun için sa de ce ıstıraptan kurtaran mutlu bir son olabilirdi. Diğer adama gelince, dili boğazından hunharca koparılmıştı. Sadece hayvan gibi homurdanıp böğürebiliyordu."

"Horus'un merhameti aşkına, başlarına ne gelmiş öyle?"

"Üçüncü adam çok acımasız yaralarla kaçmayı başarmıştı.

Bize, elli develik bir kervanın reisi olduğunu ve pek çok kadın erkek Turok kasabasından bakır külçesi ve tuz götürürken Cabir el Havsavi'nin saldırısına uğradıklarını anlattı. Adamları ona Çakal diyorlarmış."

"Sadece ününü duymuştum," diye itiraf ettim. "Arabistan'ın en korkulan adamlarından biri."

"Adamdan korkmak için bir sürü sebep var lordum. Kervandaki diğer tüm kadın ve erkeklerin yumurtalıklarını kesip bağırsaklarını çıkartmış, hem de sırf zevk olsun diye. Elbette Çakal ve adamları kadın erkek demeden hepsini katletmeden önce ırzlarına geçmiş."

"Bu Çakal şimdi nerede? Şu kurtulan adam nereye gittiklerini biliyor mu?"

"Hayır lordum. Tekrar çöle dönüp ortadan kaybolmuş.

Ama kesin olan bir şey var, tıpkı adını aldığı hayvan gibi kervan güzergahlarında pusuya yattığı."

O sırada Tehuti at sırtında geri dönüp omzunun üstünden bize seslendi. "Siz ikiniz öyle samimi samimi neyi tartışıyorsunuz? Buraya gelin ve Bekatha ve benimle devam edin. Zaras'la birlikte birbirinize hikayeler anlatıyorsanız, o zaman anlattıklarınızı bizimle de paylaşmanızı isteriz."

Ben bile Tehuti'nin emirlerini bu kadar kısa sürede art arda iki kez reddetmeye cüret edemezdim. İkimiz atlarımızı hızlandırıp prenseslerle aynı hizaya geldik. Becerikli Tehuti, kendisini özellikle ilgilendirmeyen meseleleri görüşmemizi önlemek için atıyla benimkiyle Zaras'ınkinin arasına girdi. O sırada takip ettiğimiz sarp ve kayalık yol yamaç tepesine ulaştı; Tehuti atının dizginlerini çekerek hayret ve sevinç çığı attı.

"Bak! Ah, şuna bakmayacak mısın? Hiç bu kadar geniş ve mavi bir nehir görmüş müydün? Hathor'un boynuzlu kafası aşkına, Nil'imizden yüz kat daha geniş olsa gerek. Karşı tarafı göremiyorum bile."

"O nehir değil prenses hazretleri," dedi Zaras. "Orası deniz, Kızıldeniz."

"Devasa," dedi Tehuti hayran hayran. Zaras, prensesin kendi çıkarına numara yaptığını fark edecek kadar onu tanımıyordu.

"Dünyadaki en büyük deniz olmalı."

"Hayır prenses hazretleri," diye düzeltti Zaras saygıyla.

"Tüm denizler arasında en küçüğü aksine. En büyüğü Orta Deniz, ancak bilge adamlar dünyanın üzerinde yüzdüğü Büyük Karanlık Okyanus'un çok daha büyük olduğunu hesaplamışlar."

Tehuti, gözleri hayranlıkla açılmış halde Zaras'a döndü. "Komutan Zaras, o kadar çok şey biliyorsunuz ki, belki de neredeyse Lort Taita kadar. Bu konulan bize öğretmek için her gün en azından birkaç saat bana ve kardeşim Bekatha'ya eşlik etmelisiniz."

Tehuti, amacından öyle kolay vazgeçmezdi.

Arabistan'ı aşmak, geçen yılki Dimyat'a yolculuğumuzdan çok daha zor ve zahmetliydi. O sırada çabuk ve kolayca hareket eden topu topu iki yüz adamdan az bir topluluktuk; ayrıca sadece Süveyş Körfezi'ni, Mısır ve Sina Yarımadası arasına sokulan suların batıdaki dar uzantısını geçmemiz gerekiyordu. Genişliği elli fersahtan daha azdı.

Şimdi ise Gorrab'ın önümüzü kesmeleri için göndermiş olabileceği Hiksos savaş arabalarının pusu kurma ihtimallerinin olduğu Sina Çölü' ne ne pahasına olursa olsun girmekten kaçınmak için çok daha güneyden devam etmemiz gerekiyordu.

Kızıldeniz'i, en geniş noktasından geçmeye mecburduk. Bu, iki yüz fersahtan daha uzun bir yolculuk ve binden fazla insan ve hayvanın açık güverteli dhovlarla nakledilmesini gerektiriyordu.

Bu küçük teknelerden her biri, tek seferde on deve taşıyabilecek kapasitedeydi. Her biri defalarca karşıya gidip dönmek zorundaydı.

Tüm bu etmenleri hesaba katarak, kervanımızı Arabistan'a geçirmek için en az iki ay ayırmak zorundaydım.

Asli unsurlar teknelerle dar denizin karşı tarafına taşınırken kraliyet grubuna Mısır kıyısında kamp kurdurdum. Zorlu tecrübelerden, prenseslerin sıkılmasına izin vermenin ya da kendi başlarına çok zaman geçirmelerine müsaade etmenin akıllıca olmadığını çok iyi biliyordum.

Kraliyet grubunun çevresi, kampın geri kalanından özenle ayrılmıştı. Buranın büyüklüğü, ancak küçük bir köy kadar olmasına karşın, sakinlerini saran lüks bolluğu, tantanalı eşyalar ve sağladığı rahatlık sayesinde büyük bir şehri bile aşmaktaydı.

Birkaç günde bir prensesleri, atlarla ava götürüyordum. Kah tuzlu düzlüklerde güve gibi hafifmişçesine sıçrayarak koşan çevik çöl ceylanlarını kovalıyor kah uçurumlarda ya da yamaç yüzlerinde görünen kıvrık boynuzlu dağkeçilerinin peşinde tepelere tırmanıyorduk. Bu av kabak tadı vermeye başladığında kızlar, kıyı boyunca sürüler halinde uçuşan yabankazları ve ördeklerin üzerine eğitilmiş şahinlerini salıyorlardı.

Diğer zamanlarda kızların berrak sulara yüzebilmesi ya da sualtındaki mercan ormanlarında kaynayan devasa deniz levreği ve kılıçbalıklarını mızrakla avlayabilmeleri için açıktaki adalarda mesire düzenliyordum.

Yapmakta ısrar ettiğim tek şey, çoğu sabahlarının eğitimle geçmesiydi. Yazma becerileri, matematik ve geometri alanlarında onlara ders vermek üzere yanımda iki alim katip getirmiştik. Hocaları gibi davranmak bana ayrı bir keyif veriyordu. Ciddi geçen derslerimizin arasına çocuksu kıkırdamalar ve neşe fasılaları karışıyordu. Bunlar, günün en sevdiğim anlarıydı. Loxias'la Minos dilinde sohbet ediyorlar, sanki ben bu dilin tek kelimesini anlamıyormuşum gibi beni muhabbetin dışında tutuyorlardı. Üçlünün en büyüğü Loxias'tı, bu yüzden tüm şehvi ve erotik konularda kendine grubun lideri olarak rol biçmişti. Bunun yanında, onu dinleyince, pratik deneyimden tamamen yoksun olduğu barizdi.

Ayrıntılar konusunda tamamen inandırıcı ve yaratıcı hayal gücüne bel bağlıyordu.

Bu anlarda onları gerçekten daha iyi tanıma, o güzel ve meşgul, küçük kafalarının içinde aslında neler döndüğünü anlama fırsatı buluyordum.

Her biri, hayatlarının aşkını bulmaya çalışıyordu. Loxias, Lort Remrem' de karar kılmıştı. Ne var ki lordun bulunduğu ortamlarda adeta taşa dönüşüyor, yüzünün kıpkırmızı kesilmesinden ve yere bakmaktan başka bir şey yapamadan konuşma yetisini kaybediyordu. Sanırım onu en çok korkutan,

Remrem'in, Kraliyet Şurası'nın lordu olması, buna karşı kendisinin alelade bir yabancı olmasıydı.

Remrem'in neredeyse onun iki katı yaşında ve zaten üç karısının olması, ayrıca Loxias'ın varlığından tamamen habersiz olması, Minoslu kızın gözünü hiç de korkutmuş gibi görünmüyordu.

Bekatha'nın aklını başından alansa, meşhur süvari ve savaş arabası binicisi Hui'ydi. Ancak prensesin bilmediği, Hui'yi esir aldığımda namı her yana dağılmış suçlu Zalim Basti'nin kan kardeşi olduğuydu. Onu ehlileştirip medeniyet öğretmek için elimden geleni yapmıştım, ama hala koca bir barbar damarı vardı, özellikle de söz konusu espi yeteneği olunca. İki eliyle birden Hui'nin beline sarılıp Hades'in kayıp ruhları gibi çılgınlık atarak savaş arabası içinde en sarp arazilerde yerleri dövercesine gitmek kadar Bekatha'yı mutlu eden başka bir şey yoktu. İkisi, duyan bir baş kası için tamamen anlaşılmaz, ama kendilerini kahkahaya boğan karşılıklı şakalar yapıyor, bazen de hakaretler ediyorlardı. Hui, prensesin akşam yemeği davetini kabul ettiğinde Bekatha takdirinin işareti olarak masanın karşı ucundan ona, ekmek parçalan ve meyve fırlatıyordu.

Tehuti, bu tartışmalardan ve sevgi gösterilerinden uzak duruyordu. Hiçbirimiz de onu bu konuda zorlamıyorduk.

Akşamlarımız birbirimize bilmeceler sorarak, hikayeler anlatıp ilahiler söyleyerek ya da şarkı söyleyip müzik aletleri çalarak, rol yapıp şiir okuyarak geçiyordu.

Bu şekilde ve titiz bir planlamayla gözetimim altındaki üçlüyü tehlikeli haylazlıklar yapmaktan uzak tutabiliyordum ve günler göç eden kuşlar gibi çabucak geçiyordu. Nihayet kervanımızın asıl bölümü de denizin doğu kıyısına geçtiğinde artık onların ardından gitme zamanımız gelmişti.

Athyr ayının on beşinci günü sabah gün doğmadan sahilde toplandık ve hem Tehuti hem de Bekatha'nın ustaca yardımıyla Hathor rahibeleri, tanrıçaya güzel beyaz bir koç kurban etti.

Tanrıçaya, sudayken bize karşı nazik davranır ve kıyının diğer tarafına sağ salim geçmemiz için bize rehberlik ederse bir deve kurban etmeyi adadık. Sonra teknelere binip kıyıdan uzaklaştık.

Tanrıça bizi duymuş olmalıydı ki Mısır'dan gönderdiği ılık meltemle yelkenlerimizi şişirip filomuzu çalkantılı sularda hızla ilerletti. Akşam çökmeden, Afrika arkamızda, dalgaların altında gözden kaybolmuştu.

Karanlık çökünce birbirimizi görebilmek için yelken direğinin tepesine kandil astık. Yıldızlara bakarak yönümüzü tayin edip doğu yönünde rotamıza devam ettik. Şafak sökerken uyandıığımızda, Arabistan kıyılan uzaktan, çürük köpekbalgı dişleri gibi sabah ufkunun masmavi gökyüzüne karaltı gibi çökmüştü. Tüm gün yol aldıktan sonra güneş hala ufkun el kadar üstüneyken Timsah Tümeni'nden elli adam suda bata çıka dhovları karaya çekti. Kızlar, o narin minik ayaklarını suya değdirmeden Asya topraklarına ayak basabilmişlerdi. Emrettiğim gibi kraliyet çadırı su hattının epeyce yukarısında tüm ihtişamıyla çoktan kurulmuş, sahiplerini ağırlamaya hazırды.

Ne var ki burada oyalanma riskine giremezdik, çünkü her geçen gün, kıymetli tatlı suyumuzun büyük bölümünü harcıyorduk.

Ana kervan ve bagaj vagonu bizden birkaç gün öndeydi. Şimdiye dek yüz fersahtan fazla yol kat etmiş olmalıydılar.

Arabistan'a varışımızın ikinci günü atlarımıza binip develerimizi sürerek arkalarından yola çıktık.

Denizin ılıman etkisinden uzaklaşır uzaklaşmaz tepemizdeki güneş, gün ortasında yol almamıza imkan vermeyecek kadar kavurucu bir hal almıştı. Bundan sonra güneş acı veren gazezinin bir kısmını kaybettiğinde, ikinci vakitlerinde ilerlemeye başladık. Geceleri yola devam ediyor, yalnızca gece yarısı civarı bir saat kadar mola verip, ana kervanın bulmamız için geride bıraktığı gizleme yerlerinden atlara ve develere su veriyorduk. Sonra güneş doğduğunda tekrar yola çıkıyor, ısı dayanılmaz olduğunda çadırlarımızı kurup güneş tekrar döngüyü tekrar etmemize fırsat verecek kadar batana dek gölgede ter içinde uzanıyorduk.

On beş gün boyunca gece gündüz bu şekilde yol aldıktan sonra nihayet ana kervana yetişmiştik. Bu ana dek deri kırbalarımızın yarısından çoğu boşalmış, sadece kötü tatlı, sümük yeşili birkaç galon su diplerinde çalkalanıyordu. Günlük su istihkakını adam başı dört bardağa düşürmek zorunda kalmıştım.

Artık gerçek anlamda çöle girmiştik. Önümüzde sonu gelmez kum tepelikleri dalgalar halinde uzanmaktaydı. Atlarımız tehlike işaretleri gösteriyordu. Üstlerinde sadece hafif bir binici de olsa, yumuşak kumlar bunu, onlar için aşın derecede zahmetli hale getirmekteydi. Kervanın başındaki yedek at sürüsüne katılmaları için onları salıverdim. Sonra yerlerine, kızlar ve ekibin geri kalanı için en iyi yarış develerinden seçtim.

El Namjoo, sonraki su kaynağının sadece birkaç günlük mesafede olduğuna emindi. Bu yüzden kızları alıp Zaras ve seçtiği adamlardan oluşan refakatçilerle birlikte vaat edilen su kuyusunu bulmak üzere ana kervandan ayrılıp öne geçtik.

El Namjoo, bize yol göstermesi için yanımıza büyük oğlu Harun'u vermişti. Ana kervandan çok daha hızlı ilerleyebiliyorduk. Gece boyu güçlkle yol aldıktan sonra şafağın ilk ışıklarında Harun, başka bir tuğla kırmızısı kumul tepeceğinin üstünde atının dizginlerini çekip ileriye işaret etti.

Önümüzde, çizgili kayalardan oluşan yüksek bir uçurum uzanıyordu. Yatay katmanlar, içlerinde yer yer kıvılcık, mavi ve siyah beneklerin olduğu altın sarısından tebeşir beyazına dek değişen zıt ancak canlı renklerden oluşmaktaydı. Yumuşak katmanlardan bazıları, üstlerindeki ve altlarındaki katmanlara göre rüzgardan daha çok aşınmıştı. Hepsisi, adeta kaçık bir mimar tarafından tasarlanmış gibi derinlere uzanan mağaraları ve sarkıt galerilerini oluşturmaktaydı.

"Bu yere Miyah Keiv denilir," dedi Harun. Bunun Arapçada anlamının "Su Mağarası" olduğunu biliyordum.

Önümüzde Harun, tabanı, alçak tavanlı yatay bir yarığa açılan dikey kayaç duvarının altından tırmandık. Yarık, uzunca bir adamın eğilmeden içinden geçeceği kadar yüksekti, genişliği ise yüz adımdan daha fazlaydı; ayrıca o kadar derin ve karanlıktı ki uçurumun içlerine doğru ne kadar uzandığını göremiyordum.

"Su, bu mağaranın dibinde," dedi Harun. Prensesler ve Loxias develerini çöktürüp ahşap oymalı eyerlerden zıplayarak indiler. Üçünü ardıma katarak açıklıktan içeri girdim. Bu sırada Zaras, rahatça hareket edebilmemiz için adamlarına biraz geride durmalarını söyledi.

Ayaklarımızın altındaki taş zemin giderek alçalıyordu. İlerledikçe gün ışığı zayıflıyor, hava soğuyordu. İçerideki sıcaklığın, dışarıda güneşin altındakinin tam tersi olması ürpermemize neden oldu.

Artık suyun kokusunu alabiliyor, önümüzde bir yerlerde damladığını duyabiliyordum. Boğazım susuzluktan yapışmıştı.

Yutkunmayı denedim, ama ağızımda tükürük yok gibiydi. Kızlar ellerime yapışıp beni yokuşun dibine doğru çekelediler.

Önümüzde büyük bir gölet uzanıyordu. Mağaranın girişinden sızan güneş, yüzeyinde parılıyordu. Aynı ışık, suyun mürekkepbalığının mürekkebi kadar kara olduğu yanılsamasına yol açıyordu. Hepimiz birden, tereddüt etmek şöyle dursun neşe çılgınlıklarıyla, üzerimizde tuniklerimiz, ayağımızda sandaletlerimiz suya atladık. Su çene hizama gelene dek dizlerimin üstüne çöktüm. Suyun içindeki vücuduma bakınca suyun, kara olmak bir yana, Tehuti'ye verdiğim elmas kadar berrak olduğunu fark ettim. Ağızımı doldurup keyifle yutkundum.

Teb' de, firavunun sarayındaki mahzenlerdeki en mükemmel şarapları içmiştim, ama hiçbiri bu ilahi ve saklı kaynaktakiyle boy ölçüşemezdi.

Kızlar göletin ortasında birbirlerine su sıçratıyor, soğuktan cırlayıp nefes nefese kalıyorlardı. Gürültüden cesaret alan Zaras ve adamları eğimli zeminden hücum edercesine geldiler. Kendilerini bizim gibi kara sulara bırakırken bağıırıp kahkaha atıyorlardı.

Midelerimizin alabildiği kadar içtikten sonra adamlar, yanımızda getirdiğimiz kırbaları doldurup develere su taşıdılar. Zaras, koşum hayvanlarının aşağıya, gölete gelmesine izin vermemişti. Hem tavan altından geçemeyecekleri kadar alçaktı hem de dışkılarıyla bu muhteşem suyu kirletmeleri riski çok büyüktü.

Harun, ana kervanın bu aşamada üç günlük mesafede, geride olduğu tahminimi teyit etti.

Bu, beni pek endişelendirmemişti; çünkü kızlar yol boyunca bitkin düşmüştü ve bu onlara iyice dinlenip güçlerini tekrar toplama fırsatı verecekti.

Beni asıl kaygılandıran, bu yerde çok savunmasız olmamızdı.

Bu su kuyusunun yeri, yüzlerce fersah çevredeki tüm bedevi kabileleri tarafından gayet iyi biliniyor olsa gerekti. Çok küçük bir gruptuk, ama hayvanlarımız, silahlarımız ve zırhlarımız bu kabileler için oldukça değerliydi ve içlerindeki haydutları üzerimize çekeceklerdi. Şayet su kuyusunda olduğumuzu ve sayımızın çok az olduğunu öğrenirlerse dehşetengiz bir tehlike içindeyiz demektir. Tetikte olmalı ve hazırlıksız yakalanmamalıydık.

Zaras ve adamları güçlerini topladıkları anda onları mağaradan çıkarıp güvenli bölge oluşturmak için nöbetçiler diktim ve savunmamızı organize ettim.

Sonra yakın zamanda burada başka birinin olup olmadığına dair herhangi bir iz bulabilmek için yanıma Zaras'ı ve Harun'u da alıp yakın çevremizi keşfe çıktım.

Üçümüz de tepeden tırnağa silahlıydık. Bir omzumda uzun yay, diğerinde otuz okluk bir sadak asılıydı. Ayrıca belimin sağındaki kılıfta tunç kılıcım vardı.

En yakın kumulun tepesine varınca ayrıldık. Ancak ayrılmadan önce, güneş tam tepeye varmadan, ki bu yaklaşık bir saat demektir, tekrar Miyah Keiv'de buluşmak üzere anlaştık. Zaras'ı, kuzey yönünde daire çizmeye, Harun'u da aşağıımızdaki vadide kervan yoluna benzer bir yol bulmaya gönderdim. Bense güneye doğru kumul sırtlarını takip ettim.

Bu arazide siperlenecek neredeyse hiçbir şey olmadığından fark edilmemek çok güçtü; ama yine de düşmanın beni çok uzaktan görebileceği ufuk çizgisinden uzak durmaya özen gösteriyordum. Çorak ve çıplak, ama bir o kadar da etkileyici bu arazi kısa sürede aklımı başımdan alıp beni kendine hayran bırakmıştı.

Durgun bir denizin hafif kabaran suları gibi değişken, güzel bir kadının keskin hatlardan uzak, yumuşak ve adeta heykel gibi işlenmiş vücudu gibi pürüzsüz kum tepecikleri sanki sonsuzluğa uzanıyordu. Bu kumul dalgalarının tepelerini rüzgar kemiriyor, gözümün önünde şekillerini değiştiriyordu. Ayak izleri, toynak izleri kısa sürede birbirinden ayırt edilemez hal alıyor, çok geçmeden de tamamen yok oluyordu.

İçinde ilerledikçe bu başka dünyadan insan ya da hayvan geçip geçmediğini gösteren hiçbir şey bulamadım; sadece ayaklarımın altında, kumdan bir kısmı çıkmış, güneşin beyazlattığı bir kemik parçası fark etmiştim. Eğilip kumu eşeledim ve kemiği yerden çıkardım. Bir çobanaldatanın kafatası ve gagasının bir parçası olduğunu anlayınca şaşırmadan edemedim. Kuş, mevsimsiz rüzgarlarla asıl uğrak yerinden buraya kadar sürüklenmiş olmalıydı.

Geri dönüp kumulun yüzünden kayarak indim. Aşağı inince yeraltı göletinin girişine doğru yöneldim. Girişe yaklaştıkça içeriden gelen çığlık çığlığa kadın kahkahalarını ve sıçratılan su sesini duyabiliyordum.

Zaras benden önce dönmüştü. Adamlarıyla birlikte develerin eyerlerini çözmüş, mağaranın girişindeki sarkıtın altına götürüp güneşten korunabilecekleri bir yerde çöktürmüşlerdi. Adamlar onları tımar edip boyunlarına astıkları deri torbadaki mısırla besliyorlardı. Zaras'a seslendim.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır lordum."

"Harun nerede? Daha dönmedi mi?"

"Henüz dönmedi, ama birazdan burada olur," diye karşılık verdi. Mağaranın ağzında birden içime bir kurt düştü. Her şey mükemmel derecede normal ve sıradan görünüyordu. Aniden musallat olan bu endişe hissinin nedenini anlayamadım; ama göz ardı etmemem gerektiğini gayet iyi biliyordum.

Mağaraya girmek yerine yana sapıp ters istikamette kayaç duvarı takip ettim. Kayanın dikey yüzeyinde dar bir yarığın olduğu noktaya ulaştığımda artık mağaranın girişinden görülmediğimi fark ettim. Burayı daha önce fark etmemiştim. Yarığı bir süre inceledikten sonra uçurumun tepesine tırmanıp ötesinde neler olduğuna bakabileceğime karar verdim. Uzanıp denemek için elimi açıktaki kayanın üzerine koydum.

Güneş yüzeyini öyle ısıtmıştı ki kızgın kömür gibi elimi yaktı.

Elimi sertçe çekiverdim; bu esnada hala taşıdığım kuş kafatasını düşürdüm. Yanan parmağımı acısı azalana dek emdikten sonra kafatasım almak için eğildim. Parmaklarım ona değmeden kalakalmıştım.

Kayaç duvarda, rüzgarın henüz aşındırmadığı noktanın hemen yanında, sıkışmış kumulun içinde bir ayak izi vardı. Ayak izine gözümü ayırmadan bakarken bir kenarı kayan küçük kum taneleriyle kapandı. Bu, izin ne kadar kısa süre önce oluştuğunu anlatmaya yetiyordu.

Kızlarımdan birine ait olmadığı besbelliydi. Bu, düz, deri tabanlıklılı bir sandalet giyen bir erkeğe ait büyük bir izdi. Hala arkamdan Zaras ve adamlarının ara ara attıkları kahkahaları ve seslerini cılız da olsa duyabiliyordum. Apar topar mağaranın girişini ve önünde duran bir grup askeri görebileceğim noktaya döndüm.

Zaten bildiğimden tamamen emin olmam için hızlı bir bakış bile yetmişti. Tüm adamlarımız askeri kurallara uygun pirinç çivi tabanlı sandalet giymekteydi.

Aramızda bir yabancı vardı.

Aklıma gelen ilk şey, kızlarımin güvenliğiydi. Başımı dikip hala mağaranın derinliklerinden gelen sesleri dinledim. İkisini hemen ayırt etmişim, ama üçüncüsününkini ayırt edemiyordum.

Tedirginliğimi adamlara belli etmemeye gayret ederek aralarından geçip mağaraya girdim. Eğik zeminden çabucak göletin kenarına ulaştım. Bir an durup gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim ve karanlık suda oynaşan susamurları gibi fırıl fırıl dönüp taklalar atan solgun, gelişkin bedenlere baktım. Ama sadece iki taneydiler.

"Bekatha!" diye seslendim. Panik başlangıcıyla sesim yükseliyordu. "Tehuti nerede?" Kırmızı altın rengi saçları ıslaklıktan yüzüne gözüne yapışmış halde başını kaldırdı.

"Seth'e kurban sunmaya dışarı çıktı Ta ta!" Bu, insanın hazım sürecinin son aşaması için kullandıkları edebikelamdı.

"Hangi tarafa gitti?"

"Görmedim. Kurban sunmaya gideceğini söyleyip gitti sadece."

Tehuti, müşkülpesent bir çocuktü. Her türlü mahrem insani ihtiyacını yapmadan önce kendine gizli saklı bir yer bulacağını biliyordum. Mağarada kalamazdı. Dışarı çıkıp çöle giderdi. Koşarak tekrar mağaranın girişine döndüm. Zaras ve adamları onları son gördüğüm gibi, girişin sol yanında toplanmışlardı. Tekrar Zaras'a seslendim.

"Prenses Tehuti'yi mağaradan çıkarken gördün mü?"

"Hayır lordum."

"Ya adamların? Onlardan prensesi gören var mı?" Dillerini yutmuşçasına başlarını iki yana salladılar.

Tehuti, adamlara görünmemeye çalışmış olmalıydı. Belki mağaradan başka bir çıkış bulmuştur, dedim kendi kendime.

Dönüp koşarak ayak izi gördüğüm kaya yüzeyine geldim.

"Horus, duy beni!" diye tanrıma yakardım. En derin ve çaresiz umutsuzluk anlarında başvurmayı öğrendiğim içimdeki tuhaf güçleri serbest bırakıp ruhumun tüm kuvvetiyle tanrıma dua ettim. "Gözlerimi aç, Ey Horus! Göster bana. Ey yüce tanrım, göster bana!"

Gözlerimi, kalbim on kez atana dek sıkıca kapattım, tekrar açtığımda görüşüm berrak bir parlaklığa dönüşmüştü. Yüce tanrı Horus beni duymuştu. Kalp gözümle görüyordum. Etrafım rengarenkti, şekiller daha keskin kenarlı, daha canlıydı.

Kayaç duvarın dibinden öteye doğru bakınca prensesi gördüm. Aslında Tehuti değil, tıpkı bir yankısı ya da gölgesi gibi biraz önce durduğu yerdeki anıydı. Parlaklığın içinde bir is lekesi, minik bir ruhani buluttu. Ne şekil ne de siluet olarak insandı ama o olduğunu biliyordum. Katman katman kayaç duvara paralel biraz ötemde dans ediyordu.

İçgüdüsel olarak prensesin takip edilmekte olduğunu ve tehlikeden kaçmaya çalıştığını biliyordum. Yaşadığı korku kalbimde çınlıyordu; dilimin arkasında dehşetin tadını alabiliyordum.

"Zaras, silahlara davranın!" diye kükrercesine haykırdım. Sesimin bu kadar güçlü olduğunu o ana dek hiç fark etmemiştim.

"Bekatha ve Loxias'ı korumak için beş adam bırak. Kalanlarınız atlarına binip beni izlesin!"

Zaras'ın beni duyduğunu bilerek ardıma bakmadan koşuyordum. Tüm dikkatimi her şeyimle aslında Tehuti değil, onun cevheri olan gözden kaybolmakta olan buluta verdim.

Birdenbire ayaklarımın altında kanatlar çıktı. Giderek daha hızlı koşuyordum, ama küçük bulut hızıma ayak uydururcasına süratlenmiş, dümen suyuna kapılmışım gibi beni peşinden çekmekteydi. Sonra katmanlı kayaç duvarın geri doğru kıvrım yaptığı bir noktada, önümde aniden dağılıp hiçliğe karıştı.

Gözlerimdeki berrak parıltı solmuş, görüşüm normale dönmüştü. Ayaklarım yavaşlayıp ağırlaştı, tanrının lütfu etkisini kaybetmişti. Kendimi zorlayarak prensesin cevherinin solup kaybol duğu noktaya ulaştım. Durdum, ciğerlerim yerinden fırlayacak gibiydi.

Çılgın gibi etrafıma bakındım, ama hiçbir şey yoktu. Gitmişti.

Sonra başımı eğip yere baktığımda, ruhani özü kaybolmuş olsa da rüzgardan korunaklı yerlerde kumda, gerçek çıplak ayak izlerini gördüm. Başımı kaldırıp izleri takip edince biraz ötede tekrar kaybolduklarını gördüm. Ancak bu defa sebep rüzgar değil, düz tabanlı sandalet giyen adamlarca kumun karıştırılmasıydı.

Kaç kişi olduklarını kestiremesem de tahminime göre bir düzine kadar olmalıydılar. Tehuti'nin bu adamlar tarafından takip edildiğine artık emindim. Prensese yetişip yakaladıklarında direnmişti.

Mücadele ettiği yeri ve nasıl boğuştuğunu görebiliyordum. Tehuti, kızdırıldığında bir yabankedisinin gücüne sahip olurdu, ama sonunda onu alt etmişlerdi.

Onu aralarına alıp kayaç duvarın dibine kadar sürüklemişlerdi. Burada, uçurumun yüzünde başka bir yarık gördüm. Ancak burası daha genişti ve ilki kadar sarp değildi.

Bacadan ziyade merdivene benziyordu. Buradan kolayca tırmanabileceğimi biliyordum, ama uçurumun tepesine ulaşmak için develer başka bir yol bulmalıydı. Başımı çevirdiğimde Zaras'ın devesiyle en önde, uçurumun dibinden gelmekte olduğunu gördüm. Yanıma gelince telaşla bağırdı. "Neler oluyor Taita? Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Tehuti kaçırılmış. Burada pusuya yatıp beklemiş olmalılar.

Prences tek başına dışarı çıktığında onu götürmüşler." Uçurumdaki yarığı işaret ettim. "Onu buradan yukarı çekmişler. Develer buradan çıkamaz."

"Kim bu adamlar? Nereden gelmişler?"

"Nereden bileyim? Saçma sapan sorular sormayı bırak! Tırmanacak bir yol bulana dek uçurumun çevresine göz at. Ben doğruca peşlerinden gidiyorum."

"Adamlarımın yarısını seni izleyip korumaları için göndereceğim. Diğerlerini de ben alırım, uçurumun tepesinde buluşuruz."

Cevap vermek yerine nefesimi beni bekleyen tırmanışa sakladım. Gücümü dengeli kullanarak hiç durmadan tırmandım.

Zaras'ın adamlarının arkamdan geldiklerini duyuyordum. Hepsi de benden çok daha genç olmalarına rağmen en önde ben gidiyordum.

Tepenin yarı yolunu geride bırakmıştım ki yukarıdan bazı sesler geldi. Birkaç saniye için durup dinledim. Arapçayı çok iyi konuşmıyordum, ama denilenlerin anafikrini anlayacak kadar biliyordum.

Yukarıdakiler bedeviydi ve birbirlerine acele etmelerini söylüyorlardı. Sonra Tehuti'nin cılız çığlığını işittim: Bu sesi her yerde ve her şart altında tanırdım.

Başımı kaldırıp ona, "Cesaretini topla Tehuti," diye seslendim. "Geliyorum. Zaras da tüm adamlarıyla geliyor."

Sesi, benim için adeta üvendire etkisi yapmıştı; tazelenen kuvvetim ve kararlılığımınla uçarcasına tırmanmaya devam ettim.

Sonra yukarıdan at kişnemeleri, toynak sesleri ve koşum şingirtıları geldi. Onu kaçırınlar atlarına biniyorlardı.

Tehuti tekrar çığlık attı; ama kelimeleri atlarına binen Arapların bağırtıları arasında kaybolup gitmişti. Sonra şaklayan kırbaç sesleriyle atlarını şaha kaldırdılar. Kişneyen atların toynakları yumuşak kuma vurmaya başladı.

Bu haydutların atlarını neden uçurumun tepesine bırakmış olduklarını şimdi anlamıştım. Kısa sürede atların yanına döneceklerini biliyorlardı, oysa biz, geçit vermez uçurumun çevresinde develerimizi götürebileceğimiz başka bir yol ararken vakit kaybedecektik.

Tırmanışın son birkaç metresinden kendimi yukarı doğru fırlatıp uçurumun kenarından takla atarcasına tepeye ulaştım. Durumu kavramak için duraksadım.

Önümde, toz toprak içindeki ferace ve kefiyeleriyle aşağı yukarı otuz kırk Arap atlı vardı. Ben çıkana dek hepsi atlarına binmiş, hatta birçoğu birbirlerine zafer nidaları atarak ve atlarını yabani bağırışlarla daha hızlı koşmaya zorlayarak bulunduğu yerden hızla uzaklaşmaktaydı.

Haydutlardan biri hala Tehuti'yle boğuşmaktaydı. Prencesi eyerinin önüne uzatmış, ben izlerken arka tarafa binmeye çalışıyordu. Kıvrıcık siyah saçlı, güçlü kuvvetli görünen vahşi kılıklı, iriyarı bir adamdı. El Namjoo'nun verdiği haydut Çakal El Havsavi tarifine fazlasıyla uyuyordu. Ancak o

olduğundan emin olamazdım.

Tehuti, onu tekmeliyor, çığılıklar atıyordu; fakat adam tek koluyla kızın iki kolunu tutarak prensesi kolayca eyere sıkıştırdı.

Tehuti'nin tuniği ve saçları hala göletten dolayı ıslaktı. Nemli bukleleri sallanıyor, başının çevresinde dans ediyordu.

Geriye göz ucuyla baktığında uçurumun kenarında olduğumu gördü; yürek parçalayan bir umut pırıltısıyla yüzü aydınlandı. Adımı hecelercesine sessizce söylerken dudaklarını okuyabiliyordum.

"Tata! Lütfen yardım et bana!"

Haydut, boştaki eliyle dizginleri aygırın boynuna vurdu, hayvan hemen taşlık ovanın içlerine doğru kaçmaya başladı, hızla benden uzaklaşıyordu. Kolunun altından bana baktığında muzaffer bir edayla sırıtıyordu. Artık Çakal olduğuna emindim. O an aklıma, uçurumdaki Miyah Keiv'e geldiğimizi nasıl öğrendiği sorusu geldi.

Çetesi arkasından yetişip etrafını sarmış, birlikte sıkı bir düzen içinde ilerliyorlardı. Ne kadar olduklarını sayamıyordum. Kaçışlarını izlerken içimi kaplayan acımasız ancak biçare öfke dalgası altında kahroluyor, boğulacak gibi oluyordum.

Çabucak uyuşmuş beynimi toparlayarak omzumdaki çift kavisli yayı çıkardım. Üç seri hareketle kirişi gerip elimi sırtıma götürüp sadağımdan bir ok aldım.

Mesafe hızla açılmaktaydı. Saniyeler içinde Tehuti ve eşkıya ok menziline dışında olacaklardı. Sol omzum hedefe doğru duruş vaziyeti aldım, ufuk çizgisinin üstüne doğru bakıp okumun Çakal'a ulaşması için gereken yükselme açısını hesapladım.

Çakal'ın vücudunun Tehuti'yle arama girdiğini ve farkında olmadan prensese kalkan vazifesi gördüğünü fark ettiğimde savaşıma hazzı yüreğimi sarmıştı. Artık Tehuti'yi vurma endişesi taşımadan temiz bir atış yapabilirdim. Yaya asıldım, ok tüyü dudaklarıma değdi. Tüm kol kaslarım ve gövdem, gerilen yayın muazzam ağırlığıyla sızlıyordu. Yayımı sonuna kadar çekebilecek insan çok nadirdi. Bu, sadece yabancı kuvvet meselesi değildi.

Ayrıca duruş, denge ve yayla yekvücut olma hissini başarmayı gerektiriyordu.

Kirişi tutan üç parmağımı açınca kiriş, kolumun içindeki deriyi alazlayıp havayı yararcasına ileri fırladı. Değdiği yerdeki yaradan kan sıçradığını hissetmiştim. Kendimi bundan korumak için deri kolluğumu giyme şansım olmamıştı.

Ne var ki hiç acı hissetmiyordum. Aksine ok yükseldikçe kalbim de gökyüzüne doğru süzülüyor gibiydi, çünkü mükemmel bir atış yaptığımı görmüştüm. Tehuti'yi alıkoyan domuzun, daha okun varlığından haberdar olamadan öleceğini biliyordum.

Sonra hedefimin hemen arkasındaki bir atlının atının yönünü değiştirdiğini görünce öfke ve hayal kırıklığıyla haykırdım. Adamın neden böyle yaptığını sadece Horus bilebilirdi; muhtemelen bir çukurdan kaçmaya çalışmıştı. Sebep artık her ne olursa olsun hedefimin önüne geçmişti. Bakışlarım arasında okum, avına çullanan şahin gibi omzuna saplandı. Omurgasının birkaç santim yanından vurulmuştu. Başını geri alıp acıyla feryat ederken bir yandan da omzuna uzanıp ok sapını tutmaya çalışıyordu. Ama hala hedefimin önündeydi.

İkinci oku kirişe yerleştirip, çaresizce, ok daha havadayken yaralı adamın eyerden kayıp yere düşeceği ve böylece El Havsvi'yle aramdaki engelin ortadan kalkacağı umuduyla kirişi bıraktım. Fakat yaralı Arap inatla eyere yapışmıştı; ancak ikinci okum boynuna arkadan saplandığında cansız

leşi eyerden kayıp, önündeki atların kaldırdığı tozların arasında yuvarlanmıştı.

O zamana dek El Havsavi menzilden çıkmıştı. Ona ulaşmayacağını bile bile bir ok daha fırlattım. Ancak son okum da atının topuklarının yirmi metre gerisine düşünce kendime ve El Havsavi'yi koruyan tüm karanlık tanrılara lanet okudum.

İki okumun saplandığı adamın bedeninin uzandığı yere doğru koşmaya başladım. Ölmeden önce yanına ulaşmak ve dövüp tekmeleyerek ağzından birkaç bilgi almak istiyordum. Olur ya şansım yaver gider, Tehuti'yi kaçıran eşkıyanın adını ve onu nerede bulabileceğimi öğrenirdim.

Olmadı. İsimsiz haydut üstüne çullandığımda ölmüştü. Bir gözü kafatasının içine dönmüş, sadece beyazı görünüyordu. Diğer gözüyse sessiz bir öfkeyle parıldıyor gibiydi. Yine de onu tekmeledim, hem de birkaç defa. Sonra yanına çöküp Hathor'a, Osiris'e ve Horus'a dualar edip Tehuti'ye ulaşana dek sağ salim kalmasına yardım etmeleri için her birine yakardım.

Tanrılar konusunda en nefret ettiğim şey, onlara en çok ihtiyaç duyduğunuz anlarda nadiren ortalarda olmalarıydı.

Bu yüzden Zaras'ın beni bulmasını beklerken haydudun cesedindeki okları kesmeye koyuldum. Tüm Mısır'da, benimkilere denk ok yapabilecek ok ustası yoktu.

Zaras'ın gelmesi bir saat daha sürmüştü. Bedevi haydut çetesi o zamana dek ufkun parıltısı ve tozları arasında gözden kaybolmuştu. Genelde hislerimi tamamen kontrol eden biriydim.

Felaketle, trajediyle karşı karşıya kaldığımda sakin ve dingin kalabilirdim. Bunu derken, şehirlerin yağmalanmasını, orduların katledilmesini ve buna benzer daha küçük felaketleri kastediyordum.

Ancak Tehuti'nin kaybıyla kendimi birden kabaran, sarsıcı ve aciz bir öfkenin pençesinde buldum. Ne kadar beklemek zorunda kalırsam kalayım duygularım o kadar kaynıyor, kabarıyordu.

Zaras'ın peşimden uçurumu tırmanmaya gönderdiği adamlar hiddetimin ilk kurbanları oldular. Öfkeden kudurmuş halde çok geç kaldıkları ve bir işe yaramadıkları için onları suçladım.

Onları korkaklıkla ve yardımlarına ihtiyacım olduğunda kasten ağırdan almakla itham ettim.

Nihayet katmanlı kayaç duvarın üst kıyısı boyunca yaklaşan Zaras'ın develerini fark ettiğimde artık kendimi bir saniye bile zapt edemedim. Onlara doğru koşmaya başladım. Hala duyma mesafesinin ötesinde olmalarına karşın onlara acele etmeleri için bağıırıyordum.

Ne var ki yüzündeki ifadeyi görebileceğim kadar yakına geldiğinde, üzüntüsünün benimkine denk, hatta muhtemelen çok daha fazla olduğunu fark edebildim. Benim ona acele etmesi için acı acı ve canhıraş şekilde bağırdığımdan çok daha yüksek sesle Tehuti'nin nerede olduğunu ve hayatta olup olmadığını söylemem için yalvarıyordu.

İşte o an, bu iki genci saran karasevdanın lakayt ve geçici bir şey olmadığını anladım. Bu benim, Tehuti'nin annesi, Kraliçe Lostris'e beslediğim aynı asil ve masum tutkuydu. Tehuti'yi kaybetmenin Zaras'a verdiği ıstırabın, bir zamanlar prensesin annesini kaybettiğimde benim hissettiğim kadar kahredici olduğunu anlayabiliyordum.

O anda üçümüz için dünyanın tamamen değiştiği gerçeğinin de farkına vardım.

Zaras, adamlarıyla yanına geliyordu. Bindikleri develer tüm güçleriyle dörtnala koşuyorlardı. Develer muhteşem yaratıklardı.

Kısa mesafelerde bedevi atlan develerimi geride bırakırdı; ancak bu hızlarını iki üç saatten çok devam ettiremezlerdi. Öte yandan develerim bu kumlu ve aldatici zeminde gün boyu koşabilirlerdi. Develer ayrıca henüz su içmişlerdi. En az on gün daha su içmelerine gerek yoktu. Bu susuzluk, sıcak ve kum üzerindeki ağır gidiş şartları altında atlar yarın gün doğumuna dek tükenmiş olacaktı, halbuki develerim bugünden itibaren bir hafta daha koşabilirdi.

Olduğum yere geldiğinde Zaras'a hazırlanmasını emrettim.

Her devede silahlı bir adamı vardı. Vakit kaybetmeden yarısını develerden indirip diğer iki kızı korumaları için yaya olarak mağaraya gönderdim. Kuşkusuz Bekatha'nın güvenliği, Loxias'ınkinden yüz kat daha önemliydi, buna karşın o küçük Giritli kıza karşı içimde ayrı bir şefkat ve muhabbet besliyordum.

Zaras, her deveye tamamen dolu kırbaları yükleme basireti göstermişti. Bu, gecikmesinin nedenini açıklıyordu. Artık eyerlerin yansı boştu, böylece düzenli fasılalarla binicileri değiştirebilecektim. Ayrıca Zaras'ın beraberinde El Namjoo'yu getirdiğini görünce çok sevinmişim. Bu araziye ondan daha iyi kimse bilemezdi.

Her binici, arkasına yedek devenin kılavuz ipi bağlı ve güven veren bir şekilde kırbası şişkin vaziyette develere bindiğinde, yarın öğlene dek El Havsavi'ye yetişeceğimize bir torba gümüş memine bahse girmeye hazırdım.

Rüzgar etkisini kaybedip hafif bir melteme dönüşmüştü; ancak hala çok sıcaktı. Hiç değilse artık Çakal hayvanının ayak izlerini, takip etmeme fırsat vermeden yok edecek kuvvette esmiyordu. Develeri, izleri dikkatle okuyabileceğim hızda yürütüyordum.

Güneşin açısından ne kadar zaman geçtiğini hesaplıyordum; üç saat sonra takibimizde hayli mesafe kat ettiğimizi fark ettim.

Develeri değiştirmek için kısa süre için durduğumuzda adamların, tekrar yola çıkmadan ikişer bardak su içmelerine müsaade ettim. Son sürat gitmiyorduk; develeri hiç zorlamadan tırıs gidiyorduk.

İki saat sonra kaçakların tükenmekte olduğunun fiziksel kanıtıyla karşılaştık. Çakal'ın atını bitkin halde, sürü arkadaşlarının izleri boyunca tek başına aksayarak yürürken görmüştük. İlerleme hızımızdan memnundum; Zaras'a, karanlık çökmeden bile onları yakalayabileceğimizi umduğumu söyledim.

Çok geçmeden bu fikrimin ne kadar vakitsiz olduğu ortaya çıktı. Bir saat sonra ilk ayırmaya geldiğimizi anladım. Arkamdakilerin durması için elimi kaldırdım. Sonra bu direktifimi sözlü olarak Zaras'a tekrarladım.

"Adamlar develerden inip bacaklarını dinlendirsinler. İkişer bardak su içebilirler. Fakat kesinlikle izlerden uzak durup ben okuyana dek onları dağıtmasınlar."

Takibi ayırma, kuvvetlerini iki eşit gruba bölmeden oluşan eski bir bedevi hilesiydi. Sonra her bir grup farklı bir istikamette yol alırdı. İki gruptan hangisinin Tehuti'yi beraberinde götürdüğünü bilmemiz mümkün olmadığından mevcut durumda iki kat etkiliydi. Her iki grubu da takip etmek için kuvvetlerimizi ikiye bölmeye mecburduk.

Deveden inip dizginleri benim yerime tutması için Zaras'a uzattım. Yaya olarak biraz ilerledim.

Çetenin ayrıldığı noktaya ulaşana dek ihtiyatla adım atıyordum. Atlarından inmemişlerdi. Bu yüzden Tehuti'nin ayak izlerini ayırt etmem imkansızdı.

Dizlerimin üstüne çöküp yardım etmeleri için tekrar tanrılarima seslendim.

"Yüce Horus, göster bana. Bu aciz gözlerimi aç ve bana yolu göster, sana yalvarıyorum. Gözlerimi aç sevgili Horus. Ben de gönlünü hoşnut edecek kurban sunayım."

Gözlerimi kapatıp kalbimin yirmi kez atmasını dinledikten sonra tekrar gözlerimi açtım. Dikkatle çevreme bakındım, ama görüşüm değişmemişti. Çöl, aynıydı. Zalim kumulları aydınlatan yarı saydam ışık filan yoktu ya da bana yolu gösterecek dans eden gölgeler.

Sonra bir ses duydum. Başımı kaldırıp dinledim. Fakat kumullar arasında uğuldayan rüzgardan başka bir şey değildi.

Rüzgarın kulağımı okşamasına izin vermek istercesine yavaşça başımı çevirdim. İşte o anda hafif ama belirgin sesini duydum.

"Bırak sana Hathor yolu göstereyim." Bu Tehuti'nin sesiydi.

Omzumun üstünde dikilir halde bulacağım ümidiyle etrafıma bakındım. Ama orada değildi. Gözlerimi kapatıp geleceğini bildiğim küçük mucizeyi beklemeye başladım. Sessizce başımı eğip, ona beslediğim az önceki aşağılayıcı düşüncelerden dolayı tanrıça Hathor'dan af dilemek için gözlerimi kapattım.

"Sana şimdi ihtiyacımız var güzel Hathor. Tehuti'nin ve benim sana ihtiyacımız var."

Yıllar öncesine ait bir sahne kapalı gözkapaklarımın arkasında tekrar oynamaya başladı. Tehuti'yle birlikte yine küçük, sazdan bir teknede, Nil'in kutsal sularında sürükleniyorduk. Keyifle gülümsüyor ve elinde, kadınlığının kırmızı çiçeğini kutlamak için ona az önce verdiğim hediyeyi tutuyordu. Bu, tüm sevgimi ve becerimi nakşettiğim güzel bir mücevherdi. Güzel bir zincire, aşk ve bekaretin boynuzlu tanrıçası Hathor'un ufak, altın başı asılıydı.

Hala gülümseyen Tehuti, altın zincirini boğazına sardı, iki eliyle arkaya uzanıp kolyenin kancasını taktı. Altın baş, göğüslerinin arasındaki ipeksi cildinden aşağı sallanıyor, tanrıça şekli esrarlı biçimde bana gülümsüyordu.

"Bunu dalına takacağım Tata." Tehuti'nin dedikleri kelimesi kelimesine aklımdaydı. "Bu kolyenin cildime değdiğini her hissettiğimde seni düşüneceğim ve sana olan sevgim giderek büyüyecek." Bana söz vermişti. Kısa bir süreliğine de olsa ayrıldıktan sonra tekrar bir araya geldiğimizde daima boynundan sarkan altın zinciri gösterir, sonra onu dudaklarına değdirirdi.

Şimdi, zaman ve sürat böylesine hayatiyken durduk yere neden aklıma bu gelmişti ki? Bir türlü anlam veremiyordum, zihnimden bu görüntüyü atmamak için uğraştım. Ancak anı adeta bana direniyordu. Sonra kolyenin, artık Tehuti'nin ahlaki yapısıyla bütünleşip onunla dolu olduğu düşüncesi aniden zihnimde heyecanla belirdi. Tehuti burada, gerçekten karşımdaymış gibi hatasız şekilde kolyeyi saptayabilecektim. Sonra rüzgarın içinden gelen aklıma düşeni teyit etti.

"Hathor'u bulursan beni de bulursun."

Sıçrayarak ayağa kalktığımda hala El Havsavi'nin çetesinin ikiye ayrıldığı noktadaydım. On kişilik bir grubun buradan kuzeye yöneldiklerini anladım. Önce, onları takip etmeye karar verdim. Atların toynaklarının oluşturduğu izlerin yanında kalarak yavaşça ilerlemeye başladım.

Tehuti'den ya da Hathor'dan talimat alabilmek için iç sezgilerimi açtım. Ancak hiçbir şey hissetmiyordum. Yürümeye devam ediyordum ki biraz sonra bir his içimi kemirmeye başladı. Bu,

attığım her adımda daha da büyüyen hayal kırıklığı ve yalnızlık hissiydi.

Başladığım yere geri döndüm; ayrılma noktasına vardığımda o rahatsız edici hisler giderek azalmış, sonra aniden yok olmuştu.

Haydutların ikinci grubu güneye yönelmişti. Bu kez onların izlerini takip etmeye başladım.

Tam o anda içim heyecanla doldu. Attığım her adımda kendimi daha coşkulu hissediyordum. Sonra küçük, sıcak bir elin eli mi tutup sıktığını hissettim. Başımı eğdim, ama elim boştu; artık yanımda, bana yol gösteren varlığın mevcudiyetinden tamamen emindim.

Kavrulmuş kumların yüzeyini araştırmak için ileri doğru koştum. Yüz metre kadar ilerlemiştim ki hemen önümde, çöl kumlarının arasında parıldayan bir şey gördüm. Sarı kumların içine yarıya kadar gömülüydü, ama hemen tanıdım. Dizimin üstüne çöküp gevşek kumlan yana attım. Sonra minik sarı altını alıp dudaklarıma götürdüm.

Dönüp Zaras'a baktım. Devesinin yanında durmuş beni izliyordu. Elimi kaldırıp sallayarak gelmesini işaret ettim. Hemen devesine atlayıp benim hayvanımın da yularını çekerek gelmeye başladı.

"Tehuti'nin diğerinden değil de bu yoldan gittiğine nasıl emin olabilirsin?" diye sordu devemin yularını bana uzatırken.

"Bu süs eşyasının ne olduğunu biliyor musun?" Elimi açıp avucumdaki tanrıça kafasını ona gösterdim. Sessizce başını sallayıp onayladı.

"Bulmam için bırakmış, işaret olsun diye."

"Öyle harika ki!" Ses tonu gayet saygılıydı. "Dünyada onunla kıyaslanabilecek başka bir kadın yok."

İki saat daha develerimizle yol aldıktan sonra bitkin düşmüş başka bir bedevi atıyla karşılaştık. Kafasını eğmiş, tek bir adım dahi atamayacak halde öylece duruyordu. Binicisi onu terk etmeden önce merhametsizce kırbaçlamıştı. Kıçının üstü kamçı yaralarıyla doluydu. Yaralarının üstündeki kan kurumuş, siyah, parlak bir hal almıştı.

"Ona su ver," dedim Zaras'a. Zaras inip devesinin taşıdığı kırbalardan deri kovayı suyla doldurdu. Aynı anda ben de devemden inip hayvanın omuzlarının arkasına gittim. Kılıcımı sıyırdım.

Zaras su kovasını talihsiz hayvanın önüne koyduğunda at ağzını kovaya daldırdı. Birkaç kez ağız dolusu içmesine fırsat verdikten sonra iki elimle kılıcımı başımın üstüne kadar kaldırdım. Hayvan hala su içerken tüm ağırlığı ve gücümle kılıcımı indirdim.

Tek seferde kesilen baş, gerdanından ok gibi ayrıldı. Kopan damarlardan fişkırان kanlarla leş dizleri üstüne çöktü, sonra yana devrildi.

"Suyu ziyan etme," diye uyardım Zaras'ı, kılıcımı atın omzuna silip temizlerken. Sonra tekrar kınına soktum.

Zaras, kovadaki suyu tekrar kırbasına döktü. İtidalimi sağlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Neredeyse merhamet darbemi indirmeden önce o atın çektiği kadar azap çekiyordum.

Gaddarlığın ve ıstırabın her türlüşünden tiksiniyordum ve o hayvan gaddarca istismar edilmişti. Ne var ki gerçek hissiyatımın anlaşılmasının önüne geçtim. Neler hissettiğimi adamlarım öğrenirlerse büyük ihtimalle tuhaf biri olduğumu düşünecek ve bana olan saygılarının bir kısmını kaybedeceklerdi.

Güneş ufka değene dek devrilmiş üç atın daha yanından geçtik. Kumdaki izlerin derinliğinin artmasından kaçak Arapların bir kısmının arkadaşlarını atlarına aldıklarını anladım. Diğerleri ise

arkadaşlarının atlarının dizginlerine yapışıp ayakta durmaya çalışarak yürüyerek devam etmişlerdi.

Her geçen saat aradaki mesafeyi daha da kapatıyorduk. Güneş battıktan sonra da yola devam ettik. Sonunda dolunay çıkmış, yolumuzu aydınlatıyordu. O kadar gümüşü parlaktı ki Arap atlarının kumda bıraktığı her toynak izinin içinde gölge oluşturuyordu. İzleri uzaktan bile fark edebiliyordum. Hathor ay tanrıçasıydı, o yüzden bunun, dualarıma cevabı olduğunu biliyordum. Hesabıma göre kovaladıklarımızın iki katı hızda ilerliyorduk. Develer seve seve itaat ediyorlardı.

Yol kenarında düşmüş iki at daha gördük, ancak acı çeker halde değillerdi, bu yüzden onlarla ilgilenmek için vakit kaybetmedim. Sonra doğruca yolumuzda uzanan bir insanla karşılaştık. Bir yerden tanıdık geliyordu. Bu defa devemi durdurup çöktürdüm.

"Dikkat et Taita!" diye seslendi Zaras endişeyle. "Tuzak olabilir. Ölü taklidi yapıyordur belki. Elinde bıçak olabilir."

Uyarısını dikkate alıp kılıcımı çektim. Fakat adamın yanına geldiğimde kımlıdayıp acı içinde başını kaldırdı, bana baktı. Ay ışığı adamın yüzüne vuruyordu; onu tanımıştım.

Adama bakakaldım; öyle şaşırılmıştım ki ilkin konuşamadım.

"Ne oldu Taita? Canını sıkan ne?" diye bağırdı Zaras. "Adamı tanıyor musun?" Sorularına doğrudan cevap vermedim.

"Bana El Namjoo'yu gönder," diye emrettim başımı çevirmeden. Ayaklarımın ucundaki adam dehşetle titriyor, gözlerini benden ayıramıyordu. Sonra boğazının altında düğümlenmiş yırtık pırtık haldeki kefiyeyle yüzünün alt kısmını örtüp başını benden çevirdi.

Zaras'ın El Namjoo'ya öne gelmesini seslendiğini ve sonrasında devesinin arkamda çökerken çıkardığı sesi duydum.

"Buraya, yanıma gel El Namjoo." Ses tonum sertti. Yanıma gelirken ayaklarının kumda çıkardığı sesi duysam da dönüp bakmadım.

"Geldim sahip," dedi hafifçe.

"Bu adamı tanıyor musun?" Ayak ucumda uzanan adamı, sandaletimin ucuyla dürttüm.

"Hayır lordum. Yüzünü göremiyorum ... " dedi El Namjoo sessizce mırıldanarak, ama sesindeki titremeden yalan söylediğini biliyordum. Uzanıp kefiyenin ucunu tuttum ve adamın yüzünü örten kısmını yırttım. El Namjoo'nun soluğu kesilmişti.

"Şimdi yüzünü görüyorsun," dedim. "Kim bu?"

Gergin bir sessizlik oldu; yerdeki adam başını dirseğinin arasına gömüp duygusal patlamayla hıçkırıklara boğuldu. Başını kaldırıp bize bakamıyordu.

"Söyle bana El Namjoo, bu pis kokulu domuz boku kim?"

Öfkemim ve üzüntümün boyutunu anlaması için bu kelimeleri bilhassa seçmiştim.

"O oğlum, Harun," diye fısıldadı yaşlı adam.

"Peki, oğlun neden ağlıyor El Namjoo?"

"Sizin ve benim güvenimize ihanet ettiği için ağlıyor lordum."

"Güvenimize nasıl ihanet etti, yaşlı adam?"

"Çakal El Havsavi'ye bizi nerede bulabileceğini anlatmış.

Onu, mağara göletine götürüp bize pusu kurmasına yardım etmiş."

"Böylesi bir kallesliğe uygun ceza nedir El Namjoo?"

"Cezası ölümdür. Harun'u öldürmelisiniz lordum."

"Hayır, yaşlı adam." Kılıcımı sıyırdım. "Onu ben öldürmeyeceğim. Senin oğlun, bu yüzden sen öldürmelisin."

"Öz oğlumu öldüremem sahip." İrkilerek geri sıçradı. "Bu akla gelebilecek en kötü, en aşağılık hareket olur. Oğlum ve ben, sonsuza dek Seth'in karanlık dünyasına mahkum oluruz."

"Öldür onu, ben ruhunuz için dua ederim. Bilirsin, güçlü biriyimdir. Tanrılarla aracı olduğumu da biliyorsun. Benim dualarıma kulak vermeleri her zaman mümkün. Bu riske girmek zorundasın."

"Yalvarırım sevgili efendim. Beni bu korkunç görevden bağışla." Şimdi o da ağlıyordu, ama sessiz sessiz. Ay ışığında sakalında gümüş gibi parıldaayan gözyaşlarını görebiliyordum. Dizleri üstüne çöktü, ayaklarını öpmeye başladı.

"Babasının elinden ölmek, ona verilebilecek en uygun ceza."

Yakarışlarını dikkate almamıştım. "Ayağa kalk El Namjoo, yoksa önce daha küçük iki oğlun Talal ve Musa'yı öldürürüm, sonra Harun'u ve sonun da seni. Ocağında erkek bırakmam. Ruhun için dua edecek kimse kalmaz."

Titreyerek ayağa kalktı. Kılıcımı ellerine yerleştirdim. Gözlerimin içine baktı; kararlılığımın elmas kadar sert olduğunu görünce teslimiyetle başını eğdi.

"Yap şunu!" Ben ısrar ettikçe iki eliyle gözlerindeki yaşları sildi. Sonra başını kararlı şekilde kaldırdı. Ona uzattığım kılıcın kabzasını tuttu. Yanımdan bir adım uzaklaşıp Harun'un başının üstüne geldi.

"Yap şunu!" diye tekrar ettim. Kılıcı kaldırdı. Bir kez indirdi, sonra ikinci kez ve nihayet üçüncü kez. Kılıcı bırakıp en büyük oğlunun cesedinin üstüne çöktü. Yarılmış başı göğsüne dayadı; parmaklarının arasından sarı beyin akıyordu. Acıyla feryat ederek ağıt yakmaya başladı.

Kılıcı yerden alıp ağzını cesede sildim. Sonra devemin yanına gidip bindim. El Namjoo'yu acısını yaşamaya bırakıp tekrar Çakal'ın peşine takıldım.

Şefkat hissim, tüm insanoğlunu kapsamıyordu ve bağışlayıcılığım da bana karşı işlenen tüm suçları.

Şafağın ilk ışıklarıyla El Havsavi'nin askerlerini ikinci defa ayırdığı noktaya ulaştık. Bu, caresizlik göstergesiydi. Şimdiye dek ilk ayırmanın beni kuyruğundan atmadığına emin olmuş olmalıydı.

Devemden inip izleri inceleyerek bedevilerin sayılarını tahmin ettim.

Grupların birinde altı, diğerinde dört atlı vardı. Her at, iki kişi taşıyordu. Bu toplamda yirmi kişi ederdi. Ayrıca beş kişi de yaya olarak devam ediyordu.

Başımı kaldırıp kuzeye dönen daha büyük grubun bıraktığı ayak izlerini takip ettim. Arkalarında çok iyi bildiğim küçük, narin ayak izlerini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Tehuti yanlarındaydı.

Ancak artık yayaydı ve iki Arap tarafından zorla sürüklendiğine dair izler gördüm. Hemen koşup prensesin ayak izlerini daha yakından inceledim. Çıplak ayaklarından birinin kanadığını görünce içimdeki ferahlık yerini öfkeye bıraktı. Kumların arasındaki sivri çakıltaşına basıp ayağını kesmişti.

İzler açık ve kesindi. Tehuti'nin kuzeye giden grupla olduğundan en ufak şüphem yoktu; buna karşın öfkemin doğru tahlil etme yeteneğimi gölgeleyebileceğini biliyordum. İki kat emin olmak zorundaydım.

"Ben seslenene kadar burada kal," diye Zaras'a seslendim.

Onu bırakıp Tehuti'nin kendine has ayak izlerini izledim. Yalnızca yüz yirmi adım gitmişim ki izler aniden kesildi; ama çok dert etmedim.

Atlı Araplardan birinin, belki de bizzat El Havsavi'nin onu havaya kaldırdığını anlayabiliyordum. Muhtemelen şimdi yine birinin atının terkisindeydi. Bunlar sadece kati delillerle değil, aynı zamanda sağ elimde tuttuğum Hathor başından yayılan esrarengiz atmosfer tarafından da teyit edilmekteydi.

Geri bakıp Zaras'a bana katılmasını işaret ettim. Getirdiği deveme binip kuzeye dönen ve Tehuti'yi yanlarına alan kafilenin izlerini takip ederek ilerlemeye başladık.

Çöl zeminindeki hafif dalgalanmalardan birini aştık. Diğer yükseltinin tepesine ulaşınca Tehuti'nin altın kolyesinden yayılan mistik enerjinin gücünün azaldığını fark ettim. Aniden devemin dizginlerine asıldım. Uçsuz bucaksız kumullara yavaşça bakındım.

"Canınızı sıkkan bir şey mi var lordum?" Zaras devesini benimkinin yanına getirmişti.

"Tehuti bu yoldan gelmemiş," dedim şüphe duymadan. "Çakal bize oyun oynadı."

"Bu mümkün değil Taita. Prensесin ayak izlerini ben de gördüm. İmkani yok," diye karşı çıktı.

"Bazen aşikar olan yalandır, gerçeklerse saklı," dedim devemin başını çevirirken.

"Ama anlamıyorum lordum."

"Buna eminim Zaras. Asla anlayamayacağın o kadar çok şey var ki. Bu yüzden durumu sana izah etmek için daha çok zaman kaybedemem." Biraz kapris yaptığım muhakkaktı, ama hayal kırıklığının acısını birinden çıkarmam gerekiyordu.

Adamlar beni takip edip geri dönmek zorunda kalınca sessiz sedasız olsa da homurdandıklarını ve şikayet ettiklerini işittim.

Zaras, homurdanarak onları susturdu.

Tehuti'nin çıplak ayak izlerini, El Havsavi'nin atının terkisine bindirildiğinde kaybettiğim noktaya devemi sürdüm. İnip yuları adamlardan birine tutması için uzattım.

Bir şeyi gözden kaçırdığımı biliyordum, ama hala ne olduğunu idrak edemiyordum.

Yürüyerek bedevi askerlerin ikiye ayrıldıkları yere geldim; yeri dikkatle inceledim. Aksi istikamete giden hiç iz var mı, diye düşündüm. Yanıt, olmadığıydı. İkiye ayrıldıkları noktadan sonra dümdüz ilerlemişlerdi; geriye kimse dönmemişti.

Bununla birlikte aykırı bir cevap aramam gerektiğini biliyordum, ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

"Tehuti, geri dönmüş olmalı," diye kendi kendime fısıldadım.

"Prenses, ikinci grupta ilerlemedi, o halde geri geri gitmiş olmalı."

Duraksayıp dediklerimi düşündüm. Neden "geri geri" kelimesini kullanmışım ki? Bu bağlamda yanlışlı ve sözcük seçimim genelde kusursuzdu.

"İnsan geri geri gidemez ki," dedim yüksek sesle. Çözümüne çok yaklaştığımı biliyordum. "Ya geri döner ya da geri geri yürür ... " Yine aynı hatayı yapmışım. Ama buydu! Bulmuştum!

Koşarak Tehuti'nin çıplak ayak izlerinin sona erdiği yere döndüm.

Artık neyi aramam gerektiğini bildiğim için aradığımı hemen bulmuştum. Diğer tüm askerlerle birlikte kuzey yönünde ilerliyormuş gibi görünen başka bir erkek ayak izi vardı. Ancak artık incelikli farkı ayırt edebiliyordum.

Bu tuhaf ayak izleri, Tehuti'ninkilerin sona erdiği yerde başlıyordu. Diğer tüm izlerin üstündeydi. Bu izleri her kim yapmışsa ağır bir yük taşıyordu. Daha da önemlisi attığı her adımda sandaletinin topuğu geriye doğru kum fırlatmıştı ... oysa olması gereken kumu öne doğru fırlatmasıydı.

"Bu izleri Çakal yapmış." Dikkatle inceleyince adeta ben konuşurken olan biteni görüyor gibiydim. "Önce, çetesinin ikiye ayrıldığı noktada Tehuti'yi yere indirdi. Onu atının önünde yürümeye zorlayıp kuzeye gidenleri izledi. İki yüz adım ilerledikten sonra atından indi. Atını, kuzeye giden haydutlarla gönderdi.

Sonra Tehuti'yi yüklenip ilk grubun onu beklediği yere kadar taşıdı; ama bu defa kızı omzuna alıp geri geri yürüdü. İlk grupta onu ve Tehuti'yi bekleyen başka bir at vardı. Bu atla Tehuti'yi güneye giden ekiple götürüp bizi kuzey grubunu takip etmemiz için inandırdı. Hepsi öyle şeytani derecede karmaşık ve zekice ki." Yüzümde acımasız bir sırıtış belirdi.

"Ama yeterince zekice değilmiş dernek ki," diye keyifle yüksek sesle söylendim.

Allak bullak halde ve tam bir şaşkınlık ifadesiyle beni izleyen Zaras ve adamlarının hayreti, Tehuti'nin apaçık ayak izlerine sırtımı döndüğümde daha da artmıştı. Onları ardıma takıp bedevi grubun ikiye ayrıldığı yere döndüm.

Güneye giden daha küçük grubu takibe başladığımızda Zaras'ın, en azından adamlarının itiraz etmesini bekliyordum. Ne var ki içlerinden hiçbirinin kararına karşı çıkacak cesareti toplayamaması beni bir parça hayal kırıklığına uğratmıştı. Birlikte güneye doğru kat ettiğimiz her fersahta, elimdeki altın tanrıça kafasından yayılan sıcaklık giderek artıyordu.

Tehuti'nin bu vakte kadar acı içinde olduğunu biliyordum. Çakal onu yakaladığında üzerinde sadece incecik bir pamuk tunik vardı. Bu, altındaki ahşap eyere ya da tepesindeki güneşe karşı ona çok az koruma sağlardı. Yürümeye zorlandığı yerde kesilen ayağından damlayan kanları görmüştüm. Bir Mısır prensesinin ayağı, köylü bir kızınkinden çok daha narindi.

Tek avuntum, Çakal'ın ne kendisinin ne de adamlarından birinin onun henüz olgunlaşmış bedenine tecavüz etmelerine asla izin vermeyeceğine kani olmamdı. Prensese, bakire haliyle çok çok değerliydi. Çakal, fidye bedeli olarak on bin güzel köle kız satın alabileceğini fark edecek kadar akıllı olmalıydı. Yine de onu bu işkenceye bir saat daha fazla katlanmaktan kurtarmak için hızımızı artırıp develeri var güçleriyle koşturmak istiyordum.

Her zamanki akliselimim beni ihtiyatlı davranmaya zorluyordu. Çakal'ın oynayacağı birkaç çaresiz numara daha olduğunu biliyordum ve bunlara karşı koymak için yedekte gücüm kalmalıydı. Develerin hızını rahat tırıs yürüyüşe düşürdüm, ama bundan böyle su ve dinlenme molası olmayacaktı. Sabah boyu ilerledik.

Öğlen vaktini bir saat kadar geçtikten sonra başka bir sıkışmış kumtaşı sırta tırmandık. Tepesine ulaşıp aşağı bakınca fersahlarca uzanan geniş leğen biçimindeki arazi gözlerimin önüne serilmişti.

Burası, ebedi rüzgarların şekillendirdiği devasa doğal heykeller vadisiydi. Taşlaşmış kızıl kayalardan oluşan doruklar, sur gibi duvarlar başlarını o kadar yükseğe çıkarmışlardı ki soluk mavi gökyüzünün kamına degecek gibi görünüyorlardı; ama dipleri rüzgarla aşınmış, üzerinde devasa baş kısımlarının dengede durduğu incecik sütunlara dönüşmüştü.

Gruptaki en yaşlı gözler benimkilerdi, ama her zamanki gibi en keskin olduklarını ispat ettiler. Kaçakları ilk fark eden ben olmuşum. Zaras ve adamlarına onları gösterdiğimde bile devasa taş monolitlerden birinin gölgesindeki insan topluluğunu ayırt edemediler. Dürüst olmak gerekirse güneşin kavurduğu kayalardan yükselen sıcak havanın titreşmesiyle oluşan serap görüşlerini engelliyordu.

O esnada bir mızrağın ucundan ya da kılıcın ağzından parlak bir nokta şeklinde yansıyan güneş bizimkilerin hemen dikkatini çekti. Arkamdaki topluluktan zafer çığılıkları, kana susamış savaş naraları yükselmeye başladı; ama ben, daha en kötüsüyle karşılaşmadığımızı biliyordum. Artık çaresiz bir adamla karşı karşıyaydık ve Tehuti, Çakal onu kaçırdığından beri yaşadığından çok daha büyük tehdit altındaydı.

Ani bir hareketle adamları susturup sırtın arkasına götürdüm. Bedevileri gözetlemesi için güvenilir bir çavuş ve iki adamını geride bıraktım. Sonra ufuk çizgisinden görülmediğimize emin olunca adamların kalanına develerden inip dinlenmelerine ve çarpışmak için silahlanmalarına izin verdim.

Devemin sırtındaki semerden savaş yayımı, deri taşıma kılıfını ve sadağımı çıkardım. Bunları alıp Zaras'ı kenara çektim. Kumtaşı tabakasında oturacak bir yer bulup başımla Zaras'a yanıma oturmasını işaret ettim.

"Atlarının hepsi bitik. Daha ileri gidemezler. Çakal son direnişini yapacağı bir yer seçmiş," diye başladım ve Tehuti'yi Çakal'ın pençesinden zarar görmeden çekip kurtarmak istiyorsak yapması gerekenleri harfi harfine izah ettim. Sözümü bitirdiğimde herhangi bir yanlış anlaşılma olmaması için talimatlarımı ona tekrar ettirdim.

Konuşurken bir yandan da yayımın kirişini yenisiyle değiştirdim. Sonra sadağımdan ilk bakışta mükemmel görünen üç ok seçtim. En ufak bir bozukluk var mı diye bunları ellerimin arasında

yuvarladım. Titiz incelememden geçince okları kemerimin içine sıkıştırdım. Beğenmediğim diğer okları sırtıma bağlı sadağımda bıraktım. Birden fazla ok atma fırsatı bulmam pek mümkün değildi; ayrıca çok uzak mesafeden atmam gerekecekti. Başka bir fırsat yakalarsam ok seçmek için vakit kaybetmek zorunda kalmayacaktım.

"Ben hazırım Zaras." Ayağa kalkıp omzuna vurdum. "Ya sen?"

Hemen ayağa fırladı. "Evet, Taita! Prenses uğruna ölmeye hazırım." Biraz melodram yüklü bir ifadeydi, ama samimiyetinden etkilenmişim. Gençlik aşkının kendine has bir ihtişamı vardı.

"Bence hem Prenses Tehuti hem de ben hayatta kalmanı yeğleriz," demekle yetindim. Sonra öne geçip birlikte diğerlerine katıldık.

Zaras, onlara gerekli talimatları verirken ben de muhafızlardan birinden tunç miğfer ve timsah derisi göğüs zırhı tedarik edip kolaylıkla fark edilen cüppemi, uzun dalgalı saçlarımı gizlemek için üzerime giydim. Adamlarım arasında göze çarpmak istemiyordum.

Hazırlıklarımızı tamamlayınca tekrar develere binip sırtı aşarak geri döndük. Sonra kumtaşı monolitlerin olduğu vadiye doğru inmeye başladık. Develer, sakın sakın Çakal ve adamlarının bizi beklediği yere doğru yürüyordu.

Kendimi kirişin kırbaç gibi çarpmasından korumak için bu fırsatı değerlendirip sol kolumdaki deri korumayı düzelttim. En son attığım ok sırasında kolumda açılan yara hala açıktı ve sızlıyordu.

Zaras, topluluğun en önündeydi. Adamlar onun yirmi adım arkasında yan yana toplanmış haldeydi. Artık Zaras'ın yanında öncü kolda değildim.

Ödünç aldığım zırhla göze çarpmadan geride kalıp ikinci sıranın en soluna çekilmişim. Savaş yayımı, ben çıkarmadan düşman tarafından görülemeyeceği şekilde, devemin semer örtüsünün altına saklamışım.

Zaras bizim epey önümüzde ilerliyor, böylelikle Çakal'ın dikkatini üstüne çekmeye çalışıyordu. Kılıcını, kabzası yukarıda olacak şekilde yukarı kaldırmış, ters tutuyordu. Bu, herkesçe bilinen ateşkes işaretiydi.

Onu köşeye sıkıştırdığımız için Çakal'ın da bu müzakere davetini bekliyor olacağını biliyordum. Tüm atları ölmüş, adamları bitap düşmüştü.

Öte yandan hala Tehuti'nin gırtlığına bıçak dayamışken işini bitirmek için doğrudan saldıramazdık.

Çakal'ın ölüm saçan tavırlarını tetiklemeden beni ok menziline sokması için Zaras'a güvenmek zorundaydım. Yakınlaştıkça çevreyi daha ayrıntılı inceleyebiliyordum.

Geride bıraktıkları izlerden El Havsavi'nin adamlarının sayısının, ayrılmalarla ve muhalif çöl şartlarıyla azala azala on beşe kadar düştüğünü zaten biliyordum. Benimse Zaras dahil elli altı muhafızım vardı ve hepsi nispeten zinde, savaşa hazır haldeydiler. Kıran kırana bir savaşa tutuşmamız halinde bunun sadece tek bir sonucu olabilirdi. Hepsi ölürdü, ama Prenses Tehuti de onlarla birlikte ölürdü.

El Havsavi, nihai konumunu kumtaşı monolitinin altı olarak dikkatle seçmişti. Kaya iki yandan ona koruma sağladığı gibi ayrıca bir avantaj daha da kazandırmaktaydı. Kumtaşının çatı gibi öne uzanan tepesi, bulunduğu yerin üstünü öne doğru epeyce kapatıyor, büyük savaş yayımının dahi menzilini sınırlıyordu. Bu mesafe den okumu ne kadar yükseğe fırlatırsam fırlatayım, Çakal'ın başının üstündeki kayaç çatı onu hedef olmaktan kurtaracaktı. Biraz daha yakına gidip daha yatay bir ok yoluyla ahş yapmalıydım.

Buna karşın kaya, aynı zamanda Çakal'ın hapishanesiydi.

Geri çekilebileceği tilin yolları kapatıyordu. Bizimle takas için pazarlık yapması gerekiyordu: prensesinkine karşılık adamları ve kendi canı.

Önümüzde Zaras, ağır ağır kaçış yolu kalmayan Çakal'ın beklediği yere doğru ilerliyorduk.

Artık bedevilerin hiçbir atının susuzluğa ve sert koşullara dayanamadığını görebiliyordum. Araplar, son birkaç at leşini de - yüzü bize gelecek şekilde yarım daire biçiminde önlerine siper etmişlerdi. Hayatta kalan haydutlar, bu eğreti ve acınası derecede yetersiz setin arkasına çömelmişlerdi. Sadece başlarının üstü ve bize doğrulttukları mızrakların, eğik palaların uçları görünüyordu.

Biraz daha yaklaşınca en az üç Arap'ın oklarını kirişe yerleştirmiş, bize fırlatmaya hazır beklediklerini gördüm. Fakat bedeviler çok kötü okçulardı. Yayları güçsüzdü ve menzilleri, elim üzerinde, dizimin altındaki semer beziyle kapattığım benim güçlü çift kavisli yayımın yarısıydı.

Artık her şey, El Havsavi durmamız için bağırmadan önce bu cılız istihkama Zaras'ın beni ne kadar yaklaştırabileceğine bağlıydı. Altındaki devenin attığı her adımda azalan mesafeyi tekrar hesaplıyordum.

Artık Araplardan herhangi birine, başlarının üzerinde asılı duran taş çatıya vurma endişesi olmadan ok yolunu alçak tutarak isabet ettirebileceğim kritik noktaya ulaşmıştık. Ferahlayıp iç çektim. Devemin öne doğru attığı her adım beni daha güçlü bir konuma getiriyordu.

Önümdeki sırada deve süren askerler beni perdeliyordu; fırsattan istifade uzanıp yayımı kavradım. Sonra aşağıya hiç bakmadan boştaki elimle kemerime sokuşturduğum oklardan birini seçtim. Yayımın tutma yerinin en ucuna oku uzatıp sol elimin başparmağıyla orada tuttum.

Devem beni ağır ve heybetli beş adım daha öne taşımıştı ki bedevi hattının ortasındaki adam ayağa kalkıp bize yöneldi. Feracesinin başlığını geri atıp yüzünü açtı ve Arapça bize seslendi.

"Dur! Yaklaşmayın!" Sesi, başımın üstündeki kumtaşı çatıdan yankılandı.

Onu hemen tanımıştım; bu kara sakallı vahşiyi en son, üç gün önce atının terkisine Tehuti'yi atıp kaldırdığı kolunun altından yan yan bana baktığında görmüştüm. Tekrar bağırdığında kimliğiyle ilgili iddiamı teyit etti.

"Ben El Havsavi, bedevilerin savaş şefi. Tüm adamlar kudretimden korkar."

Uzanıp atının leşinin altına sakladığı Tehuti'yi ayağa kaldırdı.

Prensese yüzünü görüp tanıyabilmemiz için karşımıza dikti. Sol kolunu arkadan Tehuti'nin boğazına dolamış, sıkıyordu; bu yüzden Tehuti ne çılgılık atmaya ne de mücadele etmeye cesaret edebiliyordu. Haydut sağ elinde sıyırdığı kılıcını tutuyordu.

Tehuti'nin bedeni, omzunun üstünden bize yiyecekmiş gibi bakan El Havsavi'yi perdeliyordu.

Çakal, Tehuti'nin kıyafetlerini son ilmiğine kadar parçalamıştı. Bunu, prensesi aşağılamak, ona nasıl tamamen hükmettiğini göstermek için yaptığını biliyordum. Tehuti'nin uzuvları, boğazını sıkı kocaman kıllı kolla kıyaslandığında incecik ve çocuk gibi görünüyordu. Çıplak cildi, sedef gibi rengarenkti. Gözleri korkudan o kadar büyümüşü ki adeta yüzünü kaplamıştı.

Zaras, devesinin sırtından sıçrayarak indi ve hala kılıcı ters vaziyette El Havsavi'nin Tehuti'yi alıkoyduğu yere doğru yavaşça yürümeye başladı. Miğferinin siperliğini açarak kimliğini ifşa etti. El Havsavi de aynını yapmıştı.

Zaras'ı gördüğü anda Tehuti'nin gözlerindeki korkunun azaldığını ve yerini cesaret ve umudun

ateşli ışıltısına bıraktığını fark ettim. Zaras'ın adı dudaklarından döküldü, ama boynunu sıkkan kalın kol yüzünden sesi çıkmamıştı.

O an Tehuti'yle gurur duymuştum, tıpkı bir zamanlar annesi için duyduğum gibi. Ancak dikkatimi dağıtan tüm bu düşünce ve anılan zihnimden çıkardım. Gözlerim mesafeyi ölçüyor, zihnim okumun havada yapması gereken sapmayı ve yüksekliği hesaplıyordu.

Sol omzumda hafif bir meltem esintisi hissettim; ne var ki El Havsavi'nin durduğu yerdeki kocaman kumtaşı bloku, onu bu esintiden koruyordu. Yalnızca usta bir okçu bu hedeften emin olabilirdi: ilkin sağa sapma yapan rüzgar, sonra ok hedefine varmadan önceki son birkaç cubit durgun hava.

El Havsavi öfkeden deliye dönmüş, Zaras'ı olduğu yerde durması, daha yaklaşmaması konusunda uyarıyor, küfürler yağdırıyordu. Kısa kılıcını sağ elinde tutuyor, tunç ucu Tehuti'nin çenesinin altına, boğazının yumuşak şişkinliğinin üzerine bastırıyordu.

"Orada dur, yoksa bu fahişeyi öldürür, hastalıklı çürük yumurtalıklarını keser atarım!" diye Zaras'a haykırdı.

"Kimsenin ölmesine gerek yok," diye bağırarak karşılık verdi Zaras teskin edici, sakin bir ses tonuyla. "Konuşabiliriz." İkiliye doğru ilerlemeye devam ediyordu. Devemi santim santim ilerletiyordum. Zaras bana çok kıymetli mesafe kazandırıyor. Devemin attığı her adım, atışımı çok daha kolaylaştırıyordu.

Daha da önemlisi, Zaras'ın, El Havsavi'yi biraz olsun ona doğru dönmeye mecbur etmesiydi. Okum için hedef bölgesini açıyordu.

Artık tek ihtiyacım olan, yayımı gerip bıraktığımda okumun hedefine ulaşacağı süre boyunca Çakal'ın dikkatini başka yöne çekmekti.

Başımı kıpırdatmadan avına çullanan şahin sesi çıkardım.

Yaşam simgem yaralı şahindi. Çılgılığını mükemmel biçimde taklit ederdim. En tecrübeli şahinciler bile taklidimi gerçeğinden ayırt edemezdi. Ses, kayaç duvarlarda şiddetini artırıp yankılandı; böylece El Havsavi'nin sonu gelmez küfürlerini savurduğu yere kadar ulaştı.

Bedevilerin hepsi tutkulu şahinciler olurdu ve El Havsavi bu sesi tanımış, ona karşı koyamamıştı. İğrenç küfürlerine ara verip başını kaldırdı ve sesin geldiğini düşündüğü yere göz ucuyla baktı. Anlık bir dikkat dağılmasıydı, ama zaten tek ihtiyacım da buydu.

Yayımı ve kusursuz okumu birlikte aldım; kirişe yerleşik ok, cennette birbirine kenetlenmiş ilahi aşık bedenleri gibi yaya oturmuştu. Kirişe asıldım ve dudağıma değince bıraktım. Ok, bakışlarım arasında gökyüzüne yükselip tepe noktasına ulaştı. Çakal'ın başının üstündeki kayaç çatıyı sıyıırıp geçti ve düşmeye başladı.

Benim için ok, ulvi bir zarafet içinde süzülüyor gibi görünüyordu; ama yalnızca benimki gibi keskin bir gözün onu takip edebileceğinin farkındaydım.

Sonra birden Çakal'ın gözlerinin yuvalarından çıkacakmış gibi olduğunu gördüm. Bunun olması mümkün değildi, ama okumun ona doğru indiğini görmüş ya da yabancı hayvanlar gibi sezmişti. Başını hafifçe geri çekti; vücudunu döndürmeye başladı.

İşte tam o anda okum göğsünün üstüne, dört parmak kadar yana saplandı. Ancak okun hedefini değiştirecek kadar dönebilmişti.

Okumun kalbini ıskaladığını biliyordum.

Yine de darbenin ağırlığı ve hızı geriye doğru sendelemesine yol açmıştı. İçgüdüsel olarak dengesini sağlamak için kollarını açtı, ama tökezleyip kumtaşı zemine çarparak devrildi.

Tehuti, dönerek adamın ellerinden kurtuldu. Havada bedenini nasıl döndürdüğünü ve kedi çevikliğiyle yere nasıl indiğini görüyordum. Yaylanırcasına düşüş şiddetini ayaklarıyla dengeledikten sonra doğruldu. Çıplak ve bir o kadar da sevimli haliyle etrafında kopan ani hengame karşısında bir an için şaşırılmıştı.

Zaras, şahin çılgılığı için hazırlıklıydı; bunun üzerinde önceden karar kılmıştık. Çılgılığımı duyduğunda Tehuti'nin olduğu yere doğru fırladı.

Çita gibi süratliydi. Tehuti'ye ulaşmak için yüzükoyun vaziyetteki Çakal'ın yanından geçmek zorundaydı. El Havsvavi'nin göğsünden çıkan okumu görünce, eşkıyayı öldürdüğümü sanmıştı. Ona, daha fazla dikkat etmeye lüzum görmemişti. Diğer bedevilerden hiçbiri daha ne olduğunu anlayamadan Tehuti'ye ulaştı. Prensese yakalayıp arkasına aldı, kendi vücudunu onunkine siper etmişti. Diğer eliyle ters tuttuğu kılıcını havaya fırlattı, kılıcı havadayken kabzasından yakalayıp savunma pozisyonu alarak üzerine gelecek Arap kalabalığını karşılamaya hazırlandı.

"Hücum!" diye adamlarıma çifti korumalarını emrettim.

"Kurtarın onları çocuklar!" Dörtnala harekete geçmesi için devemi mahmuzladım ve aynı anda kirişe yeni bir ok yerleştirdim. Arap okçulardan birinin yayını kaldırıp Zaras'a nişan aldığını gördüm.

Arap'ın kirişi bırakmasına fırsat vermeden okumu fırlattım.

Tam atış yapacağı sırada onu boğazından vurmuşum. Oku uzağa gitmişti. Arap boynuna saplanan ok sapına iki eliyle yapışmışken dizleri üstüne çöktü. Açılan ağızından kan fişkırıyordu.

Cesur Araplardan biri hücum edip, yukarı kaldırdığı palasını Zaras'ın başına doğru savurdu. Zaras, bedevinin kılıcını karşılayıp savuşturdu; sonra ivmesinden faydalanıp adamın kılıç tutan kolunu dirseğinden kopardı. Arap, feryat edip geri doğru sendeledi, kesilen kolunun gövdesinde kalan kısmına yapışmıştı. Gırtlığından vurduğum, dizüstü haldeki adama takıldı. Çuval gibi yuvarlanıp arkadaşlarının hücum yolunu kapattılar.

Üçüncü okumu fırlatıp başka bir bedevi haydudu yere indirmiştim. Zaras başını çevirip kaşla göz arasında takdirini gösteren bir tebessümle beni selamladı. İnanamasam da bu genç ahmağın gerçekten keyif aldığını fark ettim.

"Buraya gel!" diye ona bağırdım. "Tehuti'yi emniyete al."

Prensese, küçük çocukmuş gibi kaldırıp sol omzunun üstüne attı.

"Bırak beni!" Prensese bağıırıyor, kendisini serbest bırakması için Zaras'ı delicesine tekmeliyordu. Zaras, Tehuti'nin itirazlarına aldırmış etmeden bize doğru koşmaya başladı. Bu esnada biz de geri çekilirken ona koruma sağlamak için ileriye atıldık.

El Havsvavi, hala okumun onu indirdiği yerde uzanmaktaydı.

Hepimiz dikkatimizi ondan, hücum eden bedevilere çevirmiştik.

Ben de diğerleri kadar suçluydum. Okumun, Çakal'ın kalbine saplanmadığını ve büyük ihtimalle hala hayatta olduğunu biliyordum. Bunun yanında en azından onu kötürüm bıraktığımı ve artık bize tehdit oluşturmadığını sanıyordum. Kolları bacakları açılmış halde hareketsiz uzanıyordu; kılıcı vücudunun altında kalmıştı.

Zaras, Tehuti'ye ulaşmak için Çakal'ın yanından geçmek zorunda kalmıştı. Şimdi geri çekilirken

tekrar ona doğru geliyordu.

Zaras'ın tüm dikkati, üzerine gelen Araplardaydı.

El Havsvavi birdenbire yattığı yerde dönüp oturdu; artık kılıcı sağ elindeydi, ama ayağa kalkacak gücü yoktu.

"Dikkat et Zaras!" diye haykırdım. Bir yandan da el yordamıyla sırtımdan yeni bir ok çıkarmaya çalışıyordum. Fakat sadakımın kapalı kapağı beni engelliyordu. "Zaras, arkanda! Çakal'a dikkat et!"

Belki sesim çatışma patırtısı arasında duyulmamıştı belki Zaras uyarımı anlamamıştı. Geriye doğru bir adım daha attı ki bu adım onu doğruca El Havsvavi'nin kılıcının menziline sokmuştu.

Çakal, anlamsız ve çaresizliği içinde barındıran nidayla kılıcını ona sapladı. Darbesi, arkadan ve alttı. Hamlesi yeterince güçlü değildi, ama kılıcının ucu, Zaras'ın deri eteğini yırtıp gürbüz genç bacakları arasından geçecek kadar keskindi.

El Havsvavi, dermansız halde kılıcını Zaras'ın etinden çıkarmaya uğraştı, ama bunu yapacak gücü yoktu. Geri devrildi, dirseğinden destek alıyordu. Boğuk boğuk güçlkle soluklandıkça göğsünden dışarı çıkan okumun sapı, her nefeste seğiriyor, ağzının kenarından ince bir kan sızıyordu.

Zaras'ın tüm vücudu önce kıvrıldı, sonra taş kesilmişçesine durdu. Sağ elindeki kılıcı yere, ayaklarının dibine düştü. Sol kolunun küdesinden kurtulan Tehuti yere indi.

"Taita'ya git." Acı içinde Tehuti'ye zorlukla nefes alarak söylediklerini duyabiliyordum. "Ben bittim. Taita seni korur." İki büklüm oldu. Ellerini, kılıcın ağzının içinde olduğunu hissettiği kamının altına bastırdı.

Tehuti, Zaras'ın talimatını duymazdan geldi. Yanı başında donakalmıştı. Anladığım kadarıyla aşağı bakıp Çakal'ın kılıç kabzasının Zaras'ın eteğinin altından çıktığını ve sevdiği adamın bacaklarının arasından sızan kanı görene dek ilkin ne olup bittiğini idrak edememişti.

Zaras, dizlerinin üstüne çöktü. Alnı yere degene dek başını eğdi.

Hemen yanında dikilen Tehuti'nin yüzü aniden değişip öfkeyle gerildi; El Havsvavi'ye bağırmaya başladı. "Zaras'ı öldürdün! Erkeğimi öldürdün!" Zaras'ın yere düşen kılıcını kaptı. Narin bedeniyle tamamen orantısız bir güçle ve kadınlığına aykırı bir öfkeyle Çakal'a döndü. Kılıcın ucunu Çakal'ın gırtlığına sapladı.

Çakal, kesilen nefes borusundan hırıldamaya başladı; prensesin tekrar saplamasını önleyecekmişçesine çıplak elleriyle kılıca yapıştı. Çılgına dönen Tehuti, adamın boğazını ikiye ayırdı. Kılıcı bastırıldığı sırada El Havsvavi'nin ustura gibi keskin kılıcı tutan parmakları kemiklerine kadar doğranmıştı.

Tehuti adamın başından ayrılmadan göğsüne, kaburgalarının arasına ve hayati organlarına defalarca kılıcı sapladı.

Adamlarım hayatta kalan bedevileri önlerine katmış, eyerlerden uzattıkları uzun süvari mızraklarıyla geri çekilmeye zorlayarak Tehuti'nin olduğu yere kadar gelmişlerdi.

Adamlara müdahale etmedim. Devemi Tehuti'nin yanına sürüp eyerden indim. Sarılıp sakinleşmesini bekledikten sonra kılıcı ellerinden aldım.

"Adamı zaten on defa öldürdün," dedim sertçe. "Şimdi Zaras'ın yardımımıza ihtiyacı var." Zaras'ın isminin prensesin öfkesini yatıştırıp zihnini toplamasını sağlayacağını biliyordum.

Bu tür bir yarayı çoğu zaman daha da ağırlaştırabilirdiği için Zaras'ı kımıldatmak istemedim. Adamlara, yattığı yerde üzerine geçici bir korunak yaptırdım.

Onlar bu işle meşgul olurken askerlerin çavuşuna Arap cesetlerinin üzerindeki en temiz ve en az kanlı cüppeleri toplayıp bana getirmesini emrettim. Bunları Tehuti'yi güneşten ve adamların ağız açık dikkatli bakışlarından korumak için kullanacaktım.

Sonra Arapların at leşlerini, Çakal'ın ve adamlarının cesetlerini çekip rüzgar yönünde bir fersah uzağa götürmelerini ve çöle bırakmalarını emrettim. Bu sıcakta bir saat içinde kokuşmaya başlayacaklardı. Çakal'ı en son gördüğümde ayak bileğine bağlı bir iple, çırılçıplak vaziyette, taşlık zeminde kafası her yükseltiye çarpa çarpa bir devenin arkasında sürükleniyordu. Kolları açılıp başını gerisine doğru uzanıyor, adeta el sallarmış gibi görünüyordu.

Yanımda tedavi çantamı ve biraz bitki ve ilaç getirmiştım.

Bunlar, adeta vücudumun bir parçası gibi nereye gidersem daima benimle gelirdi. Ne var ki Zaras'ın yarasını muayene etmeye başlamadan bunların beni bekleyen görev için yetersiz kalacaklarının farkındaydım.

Bana yardım edebilecek eğitilmiş bir yardımcım da yoktu.

Hoyrat askerlerimin hepsi sadece insanın canını almak için eğitilmişlerdi, söz konusu o canı kurtarmak, imdadına koşmak olunca feci biçimde ilgisizlerdi.

Güvenebileceğim tek kişi Tehuti'ydi. Daha önce yaralı atlar ve diğer evcil hayvanlarla ilgilendiğimde bana yardım etmişliği vardı. Fakat benim nazarımda hala çocuktı. Zaras'ın kaçınılmaz ölümünü seyretmesini istemiyordum, ama başka seçeneğim de yoktu.

"Onunla ilgilenirken bana sen yardım etmek zorundasın prenses," dedim, koca bir öküzü sersemletmeye yetecek kadar kuvvetli bir bitki olan kızıl şepen çiçeği özünden bir yudumluk hazırlarken.

"Tamam," diye karşılık verdi sessizce; ancak öylesine kararlılıkla söylemişti ki annesini anımsatmaması imkansızdı. "Sen sadece yapmam gerekeni söyle, hemen yaparım."

"Evvvela bunun tamamını içtiğinden emin ol," Uyuşturucuyla dolu bakır fincanı ona uzattım. Zaras'ın başını kucağına aldı.

Fincanı Zaras'ın dudaklarına götürüp, onu karışımı yutmaya zorlamak için burun deliklerini sıkarak kapattı. Bu esnada ben de cerrahi aletlerimi önüme serdim.

Zaras'ın gözbebekleri genişleyip ilacın etkisiyle kendinden geçtiğinde zırhını ve içdonunu çıkardık. Sonra eyer battaniyelerinden yaptığımız yatağa anadan doğma vaziyette yüzükoyun uzattık. Zaras'ı elbette daha önce de çıplak görmüştüm, ama her zamanki gibi muhteşem fiziğinden etkilenmişim. Çok yakında tabiatın bu başyapıtını toprağa teslim etmek zorunda kalacağımız düşüncesiyle derin bir teessüf sancısı yüreğime saplanmıştı.

Çakal'ın kılıcının giriş noktasına ulaşabilmek için bacaklarını açtım. Tabii ki kılıcın ucu hala içerideydi. Cerrah olduğu iddiasındaki diğer insanların, hiç dikkat etmeden ve bir an düşünmeden kılıcı çekip hastalarını hayata bağlayan tek unsuru çıkaracaklarını biliyordum.

Kılıcın giriş açısını ve derinliğini incelediğimde darbenin, erkeklik organlarını tamamen ıskalemiş olduğunu gördüm. Bu karmaşık hislere kapılmamı sağlayan bir vaziyetti.

Sessiz sedasız Zaras ve Tehuti adına memnuniyet duydum.

Ne var ki kendi adıma çok iyimser değildim. Belki de kılıcın keskin kenarının Zaras'ın hayati organlarına daha az zarar vermiş olması daha yeğlenir bir durumdu. Öyle olsaydı birazdan karşılaşacağımı kolaylıkla tahmin ettiğim sorunların çoğunu sadece tek bir darbeyle ortadan kaldırmam mümkün olabilirdi.

Yara, sol kalçasını delip geçmişti. Sonra kalın kalça kemiğine denk gelmişse daha ileri gitmemiş olması mümkündü.

Öyle olmamıştı. Bunu, Zaras'ın bağırsaklarını barındıran kemiksi leğene doğru ilerleyen bir yol bulduğumda anladım. Daha önce yüzlerce insan kadavrasını kesip inceleme fırsatım olmuştu.

Yiyeceklerin nasıl bu etimsi borulardan geçip sonrasında kalçalarımızın arasındaki ana delikten dışarı atıldıklarını biliyordum.

Ciddi anlamda panik halindeydim. Şayet Çakal'ın kılıcı Zaras'ın bağırsaklarında bu borulardan birini delmişse, atık karın boşluğuna sızacaktı. Hepimizin dışkı olarak adlandırdığı bu atık, ona karakteristik nahoş kokusunu veren pis salgılardan oluşmaktaydı. Bu salgılar aynı zamanda ölümcül derecede zehirliydi ve vücut içerisine yayılmaları halinde kangrene neden olurdu. Ve ölüm kaçınılmaz son olurdu.

Kılıcın tek seferde çıkarılması gerekiyordu. En güçlü altı adamımı çağırdım, zira verdiğim çok güçlü afyona karşın Zaras'ın çekmesi kuvvetle muhtemel acı, ilacın etkisini azaltacaktı.

Tehuti, Zaras'ın başını kucığına almış, oturuyordu. Bir annenin bebeğine yaptığı gibi Zaras'ın saçını okşuyordu. Tutacak adamlar yerlerini aldı, Zaras'ın uzuvlarını yere sabitlediler. Ben de bacaklarının arasına diz çöküp iki elimle kılıcın kabzasına yapıştım.

"Sıkı tutun!" dedim, sonra geri yaslanıp Zaras'ın etlerine ve iç organlarına fazladan hasar vermemek için kılıcı giriş kanalına hizada tutmaya gayret ederek tüm ağırlığım ve kuvvetimle çektim.

Zaras'ın tüm bedeni kasıldı. Her kası adeta mermer gibi sertleşti; yaralı boğa gibi acıyla haykırdı. Altı güçlü adam onu güçlülkle zapt ediyordu. Uzunca bir süre kılıç hiç kıpırdamadı. Tunç ucu mengeneyle sıkışmışçasına kalça kemiğine sıkışmıştı, üstüne üstlük yapışan dokular vakum etkisi yapmaktaydı. Nihayet emme etkisinden kurtulup yaradan çıktı. Sırtüstü devrildim.

Zaras, son bir kez titreyerek inledi, sonra bilincini kaybedip sere serpe düştü. Daha önce hazırladığım kuzu yünü tamponu yaranın üstüne koyup Tehuti'ye seslendim. "Bunu yaranın üstüne bastır; tüm gücünü ver ve kanamayı engellemeye çalış." Sonra Zaras'ı zapt etmek için ellerini ayaklarını tutan adamlara baktım.

"Bırakın!"

Dikkatimi, elimdeki kılıca çevirip göz kararı ne kadar derine inmiş olabileceğini ölçtüm.

"Bir buçuk karış; yarım cubit," diye tüm umutları gölgeleyen mesafeyi dehşetle tahmin ettim. "Derin, çok derin!"

Hemen, Tehuti'nin yaranın üstüne bastırıldığı tamponu kaldırıp yarayı incelemek için iyice eğildim.

İki parmağım genişliğinde yarıktı. Üzerindeki basıyı kaldırdığım anda ince bir kan sızmaya başlamıştı. Kan temiz ve sağlıklı görünüyordu. Yüzümü iyice yaklaştırıp kanı kokladım. Dışkı kokusu yoktu.

İçimde ufak da olsa yeniden bir umut alevi parıldadı; ustura gibi keskin tunç kılıcın bağırsaklarını kesip ayırmamış olması acaba mümkün müydü?

Tehuti pür dikkat beni izliyordu. "Ne yapıyorsun Taita?"

"Şansımızın ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum."

Kuzu yünü tamponu yaranın girişini kapatacak şekilde koyup bağladım ve kötü salgıların etkisini azaltmak için üzerine şarap özü damlattım. Sonra Zaras'ın arkasına geçip her kalçasının üzerine bir elim gelecek şekilde tuttum. Kendimi toplayıp kalçalarını ikiye ayırdım. Biraz olsun ferahlayıp oh çektim. Makatı temizdi.

Yapmam gereken tek bir test daha kalmıştı. Elimi sırt boşluğuna koyup sertçe bastırdım. Bağırsaklarından önce serbest kalan hava, onu takiben anüsünden sulu dışkı ve açık renkli kan püskürdü. Pis koku Tehuti'nin de benim de yüzümüzü buruşturmamıza neden oldu.

Artık kılıcın Zaras'ın bağırsaklarını deldiğinden vahim derecede emindim. Keder ve çaresizlikle kahrolduğumu hissettim. Zaras artık ölü bir adamdı. Dünya yüzünde hiçbir cerrah, ne kadar maharetli olursa olsun, onu kurtaramazdı; ben bile. Artık o Seth'e aitti.

Tehuti'nin gözünü kırpmadan bana baktığını bildiğim halde başımı kaldırıp ona bakamadım. Biçare haldeydim ve bu histen nefret ediyordum. Bu, asla alışamayacağım bir duyguydu.

"Taita," diye fısıldadı. Hala başımı kaldırarak gözlerine bakıp yetersizliğimi kabul edemiyordum.

"Lütfen Taita." Sesi hafifçe yükselmişti. "Onu kurtarabilirsin, değil mi? Benim için Zaras'ı kurtarabilir misin?" Ona bir cevap vermeliydim; Bu ıstırabı daha çok yaşamasına izin veremezdim.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Olaylar neticesinde daha henüz evliyken dul kalmış onca kişi görmüştüm, ama onun gibi acı, ıstırap çekenini hiç görmemiştim.

Zihnimde vereceğim olumsuz cevabı oluşturmuş, hatta başımı bile iki yana sallamıştım. Ama dudaklarımdan "hayır" kelimesi bir türlü çıkamadı. Bu iki genci yüzüstü bırakamazdım.

"Evet! Onu senin için kurtarabilirim Tehuti." Bunun söylenebilecek en kalpsizce şey olduğunu biliyordum. Kesinlik, boş umuttan elbette daha iyiydi; ama onun kederine ve ıstırabına dayanamamıştım.

Bu yüzden içimden iyi tanrılara yalanımı hoş görmeleri için yalvarıp Zaras'ın ruhu için Seth'le mücadeleye tutuştum.

Kesinlikle emin olduğum tek şey, elimi çok çabuk tutmam gerektiği idi. Hiçbir insan bedeni, bu tür uzun süreli acılara dayanıp hayatta kalamazdı.

Bunun dışında izlemem gereken başka bir yönerge yoktu.

Dünya üzerinde, göze almaya hazırlandığım işe cüret edebilecek başka bir cerrah daha yoktu.

Elimde, Zaras'ı en fazla bir saat daha baygın tutmaya yetebilecek bir küçük şişe kızıl şepen kalmıştı. Hepsine ihtiyacım olacaktı.

Zaras'ın karın boşluğunu yarıp bağırsaklarının delindiği yeri bulmam gerekecekti. Kılıç kesiklerini dikerek tedavi etmek zorunda kalacaktım. Sonra bağırsaklarından karın boşluğuna kaçan kötü salgıları temizlemem gerekiyordu.

Neyse ki, hepimiz gibi, Zaras da Miyah Keiv' den ayrıldığımızdan beri çok az yemişti. Yiyeceğimiz kıttı, bu yüzden erzak dağıtımında çok katı davranmıştım. Bağırsakları, dışkıyla dolu olmayacaktı. Yanımda, zehri dışarı atıp temizleme işi için demlenmiş söğüt kabuğu ve sedir usaresi karışımı vardı, ancak yeterli miktarda değildi. En etkilisi, damıtılmış şaraptı. Ancak ondan da sadece küçük bir kırba dolusu vardı. Hem Tehuti hem de ben bu kıymetli sıvıyla dolu küçük kasede ellerimizi yıkadık.

Uzun zaman önce ısının, bu salgıları azalttığını keşfetmiştim.

Adamlarımdan ikisi, talimatımla ateşe büyük bir çömlekle su koydu. Su iyice fokurdamaya başladığında tunç cerrah bıçağımı, iğnelerimi ve katgütü içine sarkıttım.

Zaras'ın gırtlığından aşağı tekrar bolca kızıl şepen dökerken Tehuti, hastamızın karnını damıtılmış şaraba banılmış bezle temizledi.

Daha sonra iriyarı adamlarım tekrar Zaras'ın kollarını ve bacaklarını sıkıca yere bastırdı. Çenesi acıyla kasıldığında dişlerinin kırılıp parçalanmaması için dişlerinin arasına ikiye katlanmış bir deri parçası yerleştirdim. Her şey hazırды. Artık bir an bile olsun gecikmek için başkaca bir bahanem kalmamıştı.

İlk uzun kesiyi karın duvarına, göbük deliğinin hemen altından kasık kemiği çıkıntısına kadar attım. Zaras, deri ağız tıkaçının arasından acıyla inleyip başını bir o yana bir yana çarparcasına sallıyordu.

Tehuti'ye, parmaklarını uzun kesinin iki tarafına kanca gibi geçirip ağız ikiye ayırarak yarayı nasıl açık tutması gerektiğini gösterdim. Artık iki elimi de bileklerime kadar karın boşluğunun içine sokabilmişim. Kılıç içeri girerken izlediği yolun resmi zihnimde şekillenmişti, ben de bu güzergah boyunca çalıştım.

Nerdeyse aynı anda kaygan bağırsak boğumları arasında serçe parmağım uzunluğunda bir kesik buldum. Sindirilmiş yiyeceklerin pis kokulu atıkları delikten sızıyordu.

Kıvrık tunç iğnemle düzenli aralıklı dikişlerle katgütle deliği dikerek kapadım. Sonra, herhangi bir sızıntı olmadığından emin olmak için lastiğimsi bağırsak kıvrımını alıp iki elimle ezdim. Attığım dikişten en ufak bir sızıntı çıkmıyordu, ama yaptığım baskı, bağırsakların derinliklerindeki diğer üç kesikten kahverengi, bulanık pisliğin püskürmesine neden olmuştu.

Hız ve tesir arasındaki hassas dengeyi hiç ihmal etmeden bu küçük kesikleri de dikerek kapattım. Üzerinde uygulamaya mecbur kaldığım bu aşırı tedavi yüzünden Zaras'ın giderek fersizleştiğini görebiliyordum.

Kılıcın neden olduğu başka herhangi bir hasarı gözden kaçırmadığıma kani olduğumda hem Tehuti hem de ben pis dışkı kokusuna alışmıştık. Bununla birlikte bu koku, Zaras'ın açık karın boşluğunu

kapatmadan önce vücudundaki tüm pis salgıları yıkayıp temizlememin ne kadar elzem olduğunu sürekli bana hatırlatan uyarıcı gibiydi. Böylesine berbat kokan her şeyin musibet olduğu muhakkaktı.

Tehuti, hala karın boşluğunu açık tutarken ağzımı şarapla doldurup Zaras'ın bağırsakları arasındaki boşluk ve kıvrımların arasına püskürttüm. Sonra Zaras'ı yana çevirip içine dolan sıvıyı boşalttık.

Daha sonra vücut sıcaklığında soğutulmuş, kaynamış suyla bağırsakları tekrar yıkayıp, içeri dolan sıvıyı boşalttık.

Nihayet sıra, içeriyi kendi idrarımızla temizlemeye gelmişti.

Bu, salgılara karşı en etkili çarelerden biriydi, ama idrarın temiz olması ve başka bir sıvıyla ya da bedensel maddeyle temas edip kirlenmemiş olması gerekiyordu. En ideal şekliyle vericinin dış cinsel organlarına, yani erkeğin penisine ve sünnet derisine veya kadın cinsel organının altdudaklarına temas etmeden doğrudan sağlıklı mesaneden gelmesi gerekiyordu.

Benim için bunun herhangi bir zorluğu yoktu. Cinsiyetimin simgesinin alınması öylesine kadim bir tarihteydi ki anıları artık bende en ufak bir ürpertiye yol açmıyordu. İdrarımı Zaras'ın içine boşalttığım sırada Tehuti de damıtılmış şaraba banılmış yünle kendi edep yerlerini siliyordu. Ben kenara çekilince Zaras'ın üzerine çömelip vulvasının dudaklarını ayırdı. Sonra suyunu Zaras'ın karın boşluğuna nişanlayıp tıslayarak boşalttı. İşini bitirince hareketsiz halde uzanan Zaras'ı yan çevirip içinde yığılan sıvıyı üçüncü ve son kez boşalttık.

Sonra, her bir dikişte yaranın kapanması için bir dua beyti okuyarak karnını diktim.

"O zalim kızıl ağzını kapatıyorum, ey Seth'in musibet şeyi!

Burayı terk et. Sana emrediyorum, git!"

"Benden uzak dur, çakal başlı Anubis, mezarlıklar tanrısı. Bırak bu yaşasın."

"Bu yiğit için gözyaşı dök, nazik yürekli Hathor. Merhametini ondan esirgeme ve acısını dindir. Yaşamasına izin ver!"

Zaras'm kamını cüppemden yırttığım keten bezleriyle sıkıca sarıp korunağındaki eğreti sedyesine uzattığımızda hava kararmıştı. Tehuti'yle birlikte iki yanma oturup onu rahatlatıp yardımına koşmak için elimizden geleni yapmak üzere beklemeye başladık.

Zaras sayıklayarak bağırip çağırmaya ve döşeğinin çevresini saran hayali ve gerçek şeytanlarla boğuşmaya başladığında Tehuti yanına uzanıp onu kollarına sardı. Sıkıca sarılıp şarkı söylemeye başladı.

Bu ninniye hatırlıyordum. Kraliçe Lostris'in, bebekken Tehuti'ye söylediklerinden biriydi. Zaras yavaş yavaş sakinleşti.

Adamları nöbet ateşini, Zaras'ı beklediğimiz korunağın çevresinde daire şeklinde yakmışlardı. Sanırım onlar da bizim gibi komutanları için dua ediyorlardı. Uzun, sıcak gece boyu mırıldandıklarını duyabiliyordum.

Şafağa doğru uyuyakalmıştım. Hizmetlerim için çok geçmeden tekrar başvuracağımı gayet iyi bildiğim yedek kuvvetimi ihtiyatlı kullanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Omzumdan çeken sıcak bir el hissettiğimde hemen uyandım. Korunağımızın çatısındaki yarıklardan sabahın çok uzak olmadığını gördüm. Sadece birazcık uyumuştum, ama kendimi adam öldürmüşüm gibi suçlu hissettim.

"Taita, uyan. Bana yardım etmelisin." Sesinden, kendini ağlamamak için zor tuttuğu belliydi.

"Ne oldu prensesim?"

"Ateşler içinde. Zaras içeriden yanıyor gibi. Öylesine ateşlenmiş ki adeta dokununca parmağınız yanıyor."

Elime sedir dalından ince bir çıra aldım. Ucunu, sönmekte olan ateşin içine sokup üfledim. Alev alınca döşegin başındaki kandili tutuşturdum ve Zaras'a doğru eğildim.

Yüzü al al olmuş, terden sırılsıklamdı. Gözleri açıktı, ama göremiyor, nöbet geçiriyordu. Zapt edip sakinleştirmeye çalıştığımızda bize bağırarak ağzına geleni söyledi. Başını yanlara çeviriyor, bize lanetler yağıdırıyordu.

Bunu bekliyordum. Şiddetli hummanın, kötü salgıların saldırıya geçtiğinin habercisi olduğunu pekala biliyordum. Neredeyse tıpatıp aynı semptomları sergileyen pek çok vaka görmüştüm.

Tümü de hastanın ölümüyle sonuçlanmıştı. Ancak ilk savunma hattım için hazırlıklıydım.

Güçlü kuvvetli altı adamımı çağırıp Zaras'ı aramıza aldık ve eyer battaniyelerinden, başından başka hiçbir yerini hareket ettiremeyeceği bir koza içine sarmaladık. Sonra battaniyeleri kova kova suyla ıslatıp buharlaşmayı hızlandırmak için yelpazeledik.

Bu, Zaras'ın vücut sıcaklığını düşürmüş, nispi bir ürpertiyle titremeye başlamıştı.

Sabahın ilerleyen vakitlerine dek bunu yapmayı sürdürdük, ne var ki öğlen olduğunda Zaras'ın artık takati kalmamıştı. Salgılardan mustarip önceki tüm hastalarımınla aynı seyri izliyordu.

Artık ona uyguladığım tedaviye direnecek gücü kalmamıştı.

Dişlerini gıcırdatmaktan başka hiçbir ses çıkarmıyordu. Cildinde soluk mavilikler çıkmıştı.

Sarmaladığımız battaniyelerden çıkarttık. Tehuti tekrar Zaras'ı kollarına alıp, titreyen ıslak bedenini diğer tarafından yüzüme baktı.

"Onu kurtarabileceğini söylemiştin Taita. Ama şimdi yapamayacağını anladım."

Çaresizliği, içimde bir yerlere, Çakal'ın Zaras'a sapladığı kılıçtan daha derine saplanmıştı.

Hiksos işgalcilerinin biz Mısırlıların anayurdumuzdan sürdüğü büyük göç sırasında Nil çağlayanlarını aşarak güneye, Afrika'nın en ücra yerlerine kaçmıştık. Yıllarca süren yersiz yurtsuz göçebelik boyunca ıssız yerlerde hayatta kaldıktan sonra nihayet geri dönüp doğuştan hakkımız olanı geri alacak güce ulaşmıştık. O esnada siyah kabileleri anlamayı öğrenmiştim. Gıpta ettiğim güçlere ve özel yeteneklere sahiplerdi. Bilhassa Şilluk kabilesi beni etkilemiş ve aralarından pek çok dost edinmiştim.

Bunlardan biri de Umtaggas adında çok yaşlı, büyücü hekimdi. Grubumuzdaki diğer insanlar ona, şeytanlarla ahbaplık eden ilkel cadı hekim gözüyle bakıyorlardı. Onu, uzak güney topraklarında bolca bulunan vahşi hayvanların ancak bir seviye üstünde görüyorlardı. Ancak ben onun, biz kuzeyden gelen yabancıların idrak edemediği pek çok şeyi kavrayan bilge birisi olduğunu anlamıştım. Benim ona öğretebildiklerimden çok daha fazlasını o bana öğretmişti.

Nihayet yılların yorgunluğu artık onu alt ettiğinde ve ölümüne yalnızca birkaç gün kala daha önce

hiç görmediğim türden güneşte kurutulmuş siyah mantarlarla dolu deri bir çantayı elime tutuşturdu. Üzerleri, kalınca yeşil küfle kaplıydı. Bana küfleri asla temizlememi, zira ilacın tedavi gücünün asli unsuru olduklarını söyledi. Sonra bu mantarlardan nasıl ilaç yapacağımı bana göstrip, tedavi ettiğinden daha çok ölüme sebebiyet verdiği konusunda uyardı. Yalnızca hastaya yapılabilecek bir şey artık kalmadığında kullanılması gerekiyordu.

Biricik Mısır'ımıza dönüşümüzden sonra geçen onca yıl boyu, bu karışımı sadece yedi vakada kullanmaya cesaret ettim. Her vakada da hastam ölüm döşeğindeydi ve ebediyet uçurumundan aşağı düşmeleri sadece incecik bir pamuk ipliğine bağlıydı. Hastalarımın beşi, neredeyse karışım dudaklarından geçer geçmez son nefeslerini vermişlerdi. Biri, on gün boyunca ecelle savaş vermiş, tüm bu zaman boyunca yavaş yavaş ilerleme kaydettikten sonra birdenbire beklenmedik şekilde mutlak son onu bulmuştu.

Sadece akciğerlerine saplanan bir oktan ve yaranın akabinde gelen kötü salgılardan mustarip yedinci hastam hayatta kalabilmişti. Tekrar eski sağlığına kavuşmuştu. Hala Teb'de yaşamaktaydı ve mucizem olarak adlandırdığı olayın her yıldönümünde tüm torunlarını toplayıp ziyaretime gelirdi.

Yedide birin öyle böbürlenecek bir sayı olmadığını gayet iyi biliyordum, ama Zaras'ın aşağı yukarı bir saatlik ömrü kalmıştı ve Tehuti bana o kocaman sitem dolu gözleriyle bakıyordu.

Ceylan derisi çantada küflü mantarlardan bir avuçtan az kalmıştı. Bakır bir kapta, suyu siyah ve yapış yapış olana dek mantarları kaynattım. Sonra soğumasını bekleyip Zaras'ın ağzının açık kalması için çenesinin köşesine odun bir takoz sıkıştırıp kaşıkla ağzına verdim. Bu iksiri önceden sadece bir defa tatmışlığım vardı. Bir daha asla tekrarlamaya hiç niyetimin olmadığı bir tecrübeydi.

Zaras'ın tepkisi, benimkiyle uyuşuyordu. Öyle delicesine mücadele ediyordu ki onu ancak altı yardımcım ve Tehuti birlikte zapt ettiler, bu esnada zorla yutturduğum karışımın yarısından fazlasını da kusmuştu. Çıkardıklarını kazırcasına toplayıp tekrar ağzına verdim. Sonra dişlerinin arasına sıkıştırdığım odun parçasını çıkarıp kıymetli mantarlarımı bir kez daha dışarı atma teşebbüsüne tekrar kalkışma ihtimaline karşılık iksirin gırtlığından aşağı indiğinden emin olana dek ağzını sıkıca kapattım.

Sonra Tehuti'yle birlikte onu tekrar eyer battaniyelerine sarmalayıp diğerlerini gönderdik. Her birimiz bir tarafına oturup sessizce ölmesini beklemeye başladık.

Akşam karanlığı çöktüğünde bu aşamaya erişmek üzereymiş gibi görünüyordu. Onca battaniyeye rağmen vücut sıcaklığı, henüz avlanmış yayınbalığınıniki kadar düşmüştü ve nefes alıp veriş zar zor duyulabiliyordu. Soluk alışını duymak için ikimiz, sırayla kulağımızı ağzına dayıyorduk.

Gece yarısını biraz geçmiş ay doğmuştu ki Tehuti kararlı bir şekilde, "Ceset gibi soğumuş. Isıtmak için yanına yatmak zorundayım," dedi. Bedevi leşlerinden topladığım kanlı ve üzerine oturmamış kıyafetleri çıkardı ve Zaras'ın battaniyesinin altına sokuldu.

Hiçbirimiz üç günden beri uyumamıştık, ama şimdi de uyuyamıyor ve konuşmuyorduk. Birbirimize söyleyecek başka bir kelam kalmamıştı. Umutlarımız tükenmişti.

Mezarlık vakti bizi bulmuştu: gecenin en karanlık saati. Korunağımızın iki battaniyenin eğreti biçimde birbirine tutturulduğu çatısında bir boşluk vardı. Başımı kaldırıp yukarıya baktığımda o boşluktan kocaman, kırmızı avare bir yıldız gördüm; Seth'in gözü olarak bildiğimiz bu yıldız, boşlukla kusursuz biçimde çerçevelenmiş gibi görünüyordu.

Şerir tanrı, gözünü dikmiş bize bakıyordu. Tüm ümidimi kaybettim. Zaras'ın mücadeleyi kaybettiğini ve Seth'in onu almaya geldiğini biliyordum.

Ancak sonra tuhaf, bir o kadar da muhteşem bir şey gerçekleşti. Yıldızın ışığı aniden söndü. Kalbim kaburgalarımı kırıp çıkacakmış gibi atıyordu. Bu kehaneti anlamlandıramıyordum, ama iyiye alamet olması gerektiğini biliyordum. Döşekte Zaras'a sarılmış Tehuti'yi telaşlandırmamak için usulca ayağa kalktım. Başımı eğerek korunağımızın girişinden çıkarıp gökyüzüne baktım.

Tüm gök kubbe sayısız yıldızın ışığıyla parılıyordu - tek istisnası başımın hemen üstündeki, daha bir dakika evvel Seth'in kızıl gözünü bana diktiğini gördüğüm noktaydı. Şimdi ise gözün önü kapanmıştı.

Minicik siyah bir bulut önünü kesiyordu. Gökyüzündeki tek bulut oydu. En fazla yumruğum kadardı, ama habis tanrı Seth'i kör etmişti.

Sonra birkaç ses duydum. Yukarıdaki yıldızlı gökyüzünden değil, az önce çıktığım eğreti korunaktan geliyordu.

"Neredeyim ben?" diye fısıldadı Zaras'ın sesi. "Ve karnım neden böyle feci sızlıyor?"

Çok aşına olduğum diğer ses hemen cevapladı. "Kendini yorma ve ayağa kalkma, Zaras, seni ahmak. Hareket etmemen gerek.

Çok feci yaralandın."

"Prenses Tehuti! Yatağımdasın." Zaras'ın sesi şaşkınlık ve telaşla yükseldi. "Ve üzerinde kıyafet yok. Taita bizi bu halde bulursa ikimizi de öldürür."

"Bu sefer değil Zaras," diye teskin ettim tekrar eğilip korunağa girerken. Mutluluktan uçacak gibiydim, çiftin uzandığı döşegin yanına diz çöktüm. "Ama bir dahaki sefere öyle yapacağıma emin olabilirsiniz."

Gün ışığı yeterince kuvvetlendiğinde Zaras'ı uzun uzun muayene ettim. Ateşi düşmüştü; derisinin sıcaklığı eliminkiyle aynıydı. Karnına attığım dikiş deliklerinin çevresindeki parlak kızartılar soluklaşmıştı. Yara kabuklarını kokladım, temizdiler.

Zaras susamıştı, Tehuti hemen ona büyük bir kase dolusu su getirdi. Suyu içip biraz daha istedi. Keyiften dört köşe olmuşum. Bu iyileşme sürecinde olduğunun apaçık işaretiydi. Bununla birlikte aynı zamanda kırbalarımızın neredeyse boşaldığının ve en yakın tatlı su kaynağının Bekatha ve ekibin kalanını bıraktığımız mağarada olduğunun hatırlatıcısıydı da. Derhal dönüş yolculuğuna koyulmalıydık.

Zarasın yürüyebileceği ya da en azından deve sürebileceği şeklindeki itirazlarına ve bu budalaca cesaretine kulak asmayıp onun için develerin arkasına bağlayabileceğimiz kızak şeklinde bir döşek tasarlayıp yaptım. Bu, iki uzun mızrak arasına gerilen eyer örtüsünden oluşuyordu. Bunu, hayvanın arkasından çekeceği şekilde mızrakların ucundan devenin eyerinin her bir yanına bağladım. Zaras'ı bu sedyeye yatırdık.

Tehuti, Zaras'ın devesine binmekte ısrar etmişti. Yukarıdan hastasına sürekli göz kulak olmak için deveye yüzü geri dönük vaziyette bindi. Zemin engebeli ve taşlı olduğunda aşağı inip Zaras'ın döşeğine çıkıyor ve başını çok sert sarsılmaması için onu tutup yastık görevi görüyordu.

Yolculuğumuz boyunca Zaras'ın üzerine titriyor, arsızca ne yapıp yapmaması gerektiğiyle ilgili komutlar veriyordu. İtiraz etse de Zaras'ın onun bu ilgisinden keyif aldığını anlayabiliyordum.

Zaras üçüncü gün döşeğinden çıkıp kısa bir süre de olsa yürümekte ısrar etti; iki büklüm halde ihtiyarlar gibi topallıyordu.

Bir eliyle döşeğin kenarından destek alıyordu. Tehuti, dengesini sağlaması ve cesaretlenmesi için diğer kolunun altına girdi. Onunla sohbet ediyor, küçük aptal şakalar yapıyor, ne kadar akıllı bir adam olduğundan bahsediyordu. Onu güldürdüğünde Zaras durup iki eliyle birden karnını tutmak zorunda kaldı; ama görüldüğü kadarıyla bu, gülme kapasitesine bir sınır koyması için yetmemiş gibiydi.

Durup Zaras'ın dikişlerini endişeyle kontrol ettiğimde zarar görmediklerini anlayınca ferahladım. Şişede kalan son ağız dolusu kızıl şepeni de ona verdiğimde bebek gibi uykuya daldı.

Ertesi gün daha güçlüydü; daha hızlı ve daha çok yürüyebildi. Tehuti'nin refakatinin, benim tedavimden daha etkili olduğunu anlayınca ileri gidip öncü birliklere katıldım. Sıkıntı vermemek için bilhassa duyma mesafesinden uzaklaşsam da muhabbetlerini takip edebiliyordum.

İkisi de hala dudak okuma becerilerimden bihaberdiler. Bu yüzden aldırış etmeden konuşuyorlardı. Bazı şakaları müstehcen ve Tehuti gibi asil bir genç hanımefendi için uygunsuzdu. Yine de hiçbirimizin bir daha kim bilir ne zaman bulabileceğini bilmediği bu anın tadını çıkarmalarına izin verdim. Aralarında, bugüne dek benimle kalan bir bakışma yaşandı; gerçi ikisi koca dünyada bu bakışmanın taraflarının sadece kendileri olduklarını sanıyor olmalıydı.

İlerleme hızımız, Zaras'ın durumundan dolayı sınırlıydı; bu yüzden Miyah Keiv'e dönüşümüz, Çakal ve çetesini takibimizden çok daha yavaştı. Beşinci gün hala istikametimize varamamıştık.

Bize su getirmeleri için önden beş deve göndermiştim, onlar da hala dönmemişlerdi. Neredeyse tüm kırbalarımız boşalmış ve çok az yiyeceğimiz kalmıştı. Günlük istihkakı adam başı üç küçük bardak suya ve yarım dilim çöreğe düşürmek zorunda kalmıştım. Doğal olarak bu kısıtlama prensese uygulanmıyordu. Hemen hemen tükenmiş erzakımızdan canı her istediğinde yiyip içmek onun kraliyet

hakkıydı. Onun ayrıcalıklı kullanımı için birkaç parça malzeme yedekte saklıyordum: yarım halka peynir ve ondan daha az tuzlanmış kuru et. Ne var ki tüm ısrarıma rağmen cömerliğimden faydalanmayı reddetmiş, herkese uygulanan istihkaka o da riayet etmişti.

Ancak dördüncü gün akşamı onu, gizli gizli aşırıldığı kalın bir dilim sert peyniri ve bir dilim de kuru eti, elbisesinin kolundan çıkarıp Zaras'ı almaya ikna ederken gördüm.

"Sen yaralısın Zaras. Gücünü idareli kullanmalısın."

"Ben sadece sıradan bir askerim prenses hazretleri," diye itiraz etti. "Bana karşı çok alicenapsınız. Nezaketiniz için minnettarım, ama aç değilim."

"Yiğit Zaras." O kadar sessiz ve utanarak söylemişti ki Tehuti'nin dudaklarını ben bile okumakta zorlanmıştım. "Hayatımı kurtardın ve bunu yaparken neredeyse kendi canını feda edecektin. Benden istediğin her şeyi seve seve veririm." Sözleri imalı olsa da yüz ifadesi kesindi.

Birden gönlüm onlara karşı yumuşadı. Tomurcuklanan sevdalarını seyretmek o kadar güzeldi ki. Ancak çok yakında bu sevdanın haşin bir vazifenin altında ezileceğini bilen tek kişi bendim.

Nihayet Miyah Keiv'in üstündeki çizgili kayalara ve orada toplanıp bizi karşılamak için bekleyen yol arkadaşlarımıza ulaşmıştık. Neşe çılgınlıklarıyla etrafımızı sarmışlar, Prenses Tehuti'nin ayaklarına kapamıyorlardı. Sonra onu havaya kaldırıp kardeşi Bekatha'nın Lort Remrem ve Albay Hui'yle birlikte onu karşılamak için bekledikleri yere götürdüler.

Üç gün üç gece ziyafet verip eğlendik. Üç genç deve kesip leziz etlerini yaktığımız elli ateşin kömürlerinde kızarttık. Prenses Tehuti, her gece on beş büyük bira amforasının açılıp herkese dağıtılmasını emretti. Bunun aşırısı olduğunu düşünüyordum, ama yine de vicdan azabımı bastırıp mayalı içkiden bir ya da iki kupa içerek tadına baktım. Bununla birlikte daha az miktarda sunulan firavunun sarayındaki mahzendeki şaraplara daha çok saygı gösteriyordum. Bu nektara, alelade asker kalabalığında yazık olacağı düşüncesiyle kendime hak vermiyorum değilim.

Ay batana dek saray müzisyenleri bizim için şarkılar çalmış, topluluk ateşlerin çevresinde şarkılar söyleyip dans etmişti. Daha sonra prensesler beni şarkı söylemeye ikna edince bana eşlik etmesi için Zaras'ı çağırdım. Fırsat buldukça onu eğitmişim. Doğal göz alıcılığı ve çok yönlülüğünün benimkiyle boy ölçüşebilecek tek kabiliyet olduğu konusunda hakkımı teslim etmek zorundaydım. Birlikte düet söylemeye başladığımızda dinleyiciler tek bir notasını dahi kaçırmamak için adeta nefes almaya zar zor cesaret edebiliyordu.

Kendimden oldukça memnun halde yatmaya gittim. Çok kısa süre içinde uyuyakalmıştım. Nadiren çok derin uyurdum. Zihnim o tür bir müsamahaya fırsat vermeyecek kadar faal ve tetikte olurdu.

Zihnim o tür bir müsamahaya fırsat vermeyecek kadar faal ve tetikte olurdu.

Uyandığımda birinin çadırıma dikkatle ve gizlice girmiş olduğundan emindim; kapkaranlık çadırda karyolamın üzerinde süzülüyordu. Nefes alıp verişini duyabiliyordum; ayrıca kraliyet alanı kapısındaki nöbetçileri atlatıp gelmiş olmasından niyetinin kötü ve ciddi bir tehlike ve tehdit olmasının kuvvetle muhtemel olduğunu biliyordum.

Kendi soluk ritmimi değiştirmeden ve tek bir cılız aksi ses çıkarmadan daima karyolamın başucundaki özel kınında asılan hançerime uzandım.

Çadırımın örtüsünden yıldızların ışıkları süzülüyordu ve mükemmel bir gece görüş yeteneğine sahiptim, bu yüzden başımın üstündeki suikastçının endamını ayırt edebildim. Sağ elimle hançeri kılıfından çıkardım ve aynı anda sol kolumu kötü adamın boynuna sıkıca sardım.

"Kıpırdarsan seni 'öldürürüm!'" diye uyardığımda küçük bir kız gibi cırladı. Sonra burnuma, nefesindeki hoş süt kokusu geldi ve vücudumla kıpırdamayacak şekilde kilitlediğim bedeninin asla karıştırmayacağım hatlarını hissettim.

"Beni öldürme Taita. Benim, Bekatha! Hem ben zaten ölüyorum. Buraya beni kurtarasın diye geldim. Kanamadan öleceğim.

Lütfen ölmeme izin verme."

Onu hemen serbest bırakıp karyolamdan sıçradım. Kandilimin fitilini yeniden tutuşturmak sadece bir dakikamı almıştı. O esnada Bekatha yatağında iki büklüm olmuş, içler acısı halde hıçkırıyor, karnını tutuyordu. "Çok ağrıyor, Taita. Lütfen beni bu sancıdan kurtar."

Onu şefkatle kollarıma aldım. "Neren kanıyor, küçücüğüm?"

"Bacaklarımin arası kanıyor. Ne olur durdur şunu. Ölmek istemiyorum."

İçten içe sızlandım. Demek ki artık bir değil iki kızışmış kısrakla uğraşmak zorundaydım.

Albay Hui çok yakında sadece akşam yemeklerinde, masanın diğer ucundan ona fırlatılan ekmek parçası ve hurmaları savuşturmaktan çok daha başka şeyler için endişelenmeye başlamak zorunda kalabilirdi.

Miyah Keiv'de oyalanırken Zaras'ın yaralarının, İki Nehir Diyarı'na ve Babil şehrine yolculuğumuzun son kısmına başlamasına izin verecek kadar iyileşmesini bekliyordum. Bu kısım, daha uzun ve en çetin ayaktı; bu yüzden Zaras'ın sağlığını herhangi bir tehlikeye atmamaya kararlıydım.

Genç bedenlerin ne kadar büyük bir eziyeti kaldırabildiği ve ne kadar çabuk iyileşebildiği beni çoğu zaman hayrette bırakmıştır. Zaras, daha yalnızca birkaç gün evvel Çakal'ın kılıcı iç organlarına kadar girmiş olmasına ve karnını yarıp sonra tekrar diktiğim gerçeğine rağmen, firavunun hasadı kutlamak için Teb' deki Horus mabedinin önünde her yıl Epiphi ayının ilk haftası düzenlediği atletizm oyunlarına hazırlanmış gibi davranıyordu.

Bu gayretlerden ilki, Tehuti'nin refakatinde uçurumun dibini boyunca sınırlı ve zahmetli bir yürüyüştü. Yaklaşık elli adımda bir durmak zorunda kalıyor ve Tehuti'nin uzattığı yardım eline omuz silkerek inlememeye çalışıyor, karnını tutuyordu.

Tüm uyarılarıma ve itirazlarıma rağmen her gün bu mesafeyi uzatıyor ve hızını artırıyor. Çok geçmeden tepeden tırnağa zırhını kuşanıp omuzlarının üstüne de bir kumtaşı bloku almıştı.

Her gün üstünü çıkarmasını emrediyor, yaralarını kontrol ediyordum. Adeta onlara bakarken bile kapanıp büzülerek soluk yara izlerine dönüşüyor gibiydiler. Fiziki acıyı bastırıp görmezden gelme hususunda çok ender bir yeteneği vardı. Daha az cesaretli birisi haftalarca, hatta daha uzunca bir süre kötürüm ve aciz yatarken o yaralı kaslarını çalışmaya zorluyordu. Her nasılsa bu faaliyetler iyileşme sürecini geciktirmek şöyle dursun hızlandırıyor gibiydi.

Her şeye rağmen Zaras'ın yaraları onu tamamen yararsız biri olmanın eşiğine kadar getirmişti; kat etmesi gereken çok uzun bir yol vardı. Engin becerilerim sadece onun hayatını kurtarabilmeye yetmişti ve küflü mantarlarla tedavi ettiğim diğer hastalarımın anıları hala zihnimde taptazeydi.

Zaras'a karşı içimde gelişen şefkat, muhabbet ve benim tedavi becerilerimin canlı bir kanıtı olması gerçeğini bir kenara bırakıp güçten düşmüş fiziksel durumunu, onu, Giritli Yüce Minos ve kralım Firavun Tamose arasında kurmak için titizlikle planladığım, Mısır'ımızın egemen bir millet olarak varlığını devam ettirebilmesi için hayati ittifak planlarımı Prens Tehuti'yle tamamen mahvetmelerine fırsat vermeden ikisini birbirinden ayırmak için mükemmel bir fırsat olarak görmeye başladım.

Bu yüzden çizgili kayalara ulaşmamızın beşinci gecesini yeni emirlerimi iletme üzere Lort Remrem ve Hui'yi çadırıma çağırttım. Zaras'ın da bu görüşmeye katılmasını emretmişim. Haliyle niyetim onun ve Hui'nin başlıca müzakerelerden herhangi birinde katılımcı olarak değil sadece gözlemci olarak yer almalarıydı.

Dördümüz, bizi bekleyen zorlu kararları vermenin kederini hafifletmek için önümüzdeki masada birer şarap kadehi varken mevcut işimize koyulmak üzere henüz oturmuştuk ki aniden boynumda akşam serinliğinin cereyanını hissettim. Görüşmemizi dinleyen kulak misafirini ansızın yakalayacağım düşüncesiyle hemen başımı çevirdim. Ne var ki donakalmış bakışlarım arasında çadırın girişinden içeri, kendine has parfüm dalgasıyla Prens Tehuti süzülerek girdi.

"Lortlarım, görüşmenize devam edin. Rica ediyorum varlığımı tamamen unutun. Tek bir kelime bile etmeyeceğim. Burada sessizce oturacağım, birazdan burada olduğumu tamamen unutacaksınız."

Tamamen varlığını unutturup göze çarpmamak için Teb'deki çarşıdan yüklüce bir bedele ona aldığım muhteşem, nadir, incecik, altınlarla süslü ipek elbiseyi giyiyordu. O zaman Girit'e varıp ilk

kez Yüce Minos'un huzuruna çıkana dek bu elbiseyi giymeyi kısıtlamamı seve seve kabul etmişti. Belki de anlaşılmamızı unutmuydu.

Ayağına gümüş terlik giymişti. Boynunda Hathor kolyesi ve çoğu safir ve zümrüden göz alıcı renkli taşlarla süslü başka bir gerdanlık vardı. Saçları, mucize gibi parıltıyor, onları sadece muhteşem tebessümü gölgede bırakıyordu.

Daha önce hiç görmediğim kadar güzeldi.

Altınlarla süslü eteklerini savurarak ayaklarının ucuna oturdu, dirseklerini dizlerine koydu, ona verdiğim elmas yüzük ışıpta parıltıdayacak şekilde çenesini avuçları arasına aldı. Sonra yan taraftan Zaras'a gülümseyip masumane görünmeye çalıştı.

Biz, diğer cinsiyetten çok az ölümlüye oldukça müphem olan bu şeyleri kadınlar nasıl olur da bilirdi? Toplantımızdan ona bahsetmemiştim; dahası diğerlerine de sadece üç saat önce haber göndermiş ve görüşmeyi tasarladığım konularla ilgili en ufak bir ipucu vermemiştim. Olan biteni biliyor olması mümkün değildi.

Ama işte buradaydı, gözlerindeki o çok iyi bildiğim kararlı ışıltıyla savaşmaya hazır giyinip gelmişti.

"Lütfen söylemek üzere olduğun neyse devam et, canım Taita. Lafını bölmeyeceğime söz verdim."

"Teşekkür ederim prenses hazretleri." Tereddüt ettim. Bu yüzleşmeden kurtulabileceğim bir çıkar yol var mı, diye düşündüm. Elbette vardı. Ben, firavunun şahin mührünü taşıyan kişiydim. Ben kral adına konuşurdum. Hiç kimse bana meydan okumaya cesaret edemezdi. Yoksa edebilir miydi? Cesaretimi topladım.

"Lordum, beyler, rehberimiz El Namjoo'yla ve Kraliyet Harası baş seyisi Condos'la konuştum. İki de grubumuzun burada, Miyah Keiv' de daha uzun süre vakit geçiremeyecek kadar çok kalabalık olduğu konusunda hemfikir. Üç yüzü aşkın devemiz ve atımız olduğunu size hatırlatırım; buna adamlarımız ve hanedan hanımları dahil değil. Şu anki tüketme hızımızla, mağaranın içindeki su birkaç gün sonra tamamen tükenmiş olacak. Sizlerin de hak vereceği gibi bu felaket olur."

"Elbette! Bundan şüphe yok, yola devam etmemiz gerekiyor." Remrem, hemfikir olduğunu ifade ederken sakalını sıvazladı. Sakalının aslında kırılmış olduğunu biliyordum, ama o gerçek yaşını gizlemek için kınayla parlak zencefil rengine boyatmıştı. Büyük bir lort, zeki ve yiğit bir askerdi. Onu kardeşim gibi severdim ki pek çok bakımdan da zaten öyleydi. Bununla birlikte Remrem'in bir kusuru vardı. Görünüşüyle fazlasıyla dayanılmaz derecede övünürdü.

Desteginden dolayı teşekkür ettiğimi belirtmek için başımı sallayıp konuşmaya devam ettim. "Maalesef o kadar kolay değil lordum. El Namjoo bana, güzergahımızdaki bir sonraki vahanın 'Değerli Taş' anlamına gelen Zeynep diye isimlendirilmiş yer olduğunu söyledi. Bize uzaklığı iki yüz fersahtan fazla. Bu mesafeyi kat etmek on gün sürer. Bu, oraya vardığımızda hayvanlarımızın tükenmiş halde ve susuzluktan heder olacağı anlamına geliyor.

Ne var ki Zeynep küçük bir vaha. Barındırdığı su miktarı, tüm ekibimizin ihtiyaçlarına birkaç günden fazla yetmez." Remrem ya da bir başkasının bu ikileme mantıklı bir çözüm önermesine fırsat vermek için duraksadım. Bu, Prenses Tehuti ortalığı birbirine kattığındaki planımın tüm detaylarını öğrendiği anda böyle yapacağı muhakkaktı, suçun bir kısmını ekipteki diğerlerinin üstüne atmama imkan verecekti. Ağır bir sessizlik oldu, bu yüzden mecburen devam edip sonuçlarıyla tek başıma yüzleşmek zorunda kaldım.

"Tek çözüm yolumuz ekibi bölmek: Adamların ve hayvanların yarısını önden Zeynep'e göndermek.

Diğer yarısı iki hafta daha burada kalıp sonra yola çıkar. Yolculuğumuzun kalanında bu ayrımı sürdürürüz. İki Nehir Diyarı'na ulaştığımızda tekrar birleşiriz. Bu şekilde toplam mevcudiyetimizle herhangi bir vahayı tamamen tüketme tehlikesini hiç yaşamayız."

Hepsi bunu düşünürken kısa süreli bir sessizlik yaşandı.

"Her planın gibi, Taita, bunun da ziyadesiyle fazileti var." Remrem o gür sesiyle nihayet konuşmaya başlamıştı. "Ve eğer seni tanıyorsam sen çoktan kuvvetlerimizi böleceğin birliklere karar vermişsindir." Gülümseyip tasdik ettiğimi belirtmek için hafifçe başımı salladım.

"Siz, lordum Remrem, öncü birliklerin komutasını alırsınız.

Buna adamların ve develerin yansı da dahil. Ayrıca kraliyet hanımefendileri, Prenses Tehuti ve Prensen Bekatha da sizin gözetiminizde olur. Haliyle Giritli kız Loxias da nedimleri olarak onlarla birlikte gidecektir."

"Size minnettarım Lort Taita. Bana olan güveniniz zaten muazzam bir lütuf." Remrem'in, bu güzel ifadeleri bile şatafatlı dillendirmede ayrı bir hüneri vardı.

"İki Derin bir nefes alıp devam ettim.

hafta sonra ben de peşinizden gelirken atlan getiririm. Komutan Zaras ve Albay Hui de ikinci grupta benimle gelir. Hui'nin atlan idare etmesine ihtiyacım var." Başımı çevirip ona baktım, başını salladı. Hui, çok sevdiği hayvanlarından ayrı düşmeye dayanamazdı. Sonra Zaras'a döndüm. "Bu iki hafta, güvenle yolculuk etmen için yaralarının düzelmesine yetecektir."

Planımda öyle çok derin bir deha yoktu. Prensesler Remrem'le önden gidecekti. Ben de Zaras ve Hui'yi yanımda tutmuş olacaktım. Tek bir hamleyle kızları çocuklardan ayırmış, hem Zaras'ın hem de tüm hayvanların iyice sulanmış ve sağlığına kavuşmuş halde Babil'e ulaşmasını ayarlamıştım. En önemlisi prenseslerimin de el değmeden ve kullanılmadan ulaşmasını temin etmiştim.

Tehuti'ye dönüp bakmak istemiyordum. Ona manevra yapabileceği bir alan bırakmadığımı umuyordum, böylelikle kibarca teslim olmak zorunda kalacaktı.

"Hayır." Tehuti'nin sesi yumuşak ama belirgindi. "Bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Lort Taita." Bir kez daha canım Taita değil, Lort Taita olmuşum.

Aşın iyimseler düşündüğümü anlamıştım. Cüppemin yeline uzanıp daima yanımda taşıdığım kraliyet şahin mührünü çıkardım. Toplayabileceğim tüm otoriteye ihtiyacım vardı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm prenses hazretleri. Sizin de bu düzenlemeleri yapmanın gerekliliğini, Lort Remrem'in kolayca yaptığı gibi, anlayacağınıza eminim." Yenimden çıkardığım mührü dikkatim dağılmış şekilde parmaklarımla ovalıyordum.

"Ah, o anlamsız mücevheri bana mı teklif ediyorsun?" Cevabımı beklemeden uzanıp mührü elimden aldı. Öyle şaşırılmıştım ki karşı çıkmadan mührü bırakmak zorunda kaldım.

"Dedikleri doğru mu Lort Taita?"

"Ne diyorlar prenses hazretleri?"

"Söylediklerine göre bu mührü her kim elinde tutarsa firavunun sesi olurmuş."

"Evet prensesim. Bu doğru."

"Bak, şimdi kimin elinde lordum."

Artık çadırdaki diğer üç adam gözlerinin önünde bir irade mücadelesi olduğunun farkına varmış ve hayretlerini başarısızca saklamaya uğraşıyorlardı. Benim bile artık gülünç görünmeye başladığım

muhakkaktı. Çatılan kaşlarının alnımı kırıştırmaya başladığını hissettim; itaatkar bir şekilde Tehuti'yi başımla onaylarken alnımdaki gerginliği düzleştirdim.

"Firavunun asil sesiyle söyleyeceklerinizi duymak için sabırsızlanıyorum." Küçük bir jest yapmıştım, ama pek iyi anlaşılmamıştı. Tehuti'nin yüzündeki tebessüm dağılıp yerini trajik bir çöküşe bırakmıştı; o güzel gözleri yaşla dolmuştu.

"Ah, canım Taita," diye fısıldadı, hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. "Lütfen bana karşı bu kadar zalim olma. Sen tanıdığım tek babasın. Beni ayrı gönderme, sana yalvarıyorum. Ağabeyime ve anneme bana her zaman göz kulak olacağına söz vermiştin. Sen sevip güvendiğim tek adamsın."

Sesi hıçkırıklarla boğazında düğümlendi, mührü bana geri uzattı.

"İşte! Al. Eğer yapman gerekiyorsa beni önden gönder. Bana ne emredersen onu yapacağım."

Pür dikkat haldeki dinleyicilerimiz gülümsemeyi bırakmıştı.

Yüzlerinde dehşet ve korku ifadesi vardı. Hepsi birden suçlayıcı bakışlarını bana çevirmişlerdi. Birdenbire kötü adam olmuştum.

Elbette hiçbiri prensesin kusursuz bir oyuncu olduğundan haberdar değildi. Beni herkese, zorba, hatta büsbütün aşağılık birisi olarak göstermişti. Birden bu mücadelede tüm hevesim kaçtı.

"Bağışla beni Tehuti. Sen ne istediğini söyle, ben de yapayım."

"Sadece Bekatha'yla birlikte seninle kalmak istiyoruz, gerçek babamızla. Hepsi bu." Titrek sesiyle tekrar hıçkırarak ağladı, ama bu lüzumsuzdu. Kazandığını biliyordu. Münakaşaya asıl girme nedenimiz olan adamın adından bir kez bile bahsetmeden amacına ulaşmıştı.

Dört gün sonra serin bir akşamüstü Lort Remrem, ekibin yarısıyla iki yüz fersah kuzeydeki Zeynep vahasına doğru yola çıktı. Tehuti'yi yanına alıp güvenle yola çıktığını görmek için yolculuğunun ilk beş fersahında Remrem'e refakat ettik. Sonra nihayet vedalaşıp ikimiz Miyah Keiv'e dönmek üzere yola çıktık.

Mavi Timsah Tümeni'nden yirmi kişilik koruma ekibimiz, bir tehlike baş gösterdiğinde yardımımıza koşacak kadar yakın, ancak sohbetimize kulak misafiri olamayacakları uzaklıkta arkadan bizi takip ediyorlardı.

Miyah Keiv'den ayrılmadan evvel Prenses Bekatha'yı da bizimle gelmeye davet etmişim; ama beni hayrette bırakarak bu teklifimi, derslerinin bir parçası olarak hazırladığım hiyeroglif tomarını bitirmek istediği bahanesiyle reddetmişti. Şimdi yazmaya karşı bu ani ilgisini kimin ateşlediğini öğrenecektim.

İlk fersah boyunca Tehuti'yle üzengilerimiz neredeyse birbirine degecek şekilde sokulgan bir sessizlikle at sürdük. Sonra birdenbire bana dönüp, "Babamı çok iyi tanırdın, değil mi?" diye sordu. "Bense hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Daha önce ondan hiç bahsetmedin. Lütfen Taita, bana biraz babamdan söz et."

"Mısır'da herkes babanı iyi tanır. O tanrı firavun Mamose'ydi:

adının ve hanedanın sekizincisi. Krallığın direği, adil, yüce, her şeyi gören, merhameti bol..."

"Hayır, değildi," diye düpedüz beni yalanladı. "Lütfen bana yalan söyleme canım Taita." Bu itham, fikri dinginliğimi perişan edip çölün dört bir yanına dağıtmış gibiydi. Eyerin üstünde dönüp akli melekelerimi yeniden toparlamak istercesine Tehuti'ye baktım.

"Anlaşılan bana yanlış anlatmışlar!" diyerek önemsemez bir kahkaha atmayı denedim, ama bana bile yavan gelmişti. "Eğer firavun değilse, o halde, sizin gibi bir kızı olacak kadar talihli bu adamın kim olduğunu lütfen söyler misiniz? Onu gerçekten kıskanırım."

"Gerçek babam Lort Tanus'tu ve onun da babası Pianki, Lort Harrab'dı. Annesi azat edilmiş köle Tehenu'ydu, san saçlarımı ve mavi gözlerimi ondan almışım. Çok güzel olduğu söyleniyor. Babamın da ona çektiği ve onun da çok güzel olduğunu, Mısır'daki en güzel adam olduğunu söylüyorlar."

"Tüm bunları kim ... " Aslında tam, " ... saçmalıkların dik alasını kim söylüyor?" diyecektim ki güç de olsa kendimi toparladım.

"Annem söyledi. Kraliçe Lostris. Şimdi bana annemin yalan söylediğini de."

Şaşkına dönmüştüm, hiç olmadığım kadar paniğe kapılmak üzereydim. Firavunun tahtı ve biricik Mısır'ımın temelleri sarsılıyordu. Gök kubbe üzerime çökmek üzereydi. Bunlar, o ana dek duyduğum en tehlikeli sözlerdi.

"Başka kime anlattın?" diye sordum nihayet nefesim kesilmiş halde.

"Hiç kimseye, sadece sana."

"Başka birine anlattıysan neler olacağını biliyor musun?"

"Canım Taita, ahmak değilim." Eyerin üzerinden uzandı, korkmuş çocuğunu teskin eden bir anne gibi elimi tuttu.

"Bundan ağabeyine hiç bahsetmediğine emin misin?" diye üsteledim. Sesim yükselmiş, kendi kulağıma bile kulak tırmalayıcı geliyordu. "Firavun bunu biliyor mu? Bekatha? Ona anlattın mı?"

"Hayır." Aksine onun sesi sakin, teskin ediciydi. "Bekatha hala küçük sersem bir kız. Ve gerçek firavun olmadığını öğrenmek Mem'i öldürür."

"Annen sana başka ne anlattı?" Elini telaşla salladım, dehşet içindeydim. "Sana her şeyi anlattı mı? Lütfen yanlış anladığımı söyle, lütfen."

"Beni çok iyi anladın. Annem bana, üçümüzün de Firavun Mamose'nin değil, Lort Tanus'un çocuğu olduğumuzu söyledi.

Biz üç küçük piçmişiz."

"Tüm bunları bana neden şimdi anlatıyorsun Tehuti?"

"Çünkü çok yakında annemin yaşadığıyla çok benzer bir durum içinde olacağım. Onu kurtarmıştın ... " diye başladı, başımı hemen reddedercesine iki yana salladım.

"Bana başını sallama Lort Taita!" Gülüyordu. Aslında yüzümün haline gülüyordu. "Annemi kurtarmıştın ve şimdi benim için de aynısını yapmalısın."

Bu fazlasıyla doğrudu. Kraliçe Lostris, hayatımdaki tek gerçek aşktı, ancak şimdi o yoktu ve Tehuti onun yerini almıştı.

Ondan hiçbir şeyi esirgeyemezdim, ama en azından kendi kurallarımı ve şartlarımı belirtebilirdim. Kuşkusuz vaktinde annesinin yaptığı gibi söyleyeceklerimi neredeyse tamamen göz ardı edecekti, ama hiç değilse çabalamış olacaktım.

"Benden tam olarak ne talep ettiğini söyle Tehuti."

"Annem bir kralla evliydi, ama eşi kendi tercihiydi. Onun çocuklarını doğurdu, kralın değil. Bunu kendi başına yapmış olamaz. Tüm bunları başarmasında ona yardım ettin. Olan buydu, değil mi?"

"Evet, buydu," diye itiraf ettim. Görünüşe göre bana açılan tek yol vardı.

"Hayatımın çoğunu ağabeyimin haremde yaşayarak geçirdim," diye sözlerini sürdürdü. "Kardeşimin iki yüz karısı var, ama içlerinden sadece birini seviyor. Masara hepsinden önce geliyor. Ağabeyime üç evlat verdi. Eğer Masara'nın sahip olduğuna sahip olabileceksem buna razı olurum. Ama diğer eşlerinin sefaletini seyrettim. Kardeşim çoğunun, karısı oldukları onca zaman boyunca bir ya da iki defadan fazla yanına uğramıyor. Peki, ne yaptıklarını biliyor musun Taita?" diye sordu, sesinde bariz bir kınama havası vardı. Başımı iki yana salladım, devam etti. "Kendileriyle ya da haremdeki diğer kadınlarla oynuyorlar, bir erkekle değil ... İstedikleri ve sevdikleri erkekle değil. Fildişinden veya gümüşten kendilerine oyuncak penisler yapmışlar. O korkunç şeyleri kendi içlerine veya birbirlerine sokuyorlar." Birden durup ürperdi. "Öyle üzücü ki. Onlar gibi olmak istemiyorum."

Yüzü değişti, kederle karışık kasvetle kaplandı. Gözünün içindeki köşelerde aniden beliren gözyaşlarını görebiliyordum.

Artık rol yapmıyordu.

"Beni tuhaf, yabancı bir diyara götüreceğini biliyorum. Orada beni buruş buruş olmuş, ak saçlı yaşlı bir adama vereceksin; soğuk elli, iğrenç kokan nefesi vücudumun en ücra zerresini bile hasta eden birine. Bana çirkin şeyler yapacak birine ... " Hıçkırıklara boğulmuştu. "Bu olmadan önce sadece bir kez anneme verdiğin şeye sahip olmak istiyorum. Beni güldüren ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan bir erkeğe sahip olmak istiyorum. Beni gerçekten seven ve gerçekten sevdiğim bir adam istiyorum."

"Zaras'ı istiyorsun," dedim sakince. Çenesini kaldırdığında ona baktığımı gördü. Gözleri yaşlıydı.

"Evet, Zaras'ı istiyorum. Yalnızca bir kez aşık olmak ve o kıymetli şeyi yüreğimde saklamak

istiyorum. Zaras'ın kocam olmasını ve içimin ta derinlerinde onun olmayı istiyorum. Eğer bunu, sadece birazcık bir zaman için olsa bile bana sağlarsan, o zaman memnuniyetle gider ve firavun için, Mısır için ve canım Taita, senin için görevimi yaparım."

"Bana söz verebilecek misin Tehuti? Bunu başka hiç kimseye, kendi çocuklarına bile anlatmayacağına söz verir misin?"

"Annem ... " diye başlamıştı ki itirazını yarıda kestim.

"Annenin özel şartları vardı. Senin durumunda aynısı olmayacaktır. Bana tüm kalbinle söz vermelisin."

"Tüm kalbimle söz veriyorum," dedi. Ondan kuşku duyamazdım.

"Zaras'ın çocuklarını asla taşıyamayacağını anlaman gerek, asla."

"Böyle olmamasını isterdim Taita. Tamamen bana ait küçük bir Zaras'a sahip olmayı yürekten isterdim. Ama senin dediğin şekilde olması gerektiğini biliyorum."

"Her ay kadınlığının kızıl çiçeği çiçek vereceği zaman içmen için sana bir yudum karışım vereceğim. Rahmindeki bebek kan akıntısıyla dışarı atılacak."

"Bunu tasavvur ettikçe gözyaşı dökeceğim."

"Yüce Minos'un karısı olduğunda Zaras'tan sonsuza dek vazgeçeceksin. Girit' teki kral haremine tahammül edeceksin, Zaras da Mısır'a dönecek. Onu bir daha asla görmeyeceksin. Bunu anlıyor musun Tehuti?" Başını sallayarak tasdik etti.

"Konuş!" diye emrettim. "Anladığımı söyle."

"Anlıyorum." Sesini anlaşılır biçimde yükseltmişti.

"Minos'la düğün gecenizde senin için kanla dolu bir kuzu mesanesi hazırlayacağım. Seni yatağına aldığı anda mesane patlayacak. Bu onu, bekaretin ve iffetin konusunda ikna edecektir."

"Anladım," diye fısıldadı.

"Kimseye anlatmayacaksın," diye yineledim. "Bekatha'ya bile, özellikle de Bekatha'ya." Küçük kardeşi müzmin bir boşboğazdı ve sır tutamamasıyla ünlüydü.

"Kimseye anlatmayacağım," diye onayladı. "Küçük kız kardeşime bile."

"Nasıl bir tehlike içinde olacağımı anlıyor musun Tehuti? Yaşamana ve ölmene karar vermek Minos'un kudretinde olacak. Bir kralı kandırmak deli cesareti işi. Asla ifşa olmamak için azami dikkat göstermelisin."

"Anlıyorum. Senin de benimle aynı riske girdiğinin farkındayım. Bu yüzden seni daha çok seviyorum."

Kuşkusuz bu delilikti, ama hayatım boyunca delicesine o kadar çok şey yapmıştım Tek avuntum, hazırlıklarımı tamamlamak için minicik de olsa hala bir hareket alanımın olmasıydı.

Zaras'ın yaralan onun adına bir engeldi. Henüz, delişmen bir sevdaya atılacak durumda değildi. Fakat hızla iyileşiyordu .

İki gün sonra Zaras yanıma gelip konuşmak için izin istedi.

"Ne zamandan beri konuşmak için benim iznimi ister oldun?"

Müsaaden olmaması seni daha önce hiç alıkoymamıştı."

Utanmış gibiydi.

"Prenses Tehuti benden kendisine silahların tutuş biçimini ve kılıç kullanmayı öğretmemi istedi. Ona bunu yapabilmek için sizin müsaadenizi almam gerektiğini söyledim."

"Bu muhtemelen pek akıllıca olmamış Zaras. Prenses hazretleri ne isterse prenses hazretleri genelde onu elde eder."

"Saygısızlık yapmak istememiştim," diye telaşla açıklama ihtiyacı hissetti. Sıkıntılı haline güldüm.

"Prenses mükemmel bir okçudur," dedim. "Çok seridir. Gözleri çok keskindir ve kolları oldukça kuvvetlidir. Bu yüzden iyi bir kılıç erbabı olacağına şüphe yok. Gelecekte faydasını görebileceği bir beceri. Kim bilir? Belki günün birinde hayatını bile kurtarmaya yarayabilir." Neden böyle bir şey dediğimden emin değildim.

Olaylar, bunun hayatımdaki en büyük azımsamalardan biri olduğunu ortaya koyacaktı. "Prensesin senden talep ettiğini yapma konusunda bir itirazın var mı Zaras?"

"İtiraz ne haddime lordum," diye beni hemen temin etti. "Aksine bunu muazzam bir onur ve imtiyaz olarak görüyorum."

"O halde işine bak. Prenses neler yapabileceğini görmek için bilhassa ilgileneceğim." Aklımdan bundan, ifademın gerçeğin ta kendisi olmadığından fazlası geçmiyordu. Aklımdan geçen azıcık daha başkaydı. Gelecek haftalarda Zaras ve Tehuti için fazlasıyla ıstırap duyacaktım.

Zaras her geçen gün kuvvetleniyordu. Adamlarına karşı sertse kendine karşı düpedüz acımasızdı.

Her gün doğumundan öğlene kadar adamlarının başına geçip en zorlu arazilerde koşu yarışı yapıyordu. Ben de onlarla birlikte koşuyordum. Zatıma olağanüstü bir kuvvet ve dayanma gücü bahşedilmişti ve yarı yaşımıdaki, hatta daha genç adamlarla aşık atabiliyordum.

Başlarda Zaras'ın ne kadar acı çektiğini görebiliyordum; acısını ben hariç diğer herkesten nasıl gizlediğini görünce etkilenmişim. Ancak günler geçtikçe bana yetişiyor, taburun yürüyüş marşıyla adamlarını koşturuyor ve şakalarına, nüktelerime gülüyordu.

Gayretini ve sürekli kendini geliştirme çabasını takdir ediyordum. Öte yandan her şeyin bir sınırı vardı. Sıradan insanlar için kabul edilebilir olan davranışlar, toplumun üst katmanlarının vakarına her zaman uygun olmazdı.

Ertesi sabah Zaras bana danışmadan her adama, kendi vücut ağırlığının dörtte birine denk kum torbalarıyla koşma mecburiyeti getirince uzun zamandır daha önemli vazifelerimi ihmal ettiğimin farkına vardım. Akılsızca çöle doğru saldırıp bir grup genç serseriyle yarışmak yerine prenseslerime matematik ve astroloji ilmini öğretmem gerekiyordu; ayrıca tanrıların şeceresi hakkındaki ilmi çalışmamın son bölümlerini yazmak zorundaydım. Bildiğim bir şey varsa o da aklın daima kastan önce gelmesi gerektiği idi.

Lort Remrem ve ekibinin bizden önce Zeynep vahasına ulaşmalarına fırsat vermek adına Miyah Keiv'de oyalanırken okumak ve Babil'e varışımızı önceden planlamak için zaman bulmuştum. Zaman hızlı olmasa da hoşça geçiyordu.

Grubumuzdaki diğerleri için çok daha hararetli ve dikkate şayan başka olaylar yaşanmıştı. Bunların arasında en başta geleni Bekatha ve Albay Hui arasındaki arkadaşlığın bozulmasıydı.

Bekatha'nın ısrarıyla Hui ona her akşam binicilik dersi veriyordu. Albayın eğitiminde Bekatha hızla gözü pek bir at binicisi haline geliyordu. Prenses daima korkusuz biri olmuştu; eyerdeki dengesi ve oturuşu, Hui'nin çoğu askerini geride bırakmıştı. Bu iyi adamlar yaradılıştan her zaman savaş arabası binicisiydiler ve çoğu atın üstünde olmaktan ziyade _arkasında olmayı yeğlerlerdi.

öte yandan Bekatha, ona öğrettiğim gibi Bekatha dik ve gösterişli sürmeye bayılıyordu. Her zaman bineğine yapabildiklerinin en fazlasını yaptırabilme becerisine sahipti. Hünerlerinin havasını atmaya bayılıyor ve izleyen biri olduğunda elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Bir akşam, Hui ona küre oyununu öğretiyordu. Küre, dokunmuş ham deri şeritlerinden oluşan büyük, ağırca bir toptu. Her biri dört atlıdan oluşan karşılıklı iki takımla oynanıyordu; amaç kürenin, işaretli alanın ucundaki dikey iki kazığın arasına taşınması ve bu esnada rakip takımın bunun olmasını önlemeye uğraşmasıydı. Genelde büyük kalabalıklarca izlenip alkışlanan kaba ve sert bir müsabakaydı.

O akşam Hui, Bekatha'ya antrenman yaptırıyor, atının önünde kumlu zeminde zıplayıp yuvarlanan küreyi almak için eyerden uzanmaya çalışıyordu. Her zamanki gibi oyunu izlemek için sahanın kenarına dizilmiş, görevini tamamlamış yaklaşık elli asker ve diğer aylaklardan oluşan bir izleyici kitlesi vardı.

Bekatha, sahanın diğer tarafından dörtlü geldi. İki eliyle de dizginleri bırakmış, bineğini dizleriyle idare ediyordu.

Hui yan tarafta durmuş, küre elinde, prensesi bekliyordu.

Bekatha yanaştığında küreyi onun önüne doğru fırlatı. Bekatha, topu kapmak için eyerden uzandı; tüm ağırlığı yan tarafındaki üzengideydi. Muttali ve tenkitçi muhakememe göre en zarif ve atletik performanslı. Kalabalık, cesaret vermek için haykırdı; ben de onlara katıldım.

Bekatha, kocaman hayvanın sırtında adeta ufacık bir cin gibi görünüyordu, ama yine de yuvarlanan kürenin dört deri tutamacından birini kapacak kadar uzağa ulaşmayı başarmıştı. Muzaffer bir edayla ödülünü havaya kaldırmaya başladı.

O anda üzengisinin derisi koptu; Bekatha, dehşete düşmüş bakışlarım arasında eyerden fırladı. Yere düşmeden yerimden fırladım. Öleceğinden ya da en azından ciddi şekilde yaralanacağından hiç şüphem yoktu. Hui, daha süratliydi ve ona benden daha yakındı.

Bekatha'nın sıçrayıp ayağa kalktığını görünce derin bir oh çekmiştim. Doğrulmuş, öfke ve aşağılanma duygusuyla tir tir titriyordu. Taze at dışkısı yığınının üzerine düşmüştü. Bu düşüşünü yavaşlatmış ve muhtemelen hayatını kurtarmıştı; ne var ki bu prensesin görünüşüne olumlu etkisi olmadığı gibi kazandığı itibarına da hiçbir fayda sağlamamıştı.

Kıpkırmızı buklelerine baştan aşağı, gevşek yeşil dışkı bulaşmıştı. Hui, Bekatha'ya ulaştığında öylece bakakaldı. Bir sonraki yapması gereken şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını anlayabiliyordum. Yanına varıp Bekatha'nın gönlünü alıp krizi çözmeme fırsat olmadan Hui, onun daha da sinirlenmesine neden olacak tek şeyi yaptı. Kahkahayı patlattı.

Bekatha, kendisi için tabii olan tek şekilde karşılık verdi. Hemen o meşhur öfkesinin dizginlerini bıraktı. Hala sağ elinde küreyi tutmaktaydı. Elindekini albayın kafasına fırlattı. Hui, kendisine saldırılacağını beklemiyordu ve hazırlıksız yakalanmıştı. Aralarındaki mesafe yok denecek kadar azdı. Küre ağırdı ve güneşte kurutulmuş deri kemik gibi sertti. Hui'nin çıkıntılı burnuna isabet etmesiyle kanın püskürmesi bir oldu. Bu bile Bekatha'nın yaralı gururunu düzeltmeye yetmemişti.

Eğilip tek bir hızlı hareketle üzerinde durduğu at dışkısı yığınının koca bir avuç dolusu aldı; sonra doğruca Hui'nin üzerine atılıp iki avucunu birden adamın kırık burnuna yapıştırdı.

"Komik olduğumu düşünüyorsan şimdi bir de kendi haline bak Albay Hui," dedi buz gibi bir öfkeyle. Sonra dönüp hızla sahadan kraliyet çadırlarına doğru ilerlemeye başladı. İzleyiciler arasından hiç kimde hatta ben bile gülmeye cesaret edememiştik.

Hui, bir daha asla kraliyet sofrasında akşam yemeğine davet edilmedi. Bir daha asla yiyecek maddesi bombardımanına tutulma ya da kraliyet ailesi bireylerine at binme dersi verme imtiyazının keyfini süremedi.

Birkaç gün sonra Bekatha ve Loxias arasında geçen muhabbete kulak misafiri oldum. Minos dilindeydi; kraliyet çadırlarında, kızlara sınıf olarak ayırdığım çadırdıydılar. Dışarıda dikilmiş, çadırın arkasından, kamp alanımızın yukarısındaki rengarenk uçurum manzarasına hayranlıkla bakıyordum. Elbette öğrencilerimin konuşmalarına kasten kulak kabartmazdım; ama bazen çadıra girmeden önce bu istisnai noktada kısa bir süre duraksadığımda, aralarında geçen ilginç sohbetleri kazara duyduğum oluyordu.

"Albay Hui'yi hala affetmedin mi?" diye Loxias'ın sorduğunu işittim; Bekatha hararetle cevapladı.

"Onu asla affetmeyeceğim. Sersem barbarın teki. Girit kraliçesi olduğum zaman büyük ihtimalle boynunu vurduracağım."

"Bu çok eğlenceli olur herhalde. İzlemeye beni de davet edecek misin?"

"Şaka yapmıyorum Loxias. Gayet ciddiylim."

"Ama bana ve Tehuti'ye, dünyada senin için tek erkeğin o olduğunu söylemiştin?"

"Fikrimi değiştirdim." Bekatha'nın sesi mağrurdu. "Hem, en az kendisi kadar çirkin kırk karısı olan, görgüsüz çirkin bir ihtiyarı neden isteyeyim ki?"

"O kadar da yaşlı değil Bekatha; aksine yakışıklı da. Teb'de sadece beş karısı olduğu ve bazılarının oldukça sevimli olduklarını gayet iyi biliyorum."

"Antikanın teki," diye sertçe karşılık verdi Bekatha. "Muhtemelen Taita'dan bile daha yaşlıdır, hem o kırık burnuyla ve yüzünün her yanına bulaşmış at bokuyla bana o kadar da yakışıklı gelmedi. Beş karısı hayrını görsün. Onunla bir daha asla işim olmaz."

Bekatha'yı, kaba saba kelime seçiminden ve yaşımlla ilgili aşağılayıcı ifadelerinden ötürü hoş gördüm. Hiç değilse acil sorunlarımdan biri benim adıma hallolmuştu. Artık ablasının yanında bir de Bekatha'nın bekareti için nöbet tutmama gerek kalmamıştı.

Tam vaktinde yetişen öksürük nöbetimi zapt etmeyi bırakınca çadırın içindeki sesler birden duruldu. Eğilerek içeri girdiğimde iki genç hanımefendinin başları, önlerindeki yazı sehpalarındaydı. Birkaç yıl evvel bizzat yazdığım Mısır tarihine ait başucu eseri tomarını kopya edip Girit diline tercüme etme vazifesine takdire şayan şekilde dalmışlardı. Yanında durduğumda Bekatha ancak başını kaldırıp bana bakmıştı.

"Gayretiniz ve hierogliflerinizdeki mükemmellik beni ziyadesiyle etkiledi prenses hazretleri.

Fakat kardeşiniz neden sizinle değil?"

"Ah, o dışarıda çok meşgul." Fırçasıyla dışarıyı gösterdi.

"Bize daha sonra katılacağını söylemişti." Sonra tüm dikkatini tekrar üzerinde çalıştığı tomara çevirdi.

Kamp alanımızın kenarındaki geçici talim alanından gelen muhafızların şarkı söylediklerini duymuştum; ama bu o kadar olağan bir durumdu ki ilgilenme gereği duymamıştım. Artık Bekatha merakımı uyandırdığından çadırdan ayrıлып neler olup bittiğini görmeye gittim. Talim alanının çevresine seyisler, soytarılar, hizmetçiler, köleler ve muharip sınıfından olmayan diğerleri üşüşmüştü. Öyle dalmışlardı ki aralarından geçebilmem için asamla onları dürtmek zorunda kalmıştım. Talim alanının kenarına ulaştım, Tehuti'yi bulmak için etrafıma bakındım; ama onu ilkin ayırt edemedim.

Zaras, sıra halinde dizilmiş adamlarına yüzü dönük halde duruyordu. Hepsi yarım zırh giyinmişti. Fakat miğferlerinin siperlikleri, yüzlerini gösterecek şekilde kalkıktı. Kılıçlarını selam duruşunda çekmişler, kılıçların ağızları dudaklarına değmiş vaziyette esas duruşta bekliyordular.

"Silahlı hareketler!" diye haykırarak emir verdi Zaras. "Öne doğru on iki vuruş ve hamle. Bir ... "

"Bir!" diye tekrarladı adamları ve kusursuz bir uyumla sol alta doğru hamle yapıp tekrar eski vaziyetlerini aldılar. Kılıçları, ikinci güneşinde altın gibi ışıldıyordu.

O anda aniden gözüme tesadüfen, ön sıranın ortasındaki daha ufakça biri takıldı. Bir an gördüğüm şey konusunda şüpheye kapıldım. Sonra yanılmadığımı ve onun gerçekten de Tehuti olduğunu anladım. Üzerine tam uymuş bir asker üniforması giyinmişti. Hiç olmazsa bunu bir gecede dikebilen Nübyeli üç hizmetçisi usta birer terziydiler. Alay demircilerinden biri, yarım zırhı, prensesin narin bedenine uyacak şekilde değiştirmiş olmalıydı.

Yine cüssesinin iki katı kadar bir adam için dövülmüş ağır bir kılıç sallıyordu.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Saçları, tuniği gibi terden sıırılsıklamdı. İrkilmiştim. Kocasının tarlasında tırpanla mısır biçip veya çapalayıp gününü geçirmiş köylü kızlarını andırıyordu. Çevresi, kaba saba askerlerle sarılıydı ve görünüşünden hiç utanç hissetmiyor ya da asil sınıfına ve itibarına saygı duymuyormuş gibi davranıyordu.

Elbette Zaras'tan kılıç dersleri almasına hak vermiştim. Hatta bu konuda onu cesaretlendirdiğimi de itiraf etmeliyim. Fakat bu derslerin mahrem bir yerde, sıradan güruhun gözlerinden uzakta gerçekleşeceği kabulüyle tahammül etmiştim.

İyi tanrılar seve seve şahadet eder ki züppe biri değilim; ama kraliyet ailesinin de bir sınırı olmalıydı.

İçimde beliren ilk dürtü, talim alanına koşup Tehuti'yi ensesinden yakalamak ve peşimden sürükleyerek kraliyet çadırlarının olduğu mahrem bölgeye götürüp en sert şekilde gelecekte halkın dikkatli bakışları altında olduğunda daha münasip giyinip kuşanması ve davranışlarının daha yaraşır olmasında direktmekti.

Ancak sonra akliselimim galip geldi. Tüm alayın gözü önünde bana meydan okumakta, bana karşı duyulan saygı ve hayranlığı yerle yeksan etmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordum. Ben bu düşüncelerle duraksadığım sırada fırsatı kaçırmıştım.

Silahlı hareketler sırasında öyle maharetle ve zarafetle süzülüyordu ki çevresindeki sert askerler, kütük kesen çiftçilere benziyordu. Ne tek bir adımı kaçırmıyordu ne de ritmi. Kılıcı zarifçe bir elinden

diğerine alıyor, sağ eliyle olduğu kadar soluyla da seri ve isabetli hamleler yapıyordu. Yüzünde adeta konsantrasyon ve azim maskesi var gibiydi. Performansı üstün beceri ve muazzam estetiğin birleşimiydi sanki; ayrıca ağır kılıcı savuran narin kollarındaki dengede hiç kusur yoktu. Talim sırasında savurduğu kılıçtan ıslık ve ölümcül tehdit ezgisi çıkıyordu. Sonunda durduğunda fildişi heykel gibi hareketsiz kalıyor, tamamen açılan kollarıyla sanki ağır metal değilmiş de kumaştan yapılmış gibi kılıcı tutuşu arasındaki muazzam dengeyi hiç yitirmiyordu.

"Rahat!" diye komut verdi Zaras. Seyircilerden alkış tufanı kopmuş, el çırpıp ayaklarını yere vuruyorlardı. Sonra tek bir ağızdan prensesin adını, üç belirgin hece halinde uzatarak haykırmaya başladılar:

"Tehuutii!" Tezahüratı hemen diğerleri de benimsemişti:

"Tehuuti!"

Yağcılıkları bulaşıcı gibiydi. Hamisi olduğum küçük kıza karşı kıvanç ve sevgiyle dolmuştum.

"Tehuuti." Tezahürat yapanlara katıldığımında itibarımı unutmuştum.

Sonunda kuzeyden gelen deve binicisi Miyah Keiv'e ulaşmıştı. Lort Remrem' den bana, öncü ekibinin Zeynep vahasından yola çıkmak üzere olduğunu ve orada iki hafta boyunca güçlerini yeniden topladıkları bilgisini veren mesajı taşıyordu.

Remrem, her şeyin yolunda olduğunu da belirtmişti. Hiç adam kaybetmemiş, sadece bir deve zayıf vermişti. O da başka bir boğayla kavga ederken bacağını kırmıştı. Bu yüzden hayvanı boğazlamak zorunda kalmış, etini adamlarının istihkakına ilave etmişti. Olabildiğince çabuk Zeynep'e gelmemi ısrarla tavsiye ediyor, vahayı ıssız ve yeraltı kaynaklarıyla yüzey suyunun tamamen dolmuş halde bulacağımı belirtiyordu.

Hemen Zaras'a emir vermiştim; ancak kampın dağıtılması ve hayvanlara yüklenilmesi iki gün daha sürdü. Bu süre zarfında Zaras'ı huzuruma çağırıp yaralarının iyileşme durumunu kontrol edebilmem için üzerindeki çıkarmasını söyledim. Fiziksel durumu muhteşemdi. Ameliyat yaraları güçlükle ayırt ediliyor, özellikle Üzerlerini fazlasıyla kapatan siyah vücut kılları hesaba katıldığında görülmüyordu. Bağırsaklarının, maruz kaldığı içerdeki yırtılmalara rağmen işlevlerini eskisi gibi yerine getirdiklerini katıyetle söyledi; ben de bu iddiasını ispatlamasını gerekli görmemişim. Daha o sabah Zaras'ı, omzunun üstünde koca bir kum çuvalı ve tepeden tırnağa zırh kuşanmış halde on fersahlık koşu yarışından dönerken görmüştüm.

Grubumuz, ikindi vakti, güneş hasmane sıcaklığını kaybedince Miyah Keiv'den yola çıktık. Gece boyu, yükselen ayın yolumuzu aydınlatmasıyla ilerlemeye devam ettik. Yeni günün sıcak güneşi tepeye vardığında, ardımızda yaklaşık yirmi fersah bırakmıştık, tekrar kamp kurduk. Keyfim gayet yerindeydi. İstirahate çekilmeden, her şeyin muntazam olduğundan emin olmak için yeni kampımızı dolaştım. Ağzımdan çıkan birkaç nazik sözcüğün, maiyetimizin en düşük tabakasındaki üyeleri tarafından bile değerinin bilinmesi beni her zaman şaşırtmıştır. İnsan çoğu zaman, kendisinden daha az kabiliyetli diğer insanlar tarafından büyük saygı görmenin nasıl bir şey olduğunu unutabiliyordu.

Ne var ki bu defa, kraliyet çadırlarına döndüğümde karşımda bulduğum hengame, tüm itidalimi paramparça etmişti. İşin doğrusu, hayli uzaktayken bile telaşenin farkına varmıştım. Ağlama sesleri, çaresizlik feryatları, acı itiraz çığlıkları çölün her yanından kolaylıkla duyulabiliyordu. Bir trajedi ya da ölümün bizi bulduğunu düşünerek koşmaya başladım.

Çadırların arasına girdiğimde, kraliyet hizmetkarları ve uşaklarını dehşet içinde adeta akıllarını kaybetmiş halde buldum. Telaşlı sorularıma cevap vermekten acizlerdi. Aptallıkları sabrımı o kadar taşırdı ki Nübyeli hizmetçilerden birini yakalayıp aklının başına gelmesi için omzundan tutup silkeledim. Bunun çok da akıllıca olmadığını anlamıştım. Çevremi saran basit hengame yerini tam bir kızılca kıyamete bırakmıştı.

Telaşla küçük kızı bırakıp onu cezalandırmayacağıma söz verdikten sonra Tehuti'ye ait merkezi çadıra yöneldim. İçeri girdiğimde prensesime ulaşmak için feryat figan edip dövünen kadın izdihamını yara yara ilerlemek zorunda kalmıştım. Tehuti, karyolasında uzanmaktaydı. Başını kollarının arasına gömmüş, yüzüstü yatıyordu. Tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Sesimi duyar duymaz karyolasından sıçrayıp boynuma sarıldı.

"Ne oldu küçücüğüm? Biri mi öldü? Sana musallat olan bu korkunç felaket ne?"

"Yüzüğüm! Yüzüğümü kaybettim ... ve birinin çaldığına eminim."

"Ne yüzüğü?" Bir anlığına kafam karışmıştı.

Tüm parmakları dimdik açılmış halde sol elini kaldırdı. "Yüzüğüm yok. Bana verdiğin yüzük;

Dimyat Kalesi'nden bana getirdiğin sihirli elmas yüzük."

"Sakinleş. Buluruz." Felaketin böylesi hafif olmasına rahatlamıştım.

"Ama ya bulamazsan? Tüm dünyada en çok sevdiğim şey o.

Eğer kaybolursa kendimi öldürürüm."

"Önce tüm bu kadınları dışarı çıkart, sonra bu konu hakkında seninle sakın sakın, makul biçimde konuşabiliriz."

Asamı ve ikna edici üslubumu kullanarak gevezelik eden kadınları çadırdan çıkarttım. Sonra dönüp karyolaya, Tehuti'nin yanına oturdum ve elini tuttum.

"Şimdi söyle bana, yüzüğü en son ne zaman ve nerede görmüştün?" diye onu yanıma çağırdım. Prens soruma kafa yorarken yüzüne bakıyordum ki tüm o hıçkırıklara, ağıtlara ve intihar tehditlerine rağmen o güzel gözlerinde gözyaşından eser yoktu.

Aslında, artık yalnız olduğumuzdan oldukça rahat, hatta keyifli görünüyordu. Zihnimde aniden şüpheler belirdi.

"Ah, evet! Buldum!" Teatral bir ferahlamayla yüzü aydınlandı. "Şimdi hatırladım. Onu büyük olasılıkla nerede kaybettiğimi biliyorum. Dün öğleden sonra Miyah Keiv' den ayrılmadan hemen önce Loxias ve Bekatha'yla üçümüz son bir kez daha yüzmek için mağaraya girmiştik. Suyu girmeden önce yüzüğü parmağımdan çıkardığımı ve her zaman yaptığım gibi kaybetmemek için kayadaki aynı çatlağın içine koyduğumu hatırlıyorum. Orada bırakmış olmalıyım."

"Emin misin? Başka bir yerde düşürmüş olamaz mısınız?" Yalanlarına ve kurgularına ayak uydurup ciddi şekilde sormuştum.

"Evet, eminim. Başka bir yerde düşürmüş olmam imkansız,"

diye neredeyse aynı ciddiyetle cevap verdi.

"Pekala, bu işimizi kolaylaştırıyor." Ona bakıp gülümsedim.

"Endişelerin sona erdi Tehuti. Yüzüğü bulması için Albay Hui'yi Miyah Keiv'e geri yollayacağım. En hızlı atıyla yarın sabah olmadan gidip dönmüş olur."

"Ama ... " Afallamıştı. Endişeyle ellerini büküp çeviriyordu.

"Hayır ... Hui'yi göndermeni istemiyorum."

"Neden göndermeyeyim k?" diye sordum masumane bir şekilde. "Hui çok iyi biridir."

"Bence ... " Durakladı, ikna edici bir sebep bulmaya uğraşıyordu. Yeni yalanını ortaya koyması için ona biraz süre verdim.

"Yüzüğü tam olarak nerede bıraktığımı Hui'ye tarif etmek çok zor olur. Hui, yabancı. Kıpticesi çok iyi değil."

Gözümü ayırmadan ona bakıyordum; ama bakışlarını kaçırıyordu. "Aksanı yabancı olabilir, ama Kıpticesi koca alaya komuta etmeye yetecek kadar iyi." Bahanesini çürütmüştüm, fakat cesaretle kendini topladı.

"Hui'ye güvenmiyorum. Zavallı küçük Bekatha'mızı nasıl aşağıladığını biliyorsun. Büyük ihtimalle yüzüğü çalar. Ben olsam o adamın yanında bir şeyimi bırakmazdım."

"Bu durumda belki de yüzüğü bulmak için mağaraya senin gitmen daha iyi olur."

"Bak, ben bunu düşünmemiştim!" dedi heyecanla. Başından beri arzuladığı sonuca beni

yönlendirmişti. "Ama haklısın Taita.

Kendim gitmek zorundayım."

"Fakat tek başına gidemezsin. Seninle birlikte birini göndermeliyim. Hui olmaz elbette zira yabancılara güvenmiyorsun."

Düşünürmüş gibi yaptım. "Lort Remrem'i gönderirdim ama maalesef burada değil. Başka zaman olsa seninle ben gelirdim, ancak sırtım çok ağrıyor, dinlenmem gerek." İki elimi sırtıma koyup hafif bir sancı iniltisi çıkardım.

"Zavallı Taita! Kendini daha çok incitmene neden olabilecek bir şey yapmana gönlüm elvermez." Merakla yüzüme bakıyordu.

"Buldum!" dedim. "Komutan Zaras'ı seninle göndereceğim."

Gözlerini devirdi. Onunla dalga geçtiğimi anlamıştı ve yüzü kızaracak kadar edep sahibiydi. Başını kaldırıp tekrar bana baktı, yüzümdeki ifadenin babacan olduğunu görünce rol kesmeyi bırakıp sevgiyle kıkırdamaya başladı. Sonra boynuma atılıp beni öyle sıkıca kucakladı ki canım acımıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten, ama gerçekten."

Ben de ona sarıldım. "O haşan yaşlı yüzüğü bana bırakman daha ihtiyatlı olur, bu defa gerçekten parmağından düşüp yiter diye."

Yeninin içine uzandı. Elini çıkardığında avucu kapalıydı. Yüzümün hemen önüne kadar getirdi, ama oyun oynarcasına vermedi.

"Sana sahip olduğum her şeyde güvenirim, bu hariç."

Avucunu açtı; meşhur elmas yüzük avucunun içindeydi.

"Geri döndüğümde parmağımda olacak ve onu bir daha asla çıkarmayacağım. Daima Zaras'a olan aşkımin bir sembolü olarak kalacak. Vazifem beni, Zaras'ı ebediyen terk etmeye mecbur bıraksa bile, bu yüzük hep benimle kalıp bana Zaras'ı hatırlatacak."

Bir saat içinde Zaras'la yola çıktılar. Bineklerini güneye doğru öyle hızlı koşturuyorlardı ki en ötedeki kumulun arkasında gözden kaybolduklarında korumaları yarım fersah arkalarında kalmıştı.

Vazifem konusunda bu bariz ihmalim nedeniyle bir parça suçluluk duyuyordum. Buna karşın, canım kadar sevdiğim iki gence bu kısacık mutluluk kaçamağını sunabilmiş olmanın verdiği haz, suçluluğumu bastırıyordu .

İkisinin Miyah Keiv'den çabucak gelip kervana katılmasını beklemiyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadılar. Zeynep vahasında aşağı yukarı bir hafta bekledikten sonra ikili nihayet tekrar ortaya çıktı.

Komuta çadırımın dışında atlarından inerken Tehuti, Zaras'a dönüp fısıldayarak, "Burada bekle, onunla yalnız konuşmalıyım," dedi.

Parlak güneş ışığı altındaydılar ve çadırın gölgesinde onları izlediğimi görmemişlerdi. Tehuti'nin dudaklarını, haberi olmadan, okuyabiliyordum.

Koşarak çadırımın girişine geldi. Onu karşılamak için ilerlerken hafif bir sevinç çığılığı atarak açık kollarıma doğru koştu. Birbirimize sarılmışken fark ettim ki onu en son gördüğüm kısacık zaman diliminden beri mucizevi biçimde çocukluktan kadınlığa, cüruftan kraliyet altınına dönüşmüştü.

"Aradığını bulabildin mi?" diye sordum kollarımı açmadan.

"Ah, evet, buldum." Elini kaldırıp yüzüme doğru tuttu. Elmas, bana doğru ışıldıyor gibiydi, ama Tehuti'nin gözleri kadar parlak değildi. "Bunu seviyorum, fakat mağarada bulduğum diğer hazineyi çok daha fazla seviyorum."

Hemen lafını kestim. "Bundan bahsetmemiz gerektiğini sanmıyorum." Kollarımı açıp bir adım geri çekildim. "Bu konu hakkında tek kelime duymak istemiyorum."

"Ama sana her şeyi anlatacaktım, her küçük ayrıntıyı; çünkü başıma gelen en harika şeydi." Çok içten konuşuyordu.

Çadırın açık girişinden dışarı baktım. Zavallı Zaras, sefil vaziyette hala orada dikiliyordu; hatta daha çok meyve bahçesinden elma çalarken yakalanmış ve bu yüzden dayak yemeyi bekleyen küçük bir çocuğa benziyordu. Lafi daha fazla uzatmadan konuyu değiştirdim.

Ruhsal açıdan Tehuti'yle o kadar yakındık ki onun ruh halindeki en ufak değişiklik, bu mest olmuş hali bana geçmiş, benden de grubumuzdaki diğer herkese geçmiş gibiydi.

Kamp, gülücüklerle ve kahkahalarla dolu neşeli bir yer haline gelmişti. Bununla birlikte Tehuti ve Zaras'ın sevdalarını nasıl ihtiyatlı sürdürdüklerini görünce tatlı bir şaşkınlık yaşıyordum. Galiba bunun olduğunu bilen tek kişi bendim. Hatta bilmediği çok az şey olan Bekatha bile habersiz gibiydi. Aşklarına mani olmaktansa hami olma kararımdan hoşnut hatta gururluydum. Dokunaklı biçimde uzun zaman önce aynı role, annesi ve babası için soyunduğumu anımsıyordum.

Hep birlikte Zeynep vahasında kalış süremiz çok kısaydı.

Haftalar boyu, muhteşem çöllerde Remrem ve grubunun daha önce bıraktığı izleri takip ettik. Çölün, dünyada başka hiçbir yere benzemeyen, kendine has güzelliği, çılgınca atan yürekleri sakinleştiren ve bizi tanrılarımıza yakınlaştıran bir azameti vardı.

Kuzeye doğru attığımız her adımda Lort Remrem ve kıtasına yaklaşım nihayet ona yetişerek kuvvetlerimizi onunkiyle birleştirdik. Bunların hepsi, özenle hazırlanmış planımın bir parçasıydı.

Birleşme, Fırat'ın sadece kırk fersah güneyinde gerçekleşmişti; gerçi böylesi azametli bir nehrin önümüzde uzandığına dair herhangi bir emare yoktu. Etrafımız hala çıplak taşlık tepelerle ve güneşin kavurduğu çorak, tozlu vadilerle sarılıydı.

Tek gözlü rehberimiz El Namjoo, nehre ulaşmadan önceki son vahaya bizi ulaştırmıştı. Bu yerin adı Khrus'tu. Burada, her birinden güzel tatlı su çıkan, yaklaşık on beş civarında kuyu topluluğu vardı. Bu kaynak, yoğun nüfuslu bir köyü ve hurma ağaçları ya da diğer tarımsal ürünlerle dolu engin

tarlaları idame ettirmekteydi. Kervanımızdaki çok sayıda adama ve hayvana dahi kısa süreliğine yetecek kadar su mevcuttu.

Kampı henüz kurmuştuk ki o çirkin çehresinden hiç düşürmediği kasvetli havasından bile daha 'kötü bir ifadeyle yanıma geldi.

"Saygıdeğer Lort Taita!" Önümde eğildi. Hain oğlunun idamından beri bu tür aşırı yaltakçı tavırlarının genelde ölçüyü aşan bir talep ya da bilhassa bazı nahoş ve kötümser malumatın habercisi olduğunu öğrenmiştim. "Buradan, Fırat Nehri üzerinde Kaldelilerin Ur kasabasına kadar kervan güzergahı oldukça işlek ve belirgin. Nehri takip ediyor. Yolu şaşırmanız mümkün değil," dedi.

"Bu durumda Ur'a kadar bize rehberlik etmekte hiç zorluk çekmeyeceksin, tıpkı anlaştığımız gibi, değil mi El Namjoo?"

"Kudretli Lort Taita, anlayışınıza ve şefkatinize muhtacım.

Ur kasabasına girmeye cesaret edemem. Sefil hayatım o kadar da kıymetsiz değil. Orada can düşmanlarım var. Bu Akadlar kindar ve tehlikeli insanlar. Size yalvarıyorum beni azat edin, izin verin güneye Zuba'ya dönüp en büyük oğlumun yasını tutayım." Boş göz çukurunda gözyaşı damlası belirdi. İzlemesi pek hoş bir manzara değildi.

"Tabii benden başta mutabık kaldığımız ücretinin tamamını ödememi istiyorsun?" diye sorduğum anda dizleri üstüne çöküp sakalından bir tutam kıvırcık kıl kopardı.

"Siz hem babam hem de efendimsiniz. Seçim size ait, ama ben fakir bir adamım. Harun'un dul karısına ve tüm yetimlerine bakmak zorundayım. Kader bana hiç adil olmadı."

Sonu gelmez dert listesini dinlerken talebini düşünüyordum.

Kalleş bir evladın babası olduğu ve bir evladın babasıyla aynı yaradılışı paylaştığı gerçeğini göz ardı edemezdim. Öte yandan onu, öz oğlunu kendi elleriyle öldürmeye ben zorlamıştım. Ödemiş sayılmaz nuydık, diye sordum kendi kendime. Belki de yeterince acı çekmişti.

Tabiat itibariyle nazik ve cömert biriydim; ama bu belki de faziletten ziyade kusurdu. Omuz silkip ona döndüm. "Benim için iyi iş çıkardın El Namjoo. Lütfumla gidebilirsin." Kesemi açıp içinden iki gümüş mem sikkesi çıkardım. Birleştirip açtığı avucuna bıraktım. Sonra ayaklarımı öpüp ayrılmasına müsaade ettim.

Dört gün sonra Kaidelilerin şehri Ur'un yukarısındaki alçak tepelerden ilk defa kente ve yeşil Fırat Nehri'ne yukarıdan bakıyordum. Nehrin, o zamana dek dünyanın en büyük nehri olduğundan hiç şüphe duymadığım Nil Ana'dan daha geniş olduğunu fark edince üzülmüştüm.

Fırat'ın iki kıyısı da göz alabildiğine uzanan sık ormanlarla kaplıydı. Kesilerek açılan ormanlık alanlarda geniş ekili araziler vardı. Onca zamandır yol aldığımız çetin çöl şartlarından sonra böylesi uçsuz bucaksız bereketli yeşillikler bana adeta göz ziyafeti sunmuştu. Bulduğum yerin aşağısındaki nehir kıyısında Ur kenti uzanıyordu. Ortasında, Sümerlerin ve Akadların en büyük tanrısı, tanrıça İştara'ya adanmış büyükçe bir tapınak olan ziggurat vardı. Piramit şeklindeki bu binanın, her biri diğerinin üstüne set çekilmişçesine giderek küçülen ebatlarda beş taraçası vardı. Sadece mabet olmakla kalmayıp nehir yatağını aşarak şehri ve çevresini su bastığında rahip ve rahibeler için sığınak işlevi de görüyordu.

Şehre giden yoldan inmeye başladık. Grubun en önünde, Lort Remrem ve prenseslerle birlikte gidiyordum. Tepenin eteklerine varmadan, kızıl kerpiçten şehir surlarındaki ana kapıdan bir alay

rahip ve rahibe gözüktü ve bizi karşılamaya geldiler.

Babil, nehrin sadece 120 fersah yukarısında olmasına rağmen, çölü aşmayı tamamladıktan hemen sonra Kral Nemrut'un başkentine gitmek istememiştim. İhtişamımız ve zenginliğimizle Sümerleri etkilemek istiyordum. Şimdiki yol yorgunu halimizle yeryüzünün en büyük ve en müreffeh milletlerinden birinin temsilcisinden daha ziyade çöl bedevilerine benziyorduk.

Karşılama alayı yaklaştıkça, tapınaktan gelen başrahip ve rahibeler arasında en başta yürüyen Lort Phat Tur'u tanıdım.

Phat Tur, Mısır'ın Sümer elçisiydi. Mevcut görevine başlamak için Teb'den ayrılmasından çok önceden beri birbirimizi tanırdık.

Gayretli ve güvenilir bir memurdu, bu yüzden Babil'e varışımız için gerekli hazırlıklarla gayet iyi ilgilenildiğinden emindim. Onu daha sıcak karşılamak için bineğimden indim. Sonra birlikte şehir kapılarına doğru ilerlerken eski dostlar gibi sohbet ettik.

"Talep ettiğin gibi Taita, siz yola çıkmaya hazır olur olmaz seni, prensesleri ve heyetinin kıdemli üyelerini nehrin yukarısına, Babil'e götürmek üzere on tane büyük, konforlu nehir mavnası kiraladım. Doğal olarak ben de size eşlik edeceğim. Ancak bu arada tüm saygımla önerim, kervanınızın büyük bölümünün Babil'e kara yoluyla önden gidip oraya ulaşmanızı beklemeleri gerektiği."

Phat Tur'un bizim için büyük zigguratı ayarladığı kalacak yerimize yerleştiğimizde güneş batıyordu. Prenseleri ve beraberindeki kadınları Teb'den yanlarında getirdikleri tüm güzel kıyafetleri valizlerden çıkarmak üzere bıraktım. Sonunda Babil'deki Kral Nemrut'un sarayına çıkmak üzere süslenip kendilerine çekidüzen vermeye başlayabileceklerdi.

Kraliyet hanımlarına, Majesteleri Kral Nemrut kadar, her şeyi efendisine, Girit'teki Yüce Minos'a rapor edecek olan Girit elçisini de etkilemek için muazzam bir gösteri yapmalarının ne kadar önemli olduğunu izah ettim.

O akşam Phat Tur ve Remrem'le yemek yedim. Zigguratın geniş taraçasında, adeta gökyüzüne nakşedilmiş yıldızların eşsiz manzarası altında oturup, daha o sabah Fırat'ta avlanmış kolum kadar uzun, kocaman altın nehir levreğiyle midelerimize bayram ettirdik. Nehir kıyısı boyunca uzanan üzüm bağlarından toplanan hoş kırmızı şaraptan birkaç kulplu sürahiyle nefis pembe etlerin lezzetine lezzet kattık.

Yemeğimizi bitirdiğimizde artık tüm dikkatimizi Hiksoslara karşı savaş açma ve nihai sonucu için yaptığım muazzam plana verebilirdik.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi niyetim, hem Kral Nemrut'u hem de Yüce Minos'u, sevgili firavunumuzla askeri bir ittifak yapmak için kandırmak. Bunu başardığımız anda, başında onu döve döve imha etmek için bekleyen üç koca çekicin altında Kral Gorrab'ı örse uzatmış olacağız."

"Her zamanki gibi kelime seçimin büyüleyici, ama aynı şekilde bilgilendirici değil, güzel Taita'm. Çok açıklayıcı şekilde söz ettiğin örnekte kim örs kim çekiç tam olarak anlamış değilim,"

diye zorluk çıkardı Remrem. İçten içe ya sabır çektim. Remrem'le sohbet bazen kötürüm birini dağa tırmandırmaya benziyordu.

Yol boyunca her adımında ona yardım etmek zorundaydınız.

"Bağışlayın, teşbihti sadece. Kendimi daha açık ifade etmem gerekirdi. Sahra Çölü örs ve Girit, Sümer ve Mısır'ımızın orduları çekiç."

"Öyleyse Gorrab'ın çevresini kuşatacağız diyebilirdin," diye ukalaca akıl öğretti Remrem. "Şu

çekiç ve örs benzetmen kafa karıştırıcı. Sade konuşma her zaman daha tercih edilendir, sence de öyle değil mi?"

"Kuşkusuz; ayrıca bilgece tavsiyeniz için size minnettarım lordum." Düşüncelerimi zapt ederek kendimi bile hayrete düşürecek tarzda cevap vermiştim. "Ancak, gelmeye çalıştığım nokta Giritlilerin de Sümerlerin de Hiksoslarla bizim gibi bir mücadele içinde olmadığı." Ferahlanmış halde dikkatimi Remrem' den Phat Tur'a çevirdim. "Kral Nemrut'un konumu hakkında senin görüşlerini duymayı çok isterim. Belki bizi biraz aydınlayabilirsin."

Phat Tur, başını hafifçe eğerek kabul etti. "Ben de hevesle sizinle yüz yüze görüşme ve meseleleri bir güvercinin bacağında taşınan mesajlarla asla imkanı olmayacak kadar ayrıntılı şekilde izah etme fırsatı bekliyordum. Nemrut'a tacın, babası Kral Marduk'tan on dört yıl önce miras kaldığını elbette biliyorsunuzdur."

"Evet," diye tasdik ettim. "Bunları biliyorum."

"Marduk'un hükümdarlığının son otuz yılı, Babil'i yeniden inşa ederek ve orayı gelmiş geçmiş en güzel en muhteşem şehre dönüştürmekle geçti."

"Doğrusu Marduk'un bazı kapsamlı çalışmalara giriştiğini ben de duymuştum. Ne var ki Babil'in Teb'in ihtişamına ulaşabileceğini pek sanmıyorum."

"O zaman seni bekleyen sürprize hazır ol." Phat Tur gülümsedi. "Genelde Kral Marduk'un bu proje için altı yüz lakhın üzerinde gümüş harcadığına inanılır. Kesin olansa bu saplantısını gerçekleştirme sürecinde hazinenin dibine darı ektiği."

Hayretler içinde bakakalmıştım. Cevabımı kafamda şekillendirmek biraz zaman almıştı. "Girit kadar olmasa da Sümerlerin de zengin olduğunu sanıyordum?" Şüpheli biçimde başımı iki yana salladım.

"Evet. Birçok kişi de böyle düşünüyor. Beş yıldan beri Babil' de yaşıyorum ve en başta Sümerlerin muazzam zengin olduğu mitine ben de inanmıştım. Ancak çok kısa bir süre önce gerçeği öğrenebildim. Kral Nemrut'un vekillerinin maaşını ödeyecek bile parası yok. Devlet hizmetleri lime lime olmuş halde. Ordusu silah ve teçhizattan yoksun kötürüm vaziyette. Askerleri paralarını alamadıkları için topluca orduyu terk ediyorlar. Hiksoslara karşı herhangi bir saldırı başlatması imkansız, bunu yapmaması halinde ülkesinin ölümcül bir tehditle karşı karşıya kalacağına tamamen farkında olması durumu değiştirmiyor."

Remrem'le birlikte tek kelime etmeden ona bakıyorduk.

Remrem, felakete uğramış gibi görünüyordu. Tüm projemizin darmadağın olup toza dönüştüğünü düşündüğünü biliyordum. Biraz öncesine kadar Sümer Kralı Nemrut'un bizim için güçlü bir müttefik olacağına emindi. Phat Tur, bu umudu çabucak mahvetmişti.

Öte yandan bense keyiften dört köşeydim. Benim için önümüzdeki yol artık belli olmuştu. Nemrut iflas etmişti. Ordusu ve ülkesi elinden gidiyordu. Çaresiz durumda olsa gerekti. Vagonlarımın sahte döşemelerinin altında ve develerimin heybelerinde gizli yaklaşık on lakh gümüşüm vardı ve firavunun Krallar Vadisi'ndeki hazinesi yüzlerce lakh daha doluydu. Kral Nemrut ve Sümer İmparatorluğu bize aitti. İstedğim fiyatı kabul ettirebilirdim.

Nemrut beni reddetmeye asla cesaret edemezdi.

Sözcük seçimlerime Remrem'in takılıp kalmasına ve kusur aramasına rağmen ilk çekicim elimdeydi. Diğer çekicim, Girit Adası'nda beni beklemekteydi. Gümüş olarak bedeli çok azdı, ama ıstırap ve gönül yarası olarak bedeli fahiş olacaktı.

Ertesi sabah baş kölem, Rustie, en sevdiğim şarapla birlikte gümüş bir tepside kahvaltımı getirdiğinde sevinçli bir ruh haliyle uyandım. Şarabıma biraz gülsuyu katıp, zamanın başlangıcından bu yana tarihin odak noktası olan kudretli nehre tepeden bakan taraçada adımlarken yudumlamaya başladım.

Henüz edindiğim Kral Nemrut'un meteliksiz olduğuna dair istihbarata, önümde uzanan muhteşem nehir ve uzaklarda karla kaplı manzarasına ve kupamdaki nefis şaraba rağmen tüm neşemin buhar olup uçtuğunu hissettim. Gözden kaçırdığım önemli bir şey olduğunun farkındaydım; ama sivrisinek gibi başımın etrafında vızıldayıp paçayı kurtarıyor ve ne kadar çabalarsam çabalayayım o sineği duvara yapıştıramıyordum.

Taraçada bir tur daha attıktan sonra sağ ayağım havadayken aniden durdum. Rustie, korkuyla beni izliyordu. "Bir terslik mi var sahip?"

Ayağımı yere indirdim. "Halledilmeyecek bir şey değil," diye onu teskin ettim. Yazı sehpa gidip papirüs parçasına birkaç kelime bir şey karaladım. Papirüsü katlayıp mühürledikten sonra Rustie'ye uzattım. "Lütfen bunu derhal Prenses Hazretleri Tehuti'ye götür ve bizzat ona teslim ettiğinden emin ol. Sonra baş seyisin odasına gidip en iyi iki atını eyerlemesini ve avluya getirip beklemesini istediğimi söyle. Çok geçmez birazdan orada olurum.

Beklemek istemiyorum." Rustie aceleyle talimatlarımı yerine getirmek için çıktı.

Yapmam gereken, zigguratın içinde yapılamazdı. Taş duvarlar içine yapılmış, içlerinde Kral Nemrut'un ya da en azından bu başrahiplerin kölelerinin olduğu, saklı odaların, gizli pencerelerin ve dinleme noktalarının varlığından hiç şüphem yoktu. Sevinçle efendilerine koşarak fazla olmuş meyveyi koparmaya çalıştığım gerçeğini bildireceklerini zihnimde pekala canlandırabiliyordum.

Kupamdaki şarabın kalanını layık olduğu nezaketle olmasa da boğazıma dikip hızla daireme gittim ve binicilik pelerinimi sırtıma geçirdim. Sonra zigguratın arkasındaki ahıra indim. Tehuti beni, yarım saatten az bekletti, ancak geldiğinde bunu umursamaz halde gülüyordu. Güzel yüzü, mutlulukla, keyifle ve daha önce orada hiç olamayan yeni ve narin bir güzellikle ışıldıyordu.

Koşarak bana sarıldı ve kulağıma bir şeyler fısıldamak için parmak uçları üstüne kalktı.

"Rustie, bana bir sürprizinin olduğunu söyledi. Bu yüzden diğer kızlara seninle buluşacağımı söylemedim." Gözlerime bakarak güldü. "Söylesene! Söylesene! Bilirsin sırlara sabredemem, canım Taita'm ... "

"Yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim." Dayanamayacağı ve meraktan öleceğini söyleyip ısrar etmesine rağmen eyere çıkmasına yardım edip Fırat Nehri kıyısı boyunca dörtnala indik. Yedekçi yoluna varınca bineğimi yavaşlatıp Tehuti'nin yan tarafıma yanaşmasına izin verdim.

"Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun? Bana bir hediyen olduğunu biliyorum. Osiris'e olan sevgim üzerine yemin ederim ki bu işkencene dayanamam."

"Bu defa senin için bir hediyem yok. Sadece basit bir soru soracağım. Zaras'la Miyah Keiv' deki göletten döneli ne kadar oldu?"

"Ah, çok kolaymış. Kırk üç gün ... " Başını kaldırıp güneşin yüksekliğini hesapladı. " ... ve yaklaşık yedi saat."

Hiç gülmeden başımı salladım. "Peki, o zamandan beri unuttuğun bir şey oldu mu?"

"Ah, hayır! Baksana! Sihirli yüzüğüm hala bende." Elini bana doğru uzattı; parmağındaki elmas

neredeysse gözleri kadar parlaktı.

Gülüşüne karşılık vermek yerine güzel gözlerinin içine ifadesiz biçimde baktım. Kısa süre sessizce bekleyişimin ardından yüzünün her yanını kaplayan neşe soldu ve yerini şaşkınlık ifadesine bıraktı, sonra aniden sorularımın neyle ilgili olduğunun farkına vardı. Başını eğip gözlerini benimkilerden kaçırdı.

"Bana söylemeyi unuttun, değil mi Tehuti?" Ses tonum merhametsizdi ve affedicilikten uzaktı. "Kırmızı ayını kaçırılalı neredeyse bir ay oldu ve bu gerçeği benden saklamaya çalıştın; hem de bana söz vermene rağmen."

"Seni kandırmaya çalışmıyordum," diye fısıldadı. "Sadece bebeğimi içimde canlı halde biraz daha tutmak istemiştim. Sana söyleyecektim Tata, gerçekten söyleyecektim."

"Evet," diye tasdik ettim. "Eminim artık çok geç olduktan sonra bana söyledin. Bu düşüncesizce bencilliğinle hem kendi canını hem de Mısır tahtını tehlikeye attın."

"Bir daha asla yapmayacağım, canım Tata." Sesi boğuklaştı.

Bir yandan gözyaşlarını benden gizlemek için yüzünü diğer yana çevirirken diğer yandan elmas yüzüğü taktığı elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

"Demek öyle." Kızmıştım ve bu gerçeği gizlemeye de çalışmıyordum. "Şimdi benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Ziggurattaki daireme."

Onunla ahırda buluşmaya inmeden önce bir karışım hazırlamıştım. Nil Ana'nın çağlayanlarının ötesindeki yabancı topraklardan getirdiğim, kurutulmuş yumru dikenli akasya kabuğunu kaynatmıştım. Odama dönene kadar zehirli özsuğu soğumuştü.

Tehuti'yi yatak odasına götürüp sedire uzattım. Sonra fincanı ona uzatıp demlenmiş kara içeceği son damlasına kadar içirdim. Tadının safra kadar acı olduğunu biliyordum, ama bu konuda ona merhamet gösteremezdim. Üç defa kusacak gibi olup öğürdü, fakat hiç müsamaham yoktu.

Yalnızca fincan boşaldığında ona merhamet gösterebilirdim.

O zamana kadar yüzü, güneşte kalmış kemik gibi bembeyaz kesilmiş, kanlanmış gözleri, gözyaşları içinde yüzüyor gibiydi.

"Çok üzgünüm Taita. Çok fena bir şey yaptım, aptallığıma ver. Güvenine ihanet ettim ve biliyorum, beni asla affedemezsin."

Yanına oturdum, kollarıma aldım ve hıçkırıkları sakinleşene kadar salladım. Uyuyakaldığında üzerini kürkten battaniyeyle örtüp diğer iki kızla konuşmak üzere aşağıya indim. Onlara, Tehuti'nin bulaşıcı ve çok tehlikeli sıtmaya yakalandığını; tamamen iyileşene dek enfeksiyonun onlara da bulaşma riski yüzünden ziyaretine gitmelerine izin veremeyeceğimi izah ettim.

Tehuti'nin yattığı yere dönüp, yürek parçalayan müteakip günler ve geceler boyu yanından ayrılmadım. Gündüzleri ona bir şeyler okuyor, udumla müzik çalıyor ve en sevdiği şarkıların tümünü söylüyordum. Geceleri ise onu yatağıma alıyor ve ona verdiğim uyku karışımı etkisini gösterene kadar hasta bir çocuk gibi kollarıma alıyordum.

Üçüncü gece iniltileri ve sancularıyla beni uyandırdı. Kollarıma alıp salladım. Rahim kasılmalarının başladığını hissedene dek sürekli sevgi sözcükleri ve cesaretlendirici sözler söyledim. Sonra sancularını hafifletmek ve iyi tanrıların, Tehuti'nin içindeki ölü şeyi çıkarmasına yardım etmeleri için kamına masaj yaptım.

Nihayet kan ve mukus akıntısıyla dışarı atıldığında Tehuti dirsekleri üstünde doğrulmaya çalışarak bana yalvardı. "Lütfen, bırak da göreyim. Ne olur bebeğimi görmeme izin ver."

Etenenin ucundaki sümüksü madde ve kandan müteşekkil küçücük minyatür insan öylesine şok ediciydi ki onu bir defa görünce hayatının geri kalanında bu manzaranın başına musallat olacağını biliyordum. Prensesin yakarmalarına razı olamazdım.

Cansız parçayı kazıyarak gümüş şarap kadehimin içine koydum ve gece çöker çökmez gizlice ahıra götürdüm; sonra atıma atlayıp nehir kıyısının hemen kenarında serpilen ormanın derinliklerine dalıp kocaman bir çınar ağacının dibine, minicik gümüş lahtiyle gömdüm. İşaretsiz mezarın yanına diz çöküp çocukların tanrıçası İsis'e, bu minik ruhla ilgilenmesi için dua ettim.

Ziggurattaki yatak odama döndüm. Tehuti'nin uyduğunu sanıyordum, ama usulca yatağa süzülüp yanına girince hala ağladığını gördüm. Sıkıca sarıldım; ona yaşattığım acı için ve her ikisini de canım kadar sevdiğim bir kadın ve bir erkek arasında ateşlenen kıymetli yaşam kıvılcımını söndürmüş olmanın yüreğimde açığı suçluluk duygusu için yas tuttum.

Ur'daki zigguratta sadece on iki gece daha kaldık. O zamana dek Tehuti çektiği azabın acısını atlatmış, eski güzelliğine kavuşmuştu.

Son sabah Lort Remrem'le birlikte atlarımıza binip şehir kapılarına doğru gittik. Kervanımız, surların hemen dışında çadır kurmuştu. Çadırlar sökülmiş, yük hayvanları tamamen yüklenmiş ve grubumuz uzun Babil yolculuğunun kısa ve son ayağı için yola çıkmaya hazırды.

Remrem'in muhafızı efendisini karşılamak için hazırды. Lordu sıcak biçimde uğurladım. Remrem, iyi bir asker ve beyefendiydi; ama onunla gidilen bir cubit, insana bir fersah gibi geliyordu.

Onunla geçen bir saat bir ay gibiydi. Onu gönderdiğim için sevinçliydim.

Etrafındaki subaylarla birlikte kervanın başındaki yerini almasını bekledim. Sağ kolunu kaldırdığında ilerleme emri veren borazanlar öttü. Davullar çalmaya başladı; ilerlemeye başladılar.

Atımı çevirip üzerimden yük kalkmışçasına Ur'a doğru sürmeye başladım.

Nehre indiğimde prenseslerim maiyetleriyle birlikte rıhtımda beklemekteydi. Phat Tur'un el koyduğu mavnalar, nehrin ortasında demirliyidiler. Güverteleri rengarenk bayraklarla süslenmişti.

Atımdan iner inmez iki prensesi kucakladım; baştaki mavna çapa çekip yüklemenin başlaması için rıhtıma yanaştı.

Phat Tur, her zamanki gibi mürettebatı gayet verimli organize etmişti. Prenselerin ellerinden tutarak gemiye bindirdi ve baştaki mavnanın kışına kurdurduğu güneşliğin altındaki divana kadar geçirdi. Miçolar onlara, altın kadehlerde, Zagros Dağları'nın doruklarından, özel olarak yalıtılmış kutularda hızlı at arabalarıyla getirilmiş buzlarla soğutulmuş ballı şerbet ikram ettiler. Kızlar daha önce hiç böyle tatlı ve serin bir şey tatmamışlardı; şaşkınlık ve keyifle acayip sesler çıkartıyorlardı.

Hafif meltem yelkenleri doldurmuş, kürekçilerin yerlerini almasıyla mavna kudretli nehir boyu hızlanmaya başlamıştı. Açık güvertede müzisyenler şarkı söylüyor, palyaçolar ve hokkabazlar numaralarını sergiliyordu. Bekatha'nın bao tahtasında beni alt etmesine izin verdim ve Zaras, Tehuti'yi eğlendirmek için son şiirini okudu. Bu mısralar, çarpışan birlikler ve ölümüne savaşlarla ilgili okuduğu şiirin belirlediği çıtaya çıkamamıştı. Bu defa, en azından bir hanedan mensubu dinleyicisini gözyaşlarına boğan, ama benim istifimi bozmadan bir an evvel bitmesini istediğim kırık kalpler ve karşılıksız tutkularla ilgiliydi.

Prenseleri eğlendirmekle meşgul olmadığımızda Phat Tur'la birlikte, Kral Nemrut'un lejyonlarının ve savaş arabalarının komutalarını en iyi nasıl ele geçirebileceğimize dair planlar yaptık.

Lort Remrem'in müzakerelerimizi yavaşlatması olmayınca ikimiz, mavnamız nehirdeki son kıvrımı dönüp Babil'in ihtişamı gözümüzün önüne serilmeden çok önce bu planların üstünden geçip, düzelterek nihai şeklini verebilmiştik.

Hayatımda yalnızca birkaç defa şaşkınlıktan tamamen donakaldığım anlardan biriydi. Şehrin, delicesine abartılmış olduğunu düşünüp dikkate almadığım tasvirlerinin aslında fazlasıyla küçük gösterilmiş ve ihtiyatlı olduklarını ilk bakışta anladım.

Yüz kapılı güzel şehir, sevgili Teb'im, nehrin iki yakası boyunca uzanan bu ışıldayan şehirle kıyaslandığında mütevazı bir köy gibi kalırdı. Abidelerin pek çoğunu daha önce gördüğüm çizimlerden ve eskizlerden hatırlıyordum. Ne var ki bu muazzam eserlerin papirüs tomarları üstündeki tasvirleri, koca Orta Deniz'i bir kova dolusu tuzlu su olarak tasvir etme çabası gibi yetersiz ve beyhudeydi.

Güney kıyısına Marduk'un sarayı hakimdi. Baştan aşağı parıldayan beyaz mermerden inşa edilmişti. Phat Tur, mavnanın pruvasında hemen yanımda durup gözlerimin inanamadıklarını bana teyit ediyordu.

"Sarayın ön cephesi doğudan batıya yarım fersah uzunluğunda ve firavunun Teb' deki sarayından üç katı yüksekliğinde."

Şaşkınlığım ona ayrı bir keyif veriyor gibiydi. "Nehrin kuzey kıyısında saraya bakanlar Asma Bahçeleri. Marduk, bahçeleri, sarayının her balkonu ve her penceresi bu görkemli manzaranın tadını çıkarabilirsin diye oraya kurdurdu."

Bahçeler, ona bakan saraydan kat kat daha yüksek bir dizi açık kemerden oluşmaktaydı. Kral Marduk'un mimarlarının dehası, asmaların toprak üstünde durmayıp, mucizevi biçimde gökyüzünden sarkıyorlarmış yanılması oluşturmasıydı. Asmalar, nehrin karşı kıyısındaki saraydan bakan birinin, kemerlerini orman gibi kaplayan her bir ağacı ve bitkiyi tamamen görebilecek biçimde belli bir açıyla meyilliydi.

Firavunun bana, Nil kıyısındaki Mechir mülkünü bağışlamasından bu yana bitki yetiştiriciliğine karşı olan hayranlığım, saplantı halini almıştı. Gökyüzündeki bu harikulade bahçe, benim verimli arazilerimin hepsinin gözümde kıymetsiz görünmesine neden olmuştu.

"Ağaçları ve tüm yeşil şeyleri severim. Kalbimi hoşnut edip ruhumu aydınlatıyorlar," dedim Phat Tur'a, gökyüzünden asılan bahçelere doğru bakarken.

"Kral Marduk da bitkileri senin kadar seviyordu muhtemelen. Amacını gerçekleştirmek için halkını fakirleştirdi."

Konuyu değiştirmenin ihtiyatlı olacağını düşündüm. Develerimin heybelerindeki büyük gümüş hazinesinden elçinin haberi yoktu. Ağzımdan çıkacak tedbirsiz tek bir kelime, hazinenin varlığı konusunda Kral Nemrut'un kulağına gidebilirdi ve tüm hükümdarlar özünde haydut ve külçeler konusunda pisboğazdı.

Nemrut'un bir istisna olduğuna inanmam için de sebep yoktu.

"O ağaçlara nasıl su ulaştırıyorlar?" diye sordum Phat Tur'a.

"Kral Marduk'un mühendisleri şu su çarklarını tasarladı."

Nehrin yüzeyinden, bahçelerin üst kemerindeki en yüksek noktaya yükselen tunç sütunları parmağıyla gösterdi. Biraz daha dikkatle bunları incelediğimde sütunların ağır ağır dönen içi boş borular olduklarını gördüm.

Merak etmişim. "Onları ne döndürüyor?"

"Senin de görebileceğin gibi tepelerinde yel değirmenleri var."

Nehir yüzeyinin altında da su çarkı pompalan," diye açıkladı Phat Tur. "Nehir akıntısı boruların içindeki çarkları çeviriyor. Dönen çarklar aldığı suyu yukarıya, borunun tepesine kaldırıyor."

Parmağıyla yukarıyı gösterdi. "Orada! Görebiliyor musun?"

Gözlerimi kısıp dikkatle yukarıya doğru bakınca, nehir suyunun boruların üstteki ucundan çağlayarak su kanallarına döküldüğünü, oradan da aşağıdaki kemerlerin her bölümüne taşındığını gördüm. Tüm güzel fikirler gibi çok basitti. Bunu düşünemediğim için kendi kendime hayıflandım. Mechir mülküne döner dönmez esas projem bu fikri uygulamak olacaktı. Arazilerimdeki üretimi, humus ve gübreye tanıtırarak dört katına çıkarmıştım. Tarlalarımı sulamak için bunun gibi çarkları kullanarak üretimi ikiye katlayabilirdim. Elbette Teb'deki herkese bu icadın şahsıma ait olmadığını söylemeye gerek yoktu. Mısır'daki herkes dehamı istisnai olarak görmekteydi. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Bahçelerin ötesindeki şu büyük bina ne?" Basra Körfezi'nden rüzgarla sürüklenerek gelen bulutların altını kazıyacaktı gibi görünen yüksek taş kuleyi gösterdim.

"Orası, tanrıça İştâr'a adanan, Bulut Kulesi olarak da bilinen Babil Kulesi. Orayı da Kral Marduk inşa ettirdi. Kendini tanrı mertebesine yükselttikten sonra yapımına başladı. Tanrıça İştâr'la evlenmek istiyordu. Taita, senin de bildiğin gibi, İştâr aşk, seks ve savaşta zafer tanrıçasıdır. Bunlar, Marduk tarafından bizzat el üstünde tutulan ve rağbet gören temel prensiplerdi. Bu kulenin yapılmasını, İştâr'ı zenginliği ve kudretiyle etkilemek ve tanrıçayı onunla evlenebileceği kulenin tepesine inmeye cezp etmek için emretmişti. Daha sonra ikisi, karıkoca olarak tüm yaratılmışlara hükmedeceklerdi. İkisi adına da üzücü bir şekilde kule, planlanan yüksekliği üç yüz cubite ulaşmadan önce Marduk öldü. Böylece İştâr dünyaya inmenin cazibesine karşı koyabildi." Phat Tur, kendi kendine kaderin cilvesine gülüyordu; ben de tebessümle karşılık verdim.

"Artık Marduk'un işine yaramayan kule şimdi ne durumda?"

"Marduk orayı, birazdan tanışacağın oğluna, şimdiki kral Nemrut'a miras bıraktı. Ancak babasının, İştâr'ı ilahi ikametgahından yeryüzüne inmeye cezp etme planını Nemrut'un devam ettirmeye ne parası ne de isteği var."

"Adamların Nemrut'tan, Zagros Dağları'nda yüz büyük yaban öküzü ve yüz aslam aşkın leşi olan Büyük Avcı olarak söz ettiklerini işittim," diye belirttim. "Eğer öylesine büyük bir avcıysa, büyük bir kadın tutkunu da olamaz mı? O zaman bir tanrıçayla birleşme fırsatım neden tepsin?"

"Bence onu yatağında bir tanrıçayı misafir etmekten daha çok keyiflendirecek başka bir şey olamaz. Kudretli bir avcı olduğu kadar hayret verici cinsel iştahıyla da meşhur. Hazinesindeki muhteviyatın, cinsel organı kadar uzağa ulaşmıyor olması muazzam bir utanç kaynağı."

Phat Tur'un koluna girip diğer tarafa, Kral Nemrut'un sarayını daha iyi gören teknenin iskele tarafına götürdüm. Binanın büyüklüğü ve azameti beni bir süre kendine adeta esir etti; sonra bakışlarım daha yukarıya kaçıp, sarayın yam boyunca uzanan nehir kıyısındaki ziggurata denk geldi.

Burası başka bir büyük binaydı. Fırat'a ilk vardığımızda kaldığımız Kaidelilerin Ur kentindeki zigguratın dört beş kat daha büyüktü. Onun aksine piramit şeklinde değil, daire biçimindeydi.

Taraçası, zeminden tepeye kadar ana binanın çevresinde aralıksız bir spiral şeklinde yükselmekteydi.

Phat Tur, dikkatimin şimdi bu yapıya odaklandığım görünce anlatmaya başladı. "O, İştâr Kulesi; Tanrıça Kulesi'yle karıştırma.

Harikulade bir yerdir. Duvarları içinde gerçekleşen merasimleri sana tarif edemem. İlk fırsatta

seni oraya götürüp kendi gözleriyle görmeni sağlamak boynumun borcu."

"Merakımı uyandırdın Phat Tur."

"Merak ettiğine degecek." Esrarengiz biçimde gülümsedi.

Sonra ötede, saray duvarlarının aşağısındaki taş iskelede toplanmış gösterişli kıyafetler giyinmiş kalabalığı işaret etti.

"Başmabeyinci Lort Tuggarta ve Kral Nemrut'un sarayındaki diğer üst düzey soylular firavunun elçisi ve şahin mührünün taşıyıcısı olarak seni karşılamak için orada toplanmışlar. Bu, fevkalade bir saygı gösterisi. Majesteleri bizzat, seni sarayın taht salonunda kabul etmek için bekliyor olacak."

Aceleyle iki prensesimin çevresini köleler ve hizmetkarların sardığı güvertenin arka tarafına gittim. Kabul komitesi iskeleden bizi izlediği için prensesleri derin bir hürmetle başımı eğerek selamladım, ama aynı zamanda kızlara fısıldayarak onlardan kendilerine yakışır biçimde, Mısır firavun sarayının temsilcileri olduklarını unutmadan davranmalarını beklediğimi söyledim. Sonra Phat Tur'u da yanıma alarak kızların arkasında yerimi aldım.

Kürekçiler tekneyi ağır ağır iskeleye yanaştırdıkları için bizi karşılamak için bekleyen Sümer asilzadelerini inceleme fırsatı bulmuştum.

Gözüme ilk çarpan aşına olduğum her millette olduğu gibi kadınların, hatta yaşlılarının bile, karşı cinslerine kıyasla daha güzel ve çekici olduklarıydı. Esmer tenleri parlak ve lekesizdi. İstisnasız hepsinin saçları gece gibi kapkaraydı. Yaban eriği şeklindeki gözleri büyüleyici biçimde boyalıydı. Gençleri dahi yaradılıştan vakar sahibiydi.

Erkeklerin çoğu uzundu ve sert yüz hatları vardı. Burunları çıkık ve sivriydi. Siyah saçları omuzlarına kadar uzanmış ve ince buklelerle kıvrılmıştı. Uzun sakalları heykel gibi yontulmuşçasına dalgalarla bel hizalarına kadar sarkıyordu. Hem kadınların hem de erkeklerin giyindikleri ayak bileklerine kadar elbiseler, şık desenli yünden yapılmıştı.

Bunların asil, savaşçı ve heybetli insanlar oldukları gerçeğinde en ufak bir kuşku yoktu.

Taş iskeleden teknemizin güvertesine gayet şık bir şekilde süslenmiş güverte iskelesi indirildi. Karaya çıkınca Lort Tuggarta tarafından karşılandık. Phat Tur, tercümanımız olarak görev yapıyordu. Mütevazı biçimde arka planda kalmıştım. Ev sahiplerimizin dillerine en ince ayrıntısına kadar hakim olduğum gerçeğinden haberdar olmalarını istemiyordum. Önümüzde zorlu müzakereler olduğunun farkındaydım ve mümkün olan tüm avantajlarımdan faydalanacaktım.

Başında Lort Tuggarta'nın olduğunu görkemli bir merasim alayıyla iskeleden saraydaki taht salonuna ilerledik. Burası kocaman, yüksek kemerli tavanlı bir odaydı. Duvarlarda savaş meydanlarındaki ya da av alanlarındaki zaferler asılıydı. Bu görüntü bile Kral Nemrut'un, söylentilerde ve dedikodularda ona atfedilen öldürdüğü yüz aslan ve yüz yaban öküzü sayısını hayli aştığından emin olmam için yeterliydi. Taht salonunun atmosferi, kötü kurutulmuş hayvan postu ve kafası kokusundan yıkanmamış, terli insan kokusu arasında kademe kademe değişiyordu. Phat Tur, Sümerlerin yıkanmayı sağlık için çok tehlikeli olarak gördükleri konusunda beni uarmıştı.

Kral Nemrut, yarı kıymetli taşlarla kakmalı beyaz mermer kaide üzerine kurulu altın ve fildişi tahtından ayağa kalktığı anda, en uzun boylu tebaasını bile gölgede bıraktığını gördüm. Omuzları geniş, kolları ziyadesiyle kaslıydı. Sağ elini kaldırıp, selamlamak için mücevherlerle dolu parmaklarını açınca elinin büyük ihtimalle kafamı içine alacak kadar büyük olduğunu düşündüm. Yukarıdan iki prensesime kara gözlerinde beliren şehvet kıvılcımıyla baktı; o anda sadece muazzam bir avcı değil aynı zamanda eşit derecede şehvet düşkününü olduğunu anladım.

Sonraki bir saati tercümanlarımız vasıtasıyla karşılıklı basmakalıp ve samimiyetsiz iltifatlarla ve iyi dileklerle geçirdik. Daha sonra Kral Nemrut ayrıldı ve bizlere de misafirliğimiz süresince saray civarında bize tahsis edilen ikametgahlarımız gösterildi.

Ev sahiplerimizin önemimi ve konumumu idrak etmiş olmaları ve benim için ayırdıkları kalacak yerle bu gerçeği ortaya koymuş olduklarını görmek hoşuma gitmişti. Burası, nehre ve sarayın yanındaki İhtar Tapınağı' na tepeden bakan geniş ve havadar odalardı. Odalar, ender ağaçlardan ve egzotik malzemelerden yapılmış muhteşem mobilyalarla tefriş edilmişti. Perdeler yünden ve kıymetli ipektendi. Yatak, ebat olarak kocamandı ve tasarım açısından hiç de dostane görünmüyordu. Hemen başka bir yerde uyumaya karar verdim.

Phat Tur'un yardımıyla saray görevlilerini, dairemin dışındaki balkona birkaç kova sıcak su getirmeye ikna edebildim. Sonra soyundum; şahsi kölelerim suyu başıma ve vücuduma döktüler.

Banyomu bitirdiğimde güneş neredeyse ufka inmişti. Buna karşın günün sıcaklığı hala insanı bitap düşürüyordu. Doğu ufkundaki Zagros Dağları'nın karla kaplı tepelerinden gelen hoş serinlikte meltem esmeye başlayınca durum değişti.

Kölelerimi göndermiş, banyodan sonra hala çıplak vaziyette balkonda oyalanıyordum. Güneşin batışını ve aşağıdaki nehrin yüzeyinde yaptığı ışık oyunlarını izleyerek mest oluyordum.

Birdenbire gözetlendiğimi fark ettim. Hemen sarayın yanındaki yüksek tapınak ziggurata döndüm. Spiral biçimindeki taraça, zemin seviyesinden tapınağın tepesine kadar, bulunduğum yere öyle yakın geçiyordu ki bizi ayıran boşluğun karşı tarafına bir taş atsam kolaylıkla gidecekmiş gibiydi.

Tapınağın karşıdaki taraçasında pelerinli başlıklı biri vardı.

Başlığının gölgesinden gözlerini göremiyordum, ama bana odaklandıkları belliydi. Bakışları altında çok rahattım, ama yabancıнын kimliği merakımı cezp etmişti. Çok uzun zaman önce aldığım yaralar dışında vücudumun uzun ve istisnai derecede düzgün olduğunu gayet iyi biliyordum. Zorlu at sürüşleri kas yapımı adeta bilemiş, kollarıma talim yaptırmıştı. Genelde kendimi tarif ederken alçak gönüllü mizacım güzel kelimesini kullanmama engel olurdu; ama dürüstlüğüm aksini gerektiriyordu.

Hem yabancı hem ben soğukkanlı bakışlarla birbirimizi süzdük. Sonra pelerinli, yavaşça iki elini kaldırdı, başının üstündeki başlığı çekip omuzları üstüne düşürdü. Yabancıнын erkek olduğunu sanmıştım, fakat şimdi tamamen yanıldığımı ortaya koyan kesin kanıtla karşı karşıyaydım.

Karşımda duran bir kadındı; en mübalağalı güzellik düşlerinin ötesinde güzel bir kadın. Yüzü öylesine ilahiydi ki ona bakmak bile tarifsiz bir ıstıraba neden oluyordu. Onu tarif etmek için uygun kelime aradım; ama harikulade dilimizdeki tüm yüce sıfatlar hükmünü kaybedip hiç olmadıkları kadar bayat ve sıradanlaştı. Daha önce hiç ruhu paramparça eden böylesi bir duygu tecrübe etmemiştim. Hep hasretini çektiğim ve mahrum kaldığım, acımasız kaderimin daima ulaşamayacağım yere koyduğu kıymetli her şey tam karşımdaydı. Kadınlığın tüm ihtişamı karşımda tecessüm etmişti.

Ağır ağır elimi ona doğru uzattım. Ümitsizce bir hareket oldu biliyordum, böylesi bir azametın daima ellerimin çok uzağında olacağını da pekala farkındaydım; ama hafızamın her noktasına kazınacak ve sonsuza dek orada kalacaktı.

Kötü halime acıyan bir ifadeyle ve beni bu duruma sokmanın verdiği derin pişmanlık ve hüznle tebessüm etti. Sonra pelerinin başlığıyla tekrar başını kapatıp döndü ve beni kendinden mahrum bırakıp tapınağın içine süzüldü.

Bir daha asla uyuyamayacağımı, bundan böyle ölüm vaktime kadar tüm gecelerimin pelerinli o kadının hayaliyle dolacağını sanmıştım, ama öyle olmadı.

Aynı gece saraydaki balkonda yıldızların altındaki karyolama uzandığımda gözlerimi kapattım ve hemen derin ve rüyasız bir uykuya daldım. Sonra hatırladığım ilk şey, Phat Tur'un eliyle beni dürtüp uyandırmaya çalışırken söylediği sözlerdi.

Yatakta doğrulunca güneşin ufuktan yükseldiğini, hizmetçi ve köle ordumun, firavun sarayının elçisi ve şahin mührünün taşıyıcısı olduğumu gösteren tüm kişisel ziynetlerim ve teçhizatımla Phat Tur'un arkasında sıralandıklarımı fark ettim.

"Kalkın lordum!" diye beni teşvik etti Phat Tur. "Kral Nemrut savaş konseyini topladı ve sizi özel meclise davet ediyor."

Parlak sabah güneşi yüzünden gözlerimi kırıştırdım. Dün geceki tuhaf ziyaretin hatıralarıyla bitkin ve karamsar olacağımı zannediyordum. Aksine kendimi öyle muhteşem hissediyordum ki buna ben de şaşırdım.

"Madem majesteleri bekliyor, o halde söyler misin Phat Tur, neden burada bana aylıklık ettiriyorsun? Hemen işimize bakalım." Böylesi bir vakitte şaka yapabiliyor olmam, keyifli ve içi içine sığmayan ruh halimin göstergesiydi.

Konsey odasına vardığımızda Sümer askeri liderlerinin çoğu toplanmıştı; hepsi resmi kıyafetlerini giyinmiş, nişan ve madalyalarını takmışlardı. Eksik olan tek kişi Kral Nemrut'tu. Uzun masanın başındaki boş tahtı, niyetinin, ittifak kurma önerimi ortaya koymadan müzakerelerden uzak durmak olduğunu bana gösteriyordu.

Protokolü izleyerek hoş geldin konuşmalarına, Phat Tur'u tercümanım olarak kullanarak karşılık verdim. Hala diğer tarafın dillerini akıcı olarak bildiğimi öğrenmelerine hazır değildim. Sora Nemrut'u bize katılıp masaya gelmeye cezp etmek için can alıcı sözlerle müzakereleri başlattım.

"Beyler, donanmanızın tüm denizlerdeki en heybetli donanmalardan biri olduğunun farkında olduğunuza eminim; gemileriniz en güçlüsü, subaylarınız en kabiliyetlisi ve denizcileriniz en yiğidi." Bu, abartılı iltifatlarımdan hoşnut olmuş gibiydiler. Girit hükümdarı Yüce Minos, açık ara daha büyük ve daha güçlü bir donanmaya sahipti. Deniz ticaretinin hacmi, Sümerlerinkinden katbekat büyüktü. Devam edip teklifimi sundum. "Hiksos sahtekar ve taht hırsız Gorrab'la mücadelemizde kullanmak üzere büyük gemilerinizden en iyi altı tanesini satın almak istiyorum."

Amiral Alorus, Sümer donanmasının başkomutanıydı. Özenle kıvrılmış sakalında beyaz çizgiler ve gözlerinin altında çok koyu halkalar olan, çarpık dişleri çürüklerden benek benek olmuş, uzun boylu, zayıf biriydi. Bir kaşını kaldırıp alaycı değil de kibarca eğlenmiş bir gülüşle talebimi anladığımı gösterdi.

"Lort Taita, ortak düşmanımıza karşı savaşma niyetinizi Kral Nemrut'un takdir ettiğini biliyorum. Ayrıca burada majesteleri adına konuştuğumu belirterek size tek bir savaş gemisinin bile masraflı bir kalem olduğunu hatırlatmak isterim. Söylediğiniz sayıda bir filoya gelirsek. .. " Aniden durup manalı şekilde başını iki yana salladı.

"Değecek hiçbir şey ucuz değildir," diye onu tasdik ettim.

"Firavunum da kralınız Nemrut'un bildiklerinin pekala farkında.

Mısır çok nahoş bir konumda. Hiksoslar Akhenaten' den ta Orta Deniz'e kadar kuzeye doğru Nil

Nehri'ne hakimler. Hiksos gaspçısı Gorrab'a karşı koyabileceğimiz açık deniz savaş gemimiz yok.

Elimizde sadece nehir kadırgaları var ve onlar da Nil'e hapsolmuş durumda. Açık denizdeki filosuna sürpriz bir saldırı düzenleyebilirsek ona verebileceğimiz hasarı tahayyül edin."

Yenimden bir papirüs tomarı çıkarıp masanın üstünde aramıza serdim. Amiral Alorus tomara şöyle bir üstünkörü göz attı, ama tomarda altı büyük Sümer savaş gemisinin isimleri ve özelliklerinin listelendiğini fark edince papirüsü kapıp hırsla incelemeye başladı. Sonunda tomarın üstünden başımı kaldırıp bana baktı.

"Bu bilgileri nereden buldun?" diye sordu sertçe. "Hepsi de çok gizli." Şimdi omuz silkip soruyu anlamamış gibi başımı iki yana sallama sırası bendeydi. Elbette bizim için listeyi Phat Tur'un casusları hazırlamıştı.

"Bu araçları bize satmayı münasip görür müsünüz?" diye sordum sakın ve makul bir şekilde. "Ve eğer görürseniz, hangi fiyatı Kral Nemrut kabul edilebilir olarak düşünür?"

"Müsaadenizi istiyorum." Alorus ayağa kalkıp başıyla beni selamladı. "Haliyle bu soruya cevap verebilmem için önce majestelerine danışmak zorundayım." Aceleyle konsey salonundan çıktı ve karşı duvardaki su saati aşağı yukarı bir saat geçmeden döndü.

"Kral Nemrut benden, seçmiş olduğunuz bu gemilerin her birinin inşasının ve denize indirilmesinin yüz elli gümüş debene mal olduğunu size bildirmemi istedi. Şayet onları size satacak olsaydı ki bu çok mümkün görünmüyor, bundan daha düşük bir fiyatı kabul edemezdi," diye haber verdi Amiral Alorus. Phat Tur hala öneriyi tercüme ederken çabucak kafamdan bir hesap yaptım. Bir lakh gümüş, on bin debendi. Sadece tek bir heybemde kırk savaş gemisi almaya yetecek madenim vardı, ama Alorus'a karşı teklifim gemi başına yetmiş beş deben oldu. Alorus, kralla konuşmak için ikinci kez odadan ayrıldı ve yanında Nemrut'la birlikte döndüğünde kralın verdiği fiyata gönüllü satıcı olduğunu anladım.

Sabahın geri kalanında ve öğleden sonranın büyük bölümünde majesteleriyle birlikte Arap at tüccarları gibi pazarlığa tutuştuk. Nihayet Phamenothe ayının sonuna kadar Orta Deniz'in doğu kıyısındaki Sümer limanı Sayda'da bana teslim edilmek üzere altı gemi için beş yüz debene anlaştık.

Kendince kurnazca bir satış olarak gördüğü bu pazarlıktan hayli memnun olan Kral Nemrut, anlaşmamızı kutlamak için o akşam verilecek özel ziyafete beni ve prenseslerimi davet etti.

Yanımda Phat Tur'la konsey salonundan ayrıldığımızda eğilip sadece benim duyabileceğim bir sesle mırıldandı: "Sana İştar Tapınağı'nı gezdireceğime söz vermiştim. Tapınak hiç kapanmaz, bu yüzden canın ne zaman isterse gidebiliriz. Bu akşamki kraliyet ziyafetinden önce geçirebileceğimiz birkaç saatimiz var."

Kral Nemrut'tan gemileri alırken, onun satarken memnun olduğu gibi ben de keyiflenmiştim. Miktarı iki katına çıkarmaya hazırlanmışım. Sonuç olarak öyle neşeliydim ki Phat Tur'un önerisine hemen cevap verdim. "Eğer dediğin gibi öğretici ve ilginçse tapınağı hemen ziyaret edelim."

Saraydan ayrıldık. İştar Tapınağı'na doğru nehir kıyısı boyunca yürürken Phat Tur, mabedin tarihini anlatıyordu.

"Daha önce de anlattığım gibi Kral Marduk'un yüzden fazla karısı ve cariyesi vardı, ama en büyük tutkusu tanrıça İştar'aydı.

Önce tanrıçanın lütfunu kazanmak için bu tapınağı inşa ettirdi ve buranın, İştar'ı cezp etmek için kifayetsiz kaldığı ortaya çıkınca karşı kıyıdaki büyük kulenin inşasına başladı." Muhteşem Asma Bahçeleri'nin üst kemerinin arkasından bile görünen tamamlanmamış kulenin tepesini seyretmek için ikimiz de döndük. "Tanrıçaya tutkusu muradına eremedi Marduk'un öldüğünü zaten söylemiştim. Marduk'un düşkünlüğü tek bir amaca odaklı olmasına karşın, oğlu Nemrut'unki çok daha geniş kapsamlı. Ölmeden önce Sümer topraklarındaki evlenecek yaşta tüm kadınlarla cinsel ilişkiye girme arzusuyla iftihar ediyor: genç ya da yaşlı, evli ya da bakire."

"Bu eğlenmek isteyen bir kral için büsbütün mantıksız bir hırs sayılmaz," dedim. "Tıpkı avcılık başarılarındaki gibi görünüşe göre Nemrut, nitelikten ziyade sayıyla ilgileniyor. Fakat gözleri, diğer bedensel organı gibi çalışmıyor mu?"

"Kral Nemrut'un doyumsuz olduğu herkesçe bilinen bir ger çek." Phat Tur başını iki yana salladı. "Şimdiye dek azminde en ufak bir tereddüt göstermedi."

"Ama anlamıyorum, tüm bunların babasının tapınağıyla ne ilgisi var?" diye devam etmesi için teşvik ettim.

"Kral Nemrut, tahta çıktıktan sonra altı ay içinde, krallıktaki her kadını ömründe bir kez tapınakta oturmaya mecbur eden bir ferman yayımladı. Kadın, ister dostu olsun, ister düşmanı, isterse yabancı, isteyen her erkekle ne kadar az ya da çok olduğuna bakmadan ücret karşılığı cinsel ilişkiye girmek zorunda. Hiçbir kadın bunu reddedemez ve hiçbir erkek karısını bu birleşmeden alıkoyamaz."

"Bu, Kral Nemrut'un da satılık kadınlardan istediğini seçmek için tüm tebaasıyla sıraya girmek zorunda olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordum. Phat Tur zoraki gülümsedi, sonra başını iki yana salladı.

"Kralın fermanına göre kadınlar güneş doğduğunda yerlerini almak zorunda, ama öğleden önce seçim yapmak için tapınağa sadece bir kişinin girmesine izin var. Bu kişinin kim olabileceğini tahmin edebileceğinden eminim." Komplocu bir edayla gülümsedi. "Öğlen vaktinden sonra diğer her Sümer vatandaşı, kalan kadınlar arasında tercihini yapmak üzere içeri girebilir."

Tapınağın ön girişine ulaştığımızda ikinci vakti olmuştu. Kutsal alanın ana kapısından girmek için sırasının gelmesini bekleyen elli ya da daha fazla adamın olduğu bir kuyruk vardı. Kimi izinli asker ya da denizciydi; kimi hukukçu olduklarını gösteren beyaz takke giyiyordu; kimiyse doktorların üniforması olan kan kokulu siyah cüppeler giyinmişti. Kalanlar ise gencinden yaşlısına, soylusundan işçisine krallıktaki her sınıftan çeşit çeşit insanlardı.

"Tanrıçanın rahipleri ve rahibeleri, yeşil cüppeleriyle ayırt edilir," diye izah etti Phat Tur. "İşte onlardan biri." Kapıdan geçip telaşla bize doğru gelen adamı işaret etti. "Adı Onyos, bize tapınağı gezdirmesi ve gizemlerini sana anlatması için ayarladım."

Onyos bizi hürmetle selamladıktan sonra, ana kapı yanındaki duvara yerleşik parmaklıklılı küçük bir kapıya götürdü. Biz yaklaşıncaya kapı içeriden açıldı, içinden geçerek tapınağın orta sahinine geldik.

O kadar büyüktü ki tepemizdeki kemerli tavan karanlık ve gölgeler içinde kaybolmuş gibiydi. Tepeden tek bir ışık huzmesi geliyor, zeminin tam ortasındaki altın tanrıça heykelini aydınlatıyordu.

"Tapınağın çatısında kocaman bir tunç ayna var." Phat Tur, sorumu önceden tahmin etmişti. "Tekerlekler üstüne kurulu; şafaktan akşam karanlığına kadar güneşin yolunu takip edecek şekilde on köle tarafından döndürülüyor ve ışığı heykelin üzerine yansıtıyor." Etki muhteşemdi. Işıl ışıl parıldayan heykelden dağılan ışık, orta sahin duvarlarına yansıtıyordu.

"Duvar resimlerine dikkat ettin mi Lort Taita? Söylenilenlere göre onları yapmak, iki yüz sanatçının yirmi yılını almış."

"Harikuladeler," diye istemeden de olsa taltif ettim. "Şimdiye dek ziyaret ettiğim hiçbir tapınakta bunlara denk bir şey görmedim, Firavun Mamose'nin mezar tapınağında bile." Mamose'nin kabrindeki duvar resimlerini ben tasarlamıştım, bu yüzden böylesi gülünç bir kıyaslama yaparken samimi değildim.

"Temalar etkileyici, eminim sen de aynı fikirdesin?" Phat Tur, adeta sanat eserlerini kendisi yapmışçasına gururlanıyordu.

"Tanrıça İştâr'ın tüm hararetli tutkuları burada tasvir edilmiş."

Resimleri bir bir gösteriyordu. "Savaş ... "

Zırhlı birlikler, tapınağın yüksek duvarları boyunca savaş düzeninde ilerliyordu. Savaş arabaları arkalarında toz fırtınaları kopararak hücum ediyordu. Semayı atılan oklar kaplamıştı. Şehirler yanıyor, mülteciler sürüler halinde saldıran önünden kaçmaya çalışıyordu. Ağlayan kadınlar ölü çocuklarının cesetlerini havaya kaldırmış, fatihlerden merhamet diliyordu. Parlak tunç mahmuzlu devasa savaş gemileri, daha küçük gemileri mahmuzluyor, mürettebatını, her yanını su üstünde yüzen enkaz ve cesetler kaplamış denize savuruyordu. Savaş meydanının üzerinde tanrıça uçuyor, galipleri işaret ederek zaferi ayıplıyordu.

"Savaş, aşk ve seks ... " Phat Tur diğer duvarları göstererek ağır ağır döndü; sonra dikkatimi elli cubit yukarıdaki kemerli ve kubbeli tavana çekmek için hafifçe geriye eğildi. "Başka hiçbir mabette böylesi erotik ve zührevi sanat tasvirlerinin olduğunu hiç duymadım."

Kollarını takip ettim. Baktığım her yerde ahlaksızca sarılıp kenetlenmiş boşalan kadın ve erkek tasvirleri; ya da devasa cinsel organlarını tanrıçanın bedenindeki deliklere sonuna kadar gömmüş birkaç tanrı resmi görüyordum. Fışkıran sperm ve şehvet suyu denizinde yüzen iştirakçiler, şehvetten anormal şekilde burulan vücutlarıyla sonsuza dek donup kalmış gibiydi.

Hepsinin üstünde parıldayan beyaz kanatlarıyla İştâr süzülüyor, başının üstünde ateşten bir haleyle diğerlerini daha coşkuyla yapmaya cesaretlendiriyordu.

Phat Tur'la orta sahin içinde daire çizip dolaşıp bu abidevi eserleri tasavvur edip resme dökmek için yirmi yıl emek veren sözde iki yüz sanatçının hayal güçlerine hayret ediyorduk.

Orta sahinin her duvarında belirli aralıklarla büyük odacıklar ya da gözler vardı. Bu ilavelerin saydığımda on dört tane olduklarını gördüm: orta sahinin her duvarında yedişer tane. Bu bölmelerin

girişinde içerisini göremiyorduk, çünkü içerideki yataklara şaşkınlıkla gözlerini ayırmadan bakan hem kadın hem de erkekler yüzünden önleri insanlarla sıkış sıkıştı. Phat Tur'un içeride ne olduğunu sormamı beklediğini biliyordum, ama vakarımdan vazgeçmeyi kabul edemezdim. Sonunda yeşil cüppeli rehberimizle konuştu ve rahip, elindeki asayı girişte toplanan aylaklara sallayıp yüksek sesle, "Kral Nemrut'un şerefli misafirlerine yol açın!" diye bağırarak bizi en yakın bölmeye yanaştırmaya çalıştı. Kalabalık, yüzlerini asıp homurdanarak istemeye istemeye önümüzden çekiliyor, bir ön sıraya geçtiğimizde hemen arkamızdan tekrar toplanıyordu. Artık bulunduğumuz yerden odacığın içini engelsiz görebiliyorduk.

Daire şeklindeki iç odanın duvarları boyunca yerleştirilen şiltelerin üzeri parlak renkli örme yün battaniyelerle örtülüydü.

"Her birinde on dört yatakta on dört kadının olduğu on dört bölme. On dört, tüm bu hummalı faaliyetlerin adandığı tanrıça İştâr'ın sihirli sayısıdır," diye açıkladı Phat Tur neşeyle. Tanrıça Hathor'a bağlı olduğunu ve diğer tüm ilahlara pek saygı duymadığını biliyordum.

Odanın içine dikkatle bakıp söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için kadınları saydım. Verdiği sayı doğrudu.

Bununla birlikte sergilenen kadınlardan hiçbiri öyle aman aman çekici değildi. Hatta çoğu orta yaşlan geride bırakmış ve birkaçı düpedüz tiksindiriciydi. Bu durumu Phat Tur'a belirtince fikrime yürekten katıldı.

"Kral Nemrut çoktan tüm genç ve güzel olanları seçti. Çömleğin kaymağını aldı ve daldaki en olgun kirazları topladı. Bu sefil yaratıklar da onun reddettikleri."

Bakışlarımı tekrar odadaki kadınlara çevirdim. Bunlardan beşi, her biri kendi döşeginde bağdaş kurmuş oturmaktaydı. Hepsinin de başında kırmızı güllerden taç vardı. Bu onların tek kıyafetiydi; onun dışında çıtırçıplaklardı. Gözlerini yere dikmiş, sabırla bekliyorlardı.

"Kırmızı gül, tanrıçanın çiçeğidir," diye taçları izah etti Phat Tur.

Kalan dokuz döşek, çiçekli taçları bir kenara atılmış ve yine değişen derecelerde soyunuk erkeklerle rezil şekilde çiftleşen kadınlarla doluydu. Adamlar, hamle yaparken domuz gibi homurdanıyor, altlarındaki kadınlar dindar şevklerini olabildiğince alıp karşılık verirken tanrıçaya methiyeler sıralıyorlardı.

Kabaran bir tiksintiyle izliyordum. Adamlardan biri aniden büyük bir zevk nöbetiyle kamburlaşıp, uzunca bir titremeye altındaki dişi yaratığın üzerinden yana devrildi. Kadın hemen ayağa fırladı; döşegın başına atılmış elbisesini alıp üstüne geçirdi.

Sadece muhtemelen adamın ona verdiği küçük bakır bir sikkeyi adamın yüzüne fırlatmak için duraklayıp sonra sessizce ağlayarak girişteki büyülenmiş kalabalığı yara yara ilerledi ve tapınak kapılarının ötesindeki sokağa kendini attı.

Arkamda duran denizciydi. Dirseğiyle beni kenara itip bölmeye girdi. Orada oturan taçlı kadınlardan birinin yanına gitti.

"Seni tanrıçaya borcunu ödemeye çağırıyorum," diye meydan okuyup kadının kucağına bir sikke fırlatı. Kadın boş gözlerle başını kaldırıp ona bakarken adam çoktan fistanını kaldırıp boştaki eliyle canhıraş şekilde uzvunu tamamen uyarmaya koyulmuştu. Göbeği dışarı fırlamıştı ve orman gibi siyah kıllarla kaplıydı.

Kadın yüzünü buruşturdu, başındaki çiçekli tacı çıkarıp sırtüstü döşege uzanarak bacaklarını açtı.

Phat Tur'u kolundan çekip izdiham halindeki seyircilerin arasından çıkardım, sonra kararlı bir şekilde tapınak kapılarına doğru çekeledim.

Sefil cücelerin, aslında oldukça güzel bir şeyin grotesk parodisi olmaktan öteye gitmeyen gösterisi, beni zevkten ziyade kasvete sürüklemişti.

Ertesi günün öğleden sonrasını, İştar Tapınağı'ndaki sabah ibadetinden gelen Kral Nemrut'la geçirdim. Görüşmelerimiz sırasında krala, askeri kurmayları ve kıdemli danışmanları eşlik ediyordu.

Lort Remrem'le birlikte onları, Hiksoslara karşı daha kararlı ve kuvvetli bir mücadeleyi takip etmek için ikna etmeye uğraşıyorduk. Ancak askeri mekanizma bir kez yolunu ve ivmesini kaybetti mi tekerleklerini tekrar döndürmek aşırı derecede zordu.

Her şeyin gelip dayandığı yer, Nemrut'un parasının olmamasıydı. Altı savaş gemilik filo için ona ödediğim para, ihtiyaçlarıyla kıyaslandığında önemsizdi. Ağır vergilerle vatandaşlarının kanını emmesine rağmen Nemrut, yaklaşık iki yıldan beri ordusunun ve donanmasının parasını ödeyemiyordu. Silahları, savaş arabaları ve diğer teçhizatı harap haldeydi. Kalan askerleri isyan etmenin eşiğine gelmişti.

Firavun ve biricik Mısır'ımız için durum birden felaketin kıyısında sallanmaya başlamıştı. Şayet Sümerler batarsa, tüm doğu sınırlarımız korunmasız kalırdı. Bir şekilde Kral Nemrut'u, içinde bulunduğu bu çıkmazdan kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Onun hatırı için değil, biricik ulusumuzun varlığını sürdürmesi için mecburdum.

Hesaplarıma göre Sümer Krallığı'nın tekrar askeri bir güç olabilmesi için Kral Nemrut'un en az otuz lakh gümüşe ihtiyacı vardı.

Önlemeye çalıştığım krizin iki ayağı vardı. Bir ayağı Nemrut'tu ve her ne kadar kabul etmek istemesem de sevgili firavunum ikinci ayağıydı. Nemrut muhtaç durumdaydı; oysa Memnon Tamose gümüş deryasında yuvarlanıyordu. Nemrut, fakirliğe boyun eğmişti; halbuki firavun yeni zengin olmuş bir pintiydi.

Yaklaşık altı yüz lakh gümüş değerinde muazzam bir hazinenin üstünde oturuyordu. Bu hazineyi tek başıma ve neredeyse yardım almadan onun için kazanmış olmam hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hazine onundu, ama ben de Mem'i çok iyi tanıyordum. Küçük çocukluğundan beri onu ben yetiştirmiş, bildiği her şeyi ben öğretmişim. Ona, gümüşün kazanılmasının muazzam derecede zor ama harcanmasının da bir o kadar inanılmayacak derecede kolay olduğunu ben öğretmişim. Şimdi bir şekilde ona bu dersimi unutturmalıydım. Hazinesinden otuz lakh gümüşü ayırıp bilmediği ve güvenmediği bir adama vermesini sağlamak zorundaydım. Nemrut'a benim güvendiğimden bile emin değildim. Ne var ki başka seçeneğimiz olmadığını biliyordum. Biricik Mısır'ımız varlığım sürdüreceksen ona itimat etmek zorundaydık.

Kral Nemrut ve kurmaylarıyla geçen çekişmeli bir günden sonra o gece erkenden istirahatgahıma çekildim. İştahım olmadığından tek bir olgun incir, biraz peynir ve çörekle tek başıma akşam yemeğini yedim. Elbette kendime biraz şarap da koydum, ama ilk yudumda tadı, olmamış sirke gibiydi. Kadehi kenara itip zihnimi Mem'e göndereceğim mesaja odakladım; bir güvercinin benim için Teb'e taşıyacağı hafif parşömen parçasına sığdırmak zorunda olduğum .bir mesaj; Firavun Tamose'yi tam anlamıyla düpedüz aptallık olarak göreceği bir eylemi yapmaya ikna etmesi gereken bir mesaj.

Saatler geçmiş ve altıncı mesaj taslağımı da yırtıp atmıştım.

Biçareydim. Kelimelerle meşgul bir insan olduğumu hatırımdan hiç çıkarmasam da firavunu ikna edecek kelimeleri hala bulamıyordum. Daha başlamadan başaramadığımı biliyordum. Kramp girmiş bacaklarımı esnetip yazı sehpanın başından kalktım. Balkona açılan kapıdan geçtim. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakınca yeniayı gördüm. Yüksekliğine bakılacak olursa gece yarısını hayli geçmişti.

Hala gökyüzüne bakarken, en fazla elim büyüklüğünde bir bulut ayın önüne doğru süzüldü ve etrafımı karanlığa gömdü. Ay ışığının yok olmasının gerginliğimi muhakkak şiddetlendireceğini sandım. Ama mucizevi bir şekilde haletiruhiyemde tamamen aksi bir etki gösterdi. Üzerime çöken derin dinginlik hissini, biraz önce beni sıkıştıran çaresizliğin yerini aldığını hissettim.

Sonra adımın seslenildiğini işittim. Sakin bir sestir, ama şafağın ilk ışığında öten ardıçkuşununki gibi belirgindi; o kadar belirgindi ki konuşanı bulmak için etrafıma bakındım. Yalnızdım.

Birdenbire içinde bulunduğum açmazın çözümü tamamen olgunlaşmış haliyle zihnimde belirdi. Nasıl oldu da tereddüt edebildim, diye düşündüm.

Şahin mührü bendeydi. Firavunun tüm kudreti tek bir elimdeydi. Ülkemi felaketten ve firavunu mahvolmaktan kurtarmak için bu güçleri kullanmam gerektiğini biliyordum. Eylemlerim firavunun isteklerine aykırı olsa bile; firavunun öfkesine sebep olsalar bile.

Kararımı verdiğim anda bu rehberliğin nereden ve kimden geldiğini merak etmeye başladım. Çözüm, derinden kökleşmiş sadaketime ve davranış itikadına o kadar yabancıydı ki kararın yalnız bana ait olmadığını, halis bir hayret hissiyle, fark ettim.

Ayı örten küçük bulut geçip gidince hafif ay ışığı yeniden gece yarısının karanlığına hücum etmeye başladı. İhtar Tapınağı'nın mermer duvarlarında parlıyordu.

Pelerinli kadın, orada, tamı tamına onu en son gördüğüm yerde, olduğum yerin karşısındaki taraçadaydı. Önceki gibi gümüş grisi pelerininin başlığı yüzünü örtüyordu. Artık ilhamımın nereden geldiğini biliyordum.

Umutsuzca yüzünü tekrar görmek istiyordum. Mucizevi bir şekilde ihtiyacımı hissetmişti. Başını geri atıp başlığını geriye, omuzlarına düşürdü ve yüz hatları ortaya çıktı. Yüzü, üzerine düşen ay ışığından bile daha soluktu. Hatırladığımdan daha hoş, şimdiye dek gördüğüm ya da hayal ettiğim diğer her şeyden daha güzeldi.

İki elimi ona, bizi ayıran boşluğun diğer tarafına doğru uzattım. Ancak yüzündeki ifade soğuk ve üzgün bir hal aldı. Benden uzaklaştı. Yavaş yavaş solarak gecenin karanlığında kayboldu; ay ışığı da onunla birlikte solmuştu.

Sabahleyin Phat Tur daireme geldiğinde tamamen giyinmiş onu bekliyordum. Kuvvetim ve kararlılığım canlanmıştı ve kendime fevkalade güveniyordum. Saray koridorlarından ve salonlardan öylesine hafif ve gayretli adımlarla yürüyordum ki Lort Remrem, Phat Tur ve maiyetimin kalanı bana yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu.

Konsej salonuna girdiğimizde Nemrut'un tahtı boştu. Buna karşın oda danışmanları ve komutanlarıyla doluydu. Uzun masada beni karşılamak için ayağa kalktılar ve koltuklarımıza oturduktan kısa bir süre sonra ana kapının dışındaki trompetler debdebeyle çalmaya başladı.

Kral Nemrut, vakur biçimde odaya girdi. Onu gördüğümde ilk aklıma gelen, bizimle birlikte olabilmek için İş tar Tapınağı'ndan kaymak almaya ve kiraz toplamaya sabah erkenden gittiği idi.

Bana gösterdiği hürmetin farkındaydım ve bu, birazdan yapacağım şey konusunda özgüvenimi pekiştiriyordu. Kraliyet protokolünü takip ettikten sonra ayağa kalkıp doğrudan krala hitap ettim.

"Majesteleri, zatıalınız ve en çok itimat ettiğiniz bir tek kişiyle sınırlandırılmasını arzu ettiğim oldukça hassas ve gizli bir önerim var. Teklifimin iki tarafın da fevkalade menfaatine olacağına ve şu an kendimizi içinde bulduğumuz zor durumu halletmede çok yararı olacağına size temin ederim."

Nemrut bariz şekilde afallamıştı, bir süre karar vermekten imtina etti; fakat yüz ifademde en ufak müsamaha göremeyince sonunda ısrarımı geri çeviremedi.

Lort Remrem'i sağımda, tercümanımız olarak da Phat Tur'u solumda alıkoydum. Nemrut, Amiral Alorus'a masada kalmasını işaret etti. Sonra diğer kurmaylarını gönderdi.

Odada sadece beşimiz kalınca cüppemin yeninden şahin mührünü çıkardım ve masanın üstünde aramıza koydum.

"Eminim majesteleri bu işaretin öneminin farkındadır."

"İlk defa kendi gözlerimle görüyorum; ama bunun, Mısır hükümdarı Firavun Tamose adına ve onun yetkiyle konuştuğunuzu teyit eden şahin mührü olduğunu biliyorum."

"Bu doğru majesteleri."

Kral Nemrut, soğuk kara gözlerini bana dikti. Tek bir kelime daha etmedi; ama suyun kenarında avının yaklaştığını sezen leopar gibi tetikte bekliyordu. Her zerresiyle dikkat kesildiğini göz önüne almıştım.

"Majesteleri, siz de ben de savaşta pişen askerleriz; tecrübemiz ve aklımızla savaşların sadece cesur ruhlar ve keskin kılıçlarla değil, aynı zamanda düşmana fırlatabileceğimiz ağırlıkta gümüşle kazanıldığını biliriz."

"Daha önce bu şekilde ifade edildiğini hiç duymamıştım; ama konuştuklarınız bilgece sözler ve gerçeklerden ilham alıyor," dedi sessizce.

"Mısır hükümdarı Firavun Tamose adına ve taşıdığım şahin mührünün bana verdiği yetkiyle Mısır'la askeri ittifaka girmeniz şartıyla size otuz lakh değerinde ve ağırlığında gümüş öneriyorum; bu armağanı yalnızca Kral Gorrab ve emrindeki Hiksos yağmacılarını yok etmek için kullanacaksınız."

Remrem'in yanımda derin bir iç çektiğini işittim. Bu teklif için firavunun onayını almadığını biliyordu ve aldığım riskin farkındaydı. Fakat ona bakmaya tenezzül etmedim. Nemrut tahtına yaslandı; sessizce ve kuşkuyla beni süzüyordu. Tacının kenarının altından, alnından minicik ter damlalarının sızmaya başladığını fark ettim.

Sonunda konuşmaya başladığında boğuk sesinde güvensizlik ve açgözlülük sezilebiliyordu.

"Firavununuzun elinde gerçekten bu büyüklükte bir meblağı gözden çıkartabilecek hazine var mı?"

"Sizi temin ederim var majesteleri. Firavun tarafından iki ulus arasında anlaşma imzalamak için derhal siz majestelerinin eline üç lakh tutarında gümüş teslim etmekle görevlendirildim.

Bu yalnızca, sonrakilerin teminatı."

Uzunca bir süre Nemrut sessizce bana baktı. Sonra birdenbire ayağa sıçrayıp hızla odayı adımlamaya başladı. Yüzü, ölüm saçarcasına çatılan kaşlarıyla kırış kırış olmuştu. Ufacık bir kan damlası çenesinden nakışlarla süslü tuniğine damlayana dek dudaklarını ısırıyor. Herhangi bir acı emaresi göstermiyordu.

Aniden önümde durup gözlerimin içine dik dik baktı. "Üç lakh hemen, yirmi yedi de yıl içinde?" diye sordu. Onaylamadan önce Phat Tur'un tercüme etmesini bekledim.

"Si'!? majesteleri kabul ettiği anda. Ancak kalan miktarı Teb'den teslim almak için en iyi alayınızı göndermeniz gerekiyor.

Firavun, kendi adamlarıyla nakletme riskini kabul etmeyecektir."

Nemrut sırtını dönüp adımlamaya devam etti. Tunç tabanlı sandaletleri, adımını yere her vurup kaldırdığında taş döşeme üzerinde şingirdiyordu. Sümer dilinde kendi kendine tartışmaya başladı.

"Bu sinsî, taşaksız ucubeye nasıl güvenebilirim? Seth ve diğer tüm karanlık şeytanlarla birlik olduğu sır değil. Hatta bu herifin bizzat daha karanlık ruhlardan biri olduğuna inananlar var," diye kendi kendine mırıldandıktan sonra söylediklerinin farkına vardı; aniden dönüp Phat Tur'a haykırdı. "Söylediklerimi tercüme edersen günah benden gider! Eğer öyle bir şey yaparsan seni kendi bağırsaklarına boğarım, anladın mı?"

Phat Tur'un rengi atmıştı, yere baktı. "Majesteleri nasıl emrederse," diye razı oldu. Nemrut odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye ve kendi kendine tartışmaya devam etti. Sonra tekrar önümde durdu.

"Efendine, ona güvendiğimi söyle," diye emretti Phat Tur'a.

"Ama ittifakı kabul edebilmem için önce Mısır hükümdarı Firavun Tamose'yle bağlayıcı bir anlaşmam olmalı." Bu durumu dile getirirken gözlerinin içinde yanan şehvet ateşini gördüm.

"Eğer mümkünse firavunun razı olacağını biliyorum," dedim ihtiyatla kesin cevaplar vermekten kaçınarak.

"Kendi ailemi, Mısır hanedanıyla birleştirmek istiyorum,"

dedi Nemrut. "Firavunun iki kız kardeşi, Tehuti ve Bekatha'yı, karım olarak almak istiyorum. Bu şekilde firavun kayınbiraderim olacak."

Arsızlığının, küstahlığının ve açgözlülüğünün büyüklüğü karşısında hayrete düşmüştüm. Bu dolandırıcı hem para hem de et istiyordu. "Mısır'a böyle bir ihlanda bulunmayı teklif etmeniz büyük bir onur. Başka şartlar altında firavunun bir an tereddüt etmeden önerinizi kabul edeceğini biliyorum." Bana hakaretler yağdırmış olan ve şimdi de göz göre göre çok sevgili kızlarıma şehvetle bakan bu iğrenç yaratığa öfkemi makul bir ses tonuyla gizledim. Ancak firavun iki millet arasında askeri ittifak yapmak için iki kız kardeşinin de Girit Kralı Yüce Minos'la evleneceklerini taahhüt etti. Sözüden asla dönemez. Minoslular, onurlarının kırılmasını kabul etmezler."

Nemrut omuz silkip belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Buna karşın teklifini reddedişimden ciddi anlamda rahatsız olmadığını anlayabiliyordum. İkimiz de bunun fırsatçılık ve anlaşmamızda kendi sayfasına son mümkün menfaat yazma çabası olduğunu biliyorduk. Karşılardaki ne kadar fazla teklif ederse etsin, insanoğlu daima daha fazlasını almak için uğraşır.

Nemrut, zihninde her şeyi tartarken odanın etrafında bir kez daha döndükten sonra sonraki hamlesini yaptı. "Bahsettiğiniz üç lakh gümüşü daha erken görmeyi çok isterim; size ve firavununuzla sözünüzü onurlandırmayacağınız konusunda güvenmediğimden değil; sadece şimdiye dek o gümüşleri nasıl sakladığınızı merak ettim ... " Nemrut, Sümer dilini anladığımı ifşa etmek için beni oyuna getirmeyi umarak ki buna eminim, doğrudan bana hitap ediyordu. Tercüme etmesi için Phat Tur'a bakınca kralı bir kez daha hayal kırıklığına uğrattım. Nemrut'un tuzaklarının etrafından dolaşıp bertaraf etmekten keyif almaya başlamıştım. Lort Aton'a karşı bao taşlarıyla oynamaktan farklı değildi.

Şehir surları dışındaki alay kampımızdan gümüşü alıp getirmeleri için Zaras ve Hui'yi yolladım. Nakil için elli adam ve iki vagon gerekmişti. Sonunda konsey odasının zeminine tepeleme yığılınca etkileyici bir külçe istifini oluşturmuştu. Nemrut, ışıldayan istifin çevresinde dolaştı; her bir külçeye okşarcasına dokunup çok sevdiği evcil hayvanlarıymış gibi sevgi sözcükleri fısıldıyordu.

O akşam bir kez daha Nemrut'un sofrasındaki ziyafete katıldık. Bu geceki şarap, daha önce sundukları mide ağrıtan sıvıdan çok daha içilebilirdi. Buna karşın ev sahibimiz ve emrindekilerin tavır ve davranışlarının üzerindeki etkisi daha az övgüye değerdi.

Kral Nemrut, İştâr Tapınağı'ndaki sabah ibadetini kaçırmıştı.

Münasip olsun olmasın, Kudretli Avcı'nın doyumsuzluk gösteleriyle muamele görmüştük. Ziyafet salonundaki kadınların yarısı geceyi, şehvetle kendilerinden geçmiş halde sonlandırmıştı.

İki prensesimi, kapılarında nöbet bekleyen Zaras ve bir düzine kadar adamıyla dairelerinde kapıları kilitli halde bıraktığım için memnundum.

Nemrut'tan satın aldığım altı savaş kadırgası Sayda Limanı'nda tamirata girmişlerdi ve komutama almam için hazır olmaları Phamenoth ayının sonunu bulacaktı.

Bu aralığı, Kral Nemrut ve kurmaylarıyla Hiksoslara karşı müşterek saldırımızı tasarlayıp plana geçirmek için kullandım.

Babil' de firavunun askeri ataşesi olarak görev yapması için Lort Remrem'i seçmiştim.

İstemeyerek de olsa Albay Hui'nin, yardımcısı olarak Remrem'le kalmasını kabul etmek zorunda kalmıştım. Hui, vesayetim altında vereceğim eğitimle atlı araba savaşı ilminin en maharetli kahramanlarından biri olacaktı. Orta Deniz kıyısı boyunca Kuzey Mısır'da Hiksos çapulcularıyla savaşa tutuştuğumuzda onu ve uzmanlığını feci şekilde özleyeceğimi biliyordum. Ne var ki Bekatha ona karşı nefretini açıkça göstermişti. Hui'yi yanımızda Girit'e götürmem halinde prensesin taşkınlık yapacağına emindim.

Nemrut'un, gümüş teşvikini aldıktan sonraki haftalar boyu, ordusundaki atölyeler yeni zırh ve silah yapımı, eski savaş arabalarının tamirâtı ve benim üstün tasarım ve özelliklerime göre yüzlerce yenisinin yapımıyla gece gündüz çalışmaktaydı. Yeni askere alınmış askerler, uygun adımda kıta kıta yürüyerek Babil sokaklarını dolduruyor; çarşılar sıkı pazarlık yapan müşteriler ve satıcılarla dolup taşıyordu.

Phat Tur ve casusları vasıtasıyla, Sümer Krallığı'nın diğer tüm şehirlerinin aynı askeri dirilişin keyfini sürdüklerini öğrenmiştim. Krallığın, öncesinde işsiz olan binlerce askeri, sürüler halinde tekrar kralın sancağının altına -ve gümüş sikkelerininakın etmekteydi.

Üzerime aldığım iş, Sümer dilini akıcı bir şekilde bilmezmiş gibi yaptığımı belli etmeden yeterince zor ve karmaşıktı. Ev sahiplerimize aksak ve çocuk gibi Sümerce konuşmaya başlamış, gündün güne daha akıcı ve dilbilgisi olarak daha doğru biçimde geliştirmiştim. Kral Nemrut bile bulunduğum ortamlarda dalkavuklarına benim hakkımda aşağılayıcı ifadeler kullanmayı bırakmak zorunda kalmıştı. Çok geçmeden ev sahiplerimizi şakalarımla ve dillerinde yaptığım zekice cinaslar, kelime oyunlarımla şaşkına çevirmeye başlamıştım.

Bir sabah, savaş arabası talim alanının diğer ucunda Amiral Alorus'un, Kral Nemrut'a, Sümer dilini bu kadar çabuk sökmemin mucizeden başka bir şey olmadığını söylediğini gördüm. İltifatından dolayı ona teşekkür etmek için geniş alanın diğer tarafına geçtiğimde Alorus, batıl inançlı bir şaşkınlıkla irkilip geri çekilmiş, sonra kem göze karşı işaret yapmıştı. Dudak okumanın ne demek olduğunu daha önce duyduğunu hiç sanmıyordum. Fakat pek tabii her eğitimli ve makul insan gibi büyücülüğe inanıyordu.

İkinci vakitlerinin serinliğinde Fırat' ta yüzme ya da prenseslerimin refakatinde şehir sınırlarının ötesindeki güney tepelerine doğru at sürme fırsatı buluyordum. Bu kaçamaklarımızda en ücra yerlere gittiğimizde dahi Zaras'la nasıl olup da bu kadar sık karşılaşabildiğimiz benim için ayrı bir eğlence konusuydu. Sanki her defasında biri ona gelişimizi haber veriyor gibiydi. Bu, elbette Tehuti olamazdı. Zaras'ı yolun kenarında boş boş dolaşırken bulduğumuzda prensesin şaşkınlığı neredeyse benimkini gölgede bırakıyordu.

Akşamları sürekli Sümerli ev sahiplerimizle ya da kendi subaylarımla yemek davetleri oluyordu. Şayet Kral Nemrut da oradaysa prenseslerime sıkı sıkı, onlara göz kulak olabileceğim bir yerde, yakınımda oturmalarını tembihliyordum.

Diğer çoğu gece dairemin dışındaki balkonda tek başıma dinlenmeye çekiliyor, sabahlara kadar pelerinli kadının dönmesini bekliyordum. Geceler birbirini kovalıyor, ama ümitlerimi hep boşa çıkarıyordu.

Tüm bu telaşlı koşturmacanın içinde günler çabucak geçmişti. Sonra, Sayda'daki donanma üssünden gelen ulak, Nemrut'tan satın aldığım altı savaş kadırgasının öngördüğümünden yirmi gün önce denize indirilmeye hazır olacağı haberini getirdi. Hantal kervanımızın, Orta Deniz kıyısındaki Sayda'ya ulaşması, yaklaşık olarak bu sürenin yarısı kadar zaman alırdı. Zaras ve Hui'ye, Babil' den sahile yolculuğumuzun son hazırlıklarının yapılması emrini verdim.

O akşam, prenseslerime, sarayın doğu kanadındaki kraliyet dairelerine kadar refakat ettikten sonra kendi daireme döndüğümde ay henüz doğmamıştı. Kölelerim odamdaki ve terastaki kandilleri yakmışlardı. Talimatlarım doğrultusunda kandildeki gaza, dumanı, sivrisinekleri ve diğer gece haşaratını uzak tutan ve aynı zamanda dinlendirici bir uykuya ve münasip rüyalar görmeye tesir eden bitkiler karıştırmışlardı.

Rustie, yatmamı bekliyordu. Kıyafetlerimi almak için yanıma geldi ve yatağımın kenarına gümüş bir kadehte şarabımı bıraktı.

"Gece çok uzun sahip," dedi kınarcasına. "Hafta başından beri birkaç saatten çok uyumuyorsunuz." Rustie o kadar uzun zamandan beri kölemdi ki ikimiz de kaç yıl olduğunu unutmuştuk.

Uzun zaman önce kendine dadımmış gibi davranabileceği bir rol biçmişti.

Onun yardımıyla üzerimdekileri çıkarıp balkona çıktım ve şarap kadehini aldım. Dudaklarımı ıslatıp hoşnutlukla iç çektim.

Mechir arazilerimdeki üzüm bağlarından on yıllık bir bağbozumuydu. Sonra tanrıça mabedinin balkonuna bakmak için döndüm. Bomboş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrayıp kaderime boyun eğdim. O pelerinli kadına son defa göz ucuyla baktığımdan bu yana haftalar geçmişti.

Rustie'nin ayrılmasına izin verdim; hala homurdanır vaziyette gidince dönüp, o akşam kralla yaptığımız müzakerelerde öne çıkan noktaları tekrar zihnimden geçirerek mermer zemini adımlamaya başladım.

Aniden durdum, bir ayağım havada kalmıştı. Ay ışığının vasfı değişmiş, hoş, altuni bir parlaklığa bürünmüştü. Başımı kaldırıp aya baktım. O an doğaüstü güçlerin sahnede olduklarını anlamıştım, ama müşfik mi yoksa habis mi olduklarını ilkin anlayamamıştım. Kötülüğü uzaklaştırmak için iki parmağımla Horus'un işaretini yaptım ve mistik güçlerin kendilerini ortaya çıkarmalarını beklemeye başladım.

Yavaş yavaş ılık geceyi saran hoş ama belli belirsiz bir koku hissettim. Daha önce hiç böyle bir koku almamıştım; ama nereden geldiğini bir türlü çözümesem de tüm duyularım harekete geçmişti.

Ne olduğunu anlamak için döndüm; o kadar şaşırılmıştım ki elimdeki kadehi yere düşürdüm. Yere çarpan kadehin çıkardığı sesler arasında bir an kalbimin göğsümde durduğunu hissettim; sonra kaçan bir atın toynak darbeleri gibi tekrar atmaya başladı.

Tapıntaki gizemli kadın tam önümdeydi; o kadar yakındı ki başlığın karanlığında dahi o zarif yüz hatlarını ayırt edebiliyordum. Elimi bir uzatsam ona dokunabilecektim; ama kıpırdayamıyordum.

Nihayet sesimi tekrar bulmuştum; fakat konuştuğumda sesim hürmetten kısılmış gibiydi. "Kimsiniz siz?"

"Adım İnana."

Hem sesiyle hem de cevabının anlamıyla o anda tüm benliğimle çarpılmış gibiydim. Sesi, ilahi bir ezgi gibi kulaklarımda yankılanıyordu. Hiçbir insanın ağzından böylesi güzel bir sesin asla çıkamayacağını biliyordum. Söylediğinin anlamı çok daha vurucuydu. İnana, ta zamanın başlangıcından bu yana tanrıça İştar'ın kadim ismiydi.

"Benim adım Taita." O an aklıma gelen tek yanıt buydu.

"Adının dışında kendinle ilgili öylesine az şey biliyorsun ki, değil mi? Babanın ve annenin adını dahi bilmiyorsun." Söylerken merhametle ve nazikçe tebessüm etti.

"Evet. Onları hiç tanımadım." Söylediklerinin doğruluğunu ikrar ettim. Şefkatle bir elini bana uzattı ve ben hiç tereddüt etmeden tuttum. Aniden elinden bana akan bir sıcaklık ve güç hissettim.

"Korkma Taita. Ben senin arkadaşınım ve arkadaşından da öte."

"Senden korkmuyorum İnana." Diğer elini de uzattı; tuttuğum anda aramızda güçlü bir kan ve zihin bağı olduğunu anladım.

"Seni tanıyorum," diye haykırdım şaşkınlıkla. "Seni ta en başından beri tanıdığımı hissediyorum. Bana kim olduğunu anlat."

"Buraya kendimden bahsetmeye gelmedim. Senden bahsetmeye geldim. Benimle gel Taita." İki elini de benimkilerden ayırmadan geriye doğru hareket edip beni açık balkondan yatak odama götürdü. Ayaklarından, elbette varsa, hiç ses çıkmıyordu.

Yalnızca eteklerinden gelen hafif bir hışırtı vardı. Eteğinin altında yere değen ayağı olmadığını anladım; zeminin hemen üstünde süzülüyordu.

Girdiğimiz fenerle aydınlanan güzel oda, geçtiğimiz onca haftadan beri benim yuvamdı ve her santimini bildiğimi zannediyordum; ama karşı duvarda daha önce farkına hiç varmadığım bir kapı vardı. İnana beni ona doğru götürdüğünde kapı kendiliğinden açıldı. Geçidin ötesi zifiri karanlıktı. El ele kendimizi karanlığa bıraktık; her yanımızı sarmıştı. Aşağı doğru düşüyorduk, fakat elimi tuttuğu için korkmuyordum. İnişimizin oluşturduğu rüzgar yüzüme öyle hızlı çarpıyordu ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Asırlardır karanlıkta uçuyor gibiydik, ama zamanın bir yanılsama olduğunun farkındaydım. Sonra ayaklarımın altında zemini hissettim; artık hareket etmiyorduk. İlk yalnızca parıltıyla etrafımız aydınlandı. İnana'nın başını tekrar seçebiliyordum; sonra aşağı doğru yavaş yavaş bedeni ortaya çıktı. Artık o da benim gibi çıplaktı.

Uzun ömrüm boyunca sayısız güzel kadının vücudunu görmüştüm; fakat İnana hepsinin fersah fersah ötesindeydi. Kalçaları şehvet uyandırıcıydı; ayrıca hemen üstteki daracık beli, kalçalarının zarif hatlarını ortaya çıkarıyordu. Boyu benim kadar uzun olmasına karşın uzuvları öyle narin, akıcı ve kusursuzdu ki uzanıp dokunmaktan kendimi alamadım. Parmağımı hafifçe bileklerinden omuz kıvrımlarına kadar gezdirdim. Teni ipek gibiydi, ama altındaki kasları bir o kadar sertti.

Saçları yukarıda bağlıydı, ama başını yana salladığında parlak dalgalı bir çağlayan gibi omuzlarından aşağı dizlerine kadar döküldüler. Bu dalgalı perde adeta canlıymışlar gibi duran göğüslerini örtmüyordu. Göğüsleri, kusursuz derecede yuvarlak ve kısraç sütü gibi bembeyazdı; yakut rengi meme uçları, bakışlarım Üzerlerinde dolaşınca büzülmüştü.

Vücudunda tüy yoktu. Cinsel organında da tek bir kıl yoktu.

Organının iç dudakları, dikey yarıktan dışarı adeta utanırcasına çıkmıştı. Kadınsı şehvetin tatlı çiyi üzerlerinde parıldıyordu.

Işık giderek artınca bulunduğumuz yerin Babil'in epeyce yukarısındaki Asma Bahçeleri olduğunu fark ettim. Çevremizi saran öbek öbek çalılar ve çiçekler harikulade güzeldi; ama İnana'nın güzelliği karşısında sıradanlaşıyordu. Ellerimi omuzlarından alıp birer birer öptü. Tüm benliğime yayılan bir hisle ürperdim.

"Benden ne istiyorsun İnana?" Ses sanki bana ait değildi.

"Seninle birleşmeyi öneriyorum."

"Tam bir erkek olmadığımı elbette biliyorsun," dedim utançla fısıldayarak. "Uzun zaman önce hadım edildim."

"Evet." Sesi müşfik ve nazikti. "Bunu sana yaptıklarında oradaydım. Bıçağı senin kadar keskin hissettim. Senin için gözyaşı döktüm Taita. Fakat kendi adıma memnun oldum. Birleşmek çiftleşmekle aynı şey değildir. Ben, tohumlarını sunan bir erkek ya da onu rahmine kabul eden bir kadın için seyrek bir mükafat olan cılız bir kas spazmıyla çabucak sona eren salt etlerin birleşmesinden bahsetmiyorum. Bu yalnızca tabiatın, başka bir ölümlü yaşamı, çok geçmeden ölümlü son bulacak önemsiz ve kısa varlığını başlatma yöntemi."

Sağ elimi yavaşça dudaklarından aşağı indirip parmaklarımı kasıklarının arasındaki yarığa iyice itti. İki parmağım kadar daracık ve kaygandı. Sanki benim belim onunkinin sıcaklığıyla eriyecek gibiydi. "Ben bundan bahsetmiyorum." Parmak uçlarıyla nazikçe, bacaklarımın arasında, eskiden erkekliğimin olduğu hoyrat yara izini okşadı. "Bundan da."

"Bir erkek ve kadın başka nasıl birleşebilir ki İnana?"

"Bedenleriyle değil, ruhlarıyla birleşirler. Yüce beyinlerin birbirine karışması. Bu, çok çok nadir gerçekleşebilen varoluşun gerçek mucizesi."

Beni, gizli bahçedeki çimenlerin üstüne uzattı. Altımızdaki zemin, pufla ördeğinin altı gibi ipeksi ve yumuşacıktı. Hızlı ve yılkavi hareketle üzerime uzandı ve o anda bedenlerimiz, adeta tanrıların olması için tasarladığı gibi yakın ve içtenlikle birbirine kenetlendi. Kollarımız, bacaklarımız birbirine dolanmış, nefeslerimiz karışmıştı. Kalbinin benimkine doğru atışını hissedebiliyordum.

Yavaş yavaş kalplerimiz, adeta paylaştığımız tek bir organ gibi olmuş, bir atıyordu. Birleşen soluk alıp verişimiz ahenkle birmiş gibi devam ediyordu. Bu, şimdiye dek başıma gelen en tatmin edici ve ruhumu canlandıran histi. İkimiz yekvücut olana dek bedeninin beni daha derinlerine çekmesini ve onu kendiminkinin içine çekmeyi istiyordum.

Sonra onun zihninin benimkini kontrol ettiğini hissettiğim anda kısa süreli bir panik ve çaresizlik duygusuna kapıldım. Önlemeye çalıştım; ama sonra benim de onun zihnini aynı anda ele geçirdiğimi fark ettim. O benim anılarımı aldıkça ben de onunkileri hıfzediyordum. Aramızda kaybolan ya da unutulmuş hiçbir şey kalmamıştı. Kadim geçmişe dek uzanan bir benliği paylaşıyorduk.

"Şimdi babamın kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadım bunu kendi sesimden duymanın şaşkınlığıyla.

"Kimmiş?" diye sordu. Daha soruyu zihninde oluşturmadan yanıtı biliyordu ve dudaklarından çıkmamış olsa da sorusunu duymuştum.

Paylaştığımız ilahi sessizlik içinde cevap verdim. "Meniotos, ahlak ve öfke tanrısı."

"Öyleyse annen kim?" diye sordu İnana. Cevabı paylaştığımız tek zihinde buldum.

"Annemin adı Selias'tı; fakat o bir insan ve ölümlüydü. Beni doğururken öldü."

"Sen bir yan tanrısın Taita. Ne tam bir insan ne de tamamen tanrısın. Çok daha uzun yaşayacaksın, ama bir gün senin de ölmene gerekiyor." Ruhumu sıkıca ve kendininkiyle korurcasına sardı. "O günün gelmesine hala epey var. Fakat geldiğinde seni korumak ve desteklemek için orada olacağım. Sen gittikten sonra da bin yıl yas tutacağım."

"Sen kimsin İnana? Neden hem bedenen hem de ruhen kendimi sana bu kadar bağlı hissediyorum? Senin baban kim?"

"Babam ışık tanrısı Hyperion. O, Meniotos'un kardeşi. Bu yüzden seninle ben aynı ilahi kanı paylaşıyoruz," diye doğrudan cevap verdi.

"Daha sorumu sormadan vereceğin cevabı biliyordum," dedim sessizce. "Ya annen? O da tanrıça mıydı yoksa ölümlü mü?"

"Annem Artemis," diye cevapladı.

"Artemis, av ve tüm yabani hayvanların tanrıçası. Aynı zamanda bakire tanrıça ve tüm bakirelerin tanrıçası. Ancak, hem nasıl bakire olup hem de annen olabiliyor?"

"Bilmen gerek Taita, bizim gibi tanrı ve yan tanrılar için her şey mümkündür. Babam Hyperion, ben doğduktan bir saat sonra annemi tekrar bekaretine kavuşturdu." Babasının büyüleyici pratik

çözümü karşısında gülümsedim; İnana da benimle birlikte gülümsedi, sonra devam etti. "Ama ben de annem gibi bakireyim ve tüm tanrıların babası olan Zeus'un emriyle daima bakire kalmak zorundayım. Bu da benim Zeus'u, enest ilişkinin ve benimle ilişkiye geçmenin yollarını arayan büyükbabamı reddetmemin cezası."

"Böylesi abes tecavüz için çok gaddar bir ceza." Kendimi onun yerine koymuştum.

"Bence değil Taita. Bence olabilecek en müşfik, en hoş ödül; yoksa aksi halde seninle ben geçen ve daha henüz gelmemiş onca asırlar boyu nasıl sevgili olabilir, bekaretimizi ve saflığımızı nasıl muhafaza edebilirdik?"

"Bir başkası kaderimizi nasıl bilebilirdi ki İnana? Bahsettiğin o kadim zamanlarda ben doğmamıştım bile?"

"Doğduğunda oradaydım Taita. Erkekliğin senden koparılıp alındığında da oradaydım ve bu korkunç eylemden ikimizin de milenyumlar boyunca ne kadar kazançlı çıkacağını bilmeme rağmen senin için ağladım."

"Milenyumdan söz ediyorsun. Sen ve ben o kadar uzun süre birlikte olacak mıyız İnana?"

Soruma doğrudan cevap vermedi. "Sen farkında olmasan da doğduğun günden beri seni çok yakından izliyordum. Başına gelen her şeyi biliyordum: her kısacık neşeyi ve her acı dolu ıstırabı."

"Neden ben, İnana?"

"Çünkü biz biriz Taita. Aynı kandanız, tek nefesiz."

"Senden hiçbir şey gizleyemem," demek zorunda kaldım.

"Ne var ki ben senin gibi bakire değilim. Ömrüm boyunca başka kadınlarla şehvetle birlikte oldum."

İnana hüznüyle başını iki yana salladı. "Sen sadece tek bir kadın tanıdın Taita ve o olduğunda ben oradaydım. Seni buna karşı uyarmıştım; zira o fani hazzın bedelini hadım eden bıçakla ödeyecektin." O sözlerine devam ederken nefesini ağzımda, acısını yüreğimde hissediyordum. "Seni bu ıstıraptan kurtarabilirdim; ama eğer yapsaydım, seni yaptığının sonuçları konusunda uyarmış olsaydım, o zaman seninle ben şu an olduğu gibi, ebedi ve ilahi iffetle asla birleşemezdik."

Dediklerini havsalamda tarttım, sonra derin bir iç çektim, o da benim içimde iç çekti.

"Hepsi o kadar önceydi ki kızın yüzünü bile hatırlamıyorum; hatta adını bile," diye itiraf ettim.

"Çünkü o anıyı zihninden sildim," diye fısıldadı. "Eğer istersen tekrar yerine koyabilirim ve sonraki beş bin yıl daha aklından çıkmaz, ama sana hiç neşe vermeyecek. Bunu ister misin?"

"İstemediğimi biliyorsun." Zamanında benim gibi köle olan o kayıp ruhtan vazgeçiyordum. Müşterek sefaletimizde birbirimize bir parça teselli vermiştik. Bana aşkını sunmuştu. Fakat çok uzun zaman önce zaman ve mekan boşluğunda kaybolmuş ve hiç kimsenin ardından gidemeyeceği bir yere gitmişti; hadım edilmiş bir yarı tanrının bile.

Kendimi ana bıraktım; İnana'nın zihnindekilerin ve hatıralarının tadını çıkarıyordum, o da benimkilerin. Bedenlerimiz ve ruhlarımız iç içe kenetlenmişken zaman artık öyle nefes nefese hızla akıp giden nehir gibi değildi; artık üzerinde tüy gibi süzülüğümüz, ebediyetin bir dilimiymiş gibi her anının zevkine vardığımız durgun bir okyanus halini almıştı. Ruhumun siperlerini yükseltmiş, beni tarifsiz bilgelikle donatıp kötülüğe karşı zapt edilemez kılmıştı.

Birlikte ruhani letafet durumuna ulaşmıştık.

Ebediyetin ardından ruhum onunla konuştu. "Bu hiç bitmesin istiyorum İmana. Seninle sonsuza dek bu şekilde kalmak istiyorum." Sonra benliğimin derinliklerinden cevap verdiğini duydum.

"Sen benim bir parçamsın Taita ve ben de senin bir parçanım.

Fakat her birimiz aynı zamanda ayrı ve bütünüz. Dönmemiz gereken kendimize ait farklı benliklerimiz var. Tek başımıza gerçekleştirmemiz gereken kendi kaderlerimiz var."

"Lütfen, beni bırakma," diye yalvardım.

"Şimdilik senden ayrılıyorum. Artık gitme zamanım geldi."

Sesi artık benimkine karışmıyordu.

"Dönecek misin?"

"Evet."

"Nerede?"

"Nerede olursan."

"Ne zaman, İmana? Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Belki bir gün, belki bir yıl, belki de bin yıla." Bedeninin açıldığını hissettim. Kolları açıldı, artık sarılmıyordu; beni bırakıyordu.

"Yalnızca birazcık daha kal." Ne kadar yalvarsam da çoktan gitmişti. Doğrudum. Şaşkın şaşkın etrafıma bakındım. Kendimi sarayın balkonundaki yatağında uzanmış halde buldum. Yataktan fırlayıp yatak odasına koştum. Büyük odanın ortasında durup en son baktığımda İmana'nın beni uçurduğu gizli bahçeye açılan kapının olduğu ötedeki duvara uzun uzun baktım. Şimdi kapı filan yoktu.

Ağır ağır duvara yaklaşım parmaklarımı yüzeyinde gezdirerek kapı ve pervaz bağlantısı arayarak dikkatle inceledim. Sıva pürüzsüzdü ve hasar görmemişti. O anda İmana'nın bana söylediğini hatırladım.

Bilmen gerek Taita, bizim gibi tanrı ve yarı tanrılar için her şey mümkündür.

Bu noktada en son durduğumdan bu yana sanki uzun yıllar geçmiş gibiydi. İmana'nın beni götürdüğü kadar uzak bir yerde zaman gibi bir boyut var mı acaba, diye düşünmeden edemedim.

Eğer varsa, belki de ben diğer alemde onunla birlikteyken bu dünyada zaman durmuştu.

Gerçekliği imgelemekten, doğruyu yanlıştan ayırt etmeye çabalarırken gözüm zeminin orta yerinde duran koca tunç amfora içindeki kırmızı güllere takıldı. Yanına gidip çiçeklerin dikenli saplarını, goncalarını inceledim. En son gördüğüm gibi capcanlıydılar.

"Yokluğumda defalarca değiştirilmiş olabilirler," dedim yüksek sesle. Sonra yere baktım. Mermer zeminin üstünde tek bir kırmızı gonca vardı. Kokusunun hazzına varmak için önceki akşamüzeri ana sapından kopardığımı hatırladım, sonra hizmetçilerin süpürmesi için yere atmıştım.

Eğilip goncayı yerden aldım ve kokladım. Son kokladığım gibi hoş kokuyordu. Biraz daha yakından inceleyince susuz kalmış olmasına rağmen solmamıştı, hatta aksine kopardığım zamanki gibi taze ve canlıydı.

Acaba İmana'yla ben, o ilahi kucaklaşma halinde hayal ettiğim gibi bir ömür değil de sadece bir gece mi geçirmiştik? Bu mümkün görünmüyordu. Kafam allak bullaktı; kırmızı güllerin taçyapraklarını farkında olmadan dudaklarıma sürüyordum.

Dairemin ana kapısının açıldığını duydum, bunu sonra Kıptice kısık sesli konuşmalar izledi. "Kim

o?" diye bağırdığımda içlerinden biri cevap verdi.

"Benim sahip." Sesi tanı mı ş tım. Rustie'ydi. Çok geçmeden yatak odasının kapısında görüldü.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Güneş ufku aşana dek sizi uyandırmamamı emretmiş tiniz sahip," dedi, saklamayı beceremediği bir kızgınlıkla.

"Bunu ne zaman söyledim?"

"Dün gece, gitmemi söylediğinizde." Demek ki sadece bir gece yoktum. Ya da belki de hiç yaşanmamış tı. Belki hepsi sadece bir rüyaydı; ama yürekten olmamasını diliyordum. İnana'yla bir sonraki buluşmamızı şimdiden i ple çekiyordum, tabii elbette ger çekse ve zihnimin bir oyunu değilse. Acaba bu muammanın cevabını hiç öğrenebilecek miydim: hayal ya da gerçek, İnana kimdi ve neydi?

"Unutmuş um, bağışla beni Rustie."

"Tabii sahip. Fakat asıl özür dilemesi gereken benim." Rustie'nin gönlünü almak çok kolaydı. Hoş bir adamdı ve onu gerçekten çok severdim. Yine de sertçe hatırlattım:

"Beş gün içinde Sayda'ya gitmek üzere yola çıkacağımızı unutma. O zamana dek hazırlan."

"Eşyalarımızın çoğunu vagonlara yükledim zaten. Bir saat içinde hazır olabilirim."

Babil'de geçirdiğimiz bu son beş günün her saati, hummalı faaliyetlerle doluydu. Nemrut ve konseyiyle son toplantılar yapılmış, iki ulus arasında antlaşmalar imzalanmış ve vaat ettiğim külçelerden kalanının, Nemrut'un askerleri tarafından Teb'de teslim alınması üzerinde mutabakat sağlanıp düzenlemeler yapılmıştı. Şahin mührüyle mühürlediğim yirmi yedi lakh gümüş taahhüdü Firavun Tamose'ye arz edildiğinde orada olmayacağım için ziyadesiyle keyifliydim.

Hepsinden öte, Yüce Minos'un heyetimi karşılaması ve bizimle birlikte Girit'e yolculuk etmesi için Babil'e gönderdiği elçi Babil'e ulaşmıştı. Maiyetiyle birlikte Knossos'tan yola çıkıp savaş gemilerinden oluşan bir filoyla gelmişti. Gemileri, Sümer limanı Sayda'da bırakıp, benimle tanışmak üzere maiyetiyle birlikte kara yoluyla Babil'e varmıştı.

Adı Toran'dı. Minos dilinde anlamı Boğanın Oğlu'ydu. Hayatının baharında yakışıklı biriydi. Bu dünyadaki en zengin ve en kudretli hükümdarın elçisine yaraşır şekilde yolculuk etmişti.

Kral Nemrut, sarayının bir kanadının tamamını elçi ve maiyetine tahsis etmişti. Nemrut, Giritli misafirlerini sadece yedirmek ve eğlendirmek için ona söz verdiğim üç lakh gümüşün büyük bölümünü harcamak zorunda kalacaktı. Toran'ın adasına dönmesi için adeta can atıyordu ve elçinin ayrılışını hızlandırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Toran, fiziksel güzelliği ve saraylara yaraşır terbiyesinin yanında şimdiye dek karşılaştığım en açık göz ve en zeki insanlardan biriydi. Daha ilk görüşmemizde karşılıklı çok güçlü bir saygı bağı kurmuş, o anda birbirimizin ulvi niteliklerini fark etmiştik.

Paylaştığımız pek çok faziletten birisi de Hiksos barbarlarına ve onlarla en ufak ilgisi olan her şeye karşı duyduğumuz nefretti.

Toran'la yaklaşık bir saatimi, Hiksosların Dimyat Kalesi'ne yaptıkları alçakça ve sebepsiz saldırı ve orada esir ettikleri Girit askerlerine yaptıkları vahşetin acısını paylaşarak geçirmiştik. Toran, teslim olduktan sonra Hiksosların boynunu vurduğu astsubaylardan birinin oğluydu.

Ne var ki hiçbirimiz üç büyük Girit tiremesinden ve Hiksosların Yüce Minos'tan çaldıkları 580 lakh gümüş külçeden bahsetmemişti. Adeta o muazzam hazine hiç var olmamış gibiydi. Kendi adıma ben, tüm tanrıların huzurunda o konu hakkında hiçbir bilgim olmadığına kolaylıkla yemin ederdim.

Toran'ın üstün yeteneklerine ve ileri zekasına nihayet tamamen emin olmamı sağlayan şey, Kıpticeye akıcı bir şekilde hakim olması ve çeşitli konularda yazmış olduğum çoğu eseri okumuş ve incelemiş olduğu gerçeğiydi. Deniz savaşları ve taktikleri üzerine yazdığım ilmi çalışmayı deha işi olarak gördüğünü ve şiirlerimin pek çoğunu Minos diline tercüme ettiğini söylemişti.

Ancak görüşmelerin ikinci gününde iki yüce millet arasında ittifak önerisi ve bu antlaşmayı tasdik edip pekiştirme usulü konusunu açabilmiştik. Bu müzakereler, birbirimizin pazarlık yeteneklerini sonuna kadar sınıadığımız üç gün sürdü; nihayet dördüncü gün hem Mısır hiyeroglifleriyle hem de Girit alfabetiyle kaleme aldığım anlaşma metnini imzalayabilmiştik.

Artık prenseslerimi Toran'la tanıştırmak için müsait zamanın geldiğine hükmettim. Ertesi akşam onu ve maiyetini, akşam yemeğini birlikte yemek için davet ettim.

Şarapların seçimine ve ikram edilecek yemeklerin belirlenmesine bizzat nezaret ettim. Mönüm, neredeyse Giritlilerle henüz imzaladığım antlaşma kadar uzun, ama ziyadesiyle büyüleyiciydi. Ardından tüm öğleden sonramı iki prensesimi davete hazırlamak için ayırdım. Amacım için, biricik Mısır'ımızın menfaatlerinden söz etmeye gerek yok, Toran'ı adeta baştan çıkarıp Knossos sarayına, prenseslerin tüm vasıflarını parıltılı tasvirlerle iletmesi elzemdi.

Muazzam bir titizlikle Teb'den getirdiğimiz devasa gardıroptan iki kızımın güzelliğini en mükemmel biçimde tamamlayan malzemeleri ve renkleri seçtim: Bekatha için pembe, Tehuti için yeşil.

Makyaj yapan iki güzellik uzmanının yanına oturdum. İkisinden de en mükemmelinden başkasını asla kabul edemezdim.

Sonunda uğraşlarından tatmin olduğumda ikisini de gözyaşlarına boğmuştum; fakat sonuç ısrarlarıma değmişti. Bu özel gecede kızlarımın güzelliğini geride bırakabilecek gördüğüm tek güzellik, ay ışığındaki İnana'nın yüzüydü. Toran'ın da, Girit'teki efendisinin de iki kızımın güzelliklerine, tıpkı benim asla yapamadığım gibi, karşı koyamayacaklarını biliyordum.

O akşam, Toran ve beraberindekilerin, hazırlattığım harikulade donatılmış masada yerlerini almalarını bekledim; hepsine şarap ikramı yapıldıktan sonra kızların içeri girmesi için işaret verdim.

Salonun sonundaki ikili kapıdan yan yana süzülürcesine içeri girdiklerinde, derin bir sessizlik etrafı kapladı. Adamlar hayranlıklarına, kadınlar kıskançlıklarına tutsak olmuş gibiydi.

Prenseslerim Toran'ın önüne kadar gelince duraklayıp zarafetle başlarını eğerek selam verdiler. Onları Loxias izliyordu. O da reverans yaptı. Elbette Giritli kızın hazırlanması için zamanımı israf etmemiştim. Dizlerini açıkta bırakan oldukça donuk bir kıyafet giyinmişti. Yüzü ve dizleri, istisnai derecede olmasa da oldukça hoştu. Makyajım ve saçımı kendi yaptığı belliydi. Sonuçta sadece bir hizmetçiydi ve bu ziyafet masasına katılmasına izin verdiğim için bile oldukça şanslıydı.

Yan gözle Toran'a bakıp bu dişil güzellik bolluğuna tepkisini öğrenmek istedim. İki prensesimin başlarının yukarısına doğru bakıp gülümsediğini gördüm. Dikkatimi baktığı yöne çevirdim.

Hayretler içinde ve hüsrarla Loxias'ın utana sıkıla Toran'ın tebessümüne karşılık verdiğini gördüm. Hemen aklıma Loxias'ın öncesinde Lort Remrem'e olan hayranlığı geldi. Bu çocuğun yaşlıca erkeklere meyilli olduğunu fark ettim.

O anda Toran'la ilgili abartılı düşüncelerimi tekrar gözden geçirdim. Edebiyat konusunda zevk sahibi, tatlı dilli ve bilgili bir devlet adamı olabilirdi; ama söz konusu kadınlar olduğunda göz alıcı bir sinekkuşunu, donuk renkli küçük bir kırlangıçtan ayırt edemediği aşikardı.

Kızlarıma, Toran'ın sağ ve sol yanında yerlerini almalarını işaret ettim. Minos diline hakimiyetleriyle elçinin aklını başından almalarını sıkı sıkı tembihlemiştim. Sonra başımı hafifçe sallayıp Loxias'ı yaşına ve sosyal konumuna daha yakın astsubaylarımdan bazıları üzerinde o bayağı cazibesini serbestçe kullanabileceği salonun ucuna def ettim.

Sonraki birkaç haftayı aşkın sürenin büyük bölümünü, Toran, Lort Remrem ve Sümer komuta kademesiyle Kral Gorrab'a karşı müttefik sefer hareketimizin koordinasyonu ve planlamasıyla ciddi özel oturumlarla geçirmek zorunda kaldım. Günler birbiri ardına kaçarcasına geçiyordu ve sanki benim için hiç dur durak yok gibiydi.

Kervanımızın Babil' den Sayda Limanı' na hareket etmesinden iki gün önce, artık içimde kabaran İhtar Tapınağı'na bir veda ziyareti yapma mecburiyeti isteğime karşı koyamadım. Yüreğim, o tuhaf binanın içinde belki İnana'dan şifreli bir mesaj ya da en azından varlığına dair ezoterik bir ipucu gibi ondan artakalan bir iz bulabileceğim umuduyla yanıp tutuşuyordu.

Yeşil cüppeli tanrıça rahibi Onyos'tan diğer tüm ibadet edenlere kapandıktan sonra mabede girebilmem için izin aldım.

İnana'nın her zaman giydiğini andıran başlıklı gri bir cüppe giyinip tek başıma gittim. Tapınağın, Onyos'un beni beklediği yan giriş kapısına ulaştığımda gece yarısını bir saat geçmişti.

"Yalnız kalmayı çok isterim," diyerek uzaklaşmasını istemeden önce avucuna bir gümüş mem yerleştirdim. Saygıyla geri çekilip yerlere kadar eğilerek selamladı ve hipostil orta sahnın gölgelerinde gözden kayboldu.

Çatıdaki devasa güneş aynasının yansıttığı ışık olmadan tapınağın içi kasvetli ve ürperticiydi. Yeşil cüppeli birkaç rahip ve rahibe dışında kimsecikler yoktu. Kadınların, tanrıçaya mecburi yükümlülüklerini yerine getirmek için bekledikleri bölmeler boştu. En göz alıcı fresklerden bazıları, parlak bakır yansıtıcı kandillerle aydınlatılıyordu.

Titreyen ışıklar, boyalı resimler üzerinde dans ediyor, o ürkütücü çizimlere adeta can veriyordu. Birkaçının önünde biraz durup bu resimlerle, ithaf edildikleri ilahi gücün hakiki yapısı ve tanrısal iffeti arasındaki derin farklılığı düşündüm. İnana'nın beni götürdüğü keşif seyahatinde insanoğlunun tanrılar hakkında inandıklarının çoğunun, kendi arzulu hayalleri olduklarını öğrenmişim. Bir insanın duayla, kurbanla ya da göstermelik itiraflarla ölümsüzleri kendi arzusu yönünde eğip bükebilecekleri düşüncesi gülünçtü. Ölümsüzler yalnızca kendilerine en uygun olanı yapar, yani sadece kendi güçleri ve zevkleriyle ilgilenirlerdi.

Mağara gibi koridorları ve dehlizleri yavaş yavaş ve dikkatle aradım, ama hiçbirinde İnana'nın varlığına dair en ufak bir ipucu bile bulamadım. Kral Marduk, bu muazzam yapıyı, tanrıçayı içine çekip ele geçirmek için dikmişti, ama artık ben tanrıçanın hiçbir zaman av olmadığını, hep avcı olduğunu biliyordum.

Tapınağın dış duvarları boyunca spiral şeklinde yükselen taraçaya çıktım. Burası İnana'nın sık sık bana görüldüğü yerd; ama şimdi ondan artakalan hiçbir şey yoktu. Düz çatıya ulaşıp, gündüz saatlerinde güneş ışığını orta sahna yansıtan devasa metal aynanın yanına oturdum.

Başımın üstündeki, yıldızlarla süslenmiş gök kubbeye baktım. Fakat orada da benim için hiçbir şey bırakmamıştı. Sahip olduğum tek şey hatırası ve günün birinde bana döneceği sözüydü.

Krall Nemrut, şehir surlarının hemen dışında bir kraliyet çadırı kurulmasını emretmişti. Çadır, flamalarla, çiçeklerle ve palmiye yapraklarıyla süslenmişti. Sayda'ya gitmek üzere yola çıkacağımız gün, majesteleri selamlaşma mahfili üzerinde, yüksekteki yerini almıştı.

Etrafında Sümer soyluları, kıdemli komutanları ve şehrin önde gelenleri vardı. Lort Remrem, Albay Hui ve Babil' de kalacak diğer Mısırlı görevliler de kürsüdeki imtiyazlı yerlerini almışlardı.

Önceki gün tüm hizmetçileri, köleleri ve muharip sınıftan olmayan diğer herkesi ana kuvvetlerimizden önce göndermiştim.

Onlarla birlikte bagaj vagonları ve yedek atlar, develer de gitmişti.

Bu yüzden Kral Nemrut'un huzurunda ilerlerken yanımda sadece subaylar ve askerler vardı.

Tüm savaş arabalarımız, silahlarımız ve zırhlarımız onarılmış, yenilenmiş ve parlatılmıştı, bu yüzden güneş ışığında parıldıyorlardı. Atlar ve develer iyice beslenmiş, dinlendirilmiş ve tımar edilmişti. Zaras, adamların da aynı şekilde muamele görmesine ve tembellik edip güçten düşmelerine müsaade edilmemesine dikkat etmişti. Küçük ama zorlu ve savaşçı bir ordu gibi görünüyorduk ki aslında zaten öyleydik.

Adamların çoğu yerli halk arasında ilişki edinmişti; bu yüzden yol kenarında kıyıya kadar dizilmiş çok sayıda ağlayan kadın vardı. Bir kısmının karınları çoktan büyümüştü. Tüm bunlar yaşadığımız ana ziyadesiyle heyecan ve romantizm katıyordu.

Toran solumda, iki prensesim sağımdaydı. Her nasılsa Loxias, Minos elçisinin hemen arkasında kendine bir yer bulmayı becermişti. Bu durum artık beni ne şaşırtıyor ne de huzursuz ediyordu. Giritli nedimenin, kızlarımla artık aynı odada yatmadığını ve Toran'ın Bağdat'a gelişinden beri kendisine yeni bir kalacak yer bulduğunu öğrenmiştim. Bu meseleyle ilgili başka soru da sormamıştım.

Yanlarımda elçi ve prensesler olduğu halde arkamızdan gelen borazan, flüt ve davul kıtasıyla birlikte adamlarımın başında şehir kapılarından çıktık.

Kral Nemrut'un önünde tek dizim üzerine çöküp selam durduğumda bando durdu ve kalabalık saygıyla sustu. Majesteleri beni ayağa kaldırıp ancak kardeşimin yapabileceği gibi, elbette olsaydı, içtenlikle beni kucakladı. Gerçi tek münasip tavır da buydu, zira krallığını kurtarıp ordusunu yeniden tesis etmiştim.

Ayrıca onu zengin bir adam haline getirip babası Kral Marduk'un har vurup harman savurduğu hazinenin büyük bölümünü yerine koymuştum.

Benim tarafımdan çok da samimi olmayan karşılıklı ebedi dostluk yeminleri ettikten sonra ayrıldık.

Tekrara aygırıma bindim, harekete geçme emri vermeye hazırlık için sağ elimi kaldırdım ve bando alay marşının açılış notalarını çalmaya başladı.

Bu kısacık anda çok sevdiğim bir ses, sol tarafımdan şehrin muazzam surlarında yankılanan bir çığlık attı.

"Durun!" diye bağırmıştı Bekatha; hepimiz bu emre uyduk.

Bandonun müziği de kalabalığın neşeli uğultusu da aynı anda ürkek bir sessizliğe büründü. Benimki de dahil her bir göz dönüp Bekatha'ya odaklandı.

"Seni rahatsız eden nedir canım?" diye sakinleştirici bir tonda sordum. O meşhur öfke nöbetlerinin birinin eşiğinde olduğunu anlamıştım. Bekatha'nın öfke taşkınlığından kısmen de olsa belki ben sorumluydum. Geçmişte ona karşı aşırı derecede müsamahalı davranmış olabilirdim.

"Ben ta dünyanın öbür ucundaki kasvetli, tanrısız bir adaya kendi başıma giderken Hui o mahfilde, Lort Remrem'in arkasında saklanıp ne yaptığını sanıyor?" Bekatha sinirle sağ elini kaldırıp bu kadar muazzam gücenmesine neden olan albayı işaret etti.

"Şunun orada nasıl gizlendiğine baksana!" Topluluktaki her kafa, Kral Nemrut dahi, Hui'ye döndü.

"Ama Hui'yi bir daha asla görmek istemediğinizi söylemişsiniz," diye hatırlattı Loxias.

Bekatha ona döndü. "Sen buna karışma, yoksa çok pişman olursun."

Tehuti, kibarca Giritli kızın yardımına koştu. "Loxias haklı.

Hui' den nefret ettiğini söylemiştin."

"Ben öyle bir şey demedim. Nefret sözcüğünü hiç kullanmadım!"

Diğer iki kız aynı anda cevap verdiler. "Evet, dedin." Tehuti biraz daha detaylandırdı.

"Hatta boynunu vurduracağını da söyledin."

"Boynunu vurduracağım demedim." Bekatha'nın gözleri öfkeden yaşlara boğulmuştu. "Ben cezalandıracağım dedim. Onu cezalandıracağımı söylemiştim."

Kalabalık mahfilin arka tarafındakiler, önlere birazcık Kıptice bilenlerden olan biteni öğrenmek istiyordu. "Prenses ne dedi?"

"Birinin boynunu vurduracakmış." Kalabalıktaki küçük çocuklar, infazı daha iyi görebilmek için ebeveynlerinin onları omuzlarına alıp yukarı kaldırması için mızımızlanmaya başlamıştı.

"Hui'nin sersemin teki ve barbar olduğunu söylediğini ben bile duydum." Hengamenin gürültüsünden faydalanarak ihtiyatla ben de konuşmaya katılmışım.

"Tek söylediğim Hui'nin bana gülmemesi gerektiği idi."

"Sence çirkin biri değil mi yani?"

Yere baktı, sesini alçalttı. "Tam olarak değil. Aslında oldukça hoş ve eğlenceli biri."

"Peki, ya beş karısı?"

"Onları annelerine göndereceğine söz verdi."

Göz kırptım. Belli ki olaylar çoktan benim kontrolümden çıkmıştı. "Belki de onu burada, Babil'de bırakmamız daha iyi olur, yoksa sözüne bağlı kalıp boynunu vurdurabilirsin," dedim.

"Bu kadar acımasız olma Tata."

"Hui'nin bizimle Girit'e gelmesini istediğinden kesinlikle emin misin?"

Başını salladı; tebessümüne karşı koymak, en azından benim için, imkansızdı. Üzengilerin üzerinde ayağa kalktım, kalabalığın başlarının üzerinden ileriye seslendim.

"Hui! Eşyalarını topla ve peşimize düş. Seni bekleyecek değilim. Güneş batmadan birliğine katılmamış olursan seni asker kaçağı olarak ilan edeceğim."

Topuklarımı atımın sağrısına vurdum ve sahile doğru ilerlemeye başladık. Gözucuyla baktığımda Albay Hui'nin gereksiz bir telaşla mahfilden alalacele toparlandığını gördüm. Lort Remrem'in itirazlarını dikkate almadan eşyalarını almak için şehir kapılarına doğru koşturuyordu.

Neden bu kadar keyiflendiğimi ben de anlayamamıştım. Az önce kendimi, savunulacak neredeyse hiçbir yanı olmayan zorlu bir duruma sokmuştum. Artık Mısır'ın en iyi savaş arabası sürücüsünün tekrar komutam altında olması ve küçük Bekatha'mı tekrar mutlu etmiş olmam dışında bunun bana hiçbir faydası yoktu.

Sonraki altı gün boyunca kuzeybatı yönünde Fırat Nehri'ni takip ettik. Yolumuz, Rusafe'de Kral Yolu'yla kesişince dönüp, dağlardan aşağı yaseminler şehri Şam'a kadar uzanan Kral Yolu'nu takip ettik.

Kızıldeniz'den ayrıldığımızdan beri, Nil Ana'nın kuzey havzası civarındaki Hiksosların hakim olduğu topraklara yedi yüz fersahtan çok hiç yanaşmadığımız devasa bir daire çizerek yol almıştık.

Yaseminler şehrinden nihayet Orta Deniz'in en doğu kıyısındaki Sayda Limanı'na gitmek üzere doğruca batıya yönelebilmıştık. Burası, uzun yolculuğumuzun en güzel ve en keyifli aşamasıydı. Lübnan'ın dağları ve ormanları içinden geçiyordu.

Yol kenarlarında balta yüzü görmemiş devasa sedir ağaçları sıralanmıştı. Adeta Üzerlerinde gök kubbeyi taşıyan sütunlarmış gibi yükseliyor, tanrıların gerçek evlerine kadar uzanıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Yılın bu mevsiminde üst dalları, taze kardan ak çelenklerle örtülüydü. Havada enfes bir reçine kokusu vardı.

Sahile doğru indikçe hava ısınmış ve yaseminler şehrinden satın aldığımız kürkleri ve kalın yün şalları üzerimizden atabilmiştik. Sedir ağaçlarının arasından çıktığımızda karşımızda başka bir dağ olduğunu gördük. Rehberlerim bunun, Kenan dilinde "Güzellikte Mükemmeliyet" anlamına gelen Rana Dağı olduğunu söylediler. Fenike limanları Sur ve Sayda arasında Orta Deniz kıyısındaydı ve bu iki limanı yaklaşık yirmi fersah mesafeyle birbirinden ayırıyordu.

Dağ, izlediğimiz ticaret yolunu iki kola ayırmaktaydı. Sağ taraftaki koldan devam edip Rana Dağı'nın etrafından döndüğümüzde nihayet denizi görebilmıştık. Ufka kadar uzanan derin gök mavisinin her muhteşem tonunu barındırıyordu. Suyun rengi, üstünü kaplayan kara bulutlara rağmen maviyi yansıtıyordu.

Sayda Limanı, bu kıyıda en müreffeh ve işlek ticaret şehirlerinden biriydi. Limanın her yanı tıkkış tıkkış gemiyle doluydu. Bu kadar mesafeden bile büyükçe gemilerin birçoğunun yelkenlerinde Giritlilerin çift başlı balta armasını seçebiliyordum. Bunlar, Toran'ı Girit'ten bu yere getiren filonun bir parçasıydı. Beni yolculamak için gelmiş, sonra önden giderek sancak gemisinin komutasını almıştı. Yüce Minos'u çok yakında gerçekleşecek varışımız konusunda haberdar etmek üzere bizden önce yelken açacaktı.

Limanın taş duvarlarının yarım fersah dışında, yolla sınır arasında geniş bir açıklık seçtim. Burada, Rana Dağı'nın yamaçlarından akıp gelen pınar bize yeterince su tedarik edecekti. Zaras'a, alay kampımızın bu bölgeye kurulmasını emrettim. Kamp henüz içine yerleşmeye hazır hale gelmeden şehrin ana kapılarından bir heyet belirdi ve yol boyunca bize doğru gelmeye başladılar.

Başlarındaki adam, yüksek rütbeli Sümer subay cüppesi giyyordu. Bulduğum yere gelince atından indi.

"Adım Naram Sin, Sayda ilinin valisiyim." Saygısını göstermek üzere yumruk yaptığı elini kalbine götürdü. "Lort Taita olduğunuzu elbette biliyorum. Adınız Sümer Krallığı'nın her yanında biliniyor ve büyük saygı duyuluyor. Majesteleri Kral Nemrut tarafından size saygıda kusur etmemek ve sorgusuz sualsiz tüm talimatlarınızı derhal yerine getirmekle vazifelendirildim. Sizin ve hanedan hanımefendilerinin tüm ihtiyaçlarını karşılamak için uğraşacağım."

"Bu sıcak karşılama için teşekkür ederim. Sizden ilk ricam hayvanlarımız için yem tedarik etmeniz."

Naram Sin, topuk selamıyla dönüp astlarına emirler yağdırdı.

Adamlar talimatları yerine getirmek için aceleyle dağıldılar; vali sonra tekrar bana döndü. "Size yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı lordum?"

"Lütfen beni, filomun tamiratının yapılmakta olduğu tersaneye götürün. Çalışmaları denetlemek için sabırsızlanıyorum."

Nemrut 'tan satın aldığım altı savaş kadırgası, ilk gördüğümde benim için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Kızakta oldukları için karinalarını da inceleyebilmişim. Bunları, Dimyat Kalesi'nde ele geçirdiğim büyük Minos triremeleriyle kıyaslamakla hata etmişim. Bu Sümer gemileri neredeyse diğerlerinin yarısı kadardı ve gövde tasarımlarından çok daha yavaş olacaklarını ve aynı derecede kullanışlı olmayacaklarını anlayabiliyordum.

Hayal kırıklığımı güçlkle de olsa bir kenara atıp elde olanı en iyi hale getirmek için tüm dikkatimi vermeye karar verdim.

Sonraki birkaç haftayı aşkın süre boyunca uyanık olduğum saatlerin büyük bölümünü tersanede Zaras'la ve tersane işçileriyle geçirdim. Kötü bir işten en iyisini çıkarmaya didiniyorlardı; ama bu tatmin olmam için yeterli değildi. Her zaman mükemmeli isterdim.

Her bir tahtayı ve kirişi tek tek inceledim. Gövdedeki çivilerden bir kısmını gelişigüzel sırayla paslı olup olmadıklarını denetlemek için yerlerinden çıkardım. Aynı şeyi diğer bağlantı tertibatına da yaptım. İşçiliğin kalitesinden emin olmak için kılıcımın ucunu gövdedeki kalafat yerlerine soktum. Tüm yelkenleri söktürüp, dikkatle inceleyebilmem için sahile serdim ve kanvasta zayıf nokta ve tamirat dikişi aradım.

Sonra gövdede birtakım değişiklikler yapılmasını emrettim.

Babil' den bu yana uzun yolculuğumuz boyunca bu değişiklikleri Zaras'la uzun uzadıya görüşmüştük. Çizimlerimi tersane şefine gösterdiğimde homurdanarak bir sürü itiraz ortaya sürdü, ancak hepsini katiyetle çürüttüm.

Bu kadırgaları, çok yakında Mısır'ın kuzey kıyısı boyunca Hiksos lejyonlarına karşı faaliyete geçecek kara kuvvetlerimize yakın destek sağlamak için kullanmak istiyordum. Baştaki kuruntularımın aksine artık bu gemilerin büyük birlikleri deltanın herhangi bir noktasından, en çok ihtiyaç duyuldukları yere çok çabuk taşıyabilecek kapasitede olduklarına inancım tamdı. Bununla birlikte savaş arabaları ve atları olmadan bu askerler çok etkisiz kalacaktı.

Tersane şefi sonunda taleplerime boyun eğmiş ve kadırgalarımın kışlarına yükleme rampaları ilave etmişti. Fırtınalı denizlerde bile on iki savaş arabası taşıyabilmeleri için kürek sıraları arasındaki döşemelerin mukavemetlerini artırmasını da istemişim.

Bu gemileri döndürüp, kademeli yükselen her kıyıya ya da diğer tüm uygun indirme alanlarına geri geri yanaştırıp dizginde sürücüsü, koşumda atıyla birlikte hemen harekete hazır yetmişten fazla savaş atından oluşan süvari birliğini nakledebilecektik. Görevlerini başardıkları anda yine sahilden süratle alınabileceklerdi.

Bu değişiklikler yapılırken Toran'a, Yüce Minos'un, bizimle birlikte konvoy halinde yelken açabilmesi için yola çıkış tarihini ertelemesi emri ulaştı. Büyük ve ferah kadırgalarından birini, prensesleri ve maiyetlerinin, bizim çok daha küçük gemilerimizde bulabileceklerinden çok daha rahat seyahat etmeleri için emrime verdi.

Girit hükümdarının bana bu nezaketi göstermesi benim için büyük bir şanstı; aksi takdirde Toran, küçük savaş kuvvetimin savaşma kabiliyetlerine tanıklık edebilme fırsatından mahrum olacaktı.

Gemilerimin gövdelerinde istediğim değişiklikler tamamlanana kadar fırtına mevsimi sona ermişti. Tanrılar bize, açık hava ve durgun deniz ihsan etmişti. Bununla birlikte Girit'e yelken açmadan önce yenilenen gövdelerin deniz şartlarına uygunluğunu ve yaptırdığım değişikliklerin işlevini test etmemiz gerektiği hususunda kararlıydım. Aynı zamanda savaş arabası binicilerime de kıçtaki yükleme

rampasının kullanımıyla ilgili talim yaptırabilecektim.

Birkaç gün boyunca denize açılıp savaş arabalarımızı olası her kıyıya ya da burna indirip sonra tekrar gemiye bindirdik.

Adamlar ve atları bu manevra konusunda iyiden iyiye eğitim ve beceri sahibi olana dek tekrarlattım. Nihayet tatmin olduğumda Sayda Limanı' na geri döndük.

Girit'ten nihai ayrılış vaktimizden iki gün önce, sabah erken vakitte o günkü çalışmalarını denetlemek için kamp alanımızdan tersaneye yürürken, limanın kenar mahallesinde tek gözlü bir dilenci yolunu kesti. Onu kenara itip beraberimdeki Zaras ve Hui'yle sohbetimizi sürdürmek istesem de pis serseri çok sırnaşık çıkmıştı. Sızlayarak benimden yakaladı. Sırtımı dönerek vurup kenara itmek için asamı kaldırdım; ama adam herhangi bir korku emaresi göstermediği gibi arsızca sırtıyordu.

"Lort Aton sana bao oyununda meydan okuyor," dedi. Asamı indirdim, ağzım açık halde adama baktım. Kullandığı ifade, ağzı kokan dişsiz biri için o kadar uygunsuzdu ki bir an tamamen şaşır kalmıştım. Daha kendimi toplayamadan adam elime ufacık bir papirüs parçası tutuşturup koşarak kalabalık sokakta gözden kayboldu. Zaras hemen peşinden koştu, fakat arkasından seslendim.

"Bırak gitsin Zaras. Bir arkadaşımın arkadaşıydı."

Zaras istemeye istemeye durdu, bana döndü. "Keseni kesip almadığına emin misin? Adamı döve döve doğruyu söyletmemi ister misin, ne olur ne olmaz?"

"Yeter!" dedim. "Bırak gitsin! Buraya gel Zaras!" Dediğimi yaptı, ama yanıma gelirken başını çevirip hınçla adamın ardından bakıyordu.

Hemen kamp yerine dönüp tek başıma çadırıma çekildikten sonra papirüsü açtım. Daha ilk bakışta gerçekten Aton'dan bir mesaj olduğunu anladım. Yazı şeklini başkasıyla karıştırmak imkansızdı. Tavırları gibi gösterişçiydi.

Vulture, Pachon ayının beşinci günü, yaralı şahinin surdaki delikte önünü kesmek ve adadaki yeni tüneğine uçmasını önlemek için Zanat' tan iki yüz çakalı doğruya gönderdi.

Mesajın içeriği, yazanın kimliğini hiç şüpheye yer bırakmayacak biçimde tasdik ediyordu. Aramızdaki özel kodlamada Aton ve ben Kral Gorrab için Vulture kelimesini kullanıyorduk. İki yüz çakal, Hiksos savaş arabalarının sayısını ifade ediyordu. Zanat, Kuzey Mısır ve Sina arasındaki sınır kasabası Nello'nun kod adıydı. Surdaki delik, Sayda'ydı. Adadaki tünek ise Girit' ti. Elbette yaralı şahin benim kişisel hiyeroglifimdi.

Aton, açık bir dille beni, on altı gün önce Gorrab'ın, Sayda'da önümü kesip Girit'e yelken açmamı önlemek için Nello'dan kıyı yolu boyunca iki yüz savaş arabasından oluşan bir birliği sevk ettiği konusunda uyarmaktaydı.

Gorrab ve dalkavuklarının görevimi öğrenmiş olmaları beni çok şaşırtmamıştı. Teb'den Babil'e kadar götürdüğüm ve şimdi de Sayda Limanı' na indiğim kadar büyük ve geniş her toplulukta ağzı çok bol biri ve kulağı büyük başkaları olurdu. Haberin Gorrab'ın Menfis'teki ağılına ulaşmasına ve onun da harekete geçmesine fazlasıyla yetecek kadar uzun süredir yoldaydık. İzlerimi örtmek için mümkün olan her tedbiri almış olmama rağmen, bu görevin başındaki kişinin ben olduğumu Gorrab'ın biliyor olması gerçeğine boyun eğmiştim. İtibarım benden önce gidiyordu.

Gorrab'ın ne kadar aman vermez bir düşman olduğumu da bilmesi gerekiyordu.

Gerçek olduktan ve bir şekilde bana ulaştırıldıktan sonra Aton'un bu bilgiyi nasıl edindiğine kafa yormak için harcayacak zamanım yoktu. Benim gibi Aton'un da bunu yapma yolları ve araçları vardı.

Yine benim gibi o da hata yapmazdı.

Başımı çadırımın girişinden uzatıp Zaras'a seslendim. Çok yakında hazır bekliyordu, derhal Hui'yle birlikte geldi.

"Derhal adamları ve savaş arabalarını gemilere yükle. Öğlen olmadan yola çıkmak istiyorum."

"Nereye?" diye sordu Hui. "Yine talime mi?"

"Aptal aptal sorular sorma." Zaras onu sertçe terslemişti. "Sadece Taita sana ne emretmişse onu yap ve acele et."

Sayda Limanı'ndan filomuz hareket ettiğinde öğlene tam bir saat vardı. Toran, davetimle *Öfke* adını verdiğim sancak gemimin kışında benimle birlikteydi. *Öfke*, bu gemiye ilk baktığımda içimde uyanan ilk tepkiydi.

Dalgakıranı geride bırakır bırakmaz güneye yöneldim. Diğer gemilerim de sırayla arkama dizilmişti. Birerli kol düzeniyle kıyıya paralel ilerliyorduk. Aton'un bana ulaştırdığı kısa ama bir o kadar özlü bilgilere dayanarak birkaç hızlı hesap yapmışım.

Şayet, Aton'un beni uyardığı gibi, Hiksos çapulcuları gerçekten de Shemu ayının beşinde Zana'tan yola çıkmışlarsa Sayda'ya ulaşabilmek için önlerinde dört yüz fersahı aşkın yol olacaktı.

Yüklü savaş arabaları günde sadece yirmi fersah yol kat edebilirlerdi; bunu aşan mesafeler atların sakatlanmasına ya da çatlmasına yol açardı. Dinlenip otlamak zorundaydılar. Böylece yolculuk düşmanın toplamda yirmi gününü alacaktı. Aton'un istihbaratına göre on altı günden bu yana zaten yoldaydılar. Sonuç olarak muhtemelen yalnızca seksen fersah ötemizdeydiler. Güneş batar batmaz gemilere demir attırdım.

Toran, neden karanlıkta devam etmeye bu kadar isteksiz olduğumu sorunca ona durumu izah ettim. "Düşmanın yanından karanlıkta geçme riskini göze alamam. Fakat demir atmış olmamız, kaçınılmaz karşılaşmamızı çok fazla ertelemeyecektir. Hiksos savaş arabaları tüm hızlarıyla aramızdaki mesafeyi kapatacaklardır. Ertesi gün öğlen vakti onlarla karşılaşmayı bekleyebiliriz."

Toran'a bu hesaplardan bahsedince o anda aklına başka bir soru geldi.

"Onlarla aynı doğrultuda olduğumuzu nasıl bileceğiz? Bu geminin güvertesinden sahil yolunu zar zor görüyoruz."

"Toz ve duman," dedim sadece.

"Anlamadım."

"İki yüz savaş arabası, denizden epeyce uzaktan onları görebileceğimiz bir toz bulutu çıkarır."

Toran başını salladı, ama sonra üsteledi. "Peki ya duman?"

"Hiksosların en güzel huylarından biri, ele geçirdikleri her köyü, tercihen insanları binalara kapatıp, ateşe vermeleridir. İlerleyişlerinin izlerini toz bulutlarıyla ve yükselen dumanlarla görebileceğine emin olabilirsin. Kesinlikle nefret edilesi insanlar."

Öngördüğüm gibi ikinci gün öğle vaktinde, kıvrılan dalgaların kıyıya vurduğu sahilin en fazla birkaç yüz metre içerisindeki koruluğun ötesinden yükselen dumanları fark ettim.

Hemen daha iyi görüş açısına sahip olacağım yelken direğine tırmandım. Ateşin henüz yakıldığını gördüm. Bunu, ben izlerken dumanlarının daha da kesifleşmesinden ve yukarı yükselmesinden anlayabiliyordum. Sonra ilk kaynağın ötesinde farklı yerlerden başka dumanlar da yükselmeye başladı.

"İşte bir köy daha içinde canlı ne varsa onunla birlikte gitti,"

diye mırıldandım. O anda kumsalın yukarısındaki çalılıklardan iki kadının fırladığını gördüm. İkisi de dehşete kapılmış halde kaçıyorlardı. Kadınlardan birinin omzunda küçük bir çocuk vardı ve hem kaçıyor hem de sürekli arkasına bakıyordu. Su kıyısındaki sarı kumsala doğru koştu, sonra dönüp ayaklarının altındaki kumun biraz daha sertleştiği ıslak kumlarda sahil boyunca kaçtı. Gemilerimize bakıyor ve can havliyle el sallıyorlardı.

Aniden kumsalın yukarısındaki fundalıkların içinden geçen tekerlek izli yolda Hiksos tasarımı

savaş arabası görüldü. İçinde üç adam vardı. Üçü de Hiksoslara özgü zırh ve kase şeklindeki tunç miğferlerden giyiyordu. Deniz kenarındaki güvenilmez yumuşak kumlara varmadan sürücü dizginlere asıldı. Sonra üçü birden arabadan atlayıp kaçan kadınları kovalamaya başladı. Gemilerimize hiç dikkat etmemişlerdi. Onlara açık tehdit oluşturmayacak kadar açıktaydık. Kara insanların gemiler ve neler yapabilecekleriyle ilgili bu kadar az şey bilmesi tuhaftı. Tüm dikkatleri, kovaladıkları kadınlara odaklanmıştı. Acı tecrübelerden annesiyle işlerini bitirdiklerinde aynı barbarlıkla bebeğinin de her zerresini kullanacaklarını pekala biliyordum.

Toran ellerini ağzında boru gibi yapmış, kıç güvertesinden bana sesleniyordu. "O kadınları kurtarmayacak mısın?"

"Etrafta güvenle yaşayabileceğimiz bir yer yok. Bu Hiksos domuzlarının hepsini daha sonra öldürebileceksek şimdilik bu üçünün yaşamasına izin vermek daha iyi," diye yukarıdan seslendim. Sonra gemiyi kıyıdan uzakta tutmalarını emrettim. Toran, geminin kıç küpeştesinde durmuş gözlerini ayırmadan sahile bakıyor, Hiksos askerlerinin yakaladıkları kadınlara yaptıklarını izliyordu. Dehşet ve hiddet haykırışlarıyla nefretini kusmasını duymazdan geldim.

Bense sahilde olanlara göz ucuyla dahi bakacak cesareti bulamamıştım. Hepsini daha önce yüzlerce defa görmüştüm; ama bu seyretmeyi yine de kolaylaştırmıyordu. Bunun yerine tüm dikkatimi filomu olabildiğince karadan uzaklaştırmaya verdim; sonra tekrar geldiğimiz yöne dönüp sahile paralel ilerlemeye başladık.

Birkaç saat önce kayalık bir burunla korunan küçük bir koyun yanından geçmiştik. Burası, oldukça büyük bir dereyle epeyce oyulmuştu. Bu kurak mevsimde derenin suyu iyice azalmıştı. Kıyı yolu nehrin üstünden iki taraftan da kayalık, sarp bir sığlık üzerinden devam ediyordu. Burası, yolu takip edip Sayda Limanı'na gitmek isteyen savaş arabası konvoyuna çok ciddi bir engel oluşturacaktı. Hiksoslar, nehri geçmek için her bir savaş arabasını kol gücüyle taşımak zorunda kalacaklardı. Manevra kabiliyetlerinden yoksun olacaklarından geçiş esnasında çok savunmasız kalacaklardı.

Daha önce bu koyun yanından geçtiğimizde, en kuzeydeki burnun arkasına sıkışmış daracık bir sarı kumsal dikkatimi çekmişti. Burası, denizin doğrudan etkisinden burun sayesinde korunuyordu. Yamaç basamaklıymış gibi yükseliyordu ve kumsal, ötesindeki sert zemine savaş arabalarımızın üzerinden geçerek ulaşmasına imkan verecek kadar sert gibiydi.

Bu doğal pusu alanına doğru kıyı boyunca geri döndüm.

Diğer gemilerdeki kaptanlar da talimatlarımı duyacak kadar yakınlaştılar. Birbiri ardına hepsi dönüp seçtiğim karaya iniş noktası için *Öfke*'yi takip etmeye başladılar. Tüm yelkenleri açmıştık; kürekçiler çekiş hızlarını seyir hızından taarruz hızına çıkartmışlardı. Seyir hızı, kürek başındaki adamların dinlenmeden üç saat kürek çekebileceği bir hızdı; oysa taarruz hızında bir saat içinde tamamen tükenmiş olacaklardı.

Çıkarma bölgesine doğru hızla yol alırken kadırgaların kıçlarının yol açtığı dümen izi bembeyaz köpüklere, hafif dalgalanmalara yol açıyordu. O kadar hızlı gidiyorduk ki kürekçilerin bu tempoyu sürdürebileceklerinden kuşkuluydum. Buna karşın pruva istikametinde açılan koyu gördüğümüzde hala aynı hırsıyla küreklere asılıyorlardı.

Koyu hevesle inceleyince, amaçlarıma en başta hayal ettiğimden çok daha uygun olduğunu fark ettim. Kumsal, aynı anda iki kadırgamın birden sığacağı genişlikteydi. Bu, güçlerimin karaya çıkartılması işini hızlandıracaktı.

Bu faydasının yanında, Hiksos savaş arabası bölüğünün geçmek zorunda olduğu dere geçidinin iki

yanı, aşılması neredeyse imkansız sık çalılıklarla ve ağaçlarla kaplıydı. Bu, savaş arabalarının geri kademelerinin intikaline ciddi anlamda köstek olacaktı.

Öndeki araçla geçitten çekilene kadar geçişin kapalı kalacak olması yüzünden ilerleyemeyeceklerdi. Geri de çekilemeyeceklerdi, çünkü geldikleri yol, savaş arabalarının kolayca manevra yapabilmelerine imkan vermeyecek ölçüde dardı. Yolun her iki yanına okçularımı pusuya yatırırsam peş peşe dizilmiş bu araçlara yakın mesafeden ölümcül atışlar yapabilirlerdi.

Koya yanaştığımız sırada Hui'ye kadırgasını benimkinin yanına yanaştırmasını işaret ettim. İki gemi arasında kalan kısa mesafeden bağırarak talimatlarımı ilettim. Ondan istediğimi hemen anlamıştı. Burnun sağladığı korumanın arkasına geldiğimizde birlikte yelkenleri indirip kürekçilerin ters itişlerini kullanarak kıçlarımız sahile gelecek şekilde gemilerimizi yarım daire biçiminde çevirdik. Artık savaş arabalarımız kıçtaki yükleme rampasına dönüktü. Atlar arabalara koşmuş, mürettebatı tepeden tırnağa silahlı ve zırhlı savaş arabalarındaki yerlerini almışlardı.

Son anda Toran koşarak üst güverteden indi ve öndeki aracı benimle birlikte sürmesine izin vermemi talep etti. Cesaretini takdir ediyordum, ama sonuçta asker değildi. Kıyıya çıktığımızda bize engel olmaktan başka bir işe yaramazdı. Ayrıca Yüce Minos'la aramda, eli kulağındaki çarpışmada ölmesi riskine girmeye cesaret edemeyeceğim tek bağlantımdı.

"Gemiden ayrılma ve çarpışmayı dikkatle takip et ki Yüce Minos'a rapor edebilesin!" diye sertçe tersledim. Tam o anda geminin arkası, ıslak kumlara o kadar sert biçimde oturmuştu ki Toran yerinden fırlayıp frengi deliğinin içine yuvarlandı. Bu, sorunumu çözmüştü. Onu kendi başının çaresine bakmaya bırakıp işime döndüm.

Rampa çatırtıyla yere vurup açıldığında haykırdım. "Haydi!

Haydi! Haydi!" Takımımı harekete geçirip rampadan indirdim.

Atlar, en fazla baldırlarına kadar ulaşan suları sıçratarak koşmaya başladı. Kuru kumlara ulaşır ulaşmaz mürettebatımla birlikte arabadan atlayıp atların arabayı kumlardan kuru toprağa çekmelerine yardım etmek için tüm gücümüzle arabayı ittik. Toprağa ulaştığımızda hemen arabalara atlayıp içe doğru atları eşkin sürdük.

Arabalar birbiri ardına rampadan inip çok geçmeden benimkinin peşine takılmışlardı.

Kıyı yoluna ulaşmadan önce karşımıza birden, zemindeki yükseltiden ötürü o ana dek görüş alanımın altında kalan hırpani küçük bir köy çıkıverdi. En fazla bir düzine ahır gibi kulübeden oluşmaktaydı. Evlerin arasından dörtnala giderken sakinleri ka çarcasına dışarı fırlıyordu. Kadınlar, çocuklar dehşetle çığlık çığlığaydı. Yanlarında on tane de erkek vardı. Hepsi öylesine hırpani kılıklı öylesine pisti ki yüz hatlarından insan oldukları güçlkle ayırt edilebiliyordu. Adamlar silah olarak yanlarına sopa almışlardı; acınası bir karşı koyma teşebbüsüyle bizi karşıladılar.

Atımı durdurmadan Sümer dilinde onlara bağırdım. "Kadınlarınızı ve çocuklarınızı alıp ormanda güvenli bir yere kaçın!

Güneyden tecavüzcü ve katillerle dolu bir ordu geliyor. Öğleden önce burada olurlar. Koşun! Buradan olabildiğince çabuk kaçın."

Ormandaki sığınaklarının çok uzakta olmadığını biliyordum.

Böyle bir yer olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başaramazlardı. Başımı çevirdiğimde uyarımı dikkate alıp çoktan harekete geçtiklerini gördüm. Yanlarına çocuklarını ve birkaç eşya alıp kulübelerini terk etmiş, ürkmüş yabani hayvan sürüsü gibi fundalıklara doğru kaçıyorlardı. Onlara daha fazla aldırış etmeden artık önümde uzandığını görebildiğim kıyı yoluna yöneldim.

Yola ulaşınca geçmeden önce durdum. Yetmiş savaş arabam da selametle karaya çıkmış, yakın düzende arkamdan geliyordu.

Denize doğru bakınca filomdaki gemilerin sahillenden çoktan yarım fersah uzaklaştıklarını ve arkasında demir atacakları sonraki burnun etrafından dönmeye başladıklarını gördüm. Kuşkusuz kürekler gemiye çekilmişti; çünkü kürek çekmeye yetecek sayıda adam yoktu. Yelkenlerle uğraşması gerekmeyen her adam silah başına geçip Zaras'ın komutasında kıyıya çıkmıştı. Koşar adıyla başında olduğum savaş arabası süvari bölüğünü takip ediyorlardı.

Hiksos kıtasının ırmak geçidine ulaşmasının ne kadar süreceğini ancak tahmin edebilirdim; fakat yağma ve tecavüzden alacakları keyfe göre gecikmezlerse tahminim iki ila üç saatten çok tutmayacağıydı. Bu süre, onları karşılamak üzere hazırlıklarımı tamamlamam için zar zor yeterdi. Zaras'ın piyadelerle birlikte gelmesini sabırsızlıkla beklerken ırmağın her iki yanındaki arazi yapısını dikkatle inceledim.

Geçidin ötesindeki orman, savaş arabalarım için çok sıktı.

Zaras ve piyadeleri nehrin karşısına gönderip oradaki sık bitki örtüsünün kamuflej avantajından faydalanacaktım. Buna karşın ırmağın bu tarafında, karaya çıktığımız kumsaldan, şu an durduğumuz yolun iki yüz metre ötesine dek ormanın tam kenarına dek açık alan vardı. Burada, savaş arabalarımı mükemmel biçimde avantaj sağlayacak şekilde konuşlandırabileceğim alan da vardı.

Taarruz planıma karar verdiğim anda Hui'ye, süvari bölüğünü tozlu yolun karşısına geçirip orman kıyısı boyunca gizlenmelerini ve orada vereceğim talimatları beklemelerini emrettim. Savaş arabası idare etmede kimse Hui'nin eline su dkemezdi. Ona gvenebileceğimi biliyordum. Srclerine araçlarından inmelerini ve Hiksosları varlığımızdan haberdar etmemek için toz kaldırmadan atları tırıs yürütmelerini emredişini seyrettim.

Tüm araçlar güven içinde karşıya geçer geçmez sürücüler tekrar atlarına binip orman kıyısına kadar uzanan uzun ayırkların arasından bineklerini tırısa kaldırdılar. Sonra tekrar inerek arabaları sık ayırkların arasında ters çevirdiler. Daha sonra ormana gidip, araba hattının nn perdelemek için kestikleri yapraklı dalları çekerek getirdiler. Ben de Hui'yle birlikte yolun kenarına dönüp savaş arabalarının iyice gizlendiğinden emin oldum.

Tüm bunlar gerekleşiirken Zaras da okularıyla birlikte yola ulaşmıştı. Her biri, güçlü çift kavisli yayların dışında boynuna bir ile yedek yay kirişi asmış, omuzlarındaki üçer deri sadakta adam başı elli ok taşıymaktaydı.

Birkaç dakika nefeslenmelerine izin verdim; bu sırada Zaras'a, ırmak geçidinin öte tarafında konuşlanmasını istediğim yeri işaret ettim. Sonra piyadeleri tekrar gönderip kıyının yüksek tarafından geçidin iki yüz metre aşağısından bata çıka ırmağı geçişlerini izledim.

Her biri karşı kıyıya ulaştığında yukarıya tırmanmadan önce yüzlerine ve ellerinin üzerine nehirdeki çamurdan sürdüler. Zaras ve sağ kolu Akemi en sona kalıp, Hiksoslara varlıklarını hissettirecek hiçbir iz bırakmadıklarından emin olduktan sonra yamaca tırmandılar.

Boğazın üstünde zemin seviyesine ulaştıklarında Zaras, yolun iki yanına yirmişer adımlık aralarla adamlarını yerleştirip beraberce yolu çevreleyen sık ormanın içine gizlendiler. Sık bitki örtüsü ve kara çamurdan maskeleri sayesinde kısa mesafeden bile grlmyorlardı. Hiksos kıtası, bu iki sıra ölüm saçan becerikli okçunun arasından geçmek zorunda kalacaktı.

Zaras adamlarını pusuya yatırınca ben de çabucak savaş arabası hattımın pusuya yattığı ormanın kenarına döndüm.

Hepsinin adamakıllı saklandığına kani olunca, kendi savaş arabamın bulunduğu yerin hemen arkasındaki uzunca bir ağacı gözüme kestirdim. Hiç zorlanmadan üst dallarına kadar tırmandım. Bu hakim noktadan, geçidin her iki tarafındaki yolu gayet iyi görebiliyordum. Bu yükseklikten dahi ırmağın öte yanındaki Zaras'tan ve adamlarından herhangi bir iz göremediğim için memnun olmuşum.

Sonunda Hiksos çapulcularını karşılamak için yaptığımız hazırlıklardan tatmin olmuşum. Başımı çevirip denize bakınca savaş gemisi filomun da ırmak ağzının kuzeyindeki kayalık çıkıntının arkasında tamamen gözden kaybolduğunu gördüm. Deniz bomboştur; etrafımı saran orman sessiz ve sakindi, herhangi bir yabancı hayvan hışırtısı ya da kuş sesi yoktu.

Oturduğum dalın üstünde, güneşin yüksekliği ve açısına bakarak bir saat daha bekledim. Zaman, değneksiz kötürümler gibi ağır ağır ilerliyordu. Sonra görüş alanımın en sonunda, Zaras'ın okçularıyla birlikte beklediği yerin epeyce ötesinde, ormanın üstünden yükselen soluk bir toz bulutu dikkatimi çekti.

Bu toz bulutu giderek yakınlaşıyor ve büyüyordu. Birdenbire bulutun aşağısında parlak metal bir yüzeyden güneş ışığının yansıdığını fark ettim; miğfer olmalıydı, belki de kılıçtı.

Bundan kısa süre sonra yolun ilerisindeki virajdan dönen bir çift savaş arabası gördüm. Hiksos olduklarına şüphe yoktu. Kasanın yüksek ve hantal tasarımı, kasnaklarına takılı parıldayan bıçaklar ve sarsak tekerlekleriyle her şey onlara özgüydü.

Hiksos kıtası, yolun, Zaras ve adamlarının bekledikleri bölümüne girmişti. Kıtanın baş tarafı geçidin kıyısına ulaşınca öndeki savaş arabasındaki Hiksos subayı, arkadan gelen süvari bölüğüne durmalarını işaret etmek için eldivenli yumruğunu havaya kaldırdı.

Komutan daha sonra aşağısındaki geçidi ve ırmağın bizim tarafımızdaki kıyısını dikkatle inceledi. Bu mesafeden bile adamın züppenin teki olduğunu anlayabiliyordum. Pelerini, parlak Sur mavisıyla boyanmıştı. Boğazından üç dört tane parlak kolye asılıyordu. Parlak tunçtan miğferinin, açılır kapanır gümüş yanaklıkları büyüleyici kakmalarla doluydu. Miğfere gıptayla baktım.

Sonunda kendisi için aksi bir durum olmadığına kanaat getiren Hiksos subayı aracından atlayıp ırmak tabanına ulaşmak için kayalık yoldan aşağı koşarak indi. Hiç tereddüt etmeden beraberinde üç adamıyla suya dalıp bata çıka karşı kıyıya geçti. Yürüyerek geçilebileceğine kani olunca dönüp savaş arabasını bıraktığı yere tırmandı. Aracına binerek cesaretlendirme naralarıyla atlarını kıyıda aşağı sürdü.

Atlar, ırmak kenarına gelince yürümemekte inat ediyordu; fakat başlarına inen kamçıyla istemeyerek de olsa su karınlarına gelene dek ilerlediler. Sonra birdenbire sağ tekerlek yüksek bir taşa çarptı ve araba yana devrildi. Koşumdaki atlar dizleri üstüne sürüklenip devrilen aracın ağırlığı ve akan suyun şiddetiyle öylece kalakaldılar. Sürücü ve iki mürettebat arabadan fırlamış, zırhlarının ve teçhizatlarının ağırlığıyla dibe batıyordu.

Peşlerindeki araçlardaki adamlar hemen arabalarından atlayıp bata çıka suyun içinde debelenen adamların ve arkadaşlarının yardımına koştular. Birbirini bastıran emir bağırıışları karmaşasıyla adamları boğulmadan sudan çekip arabayı tekrar tekerleklerinin üzerine kaldırdılar. Atlar ayaklarını basacak yer bulur bulmaz aracı sudan çekip dik yamaçtan zemin seviyesine, doğruca bizim savaş arabalarımızı gizlediğimiz yere doğru çektiler.

Diğer düşman sürücüler dikkatle araçlarını kıyıda aşağı, geçide doğru sürdüler. Burada bekleyen ekip araçlarını itip kol kuvvetiyle ırmaktan geçiriyordu. Tünediğim yerden, geçidin arkasında birikip geçiş sırasının kendilerine gelmesini bekleyen düşman savaş arabası kolunu gayet net

görebiliyordum. Buradan toplamlarını kesin olarak sayabiliyordum; Aton'un beni uyardığı iki yüz savaş arabasına karşılık sayıları en fazla 160 çıkıyordu. Bu azalmanın, on altı gün boyunca Hiksosların Kuzey Mısır'dan buraya kat ettikleri uzun ve zorlu yolculuk esnasında vermeleri kuvvetle muhtemel kayıplarla açıklanabileceğini biliyordum. Araçlarının tasarımı, aks kırılmasına ve poyra dağılmasına çok elverişliydi.

Bunun yanında acı verici arazi yapısı ve engebeli yollarda uzun saatler boyu hoyratça kullanımdan ötürü atların tükenmiş olması da kaçınılmazdı.

Her araç geçidin karşısına ulaşıncı kıyıda tırmanıp ırmağın bu tarafındaki düzlükte kenara çekiyordu. Mürettebat atların ayaklarını bağladıktan sonra koşumlarını çözüp döndürerek otlamaya bırakıyordu. Adamlar daha sonra ya kendilerini dinlenip uyumak için otların üzerine bırakıyor ya da çabucak bir araya toplanıp kendilerine sıcak yemek hazırlamak için ateş yakıyorlardı.

Komutanlarının böylesine lakayt tavırlara müsaade etmesine ve bilmedikleri, potansiyel düşman topraklarında bu tür gevşek disiplinin hüküm sürmesine hem şaşırılmış hem de sevinmiştim. Subay, gözcü ya da nöbetçi görevlendirmemiş, yolun ilerisine keşif için herhangi bir izci de göndermemişti. Dahası, adamlarının dinlenirken silahlarını ve ağır zırhlarını çıkarıp bir kenara koymalarına bile göz yummuştu. Pek çoğu tükenmeye çok yakın haldeydi ve hiçbiri savaş arabalarını gizlediğimiz orman kenarına yaklaşmamıştı. Hacetlerini gidermek zorunda olanlar dahi bu işlerini görürken arkadaşlarından çok uzaklaşmamışlardı. Burada, bu yabancı diyarda Hiksos askerleri karşılıklı koruma için içgüdüsel olarak birbirlerinden ayrılmıyorlardı.

Nehrin diğer yakasında ormana doğru uzanan yolda biriken asker, savaş arabası ve at kalabalığı giderek daha belirginleşmeye başladı. Bizim bulunduğumuz kıyıya geçen savaş arabalarını da sayıyordum. Düşmanın iki eşit gruba ayrılmış olacağı zamanı öngörebiliyordum. Hepsi de her türlü yakın tehdidin varlığından bihaberdi. Beklediğim an yaklaşınca cebime sakladığım açık sarı ipek şalı çıkarıp açtım.

Mavi pelerinli, dikkat çekici miğferli Hiksos komutanı hala geçidin üstündeki kıyı kenarında askerlerinin geçişine nezaret ediyordu. Bununla birlikte, Zaras ve adamlarının saklandıkları yeri gayet iyi bilmeme rağmen hala onlardan en ufak bir iz göremiyordum. Zaras, ağaca tırmandığımı gördüğünde saklanacağı yere sinmeden önce bana neşeli bir şekilde el sallamıştı.

Bir sonraki Hiksos savaş arabası da koşumlara asılan atlarla, arkasından iten, kaldıran askerlerle nehir geçidini aşarak karşı kıyıya ulaşmıştı. Bu, şimdiye dek geçen seksen beşinciydi. Hiksos kuvvetleri artık kritik konumdaydı, yaklaşık iki eşit parçaya bölünmüşlerdi ve hiçbiri diğerini koruyabilecek durumda değildi.

Savaş sanatı üzerine yazdığım kalın kitapta şöyle demiştim:

Bölünen düşman, yenilen düşman demektir. Öğretilerimin hikmetini ortaya koyma fırsatı doğmuştu.

Ağır ağır doğrulup dalın üstünde kolayca dengemi sağladım.

Açık sarı şalı başımın üstünde üç defa salladım. Nehrin diğer yakasında Zaras'ın aniden yerinden fırladığını gördüm. İşaretimi anladığını göstermek için yumruğunu bana doğru uzattı. Diğer elinde ise oku kirişe gerilmiş, atılmaya hazır yayını tutuyordu.

Zaras'ın, yolun her iki tarafında sık çayırlar arasında saklanan adamlarının gizlendikleri yerlerden harekete geçtiklerini görene kadar bekledim. Adeta yekvücut halinde yaylarını doğrultup ilk yaylım ateşini açmak için emir bekliyorlardı.

Okunu ilk bırakan Zaras olmuştu. Ok, uzaktaki mavi dağların muazzam manzarasıyla gökyüzüne

yükseldi. Daha yere düşmeye başlamadan Zaras'ın hangi hedefi seçmiş olduğunu anlamıştım.

Hiksos komutanı sırtı Zaras'a dönük vaziyette hala nehir kıyısında dikiliyordu. Okun şiddetiyle öne doğru savrulup dik yamaçtan aşağı yuvarlanarak görüş alanımdan çıktı.

Zaras o sırada çoktan üç ok daha atmıştı. Çok hızlıydı; neredeyse benim kadar süratliydi. Adamları onu izledi. Okları, simsiyah çekirge sürüsü bulutu gibi göğe yükseldi, sonra yol kenarı boyunca sıralanmış iki okçu birliği arasında kalan Hiksos savaş arabalarının üzerine yağmur gibi yağdı.

Sıcaktan dolayı Hiksos askerlerinin pek çoğu miğferlerini ve vücut zırhlarını çıkarmıştı. Atlarını ise sadece sırtlarını örtmesine rağmen omuz başlarını ve butlarının üstünü açıkta bırakan kalın bir keçe muharebe battaniyesi koruyordu. Çakmaktaşı ok başlarının vızıldayarak ete saplanırken çıkan sesleri rahatlıkla duyabiliyordum.

Bunun hemen ardından yaralanan adamların çığlıkları ve yine isabet alan atların acı kişnemeleri duyulmaya başladı. Birbirinin çok yakınındaki düşman saflarını tam bir kıyamet kargaşası kasıp kavuruyordu.

Ürken atlar koşumlarında şaha kalkıyor, ön toynaklarından tutarak kendilerini dizginlemeye çalışan adamlara çifteler savuruyordu. Butlarından vurulan atlar acı içinde arka ayaklarıyla etrafa saldırıyor, çektikleri arabanın önünü parçalayıp içindekileri arabadan düşürüyordu.

Sürücüler, acıdan çığına dönen atların kontrolünü kaybettikleri anda kaçmaya çalıştılar; fakat manevra yapabilecekleri alan yoktu. Sadece önlerinde yolu kapatan savaş arabasına çarpıp, onun da bir öndekini iterek yoldan çıkartmaya uğraşıyorlardı.

Çok geçmeden bu durum zincirleme reaksiyon halini alıp bazı arabaların devrilmesine, diğerlerinin tekerleklerini parçalamasına ve hem sürücülerin hem de atların sakatlanmasına ve sonunda ön saflardaki savaş arabalarının itilerek nehrin sarp geçidine yuvarlanmasına neden oldu.

Atlar, arabalar ve adamlar yamaçtan aşağı kayıp yuvarlanarak aşağıya, ırmağın karşı tarafına geçmeye çabalayan bellerine kadar suyun içinde olan atların ve arabaların tepesine düştüler.

Bu, çıldırmış hayvan ve insan yığını, araba enkazlarıyla birlikte geçidi tamamen tıkadı. O yönde kaçacak bir yer artık yoktu.

Zaras'ın her okçusunun yanında ellişer ok vardı ve bu kadar kısa mesafeden çok azı hedefini ıskalamıştı. Düşman askerlerinden biri, tekerlek bıçaklarına ayağını kaptırıp paramparça etmeden arabasının binici oturağından paldır küldür kendini yere attı.

Bu curcunadan bir an önce uzaklaşmak için kaçmaya başlamıştı ki birkaç adım sonra birdenbire durdu. Çıplak sırtına aynı anda üç ok saplanmıştı. Ustura gibi keskin ok başları, adamın kıllı göğsünden çıkmıştı. Hiksos askeri, dansözlere nazire yaparcasına zarafetle tek ayağı üzerinde döndü, sonra yere yığılıp görüş alanımdan ölümün girdabında kayboldu.

Irmağın benim bulunduğum yakasında, geçidi daha önce geçmeyi başaran Hiksos savaş arabacıları, yemek ateşlerinin yanında oturdukları veya çayırların üstüne uzandıkları yerden fırladılar.

Karşı kıyıda arkadaşlarının katledilmesine çaresizce dehşet dolu gözlerle öylece bakakaldılar.

Artık izlemekten vazgeçip üzerinde durduğum ağacın gövdesinden kayarak indim ve savaş arabama fırladım. Mürettebatımdan biri eğilip kolumdan tutarak beni arabaya çekti. Dizginleri kaptığım gibi haykırdım, "Müfreze ilerle! Yürü! Tırıs git! Saldır!"

Sesim saf boyunca herkesi harekete geçirdi.

Savaş arabalarımızın oluşturduğu uzunca hat, aynı anda dörtnala ormanın içinden fırladı. Hui ve

ben, tekerlek tekerleğe merkezdeydik. Süvari birliğimiz, iki yanımızda ok başı düzeni oluşturmuştu.

Açık alanın her yanına dağılmış Hiksos askerleri, ırmak kenarına geri dönmüştü. Tam önümüzdeydiler. Hepsi oraya toplanmış, aşağıdaki geçitte ve kalabalık orman yolunda hala Zaras'ın ok yağmuru altında inleyen arkadaşlarının başına gelenleri çaresiz gözlerle aşağı bakarak izliyorlardı.

Nehrin bu yakasındaki Hiksos savaş arabalarının hiçbirinde asker yoktu. Koşumlarında onları çekecek at yoktu. Dizlerinden bağlanan atlar, bağlarını gevşetmiş, geniş otlığa dağılmıştı. Düşman sürücülerinin çoğu ırmaktan geri dönüp atlarını tekrar yakalamak için beyhude bir uğraşla hayvanların peşinden koşmaya başladı. Ani gürültüden ve kargaşadan ürken atlar başıboş halde kaçışmaya başladılar. Bacaklarındaki engeller bile hızlarını ancak koşan bir adaminkine düşürmeye yetiyordu.

Başımı kaldırıp korkumu dindirmek ve coşkumu dillendirmek için tüm gücümle bir kahkaha patlattım. Sert toprağa vuran toynak sesleri ve tekerleklerin gürültüsü arasından bile Hui'nin kahkahama aynıyla karşılık verdiğini duyuyordum. Hiksoslara kaçabilecekleri hiçbir delik bırakmayacak biçimde yekpare bir falanks düzeniyle Üzerlerine hücum ediyorduk. Ne var ki hala saldırdığımızdan bihaber görünüyorlardı. Çoğu bize doğru bakmıyordu bile. Yalnızca atlarını yakalamak için koşuranlar artık hipnotize olmuş gibi dehşetle donakalmış, dillerini yutmuşçasına boş boş bize bakıyordu. Saldırımızdan kaçıp kurtulamayacaklarını biliyorlardı. Yaylarımız doğrultulmuş, oklar kırıslara yerleştirilmişti.

En yakındakiyle aramızdaki mesafe yetmiş adımdan daha az olunca okların bırakılmasını emrettim. Hareket halindeki savaş arabasından bile yiğitlerimin çoğu elli adım mesafeden kaçan bir adamı vurabilirdi. Kaçakların çoğu daha araçlarına ulaşmadan yere yığıldı.

Yalnızca birinin kenarda duran savaş arabasının arkasına kendini atabildiğini gördüm. Silah selesinden yayını ve sadakdan bir avuç ok aldı. Sonra bize döndü. Kocaman, kıllı, hayvani biriydi; tazıların köşeye sıkıştırdığı yabandomuzu gibi öfkeden kudurmuşçasına yayını gerdi, bizim oklarımız onu bulmadan kırışteki oku fırlatmayı başarmıştı. Attığı ok, üç saf arkamdaki arabanın sürücüsüne isabet etmişti. Vurulan, Lort Kratas'ın çocuklarından biriydi. İyi bir delikanlıydı; babası gibi cesur ama ondan elli kat daha güzeldi. Sevdiğim askerlerdendi; ama ok onu oracıkta öldürmüştü.

Hiksos hayvanına, diğer okunu kırışe yerleştirmeden üç ok attım. Safımızdaki ikinci okçuların tamamı, adam oklarımızla dikenlerini kaldırmış kirpi gibi olana dek ok yağdırdı. Ne var ki adam hala devrilmiyordu, yayını bana çevirip okunu fırlattı. Atışı, miğferimin alın kısmına isabet edip vızıldayarak sekti; fakat sarsıntısı az kalsın beni araçtan fırlatıyordu.

Hiksosların korkak olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim.

Nihayetinde buradakinin ölmesi ancak on yedi okla mümkün olabilmişti. Bunlardan beşi benim okumdu. Daha sonra saymıştım.

Bundan sonrası katliamdı. Fırsatı geldiğinde birazcık katliama karşı değildim, özellikle de bunun gibi koşullar altında. Bununla birlikte esir alma, katliamdan çok daha karlıydı; bu yüzden kaçmakta olan Hiksoslara kendi dillerinde seslenen ilk ben oldum. "Teslim olun sizi Gorrab'ın ağlak itleri, yoksa ölürsünüz!"

"Teslim olun yoksa ölürsünüz!" Hücum halindeki savaş arabası safımızın her yanından aynı çağrı tekrarlandı. "Teslim olun yoksa ölürsünüz!"

Kaçan Hiksosların çoğu, ilk emrimle dizlerinin üstüne çökerek boş ellerini havaya kaldırıp teslim oldular; fakat birkaçı kaçmaya devam ediyordu, savaş arabası safımız açılıp onları daire içine aldı.

Sonra yorgunluktan ve korkudan soluk soluğa durdular. Her taraftan yüzlerine doğrultulmuş okları kirişte yaylara bakındılar; korkuları yerini kaderine razı olma duygusuna bırakmıştı. "Merhamet edin, tüm tanrılar adına, merhamet edin! Canımızı bağışla, yüce Lort Taita! Size hiçbir zarar vermek istemiyorduk," haykırılarıyla yere kapandılar. İyi tanrı Horus şahittir, katiyen öyle şan peşinde koşan biri olmadım. Buna karşın savaş meydanında kendi düşmanlarım tarafından bile tanınmanın gururumu okşadığını ve hoşuma gittiğini itiraf edecek kadar dürüstüm.

"Şu pısrık kahramanları bağlayın," diye Hui'ye emrettim.

"Etrafi arayın ve tüm atlarını getirin. Hiçbirinin kaçmasına izin vermeyin."

Dar bir kavisle atlarımı döndürdüm ve ırmak geçidinin yukarısındaki boğazın kenarına sürdüm. Sırtın üstüne gelince dizginleri çekip arabayı durdurdum; aşağıdaki geçidi ve ötesindeki yolu tıkayan kıyımın boyutlarına yukarıdan baktım.

Burada da çarpışma bitmiş, Zaras'ın adamları esirlerini almış, ganimet topluyorlardı. Şöyle üstünkörü bakınca verdikleri kayıp sayısının nehrin bu tarafında bizim verdiğimizize çok benzer olduğunu anlamıştım. Zaras'ın yaralanmadığını ve esir almayla olduğu kadar Hiksos atlarının toparlanmasıyla da ilgilendiğini görmek beni sevindirmişti. Bu hayvanlar en az binicileri kadar değerliydi.

Zaras birden başını çevirip bakınca kıyının yukarısında durduğumu gördü. Beni selamlayıp avucunu ağzına götürüp geçidin yukarısına doğru seslendi. "Kılıcına sağlık Lort Taita! Gerçekten iyi bir avdı. Bu gidişle yakında evlenecek param olur."

Saçma, küçük bir şakaydı. Dimyat Kalesi'nde ele geçirdiğimiz ganimetten aldığı payla Zaras'ı zaten zengin etmiştim. Ayrıca elenmekle ilgili latifesi çok da zekice değildi. Yine de gülümseyip el salladım, sonra oradan ayrıldım.

Filomuzun gizlendiği burna bir atlı gönderip mavi geri çağırma sancağı sallamasını emrettim.

Artık tüm neşem buhar olup uçmuştu; çünkü günün en berbat kısmı beni bekliyordu. Hiksos atlarıyla ilgilenmem gerekiyordu ve çoğu yaralıydı. Bu hayvanlara karşı daima içimde çok derin bir merhamet duygusu beslemiştim. Bu muhteşem canlıları Mısır'da yakalayıp ehlileştiren ilk kişi bendim ki şu anda onlara karşı yapmam gerekeni bu durum daha da meşakkatli hale getirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Seyislerimle birlikte yara almamış on atı eyersiz sürerek hala ayakta durabilen yaralı atları bir araya topladık. Çabucak yaralanmamış ya da sadece hafif yaralı atları diğerlerinden ayırıp seyislerimin önüne katarak kıyı yolundan kuzeye, Sayda'ya gönderdim.

Bunlar eğitilmiş savaş arabası atlarıydı ve neticede bilhassa değerliydi.

Çok fazla ve ölümcül yaralanmış hayvanların da bir an önce çektikleri eziyete son vermek için öldürttüm. Önce her birinin önüne öğütülmüş darı koyup sakinleştirdim. Başlarını eğip koca bir ağız dolusu yem yediklerinde adamlarımdan biri, tunç başlı ağır bir sopayı kulaklarının arasına indirerek kafataslarını parçaladı. Çabucak ölmeleri, onlara karşı yapabileceğim en merhametli muameleydi.

Bu berbat iş tamamlandığında dikkatimi Hiksos esirlerine çevirdim. Öncelik sıram gayet açıktı. Atları ne kadar çok seviyorsam, sahiplerinden de bir o kadar nefret ediyor, derin ve iliklerime işleyen bir tiksintiyle iğreniyordum. Diz çökmüş adamların arasında hızlıca ilerleyip her birini üstünkörü kontrol ettim. Yaralanmamışlarsa ya da hafif yaralı haldelerse kadırgalarımın dönmesini beklemeleri için aşağıya sahile gönderdim.

Buna karşın köle olarak bile kullanamayacağımız derecede kötü yaralanmış çok sayıda esir vardı.

Göğüs boşluğuna derinden dikenli bir ok başı saplanmış birisi uzun süre kürek çekemezdi.

Bu sefil yaratıkların gölgeye uzatılmasını ve biraz daha hayatta kalmaları için su verilmesini emrettim. Sonra yakınlarda bir yerde süzüldüğünden emin olduğum aşağılık tanrılarıyla kendi kaderlerini halletmeleri için kendi hallerine bıraktım.

Yaralı atlara yaptığım gibi başlarına bir sopa darbesiyle acılarını dindirmem gerektiğini biliyordum. Ama bunlar Hiksos'tu ve onlara en ufak bir lütuf borcum yoktu.

Sonunda kendim ve asıl vazifem olan iki prensesim aklıma geldi. Arabama atlayıp nehir geçidine döndüm. Aracı kıyının yukarısında durdurup dizginleri sürücümün eline tutuşturdum ve boğaz kenarına yürümeye başladım. Savaş meydanının bu bölümünde canlı bir ruh yoktu. Düşman komutanının cesedini nerede aramam gerektiğini gayet iyi biliyor olmama rağmen, karşı kıyıda cesetler, etrafa saçılan teçhizat, enkaza dönmüş savaş arabalarının parçaları arasında aradığımı hemen ayırt edemedim. Sonra o bariz indigo mavisi rengin, yamacın aşağısında bulmayı ümit ettiğim yerin hayli uzağında, neredeyse ırmak kenarında olduğunu fark ettim.

Dik yamaçtan inmeye başladım. Ayaklarımın altından yuvarlanan gevşek taşlara rağmen dengemi kaybetmiyordum. Dibe ulaştınca suya atlayıp bata çıka diğer kıyıya geçtim.

Hiksos komutanının cesedini iki büyük kaya arasına iyice sıkışmış halde buldum. Yamaçtan su kenarına kadar yuvarlanmıştı.

Yattığı yeri bana belli eden sadece pelerininin ucuydu.

Uzanıp ayak bileklerinden birini tuttum ve cesedini sıkıştığı yerden çekerek çıkardım. Pelerinin her yanına kan bulaşmıştı, ama hizmetkarım mükemmel bir çamaşırcıydı. Pelerini katlayıp bir kenara koydum. Sonra ölen komutanın miğferini aramaya koyuldum. Kayalara ilk çarptığı yere bakmak için yamaca döndüm.

Oradaydı; neyse ki bir araba enkazının altına girmişti. Miğfer ve ceset, benden önce buraya gelen ganimet toplayıcılarının bu şekilde gözünden kaçmıştı.

Miğferi kucağıma alıp hayranlıkla kakmalarını inceledim.

Bunlar, Mısır tanrılarının harikulade işlenmiş resimleriydi: yanaklıklarda Hathor ve Osiris, alın kısmında Horus. Hiksos komutanı bunu, savaş meydanında yüksek rütbeli bir subayımızın cesedinden almış olmalıydı. Paha biçilemez bir hazineydi. Benim başlığım bunun yanında pejmürde ve alelade görünmüştü. Ayrıca Hiksos okunun isabet ettiği yerde derin bir çukur oluşmuştu.

Başımdakini umursamadan çıkarttım; sonra altın ve gümüşten sanat şaheserini adeta saygıyla başıma koydum. İçi deri kaplıydı ve sanki bana özel yapılmışçasına başıma oturmuştu. O anda bir ayna için neler vermezdim.

Sürünerek Hiksos komutanının cesedini bıraktığım yere döndüm. Boynunda üç kolye vardı; miğfer gibi bunlar da çok güzel eserlerdi. Ancak biri, Seth başı oymalı bir neceftaşıyla süslenmişti.

Aldığım gibi ırmağa savurdum. Diğer ikisinde ise muhteşem fildişi kakmalı deve ve fil tasvirleri vardı. Prensesler bunlara bayılacaktı; gerçi genç yaşamlarında hiç fil görmemişlerdi.

Arabamı bıraktığım yere döndüm. Sürücü miğferime aşık olmuş gibi bakıyordu; hayranlıktan dilini yutmuş gibiydi. Sahile döndüm. Adamlarımın çoğu durup hayran hayran bana bakmaya başladılar. Muhteşem görünüyor olmalıydım.

Filomdaki gemiler burnun çevresinden dolaşıp tekrar koya dönmüştü. Kıçtan sahile yanaşmış, yükleme rampalarını indirmişlerdi.

Seçtiğim tutsaklar sırayla gemilere binip en alt güvertelere götürüldüler; orada her iki ayaklarına da zincir vurularak kürek sıralarına mahkum edildiler. Seth, ölüm meleğini gönderip onları bu esareten kurtarana dek burada, sintine suyu içinde yalınayak duracaklardı.

Güneşin batmasına bir saat kala askerlerimizin tamamını ve savaş arabalarını tekrar gemilere yüklemiştik, artık Sayda' ya dönmek üzere yola çıkmaya hazırдық. Toran, kıç güvertesinde yanımda duruyordu. Başını çevirip kıyıya baktı ve sahilin yukarısında bıraktığım yaralı Hiksosları başıyla işaret etti.

"Görüyorum ki yaralı düşmanlarınızın canını bağışlamışsınız. Daha önce muzaffer bir generalin böylesi merhamet gösterdiğini hiç duymamıştım."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Fakat onları, diğerlerinin ilgilenmesi için bıraktım. İşte geliyorlar."

Daha önce yaklaşan Hiksos savaş arabalarından kaçıp gizlenmeye gönderdiğim köy sakinleri dönmüştü. Adamların ellerinde hala daha önce de bizi tehdit etme teşebbüsünde buldukları bel ve kazmalar vardı.

Şimdi ise bizi hiç umursamıyorlardı bile. Biz seyrederken bu acınası haldeki ayaktakımının lideri olduğu anlaşılan bir adam, yaralı Hiksos askerlerinden birinin başında durdu ve elindeki beli havaya kaldırdı. Sonra iki eliyle birden, odun yararcasına askerin başına geçirdi. Bu mesafeden bile kurbanın kafatasının, taş zemine düşen karpuz gibi ses çıkarıp patladığını duyabilmiştik. Sonra elinde bel olan adam umarsızca yoluna devam edip Hiksos askerinin cesedini can çekişir halde seğirip sarsılırken bıraktı.

Sıradaki yaralı adamın geldiğini görünce dirsekleriyle sürünerek kaçmaya çalıştı. Omurgasını ikiye bölen okun sapı hala sırtındaydı. Felç olmuş bacakları adamın arkasından cansızca sürünüyordu. Adam, doğum sancısı çeken kadınlar gibi feryat ediyordu. Köylü gülerek adamın başında durdu; merhamet darbesini indirmek için adamı belle dürtüp elverişi pozisyona getirdi.

Hırpani kılıklı kadınlar ve pasaklı çocuklar, erkeklerin hemen arkasındaydı. Bok sinekleri gibi taze Hiksos cesetlerinin üzerine üşüşüyor, kanlı kıyafetlerinin her parçasını kopartıyor, değerli olduğunu düşündükleri her türlü ıvır zıvırı kapıyorlardı. Coşkulu kahkaha çığlıkları ta bulduğumuz yere kadar geliyordu.

"Lordum, artık hiç şüphe yok, görünüşünüzün aksine kesinlikle hafife alınacak biri değilsiniz." Toran tazelenmiş hürmetle bana bakıyordu.

Ertesi gün öğlen vakti *Öfke*'nin dümenini Sayda Limanı' na kırdığımda kızlarımın ikisi de mendireğin üstünde heyecanla el sallayıp dans ediyordu. Periyodik yokluklarımın ardından her dönüşümde hangisinin ilk olarak beni karşılayacağı konusunda aralarında daima bir rekabet vardı. Tehuti genelde daha ağırbaşlı ve ihtiyatlı olandı, ama bu defa hem beni hem de kardeşini şaşırtmıştı. Zaras'ın son zamanlarda verdiği eğitimlerle istisnai bir atlet ve kılıç ustası olmuştu.

Şimdi bu yeni becerilerinden bazılarını sergiliyordu. Sandaletlerini fırlatarak ayağından çıkarmış ve gemimle mendirek arasındaki boşluğu yalınayak sıçrayarak aşmıştı. Mesafe tam beş metreydi. Kısa düşmüş olsa onu kurtarmama fırsat kalmadan gövdeye çarpıp mendirekle geminin arasına sıkışıp boğulması işten değildi.

Tehuti havadayken geçen kısacık sürede ıstıraptan defalarca ölüp ölüp dirilmiştim. Fakat ayakları güverteye değdiği anda korkum aniden yerini hiddete ve rahatlamaya bıraktı. Böylesi münasebetsiz davrandığı için onu azarlamaya kararlı halde güvertenin diğer ucuna koştum.

"Yeni pelerinin ve miğferinle amma havalı görünüyorsun canım Taita. Onları nereden buldun? Seni kral gibi asil göstermişler!

Ama yoksa bize hediye getirmedi mi?" Bunların hepsini tek nefeste söylemişti. Öfkem bir anda yok oldu; hemen onu bağırma bastım.

"Elbette sana bir hediye getirdim. Ama önce söyle bakalım, ben yokken uslu durdun mu?"

"Bana başka seçenek bırakmadın ki. Yaramazlık yapacağım her şeyi yanında götürdün." Yüzünde afacan bir sırıtış belirdi ve benimkinin arkasından limana giren kadırgaya baktı. Zaras dümen güvertesindeydi; aralarındaki onca mesafeye rağmen tıpkı yıldırım çarpması gibi aralarında bir bakışma oldu.

Girit'teki Knossos'a son yolculuğumuz için hazırlıkların tamamlanması dört gün daha sürmüştü. Toran, bizi sancak gemisinde yolculuk etmeye davet etti. Bu muhteşem trireme, Sümer yapımı kadırgalarımın en az iki katı büyüklüğündeydi.

"Siz ve prenses hazretleri, Kutsal Boğa'dayken sizin şu alamanalarınızdan birinde olduğundan çok daha rahat edeceksiniz."

Gemisinin adı buydu, Kutsal Boğa. Hayli mağrur, diye geçirdim içimden. Üstüne üstlük savaş kadırgalarımın bahsederken, hem de daha kısa süre önce Hiksoslara karşı önemli bir zafer kazanarak kendilerini ispat etmişken, kullandığı aşağılayıcı ifadeden bilhassa hoşlanmamıştım. Tereddüt ettim.

"Benimle birlikte yolculuk ederseniz, Knossos'a vardığımızda nelerle karşılaşacağımızı daha ayrıntılı görüşebilme fırsatı ve zamanı bulabiliriz. Yüce Minos'un sarayındaki politika ve protokol kuralları hayli karmaşıktır, ama kesinlikle riayet edilmesi gerekir." Hala tereddüt ettiğimi görünce ısrarını sürdürdü. "Aşçıbaşını tüm Yunanistan'ın en iyilerinden biri olarak meşhurdur; ayrıca gemimde yirmi büyük amfora dolusu en mükemmel Kiklad Adaları şaraplarından olduğundan da bahsetmeden geçemeyeceğim. İki haftayı refakatimde geçirmeniz için bunun yetersiz bir teşvik olduğunun farkındayım, fakat zekanız beni derinden etkiledi, ayrıca engin bilginize ve ilminize hayranım. Size yalvarıyorum beni reddetmeyin lordum, lütfen sizi misafir etme teklifimi kabul edin." Böylesi ikna edici hitabetler karşısında daha önceki çekince ve itirazlarımın hepsi buhar olmuştu.

"Çok nazıksınız sayın elçi," diyerek öneriyi kabul ettim, ama bu kadar çok değer verdiği benim yol arkadaşlığım mı yoksa prenseslerimin Giritli nedimesi küçük Loxias mı olduğunu düşünmeden

edemedim.

Hem Tehuti hem de Bekatha, Toran'la kararlaştırdığımız bu yolculuk düzenlemesine ısrarla karşı çıkıyorlardı. *Öfke'* deki kamarama gelip uzunca bir itiraz listesiyle karşıma çıkmışlardı, ancak listedekilerin her biri, bir öncekinden daha zayıf ve daha az inandırıcıydı.

En haşın yüz ifademle itirazları bitene kadar araya girmeden prenseslerimi dinledim, öylesine mahzun bakıyorlardı ki onlara acımadan edemedim.

"Demek ikinizin de Elçi Toran'a güvenmediğine ve sizi gemiye almaya çalışmasının uyurken sizi öldürmeyi planladığı için olduğuna inanmamı bekliyorsunuz?" Utana sıkıla kıvranıyorlardı.

"Peki, Kutsal Boğa'nın çok büyük bir gemi olduğu için suyun üstünde duramayacağı ve batıp hepimizin boğulmasına sebep olacağı düşüncesi ne ara aklınıza geldi?"

Hala susuyorlardı, ta ki birdenbire Bekatha'nın gözlerinden yaşlar boşanıp yanaklarından süzülünceye kadar. Ürkmüştüm.

Üzüntülerinin bu boyutta olduğunu fark etmiş olsaydım, onlara bu kadar sert takılmazdım. Bekatha'yı teselli etmek için taburemden fırladım. Beni itip diğer tarafa döndü.

"Onu bir daha asla göremeyeceğim," dedi hıçkıra hıçkıra. Bu ifadeden bir şey anlamamış gibi yaptım.

"Kimi bir daha asla göremeyeceksin? Elçi Toran'dan mı bahsediyorsun?"

Sorumu duymazdan gelip sözlerine devam etti. "Tehuti'ye, en azından Girit'e varana kadar hep birlikte olabileceğimize söz vermiştin. Ancak daha sonra Yüce Minos'un haremine kapatılıp dünyadan kopmak zorunda kalacaktık. Ama ağzımızı sıkı tuttuğumuz müddetçe Girit'e gidene kadar onları görmeye devam edebilirdik. Fakat şimdi onları bir daha göremeyeceğiz. Hayatım sona eriyor."

"Biraz daha açıklaman gerek, canım Bekatha," diye lafını kestim. "Burada kimden bahsediyoruz?"

Bekatha tekrar bana döndü, ama bu defa yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. "Kimden bahsettiğimizi gayet iyi biliyorsun.

Hui'mden bahsediyoruz."

"Ve Zaras'ımdan." Tehuti sessizce söylemişti, ama en az kardeşininki kadar anlaşılırdı.

Aslında benim niyetim, Girit'e varmadan ve Minos'un sarayına girmeden epeyce evvel bu ikisini, tehlikeli yasak aşklarından nazıkçe ve fark ettirmeden koparmaktı. Ne var ki planım şimdi ikisinin inatçılık kayasına toslamıştı ve gözlerimin önünde sulara gömülüyordu.

İkisini neşelendirmek için elimden geleni yaptım, ama her defasında hemen tersliyorlardı. Sonunda teslim olmuşum.

Nihayet Sayda Limanı'ndan yelken açtığımızda hem Zaras hem de Hui *Kutsal Boğa'*nın güvertesindeydiler.

Filomuz yedi gemiden oluşuyordu. *Kutsal Boğa*, bu konvoyun merkezindeydi.

Şahsım ve *Zaras Kutsal Boğa*, tarafından bu konvoyun komuta edilmesi gereken, ancak şu anda kaptanları Dilbar ve Akemi olan en süratli iki kadirge keşif kolu olarak ilerlemekteydi.

Diğer dört kadirge filonun kanatlarını ve arka korumasını sağlıyordu. Her gemi en yakınındaki gemiyle görsel bağlantıyı korumaktaydı. Bu şekilde her doğrultuda altmış fersah boyunca dağılmış ilerliyorduk. Basit bir sancakla işaret verme sistemi geliştirmiştim; böylelikle sancak gemisinde tüm tehlikelerden, daha henüz gerçekleşmeden, haberdar olacaktım.

Tüm bu önlemler hayatiydi; çünkü Orta Deniz'in bu bölümü, Deniz Kavimleri'nin avlanma bölgesiydi. Bunlar, tüm medeni ve kanunlara saygılı milletlerden kovulmuş hain serserilerdi. Sürgündeyken bir araya gelip bir nevi korsan kardeşliği oluşturmuşlardı.

Kimseye sadakat duymazlar, hiç kimseyi efendi kabul etmezlerdi.

Ahlaktan, vicdandan tamamen yoksundular. Aç aslanlar ya da zehirli yılanlar veya akrepler kadar tehlikeliydiler. Denizlerde, gizli kayalıklardan ya da insan yiyen köpekbalıklarından bile daha çok tehlike saçıyorlardı. Mısır'da biz onlara, Yamın'ın Evlatları derdik. Yamın, fırtınalı ve kabarmış denizlerin tanrısıydı. Müşfik tanrılardan biri değildi.

Bununla birlikte şu aralar, biz Mısırlıların Orta Deniz'in bu bölümüne verdiğimiz isimle Engin Yeşil' de yelken açmak için yılın en elverişli dönemi. Hava ılıman, rüzgar uygun ve deniz sakindi. *Kutsal Boğa*'nın yolcuları olarak biz de yolculuğun tadını çıkan yorduk.

Zaras, Tehuti'nin silah eğitimine devam ediyordu. Prensesin ok talimi yapabilmesi için geminin arkasında değişebilen uzaklıklarda çekilen suyun üstünde durabilen, tahtadan geçici bir hedef ayarlamıştı.

Ayrıca yanında, ağızlan koyun postuyla sarmalanmış tahtadan talim kılıçları ve tahta kalkanlar getirmişti. Tehuti'yle birlikte güverte meydanında kılıç dövüşüne tutuşuyorlardı. Tehuti'nin muzaffer haykırıları, yine isabet ettirdiğinin deliliydi. Hamlelerinde ve darbelerinde gaddarlığından hiç geri adım atmıyordu.

Bu hamleler her zaman çok güçlüydü ve Zaras, o müthiş kılıç ustası, hamlelerden sakınmakta zorluk yaşıyormuş gibiydi. Ancak tuhaf bir şekilde misilleme olarak kılıcını hiç Tehuti'ye vuramıyordu.

Bekatha da okçuluk derslerine başlamıştı; fakat ablasıyla aynı ağırlıkta yayı gerecek kadar kuvvetli değildi, bu yüzden onun kadar isabetli atışlar yapamıyordu. Bir gün sonra somurtup vazgeçti. Daha sonra Tehuti'ye tahta kılıçlarla tek seferlik bir maç yapması için meydan okudu. Aldığı darbelerden oluşan morlukların geçmesi bir hafta sürdü.

Zarafetle mücadeleden çekilip tüm enerjisini Albay Hui'ye bao oyununu öğretmeye yönlendirdi. Hui içler acısı bir öğrenciydi. Bekatha acımadan onu yeniyordu. Albay sonunda bu işkenceye dayanamayıp isyan edince Bekatha, derslerini şarkı söyleme, dans ve bilmece sormaya dönüştürdü.

Hui, hepimizi şaşırtarak derecede çok iyi bir sese ve becerikli adımlara sahip olduğunu göstermişti. Bu iki disiplinde sivrilmişti; özellikle dans dersleri ona, öğretmenine sarılmak için iyi bir bahane sunmuştu. Ne var ki asıl becerisi bilmecelelerdeydi. Bekatha, onun dolambaçlı muhakemesine ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"İki anne ve üç kız at binmeye gidecekler. Kaç ata ihtiyaçları olur?" diye Bekatha'ya sordu.

"Tabii ki beş."

"Yanlış," dedi Hui sinsice sevinerek. "Sadece üç ata ihtiyaçları olur. Biri büyükanne, diğeri anne, diğeri de kız."

"Ah, seni sersem herif!" Bekatha, yemekte olduğu narı albayın kafasına fırlattı. Hui meyveyi havada yakalayıp bir ısırık aldıktan sonra tekrar sahibine fırlatı.

Elçi Toran'ın baş aşçısı, efendisinin mükemmeliyet sözlerini kesinlikle hak ediyordu. Bize art arda ikram ettiği leziz yemekleri, kış güvertesinde güneşliğin altında dört kişilik flüt ve diğer nefesli çalgılar korosunun çaldığı şarkılar eşliğinde yiyorduk.

Toran'ın ikram ettiği Kiklad şarapları damaklarımıza adeta bayram ettiriyordu, sadece muhabbet dillerimizdeki o muhteşem tadı daha da parıldatıyordu.

Mutlu günlerdi. Tasasız çocuklar gibi bol bol gülüp eğleniyorduk.

Elbette hiçbir şey mükemmel değildir. Görünüşe göre Kutsal Boğa'yı fareler ya da başka gececi tuhaf yaratıklar sarmıştı. Herkes kendi odasına çekildiğinde kamaramın dışındaki koridorda gizli gizli bir yukarı bir aşağı koşuşturmalar ya da benimkinin iki yanında yer alan ve masum kızlarımın hemen uykuya daldığına emin olduğum odalardan hışırtı ve gıcirtılar duyuyordum.

Odası koridorun diğer tarafında, benimkinin karşısında olan Elçi Toran bile bu gizemli karmaşadan yakasını kurtaramamış gibiydi. Rahatsız olmuşa benzemiyordu; zira ara ara odasından kıkır kıkır gülüp fısıldadığını ve bana Minoslu bir kadına aitmiş gibi gelen, daha gayretli olması için teşvik eden cevaplar alıyordu.

On dört günden bu yana denizdeydik. Toran'la birlikte ön güvertede ana yelkenin gölgesinde oturuyorduk. Mükemmel şaraplarından bir kulplu sürahi üzerine derin bir muhabbete dalmıştık ki kış güvertesinde aniden baş gösteren bir hareketlilikle sözümüz yarıda kaldı.

O yöne doğru bakınca Kutsal Boğa'nın Minoslu komutanı Kaptan Hypatos'un direk tepesinde işaret sancağı salladığını gördüm. Toran'ın cümlesini yarıda keserek hemen ayağa fırladım.

"Bir şey oluyor, önemli olabilir. Benimle gelin." Koşarak güvertenin diğer ucuna gittiğimizde bir grup gemi subayının kış güvertesinde toplandıklarını gördük. Hepsi ileriye doğru bakıyordu.

"Neler oluyor Hypatos?" diye sordu Toran. Kaptan pruvamızın ilerisini işaret etti.

"Keşif gemilerimizin birinden bir işaret efendim. Fakat mesafe çok fazla. Üzgünüm, ama mesaj anlaşılmıyor," diyerek özür diledi.

Ufukta sadece yelkenleri görünen gemiye baktım. Bu benim gemim, *Öfke*'ydi. Şimdi Akemi tarafından komuta ediliyordu.

"Kardeş gemilerinin saldırı altında olduğunu ve yabancı bir gemi mürettebatının bizimkine çıktığını bildiriyorlar," diye sancak işaretini onların anlayabileceği şekilde tercüme ettim. "Akemi, Dilbar'ın yardımına gitmekte olduğunu işaret ediyor."

"Tüm bu bilgileri nasıl anladınız lordum?" Hypatos afallamış gibiydi.

"Akemi'nin işaretini okudum yalnızca," diye sabırla izah ettim.

"Bu mesafeden?" diye müdahale etti Toran. "Bana büyücülük gibi geldi Taita."

"Kişisel hiyeroglifim şahindir," dedim umarsızca. "Hem bu kuşun hem de benim gözlerimiz çok keskindir. Lütfen Hypatos'a tüm yelkenleri açmasını ve kürekçilerini taarruz hızına çıkartmasını emreder misin?"

Öncü kadirgalarımıza yetişmek bir saatten fazla zamanımızı almıştı. Yanlarına vardığımızda kürekleri çekilmiş, yelkenleri toplanmış halde süzöldüklerini gördük. Bir Arap dhovuyla çatışmaya tutuşmuşlardı. Arap gemisi, çift üçgen yelkeni ve pruva yelkeniyle gemilerimin ikisinden de daha büyüktü; gerçi şu anda tüm yelkenleri arka tarafta, karman çorman haldeydi. Çatışmanın bitmek üzere olduğu belliydi; çünkü dhovun mürettebatı silahlarını yere atıp ellerini havaya kaldırmıştı.

Birbirine kenetlenmiş gemilere yaklaştıkça ele geçirilen dhovun pruvasında Kıptice hiyerogliflerle yazılan ismini gördüm.

Adı Güvercin'di. Bu tezat karşısında gülümsemeden edemedim.

Geminin barış güvercini olmadığı muhakkaktı.

"Bizi düşman gemisinin yanına getir!" dedim Hypatos'a.

Kaptan ustalıkla manevrayı tamamladı. Halat merdivene sarılarak savaş vaziyetindeki dhova indim. Zaras, çoban köpeği gibi peşimden ayrılmıyordu. Savaşı kaçırıldığı için ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyordum. Dilbar ve Akemi, kılıçları ellerinde beni karşılamaya geldiler.

"Burada ne oldu?" diye sordum, ikili beni selamlarken. Dilbar, kan damlayan kılıcıyla güvertede dizüstü sıralanmış tutsakları gösterdi. Esirlerin elleri, boyunlarının arkasında kenetlenmişti ve yüzleri döşemeye değiordu.

"Bu adi namussuzlar yalnız olduğumuzu sanmışlar," diye açıklamaya başladı Dilbar. "Batmak üzereymişler gibi yapıp yardım istediler. Güvertede sadece birkaç taneydiler. Yanlarına

yanaştığımızda aşağıda saklananlar fırlayıp gemimize kanca attılar.

Sonra hepsi birden bizimkine atlayıp saldırdılar." Dilbar yaptığından gurur duyuyor gibiydi. "Elbette hazır bekliyorduk. Akemi gelip cümbüşe katılana dek onları oyaladık."

"Esir sayısı kaç?" diye sordum.

"Maalesef bir kısmını öldürmek zorunda kaldık, ancak sonra bu anasız piçler teslim olacak kadar akliselim çıktılar." Akemi özür diledi. Köleleri cesetlere tercih ettiğimi biliyordu. "Yine de otuz sekizini canlı avladık."

"Aferin, ikinize de. Esirleri gemileriniz arasında pay edin ve kürek sıralarına yerleştirin."

Adamlarımız tutsakları ayağa dikip kadırgalarımın köle güvertelerindeki yeni yerlerine itelerken, esirlerden birinin arka sıralarda göze batmamaya çalıştığı dikkatimi çekti. Çabası boşunaydı. Korsanların lideri olduğu aşıkardı; çünkü en gösterişli giyimli oydu ve köleymiş gibi görünmeye uğraşmasına rağmen tabiatında saygınlık ve kendine güven havası vardı. Yine de benimle göz teması kurmaktan kaçınmaya çabalıyordu.

Yanına yaklaştım. "Nakati!" diye seslendim. Doğrudu, başını kaldırıp gözümün içine baktı. Sonra yumruğunu göğsüne vurup muhafız selamı verdi.

"Lordum!" diye itiraf etti. "Sizinle tekrar karşılaşmamak için çok dua ettim."

"Tanrılar her zaman yalvarışlarımıza dikkat etmiyorlar," diye acısını paylaştım.

Dilbar konuşmamızın arasına girdi. "Bu hayvanı tanıyor musunuz efendim?"

"O, firavunun Kırmızı Muhafız Taburu'nda yüzbaşısıydı. Beş veya altı yıl önce Abydos'ta bir taverna fahişesi yüzünden sarhoşken girdiği bir kavgada kendi albayını bıçaklayarak öldürdü. Yakalanıp asılmasına fırsat kalmadan ortadan kayboldu."

"Onu şimdi öldüreyim mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bu zevki birazcık daha sonraya bırakalım." Nakati'nin birinci sınıf muharebe subayı olduğu, görünürde daha yüksek rütbeleri ve daha büyük şeyleri elde etmesinin mukadder olduğu bir dönem olmuştu. "Bu arada, küreklerle meşgul olsun."

"Onu kırbaçtan muaf tutmam gerekiyor mu?"

"Şaka yapıyor olmalısın Dilbar? Tüm köleler için geçerli olan neyse onun da tamamen aynısını almasını sağla, kırbaç dahil."

"Hatırlıyorum da her zaman böyle hayırseverdiniz Lort Taita." Nakati istifini bozmamıştı. Bu şartlar altında latife anlayışını gayet başarılı bulmuştum, ayrıca adımı saygıyla anmıştı. Onu diğer tutsaklarla birlikte götürmesi için güverte subayına başımla işaret ettim. Sonra Güvercin'in ana ambar bölmesine geçtim.

"Dilbar, adamlarına bu bölmenin takozlarını çıkarıp kapağını açtır." Bölmenin kapağı zorlamayla açıldığında ambarın içine dikkatle baktım. İçerisi bakır ve kalay külçeleriyle doluydu. Bizim, Nakati ve mürettebatının ilgisini çeken ilk müşteriler olmadığımız belliydi.

"Bu istifleri *Öfke*'ye aktarın," diye Dilbar'a talimat verdim.

"Sonra mükafatlandırılmaya değer mürettebatı korsan gemisi içine yerleştirip Girit'e kadar konvoyumuza katın." Aklımın bir köşesinde bu arada yaratıcı bir plan çoktan şekillenmeye başlamıştı.

Ancak önerimi tüm dikkatini vererek dinleyecek uygun ruh haline bürünmesi için Nakati'nin kürek sıralarında yeterince zaman geçirmesini istiyordum.

Girit'te karaya çıkacağımız günden ancak dört beş gün kadar eksilene kadar bekledim, sonra Nakati'nin Kutsal Boğa' ya nakledilip odama getirilmesini emrettim.

Güzelim tüyleri yolunmuş kaz gibiydi. Üzerinde sadece zincirleri ve kısa, pis bir peştamal vardı. Küstah hali epeyce düzelmişti. Sırtında kırbaç izleri vardı. Kollan kürek çekmekten incelmış, ama kasları sertleşmişti. Karnı, aç tazılarınki gibi içe çökmüştü. Bedeninde fazladan zerre kadar yağ kalmamıştı.

Ne var ki anladığım kadarıyla epeyce kırbaçlanmış olsa da hala yeterince dövülmemişti. Gurur küllerinin altında hala parıldayan közler olurdu. O da beni bu konuda hayal kırıklığına uğratmadı.

"Teb'de hala karın var mı yoksa başka birine mi kaçtı?" diye sordum. Dik dik bana bakıyordu. Gözleri keskin ve parlaktı. O meşhur mizah anlayışı bastırılmıştı.

"Çocuklar?" diye üsteledim. "Kaç taneler? Kız mı erkek mi?"

Merak ediyorum da hiç seni düşündükleri oluyor mu? Sen hiç onları düşünüyor musun?"

"Kendine yeni bir cinsel organ büyütüp sonra gidip ölene kadar kendini becermeye ne dersin?" dedi. Zoraki gülümsedim.

Özgüvenini gerçekten takdir ediyordum. Dediklerini duymazdan gelip o cümleyi hiç söylememiş gibi devam ettim.

"Derinlerinde bir yerde hala biricik Mısır'ımızın bir evladı olduğunu sanıyorum; kana susamış bir korsan değil, medeni bir adam." Herhangi bir tepki vermedi, fakat devam ettim. "Tek bir hata yaptın ve senin için değerli olan her şeye mal oldu." Kendini tutmasına rağmen ürperdiği belliydi. Hatasız şekilde bam teline dokunmuşum. Öfkeyle bağırdı.

"Sana ne, seni mağrur piç?"

"Beni pek ilgilendirmiyor," diye onayladım. "Ama sanırım karını ve çocuklarını epey ilgilendiriyor."

"Artık çok geç. Bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok." Sesi yine değişmişti; bu defa ses tonunda adeta pişmanlık deryası vardı.

"Affedilmeni sağlayabilirim."

Acı bir kahkaha attı. "Sen firavun değilsin."

"Evet, değilim, ama şahin mührünün taşıyıcısıyım. Sözüm firavununki kadar kıymetli." Gözlerinde beliren umut ışığını gördüm ve gerçekten izlemesi keyifliydi.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz lordum?" Artık karşı koymuyor, yalvarıyordu.

"Biricik Mısır'ımızı Hiksos çapulcularından kurtarmama yardım etmeni istiyorum."

"Öyle basit bir şeymiş gibi söylüyorsunuz ki, ama hayatımın yarısından çoğunu o ümitsiz gaye uğruna harcadım ben."

"Anlaşılan o ki Teb'den kaçtığından beri Deniz Kavimleri'nin prenslerinden biri olmuşsun. Yol arkadaşlarının çoğunun da Mısır'dan kovulmuş haydutlar olduğuna ve memleketlerine dönebilme fırsatı uğruna savaşıyorlarına eminim."

Nakati, onayladığını gösterircesine başını eğdi. "Bir parça gümüş ve ekip biçebilecekleri verimli Mısır topraklarında bir arsa uğruna çok daha yürekten savaşılır."

"Sana ve diğerlerine vaat edebileceğim mükafat da bu," diye söz verdim. "Senin şu Güvercin gibi bana elli gemi ve onlarla savaşacak adam getir ben de sana gururunu, itibarını ve özgürlüğünü"

vereyim."

Söylediklerimi bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Elli gemi bulabilmem mümkün değil. Ancak izin verin, Güvercin'imle ve mürettebatımla gideyim, üç ay sonra en az on beş gemiyle dönerim. Buna tüm kalbimle yemin ederim!"

Kamaramın kapısına yaklaşıp açtım. Zaras ve üç adamı, kılıçları sıyrılmış beni kurtarmak için içeri dalmaya hazır bekliyorlardı.

"Mutfağa git, aşçıya söyle yiyecek ve şarap getirsin."

Zaras döndüğünde karşımda Nakati, masada oturuyordum.

Leğenimde yüzünü yıkamış, ıslak saçlarını taramıştı. Verdiğim kıyafetleri giymişti. Uzun boylu ve geniş omuzlu olmasına rağmen o da benim gibi zayıftı, bu yüzden kıyafetlerim üzerine gayet iyi oturmuştu.

Zaras'ın ardındaki kamarot, Nakati'nin önüne büyük bir kase salamura domuz eti koydu. Üç kadehi ağzına kadar şarap doldurup Zaras'a bize katılmasını işaret ettim. Konuşmaya başladık ve ertesi sabah şafak söktüğünde hala konuşuyorduk.

Kaptan Hypatos, Nakati'nin yelkenlerini topladı ve Güvercin' deki mürettebatımız gemiyi bizimkinin yanına yanaştırdı. Nakati, gemisinin güvertesine inip dhovunun komutasını tekrar aldıktan sonra mürettebatını kürek başına gönderdiğim diğer kadırgalara yanaştı. Her birinin köle güvertesine inip kürek sıralarına zincirli adamlarını aldı. Sonra onları tekrar gün ışığına çıkarttı.

Adamların hali içler acısıydı. Üzerlerinde sadece peştamal vardı. Nakati gibi hepsinin sırtları kırbaç yaralarıyla doluydu.

Emrimle Akemi ve Dilbar onları bayağı zorlamıştı. Umutsuz ve kaderlerine teslim olmuş halde teknenin kenarına geldiler. Onları geri getirebilecek biri varsa onun da Nakati olacağını biliyordum.

Meydan okunmasından hiç hoşlanmazdım.

Nakati, Güvercin'in kış güvertesinden beni selamladı. Sonra dümene geçip rotasını kuzeye çevirdi. Korsan filosu oradaydı, Ege takımadalarındaki sayısız ıssız ada arasına dağılmış gizli sığınaklarında pusuya yatmışlardı.

"Bu adamı bir daha göreceğiz miyiz, merak ediyorum?" diye sordu Zaras. Omuz silktim. Bu soruya olumlu cevap vererek karanlık tanrıları kışkırtmak istemezdim; buna karşın Nakati'yle bir anlaşma yapmıştık ve bir adamı, buna uymak için elinden geleni yapacağına güvenip güvenemeyeceğimi anlayacak kadar iyi değerlendirebilirdim.

Hiksos işgali altında yetersiz korunan bir noktada büyük bir birlik karaya çıkararak Gorrab'ın kuvvetlerine ölüm ve kaosu yaşatıp daha sonra düşmanın misilleme yapmasına fırsat vermeden tekrar gemilere binerek düşmana hezimet kendime de tatmin duygusunu zaten yaşatmıştım. Kuşkusuz minik ordum o zorbaya karşı büyük ölçekli bir savaşa asla tutuşamazdı, ama onu, asıl kuvvetlerinin büyük bölümünü biricik Mısır'ımızla olan güney sınırından alıp uzun kuzey sınırlarını korumaya göndermek zorunda bırakabilirdim.

Nakati ve adamlarına, benim emrim altındayken feragat etmek zorunda kalacakları yağmaları tazmin etmek adına ganimet olarak adam başı bin gümüş mem ödemeyi kabul etmiştim. Sonra, Hiksoslarla mücadelemiz nihayet tüm Mısır'ın özgürlüğüyle sonuçlandığında tüm adamları, korsanlık ve cinayet dahil işledikleri tüm suçlardan affedileceklerdi. Her biri donanmadan şerefle terhis edilip Mısır vatandaşlığına kabul edileceklerdi. Ayrıca Lort Taita'nın Nil Nehri boyunca Teb şehrinin güneyindeki Mechir mülkünde bereketli ve sulak beş yüz khata araziyle ödüllendirileceklerdi.

Güvercin'in uzaklaşmasını seyrederken vaat ettiğim bu cömertliğin ne kadarını firavun hazinesinden geri alabileceğimi ve ne kadarını kendi hazinemden karşılamam gerektiğini merak ediyordum. Firavunun minnettar olacağı muhakkaktı, ama bu minnettarlığını sikke olarak ifade etmeye sıra geldiğinde, açıkçası çok iyimser değildim. Mem ve gümüşleri birbirinden öyle kolay kolay ayrılmazdı.

Kaptan Hypatos'un Sümer diyarı ve Girit arasında bu yolculuğun aynısını birkaç defa daha yaptığını biliyordum. Ne var ki Knossos'a tahminen ne zaman varabileceğimizi sorduğumda kaçamak cevaplar veriyordu. .

"Elbette karşılaşacağımız rüzgarlara ve akıntılara bağlı; ama on altı gün içinde kutsal Girit Adası'na ayak basacağımıza bahse girerdim."

Bu tahmini duyduğuma sevinmiştim. Savaş arabası atlarımız, daracık ahırlarında yeterince uzun sıkışıp kalmışlardı. Genel vaziyetleri giderek kötüleşiyordu. Tüyleri dökülüyor, kilo veriyorlardı. İştahlarını kaybetmişlerdi. Hui de benim kadar tedirgindi.

Vaat ettiği on altı günün on dördüncü akşamında yemekte, Hypatos'a sözünü hatırlattım, yelkenleri biraz suya indirmiş gibiydi.

"Lort Taita, anlamanız gerek, tüm denizciler, denizlere hükmeden yüce tanrı Poseidon'un iradesine ve kaprislerine tabidir.

On altı gün sadece tahminimdi ve iyi bir tahmindir."

Hypatos'la benim makul biçimde emin olduğumuz tek bir şey vardı, o da artık korsan saldırısı tehlikesi altında olmadığımızdı. Hiçbir korsan gemisi, dünyadaki en güçlü filonun ana limanına bu kadar yakın bir yerde faaliyet yürütme riskine girmezdi. Bu yüzden tüm kadırgalarımıza geri gelme işareti gönderdim. Güneş batmadan hayli önce Kutsal Boğa'nın etrafında yakın refakat nizamı oluşturmuşlardı.

Ertesi sabah şafak sökmeden epey önce sessizce kamaramdan ayrılıp güverteye çıktım ve direğin tepesine tırmandım. Sisler arasında fecrin ilk gri ışıklarında pruva istikametinde ufku taradım, bomboştı; karadan hiçbir iz yoktu.

Direkten inip kamarama dönmek üzereydim ki sislerin arasında beliren bir albatros başının üstünde geniş kavislerle süzülmeğe başladı. Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, beni süzüyordu. Tüm kuşlara hayranlık duyardım ve bu, tüm kuşlar içinde en muhteşem olanlardan birini böylesi kısa mesafeden inceleme fırsatı ilk defa karşıma çıkmıştı. O da aynı derecede benimle ilgileniyor gibiydi. Neredeyse dokunabileceğim kadar yakınımda uçuyor, parıldayan kara gözleriyle beni inceliyordu. Ne var ki elimi ona doğru uzattığımda aniden sapıp geldiği gibi pusun içinde gözden kayboldu.

Direkten inmeye başlamadan önce aşağı bakınca, muazzam kuşla meşgul olduğum sırada alt güvertelerden çıkan bir çiftin pruvada dikilip az önce benim baktığım gibi dikkatle ufka doğru baktıklarını görünce şaşırdım. Kim olduklarından emin olamadım; çünkü şafak soğuşuna karşı kalın kıyafetlerle sarmalanmışlardı ve yüzleri bana dönük değildi.

Nihayet birbirlerine dönüp yüz yüze baktıklarında Zaras ve Tehuti olduklarını anlayabilmiştim. Güverteyi göz ucuyla kontrol ediyorlardı, ama başlarını kaldırıp direğe bakmadılar. İzleyen kimse olmadığına kanaat getirince Zaras, prensese sarılıp öptü.

Tehuti, parmak uçları üzerinde duruyordu; bariz bir çaresizlikle Zaras'a sımsıkı yapışmıştı. Kendimi, bu mahrem anlarına zorla burnunu sokan dikizci gibi hissettim. Ancak bakışlarımı başka tarafa çeviremeden Tehuti bir şeyler söylemek için biraz geri çekildi.

Dudaklarını okuyabiliyordum.

"Her zamanki gibi Taita haklı çıktı. Karadan iz yok. Tanrılar, bizi sonsuza dek birbirimizden koparmadan önce bize, birlikte geçireceğimiz en azından bir kıymetli gün daha verdiler." Yüzündeki

ifade çok dokunaklıydı.

"Sen prensessin," diye hatırlattı ona Zaras. "Ve ben de asker.

İkimizin de ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmemiz gereken kutsal bir vazifemiz var. Sabredeceğiz."

"Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum, ama giderken kalbimi de yaşama isteğimi de beraberinde götüreceksin. Geriye benden sadece bomboş bir kabuk bırakacaksın." Zaras'a uzanıp tekrar öptü.

Başımı çevirdim. Çaresizliklerinin derinliklerini bir saniye daha izleyemezdim. Benim de gerçekleştirmem gereken kutsal vazifem vardı. Tanrıların bizler için ördüğü ağırlara yakalanmış böceklerden başka bir şey değildik. Kaçıp kurtulabileceğimiz hiçbir yol yoktu.

İkisi güverteden ayrılıp alta inene kadar bekledim, sonra direktten inip kamarama döndüm.

Çok uzun zaman önce Tehuti'nin annesi öldüğünden bu yana ağlamamıştım. Ama şimdi yine ağlıyordum.

Ertesi sabah sabah tekrar yelken direğine tırmandım, fakat bu defa hayal kırıklığına uğramamıştım. Sabahın ilk ışıklarında sancak ufkunda Girit Adası mavilikler içinde uzanıyordu. Burası onu bulmayı beklediğim yön değildi; çünkü doğruca önümüzde, en az elli fersah kuzeyde olacağını sanıyordum.

Aslını söylemek gerekirse bu küçük aksilik canımı sıkmamıştı. Prenselerimi hiç değilse fazladan birkaç gün mutluluktan mahrum etmeye can attığım için bir an evvel Yüce Minos'la tanışmak için her şeyi göze almış bir telaşe içinde değildim. Bu beklenmedik fırsatın büyük bölümünü, bu mitler ve efsaneler krallığını daha fazla anlamak için kullanmaya kararlıyım. Romantizmine ve mistik kudretine zaten elimi uzatsam suyun öte tarafından dokunacak gibiydim.

Başkaları burnunu sokmadan sonuna kadar bu keyfi yaşamak istiyordum, ama öyle olmayacaktı. Önümüzde seyreden *Öfke'* de, aniden bir hareketlilik yaşandı, sonra da çılgınca "Kara göründü!" çığlıkları.

Tam o anda insanlar heyecanla altımdaki güverteye akın etti.

Sancak küpeştesine yığılıp karayı daha iyi görebilmek için armaya tırmandılar. Elçi Toran bana katılmak için direğe tırmanana kadar çevrem tayfalarla dolmuştu. Elçi, benden çok daha neşeliydi ve yolculuğumuza eklenen süreyi o da benim gibi dert etmemişti.

"Hypatos'un seyrüsefer hatası bağışlanabilir, özellikle kara görmeden bu kadar uzun süre yol aldığımızı hesaba katarsak; ayrıca kestirilmesi imkansız rüzgar ve akıntıları da göz ardı etmemek gerek. Denizde yön bulma sırf hesap kitap işi değildir. Daha çok içgüdülere dayanır. İşin aslı Hypatos'un yanlış hesabı belki de tesadüftür."

Soru soran gözlerle ona baktım. "Biraz daha açabilir misin?"

"Eminim, Sayda'dan yola çıkmadan önce Yüce Minos'un fermanıyla, krallığın kuzey kıyısındaki Knossos Limanı'na hiçbir yabancı savaş gemisinin girmesine izin verilmediğini izah ettiğimi hatırlarsın. Orası, bizim savaş gemilerimizin üssü."

"Evet, hatırlamaz mıyım, bana gemilerimin, güney kıyısındaki Krimad Limanı'nı kullanmak zorunda olduğunu söylemiştin.

İşin aslı, orası kadırgalarını için çok daha uygun bir yer olacak. Nil deltasındaki Hiksos mevkilerine ulaşmak için çok fazla yol gitmek zorunda kalmayacaklar."

Toran, dikkatimi uzaktaki karaya çevirdi. "İda Dağı'nın eteklerindeki şu beyaz binaları görüyor musunuz? Onlar Krimad Limanı'ndaki tekne tersaneleri. Filonuzu hemen ayırıp, limanda size tahsis edilen demirleme yerlerini tutmaya göndermeniz gerekiyor. Kaptan Hypatos, kaptanlarınıza kılavuzluk etmesi için bir subayını da gönderecek."

"Harika!" diye bağırdım. "Yüce Minos, filomla birlikte Krimad'da kalmamı mı arzu eder?"

"Yok, hayır, Taita!" diye aceleyle karşılık verdi. "Yüce Minos, Firavun Tamose'nin temsilcisi olduğunuzu ve bu nedenle en üst düzey hürmete layık olduğunuzu gayet iyi biliyor. Knossos şehrinin yukarısında, İda Dağı eteklerinde bir köşk sizin ayrıcalıklı kullanımınıza tahsis edildi. Ancak. .. " Duraksadı, gizemli bir edayla göz kırptı. " ... maiyetinizde, şu an gemide bulunup Knossos'tan ziyade Krimad'da kalması daha münasip kişiler var."

"Ah!" dedim yapmacık bir cehaletle. "Bu kişiler kim olabilir acaba?"

"Kimseye münasebetsiz bir tavır ima etmek istemem, fakat Yüce Minos'un müstakbel eşleriyle fazlasıyla samimi gibi görünenler var."

"Herhalde kraliyet nedimesi küçük Loxias'ı kasetlemiyorsun?" Toran bakışlarını yere çevirdi. İkimizin de gizlediği sırlar olduğunu ona gayet ihtiyatlı bir şekilde hatırlatmışım.

"Bunu sizin kusursuz muhakemenize bırakıyorum." Toran nezaketle tartışmadan çekilmişti.

Ana güverteye indiğimizde Kaptan Hypatos orada beni gülerek karşıladı.

"On altı gün oldu Lort Taita."

"Gösterdiğiniz usta seyrüseferden dolayı sizi tebrik ederim Hypatos," dedim. "Lütfen kadırga kaptanlarıma derhal gemiye gelmelerini işaret edin."

Hypatos, sancak gemisinin yelkenlerinin faça edilmesini ve "tüm kaptanlar" anlamına gelen sancağın çekilmesini emretti.

Kadırgalarının kaptanları kiklerini denize indirip kürek çeken tayfalarıyla birlikte Kutsal Boğa'ya doğru gelmeye başladılar.

Kıdem sırasına göre, başta Dilbar ve Akemi olmak üzere, gemiye çıktılar. Onlara Krimad Limanı'nı işaret edip orasının müstakbel hareket üsleri olacağını anlattım.

Sonra Zaras ve Hui resmen kendi gemilerinin komutalarını devralıp sancak gemisinden ayrılmaya hazırlandılar. Hizmetçileri, eşyalarını hazırlamıştı; eşyalar, kadırgalarına götürülmek üzere kıklere indirildi.

Zaras ve Hui'ye nakilleri için kasten çok az bir mühlet vermiştim; ayrıca komutanların bu ani ayrılışları hakkında Tehuti ve Bekatha'ya haber vermekten kaçınmışım. Ne pahasına olursa olsun uluorta duygu patlaması yaşanmasından uzak durmak istiyordum.

Ne var ki kızlarımı kandırmak hiç de kolay değildi. O anda tuhaf bir şeyler olup bittiğini fark etmişlerdi. Kamaralarını terk edip olan biteni öğrenmek için kış güvertesine çıktılar. Tasasız, rahat halleri, Zaras ve Hui'yi aşağıdaki ana güvertede adamlarının başında gördüklerinde bir anda değişti.

Gizliden gizliye iki kızımın, o berbat anın geldiği ve ayrılış vaktinin çok yakın olduğu soğuk gerçeğini kabullenişini seyrettim.

Tehuti'nin yüzü, mermere yatırılmış defnedilmeyi bekleyen cesetlerinki gibi buz kesmiş, solmuştu. Bekatha'nın altdudağı titriyor, gözyaşlarını zapt etmek için sürekli gözlerini kırptırıyor.

Ana güvertede Zaras adamlarına dikkat çekip kış güvertesine selam verdi. Bekatha, yoklayarak ablasının elini buldu, sonra öyle sıkıca kavradı ki parmak boğumları kar gibi bembeyaz olmuştu.

Tehuti'nin dudakları kıpırdadı, kardeşine bir şeyler fısıldıyordu. "Metin ol Bekatha. Herkes bizi izliyor."

Loxias hemen arkalarındaydı, fakat şimdi bir adım daha atıp Bekatha'nın yanına geldi ve diğer elini tuttu.

Zaras, resmi şekilde Kaptan Hypatos'a hitap etti: "Gemiden ayrılmak için izin istiyorum kaptan!" Kaptan aynı resmiyette karşılık verdi.

"İzin verilmiştir kaptan!"

Zaras gemisinin olduğu yöne döndü, birliğini arkasına alıp halat merdivenden bekleyen kike indi. Hui de onu takip etti. Kızların arkalarında kış güvertesinde olduklarından hiçbirinin haberi yoktu. Geriye dönüp bakmadan gittiler.

Hui'nin gidişini izleyen Bekatha hafifçe sarsıldı, cılız bir hıçkırık boğazında düğümlendi. Sonra, hala el ele tutuşan üç kız, kamaralarına giden kapı ağzına yöneldiler. Bekatha ilk adımında sendeledi; Tehuti içtenlikle kardeşini tutup düşmesini önledi.

Toran, güvertenin iskele tarafında karşımda dikiliyordu. Kızlar gözden kaybolduğunda bana baktı

ve onayladığını belirtircesine belli belirsiz başını salladı.

Bu basit hareketle suç ortağı olmuştuk. Gelecekte birbirimize güvenebileceğimizi artık biliyordum.

Kikler Kutsal Boğa'dan ayrılıp kadirgalarına doğru yöneldikleri anda Hypatos sancak gemisini döndürüp adanın doğu burnunun çevresinden dolaşmak üzere rotamızı tersine çevirdi.

Sancak gemisinin yan yatan kışının yukarısından bakıp birerli kol düzeniyle doğruca Krimad Limanı'na yönelen kadirgalarımı seyrettim. Hala kızlarımın acısına şahit olmanın kederini yaşıyordum. Sırf aklımı başka bir şeyle meşgul etmek için Toran'ın karşısına geçtim ve cevabını zaten bildiğim basmakalıp bir soru sordum.

"Knossos'la Krimad arasındaki doğrudan karayolu mesafesi ne kadar?"

"Önemli olan mesafe değil. Olsa olsa en fazla kırk fersahtır,"

diye açıklamaya başladı. "Asıl sorun, yolun İda Dağı eteklerinin çevresinden geçtiği yerlerin sapa ve tehlikeli olması; yolun geri kalanı çok daha zorlu. Yolculuğu tamamlamak için atlarınıza yaklaşık iki gün gerekir. Bundan fazlası için zorlarsanız atları çatlatırsınız."

Gemi komutanlarımla ve de saray haremindeki kızlarımla bağlantı kurmak istiyorsam bu güzergahı düzenli olarak kat etmem gerektiğini biliyordum. Öte yandan Toran'ın öngördüğü süreyi kabullenmem mümkün değildi. Adanın bir ucundan diğerine belirli aralıklarla mola zinciri kurmam gerektiğine karar vermiştim. Güzergah boyunca on fersah aralıklı bu mola yerlerinde bekleyen dinç atlarla, bineklerimi daha fazla zorlayabilirdim. Bu şekilde adanın diğer ucuna yaklaşık yedi saatte, hatta belki daha kısa sürede ulaşabilecektim. Kızlarımı yeni evlerine yerleştirir yerleştirmeden ilk uğraşım bu olacaktı.

Dikkatlerini kederlerinden başka bir yöne çekebileceği umuduyla onları, kısa süreliğine güverteye çıkmaya ikna etmek için alta indim. Fakat benimle gelmeyi reddettiler. İstirapları içlerine o kadar derinden işlemişti ki endişeli sorularımı cevaplamak için ağızlarını güçlkle açabildiler. Bir parça teselli bulmak için birbirlerine sıkıca tutunarak aynı döşegın üstünde oturmuşlardı. Loxias da ayak uçlarına bağdaş kurup oturmuştu. Bu, Minoslu kızın sadakatinden ilk etkilenişim değildi.

Kaderin acımasızlığını ve tanrıların kalpsizliğini kendi başlarına kabullenmeleri için kızlarımın zamana ihtiyaçları vardı. Hayatın zorlukları gençken insan gözünde yüz kat daha büyürdü, ama yaş kemale erdikçe aynı derecede hafiflerdi. Hepimizin sabretmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Onları bırakıp güverteye döndüm. Toran alta inmişti, bu yüzden tekrar armaya tırmandım.

Buralar Hypatos'un kendi sularıydı. Bu suları her akıntısına kadar biliyordu. Ara sıra kayalıklardan ya da burun kenarlarından öyle yakın geçiyordu ki adeta ayağımı suya değdirmekten karaya adım atacak gibi oluyordum.

Yanlarından geçtiğimiz doğal yapıya hayranlıkla bakıyordum. Ne bu kadar dağlık ne de böylesine uçsuz bucaksız ormanlarla kaplı olacağını tahmin etmişim. Hayatımın büyük bölümünü kuru çöllerde geçirmişim, o yüzden burası bana çok egzotik ve güzel geliyordu.

Adanın en doğu noktasını ardımızda bırakıp rotamızı kuzey kıyısı boyunca Knossos'a çevirdiğimizde vakit öğleni geçiyordu.

Güneş ışığının geliş açısı değişince gövdemizin altındaki sular, mavinin harikulade tonlarına bürünmeye başlamıştı.

Önümüzdeki denizin her tarafında gemiler vardı: demirlemiş ufacık balıkçı teknelerinden parlak yelkenlerini şişirmiş, uzun kürekleriyle arkasında köpükler bırakan kocaman ticaret tiremelerine kadar.

Koy ağzlarının ve sahil şeridine uzanan limanların yanından geçerken buraların da yüklerini dolduran ya da boşaltan demirli gemilerle dolu olduğunu gördüm. Taşıdıkları yükler, bu küçük adayı, uygar dünyanın üzerinde gittikçe büyüyerek koca bir deve dönüştüren zenginliği üreten ticaretin can damarlarıydı.

Buna karşın incelemelerimden adanın aslında kayalık ve engebeli bir yer olduğunu biliyordum. Toprak verimsizdi, değerli minerallerden mahrumdu ve tarıma elverişli değildi. Üzerinde fazlasıyla büyük ormanlar büyüse de ağaç kökleri kıymetli ekinlerin büyümesine ayrıca engel oluşturmaktaydı.

Minoslular bu sorunu, diğer ülkelerde üretilen hammaddeleri toplamaları için denizlerin dört bir yanına gemilerini göndererek çözmüştü. Bu zenginliklere çok cüzi bir ücret ödeyerek onları Girit'e getiriyorlardı. Burada, mühendislik becerilerini, tasarımlarını ve yaratıcı dehalarını kullanarak bu hammaddeleri dünyanın geri kalanının hasret olduğu çok talep edilen ürünlere dönüştürüyorlardı.

Diğer daha ilkel kavimlerin sivri çubuklarla toprağı kazıyarak çıkardıkları maden cevherlerini saflaştırıyorlar ve bu madenlere şekil vererek kılıç ve bıçak; askerler için miğfer ve zırh; çiftçiler için de çapa, dirgen ve pulluk demiri haline getiriyorlardı.

Silis kumunu ve diğer mineralleri ateşte pişirip cam yapmada mükemmele ulaşmışlardı: bu harikulade maddeyi işleyerek kralların ziyafet sofralarını süsleyen tabaklar ve mutfak eşyaları; zengin adamların eşlerinin bayıldığı rengarenk mücevher ve süs eşyaları; ayrıca bazı kabilelerin para birimi olarak kullandığı boncuklar üretiyorlardı. Bazı ilkel milletlerde bu cam boncuklardan bir ip dizisiyle safkan bir at ya da güzel ve genç bir bakire satın alınabilirdi.

Minoslular bu ürünleri, diğer ülkelerde çiftçilerin geçimlerini sürdürmek için yetiştirdikleri keten, pamuk, kendir ve yünle takas ediyordu. Bunları işleyip elbise, çadır, örtü ve yelken için kanvas dokuyorlardı.

Sonra bunlar satış için gönderiliyor ve bu döngü ta ki hiçbir ülke, hatta biricik Mısır'ımız bile, onların zenginliğiyle yarışamaz hale gelinceye dek sürüp gidiyordu.

Dur durak bilmeyen ve tek gayesi olan bu zenginlik uğraşının gizli bir bedeli vardı.

Kutsal Boğa'nın armasındaki hakim noktandan adaya baktığımda cevherlerin saflaştırıldığı, metallerin karıştırılıp alaşımların üretildiği ve kumların eritilerek cama dönüştürüldüğü sayısız

dökümhane ve fırından yükselen dumanları görebiliyordum.

Kasabaların ve imalathanenin yukarısındaki dağ yamaçlarında geniş araziler perişan vaziyetteydi; Minos ticaret gemilerinin gövdeleri için kereste sağlamak ya da imalathane fırınlarında kullanılmak üzere yakılarak odun kömürüne dönüştürülmek için dümdüz edilen ormanlar, toprağın üstünde yara izi gibi görünüyordu.

Kıyıya yakın sular, imalathanelerinde kullandıkları zehirli boyalardan ve aşındırıcı sıvılardan bozulup kirlenmişti ve bu sular doğruca denize dökülmekteydi.

Her insan gibi ben de avuçlarımın arasındaki altının ve gümüşün ağırlığından ve parlaklığından keyif alırdım. Ne var ki doğanın saflığının bu şekilde iğfal edildiğini görünce insanoğlunun doymak bilmez açgözlülüğünü bastırmak için ödemeye hazır olduğu nihai bedelin ne olduğunu merak etmeye başladım.

Derin düşüncelerim, aşağıdan gelen selam sesiyle bölündü.

Aşağıya bakınca Elçi Toran'ın güverteden döndüğünü ve aşağı inip ona katılmam için başıyla işaret ettiğini gördüm. Yanına vardığımda özür diledi.

"Ben gemi direğinde o kadar uzun süre kalmaya dayanamam," diye izah etti. "Geminin dönüşü, yelken direğinin tepesinde, yüksekteyken çok daha şiddetli hissediliyor; ayrıca aşçı başının benim için bin bir zahmetle hazırladığı mükemmel kahvaltıyı kaçırmak istemezdim."

Koluma girip yürümeye başladı. "Provanın manzarası, en az yelken direğindeki kadar güzeldir, hem tam karşımızdayken Dragonada Adası'nın manzarasını, Knossos'un ve Kronos Dağı'nın tamamını size gösterebilmek isterim." Gemi, adanın burnunun çevresinden dönerken önümüzde uzanan yepyeni Girit'in kuzey sahilleri manzarasıyla trinketa yelkeninin serinliğinde kendimize rahat bir yer bulduk.

İskele tarafında, adanın güney tarafındayken keyfini çıkardığımız manzaranın tam ters açısında muhteşem Ida Dağı manzarası vardı. Bu taraftan bakınca dağ çok daha büyük, sarp ve engebeli görürlüyordu. Hemen aşağısında ise Knossos şehri ve limanı önümüzde uzanıyordu.

Liman muazzam büyüklükteydi, buna karşın içinde demirlemiş yük gemilerine ve Minos savaş kadırgalarına zar zor yetiyormuş gibi görünüyordu. Bu gemilerden bazıları, güvertesine yaslandığımız Kutsal Boğa'yı yanlarında ufacık bırakacak kadar büyüktü.

Limanın yukarısında şehir binaları yükseliyordu. Daha ilk bakışta buranın, Teb ve Babil'in toplamından bile katbekat büyük olduğunu anlamıştım. Buna karşın bu iki küçük şehir Knossos'la kıyaslandığında daha sevimli, canlı ve sıcaktı.

Arka planındaki yüksek, muazzam dağ manzarasına ve mimari açıdan kapsamına ve azametine karşın Knossos kasvetli bir yerdı, Sezgilerim, gizli doğaüstü nüanslara ve anlaşılması zor gizli eğilimlere karşı öyle hassas odaklanmıştı ki Knossos'un, tanrıların tüm enerjilerini yoğunlaştırdığı o nadir kudret sahalarından birinin üzerine inşa edildiğini hemen anlamıştım.

Bu aydınlanma çağında eğitilmiş insanlar, dünyanın, siyah ebediyet okyanusunda daima yüzen canlı ve nefes alan bir yaratık, devasa bir su kaplumbağası olduğunu kabul ediyordu. Kaplumbağanın sırtındaki kabuğu oluşturan levhalar, birbirlerine bu kudret hatlarıyla yapıştıktı. Dünya hareket ettiğinde bu eklemler vücudunun ve uzuvlarının esnemesine imkan verirdi. Buralar, kimi iyi kimi kötü aklın almayacağı güçlerin merkezleriydi.

Burası, kötü olandı; ağızda o iğrenç tadı ve burun deliklerimde kokusunu hissedebiliyordum.

İğrençliğini kabullenmeye çalışırken ürperdim.

"Üşüdün mü Taita?" diye sordu Toran endişeyle.

Başımı iki yana sallayıp gülümsemem de gerçek hislerimi ifşa etmeyeceği konusunda yüzüme güvenemedim. Başımı elçiden çevirip doğruca denize baktım. Önsezilerimin yatışması şöyle dursun, Kronos Dağı'nın ikiz doruğuna bu ilk yakından bakışımda daha da huzursuz olmuştum. Tedirginliğimi anlamış olacak ki Toran kıkırdamaya başladı ve babacan bir edayla omzuma hafifçe vurdu.

"Müsterih ol Taita! Tüm tanrıların babası Kronos'un kalesine ilk kez bakınca çoğu insan seninle aynı tepkileri verir. Bu yerin tarihini ve tüm gizemlerinin nasıl gerçekleştiği hikayesini biliyor musun?"

"Yok denecek kadar az." Aslında hepsini Toran'dan çok daha iyi bildiğime emindim, ancak çoğu zaman en iyisi cehaleti bahane etmektir. Bu şekilde, normalde inkar edebilecekleri birçok sırrı öğrenmeniz daha olasıydı.

Toran, zevkle eğitimime başladı. "Öğrenmeyle yazmayla bu kadar haşır neşir olan birisi olarak, Kronos'un tüm tanrıların babası olduğunu biliyor olmalısın. Ondan önce sadece yeryüzü Gaia ve gökyüzü Uranüs vardı. Bu ikisi çiftleştiğinde birlikteliklerinden Kronos doğdu."

"Benim bildiğim de bu kadar," diye ödün verdim. Yaratılış hakkında daha kabul edilebilir başka açıklamalar olduğunu bilmeme rağmen tartışmaya çekilmek istemiyordum. "Sen devam et lütfen Toran."

"Zamanla Kronos, babası Uranüs'e savaş açıp onu mağlup etmiş. Sonra onu hadım edip kölesi yapmış. Kronos, tanrıların altın çağı boyunca hüküm sürmüştü. Ne var ki çocuklarından birinin, tıpkı onun kendi babasına yaptığı gibi, ona savaş açacağıyla ilgili kehanetten haberdardı. Bu yüzden kehaneti engellemek için tüm çocuklarını doğdukları anda yuttu."

"O şartlar altında çocukları yemek muhtemelen en makul seçenek. Birden çok ölümlü babanın evlatlıkları için bu yöntemi arzuladığı kulağıma gelmişti." Düz bir ifadeyle şaka yapmıştım, ama Toran beni ciddiye alıp başını salladı.

"Aynen öyle! Ancak, devam edersek, Kronos'un eski karısı Rhea altıncı çocuğunu doğurmuş. Ona Zeus adını vermiş ve bebeği şurada, İda Dağı'nın altındaki bir mağaraya gizlemiş." Koyun karşısındaki dağı işaret etti. "Böylece Zeus hayatta kalıp büyümüş. Sonra kehanetteki gibi, babası Kronos'la savaşa tutuşmuş.

Mağlup edince babasının karnını yarmış ve tüm kardeşleri dışarı çıkıp özgürlüğüne kavuşmuş."

"Sonra Zeus ağabeylerini ablalarını alıp Olympos Dağı'nın zirvesine, bugüne dek yaşadıkları ve hayatlarımıza zorla hükmettikleri yere uçmuş." Dersi biraz daha hızlı tempoya taşımıştım.

Toran ara sıra fazla ukala olabiliyordu. "Zeus artık tüm tanrıların babası ve fırtınaların efendisi. Kardeşleri aile ve ocak tanrıçası Hestia; tanın ve bereketli hasat tanrıçası Demeter; evlilik tanrıçası Hera; yeraltı dünyasının efendisi Hades ve denizler tanrısı Poseidon."

"Onların tarihinden habersiz olduğunu söylüyordun?" Toran biraz rencide olmuş gibiydi, ama sonra hikayenin kalanıyla bağlantı kurmama fırsat vermeden hızla devam etti. "Zeus, ölümsüz olduğu için babasını öldürememiş; bu yüzden Olympos'a gitmeden önce Kronos'u, şimdi adım taşıyan bu yanardağın en derinlerine hapsetmiş."

İkimiz birden bir süre sessizce dağı inceledik.

Neden sonra Toran sessizliği böldü. "Burası dünyadaki en eski ve en güçlü yanardağ. Tüm gücü, Kronos tarafından kontrol ediliyor. Bununla bizi yabana kralların hasedinden, bizden daha az uygar

milletlerin tamahından koruyor. Sadece bir örnek; Eğribozlular bize saldırmak için donanmalarını gönderdiklerinde Kronos, dağının tepesinden onlara devasa alev kayaları yağdırıp gemilerinin çoğunu batırdı ve hayatta kalanları geldikleri yere geri püskürttü."

Dağa uzun uzun baktım. Gerçekten de tehditkar bir görüntüsü vardı. Piramit şeklindeki sarp kayalıklarında en ufak bir bitki ya da hayvan yaşamı emaresi yoktu. Bu kayaçlar neredeyse su ke...

narına kadar uzanıyor; katılaştı, siyah ve parlak kızıl cam gibi lav akıntısı katmanları parıldıyordu.

Dağın doruklarını delen ikiz yarıktan hala sızan eriyik lavlar, dağın eteklerini saran denizle buluştuğunda buhar bulutları halinde infilak eden kıpkırmızı alev nehirlerine dönüşüyordu.

"Kronos çok keyifli olduğunda ya da aşın derecede öfkeli olduğunda dışarıya duman ve alev püskürtür," dedi Toran. "Öfkesinin ya da keyfinin yoğunluğu, ateşli solğunun kuvveti ve hacmiyle tahmin edilebilir. Şu anki sakin soluklanmasından uyumakta olduğunu ya da neşeli olduğunu anlayabilirsin. Tamamen uyandığında eriyik kayaları ve sülfür bulutlarını o kadar yukarı püskürtür ki tüm bunlar bulutlara karışır. Sonra bağirtisi ve kükremesi Girit'in her yerinden duyulabilir, sert titreyişleri ve sarsıntıları denizin öte ucundaki uzak diyarlardan bile hissedilir."

"Onu bu kadar ne öfkeliendirir?" diye sordum.

"O tanrıların en kudretlisi. Kronos'un öfkelenmek için bir nedene ihtiyacı yok ki. Hem kaprislerinden ve zevklerinden ötürü bize karşı mesul değil ki. Öfkeli olduğu için öfkeleniyor; işte bu kadar basit."

Toran'ın istisnai tanrısının aşırılıklarını savunmasını ve övmesini dinlerken bilgece başımı sallıyordum. Kuşkusuz onunla aynı kanıda değildim. Tüm tanrıların kökenini ve tarihini incelemiştim. Onlardan yüzlerce vardı. Tıpkı tüm ölümlüler ve yan tanrılar gibi güçleri, mizaçları, faziletleri ve günahları birbirinden çok farklıydı.

Beni asıl şaşırtan, Toran gibi asil bir adamın Horus gibi yüce ve müşfik bir tanrıya tercihen, öfkeli bir canavara hürmet ve sadakat göstermesiydi.

Bense ne Kronos'a ne de Seth'e güveniyordum. Bunun da ötesinde hiçbir zaman Zeus'tan tam olarak emin olamamıştım. İnsanlara ve birinci derece aile üyelerine pespaye oyunlar oynayan birine, bir tanrı bile olsa, nasıl güvenebilirdiniz?

Hayır, ben yürekten tam bir Horus hayranıydım.

Knossos Limanı içindeki ve civarındaki gemi yoğunluğu o kadar fazlaydı ki yaklaştığımızda liman şefi bir alamanayla Kutsal Boğa'nın hemen girişine izin verilemeyeceğini ve iç limanda bizim için bir palamar yeri bulunana dek liman ağzında demirlememizi emreden bir mesaj göndermişti.

Elçi Toran, geldiğimizi saraya bildirmek için liman şefinin gönderdiği alamanayla kıyıya gitti.

Toran'ın ayrılmasından bir saat sonra demirlediğimiz yere bir filika yanaştı. Girit kraliyet sancağı taşıyordu. Bir yüzünde altın boğa, diğer yüzünde çift taraflı infaz baltasıyla Yüce Minos'un elindeki ölüm ve yaşam kudretini temsil ediyordu.

Toran, karaya çıkmadan önce, müstakbel hanedan gelinleri olarak, Tehuti ve Bekatha'run kamaralarına kapanıp tüm erkek gözlerden uzak durmaları gerektiği konusunda beni uyarmıştı.

Prenseslerin halkın karşısına çıktıklarında, yüzleri peçeyle iyice örtülmeli, hatta saray haremide güvenle oturana dek elleri ve ayakları bile tamamen kapalı olmak zorundaydı.

Minos giyim kurallarını onlara anlattığımda kızlar öfkeden deliye dönmüşlerdi. Canlan istediğinde anadan doğma çıplak dolaşmaya alışmışlardı. Onları Minos adet ve geleneklerine uygun hareket etmeye ve Minos kraliyet ailesinin üyeleri gibi davranmaya ikna etmek için tüm takt ve pazarlık maharetlerimi kullanmam gerekmişti. Bu kısıtlamalarla zihnim fazlasıyla meşgulken, saraydan gelen heyeti karşılamak için Kutsal Boğa'nın kış güvertesinde Minoslu olmayan tek kişi bendim.

Yaklaşan filikanın pruvasında Elçi Toran'la birlikte üç saray memuru dikiliyordu. Selamlama mesafesine girdikleri anda birisi bize hitap etti. Yüce Minos'un adıyla gemiye çıkmak için müsaade istiyordu; Kaptan Hypatos'un şevkle verdiği bir izin.

Bu üç ziyaretçi, ağır ve heybetli adımlarla güvertede bana doğru yürürlerken kenarları güverteye sürünen, ayaklarına kadar uzanan siyah cüppeler giyinmişlerdi. Hepsi de siyah kurdelelerle süslü, kenarsız, uzun şapka giyiyordu. Sakalları is karasına boyanmış, sıcak maşalarla kıvrırcıklaştırılmıştı. Yüzlerine beyaz tebeşir tozu sürülmüş, ancak göz kenarlarına sürme çekilmişti. Zıtlık şaşırtıcıydı. Yüzlerindeki ifade kasvet vericiydi.

Elçi Toran, hemen arkalarından geliyordu; heyet önümde durunca onları takdim etti. Toran adamların ayrıntılı unvanlarını ve birkaç kelimededen müteşekkil isimlerini saydıkça her birini sırayla başımla selamlıyordum.

"Lort Taita!" Kıdemli elçi reveransına karşılık verdi. "Yüce Minos'un adına Girit Krallığı'na hoş geldiniz ... " Gelişimizin şevkle beklendiğine beni ikna etmek için konuşmaya devam etti. Ne var ki bu mutlu olayın tam vakti ve günü konusunda sarayda bir belirsizlik yaşanmıştı. Şimdi, Yüce Minos'la nişanlanan Mısır prenseslerine yaraşır bir karşılama hazırlamak için bir yirmi dört saate daha ihtiyaçları vardı.

"Kraliyet mavnası, yarın öğlen vaktinde bu gemiye yanaşacak. Mavna sizi ve hanedan gelinlerini, Yüce Minos'un onları ailesine kabul etmek için bekliyor olacağı saraya götürecektir."

"Yüce Minos Hazretleri çok nazik!" Esasında bir davetten ziyade diplomatik buyruk olan bu sözleri anladığımı ifade ettim.

"Majesteleri bana, hanımefendilerin teşrifleriyle duyduğu memnuniyeti iletmemi emrettiler. Ayrıca lütfettiği bu hediyeleri kendilerine arz etmemi istediler." İki yanında duran siyah giyimli yaverlerin taşıdığı ağır, gümüş mücevher kutusunu gösterdi. Hediyeleri güvertenin üstüne bırakıp başlarını iyice eğip beni selamladıktan sonra sırtlarını dönerek gittiler.

Görüşme bitmişti. Geldikleri filikaya döndüler. Minosluların, merasime ya da nazik formalitelere çok az zaman harcayan ciddi insanlar olduklarını öğreniyordum. Elçi Toran da onlarla birlikte kıyıya döndü. Hiç değilse o filikaya binerken hafif bir gülümseme ve ihtiyatlı bir el sallamadan imtina etmemişti.

Yüce Minos'un gönderdiği hediyelerin prenseslerinin derin üzüntüsünü hafifletebileceğini umuyordum. Gerçekten de dünyanın en zengin hükümdarına layık olduklarını ispatlıyorlardı. Altın ve gümüşler ışıldıyor, kıymetli taşlar kamaranın içini rengarenk ışıklara büründürüyordu. Tehuti ve Bekatha, hediyeleri umarsızca inceledikten sonra bir kenara atıp tekrar melankoli dünyalarına geri döndüler.

Şimdiye dek kızlarımın hiçbirine, üzümün avuntusunun keyfine hiç varmamalarını sağlayan kah kısıtlamalar uygulamamıştım; ancak artık korkunç ıstırabın güçlü bir devayı gerektirdiği o an gelmişti. Geminin ambarına inip Elçi Toran'ın amforalarından birini deldim. Enfes Kiklad kırmızı şarabıyla üç büyük bakır kulplu sürahiyi yarılarına kadar doldurdum. Sonra üzerlerine su ekleyip, kızlarımın mahzun halde durgunlaştığı kamaraya çıkarması için kamarota verdim.

"Bizden bu zehri içmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Tehuti.

"Ama bizi kelleştireceğini söylemiştin."

"Çok küçükken içerseniz öyle yapar, fakat şimdi hepiniz büyüdünüz," diye izah ettim. "Bana baksanıza, kel miyim?"

"Ayrıca dişlerimizi dökeceğini de söylemiştin," diye hatırlattı Bekatha. Bunun aksini ispat etmek için kendi kusursuz dişlerimi gösterdim. Bir süre sessizce düşündüler.

"Sizi daha neşeli, mutlu yapacak," diye ikna etmeye çalıştım.

"Neşeli, mutlu olmak istemiyorum," dedi Bekatha sertçe.

"Ölmek istiyorum sadece."

"Hiç değilse mutlu ölürsün."

"Belki de önce Loxias'a denettirmeliyiz." Tehuti, düşünceli şekilde Giritli kıza baktı. Bekatha, masadaki sürahilerden birini kızın önüne itti. Loxias derin bir iç çekip boyun eğdi. Uzun zaman önce en nahoş ve olası tehlikeli görevlerin üzerine kalmasına alışmıştı. Bardağı dudaklarına götürüp ufacık bir yudum aldı; sonra doğruldu, şarap hala ağzındaydı.

"Yut şunu!" diye emretti Tehuti. Çaresiz itaat etti, diğerleri dikkatle onu izliyor, saçlarının ya da dişlerinin döküleceği anı bekliyorlardı. Loxias gülümsedi.

"Tadı güzelmiş." Başını tekrar sürahiye doğru eğdi.

"Bu kadar yeter! Hepsini içmene gerek yok," diye karşı çıktı Tehuti ve sürahiyi kızın elinden aldı. Aralarında dolaştırıp heyecanla tadı üzerine tartıştılar. Bekatha, tadının erik gibi olduğunu düşünüyordu, oysa Tehuti kesinlikle olgun nar tadında olduğunu söylüyordu. Loxias görüş belirtmedi, ama kendi payının elinden alınmasına da niyeti yoktu. İlk kahkaha atan o oldu. Diğer ikisi şaşkın şaşkın nedimelerinin yüzüne bakıyordu. Sonra Bekatha kıkır kıkır gülmeye başladı.

Bir saat sonra üçü de tüm kıyafetlerinden sıyrılmış, Yüce Minos'un gönderdiği göz kamaştırıcı mücevherleri üst üste takmışlardı. Lirimle, en sevdikleri dans ezgilerinden birini çalıyordum, onlar da kamaranın içinde kahkahayla karışık çığlıklar atıp hoplayıp zıplıyorlardı. Gece yarısını geçtiğinde sonunda Bekatha döşeğinde sızmıştı, gerçi diğer ikisi de çok farklı durumda değildi.

Çarşafı üzerlerini örttüm, her birine ayrı ayrı iyi geceler öpücüğü kondurdum, sonra lambayı

üfleyerek söndürdüm. Gece havasının tadını çıkarmak için koridordan üst güverteye çıktım; kendimden memnun olacak kadar mutluydum.

Ertesi sabah öğlen vaktinde kraliyet mavnası limandan gözükep Kutsal Boğa'ya doğru kürek çekmeye başladığında prenseslerim Minos tarzında giyinmiş, ana güvertede bekliyorlardı.

Hareket etmedikçe o kat kat siyah kıyafetler ve yüzlerini örten peçelerin altında canlı bir varlık olduğunu düşündürecek hiçbir emare yoktu. Elçi Toran, bu kıyafetleri ve takılan, sabah erken vakitlerde başka bir araçla bize göndermişti. Kızları bu acayip kostümleri giymeye ikna etmek için tün kurnazlığımı ve hünerlerimi kullanmam gerekmişti. Loxias bu hakareten muaf tutulmuştu.

Onun da elbisesi uzun ve siyah, yine şapkası uzun, konik ve siyah kurdelelerle bezeli olsa da hiç değilse elleri ve yüzü açıktı.. O sadece hizmetçi kızdı ve göğüsleri açıkta olsa bile eminim bunu hiç kimse fark etmezdi.

Önlerine geçip kış kısmında Kronos Tapınağı'ndan dört keşişin çaldığı törensel davul sesleriyle kızları mavnaya indirdim.

Sonra iç limana doğru hareket ettik; bu esnada koyu çevreleyen ve su kenarına doğru yoğunlaşan büyük yapılan daha yakından inceleme fırsatım oldu.

Bu binalar tamamen, daha sonra dağlardaki taş ocaklarından çıkarıldıklarını öğrendiğim boza çalan gri taş bloklarla inşa edilmişti.. Binalar yanındakilerden çok az farklıydı. Hepsi de her yönüyle muazzam derecede çirkindi. Çatıları düzdü. Pencereleler, donuk gri camla kaplı daracık yarıklar gibiydi.

En büyük bina, liman girişinin doğruca karşısındaydı. Buranın, Yüce Minos'un dört büyük sarayından biri olduğunu bizlere göstermek için çatısının üstünde altından Girit boğası heykelinin olmasına hiç gerek yoktu.

Kürekçiler, talimli bir hassasiyetle mavnayı, küçük ekibimi karaya çıkışında karşılamak üzere bekleyen adeta asker gibi dizilmiş seçkinlerin bulunduğu sarayın önündeki iskeleye yanaştırdı.

Hepsi de birbirinin aynı siyah üniformalar ve uzun konik şeklinde şapkalar giyinmişti. Hepsinin yüzü tebeşir tozuyla bembeyaz yapılmış, gözlerinin etrafına sürme çekilmişti. İçlerinden birkaçının cüppelerinin üzerinde, rütbesinin ve mevkiinin üstünlüğünü gösteren altın, gümüş zincirler ve başka nişanlar vardı.

Ben bile Elçi Toran'ın gönderdiği yere kadar uzanan siyah cüppeyi giyinmiştim. Ne var ki ben, tüylü sorguçlu muhteşem miğferimi de giymiştim, ayrıca yüzümde tebeşir ya da sürme de yoktu.

Tüm topluluk içerisinde kapkara kıyafetler giyinmemiş yegane kişiler, prenseslerim karaya ayak başlıkları anda onları karşılamak için hızlıca öne çıkan, başlarında deri miğferler olan, bellerinden yukarısı çapraz deri kayışlı, parlak yeşil deri tunik giyinmiş, oldukça esmer tenli, dört kıvrak askerdi. Kısa kılıçları ve hançerleri vardı. İkisi, işlevsel değil de törensel olduğunu umut ettiğim kamçı taşımaktaydı. Kızlarının her iki yanında yerlerini aldılar.

Bu, yeşil kıyafetli muhafızlarda garip, dişil bir şey vardı. Yüzlerinde sakal yoktu ve pürüzsüzdü. Yüz hatları da elleri gibi, zarif ve keskindi. Sadece kadınsı göğüs çıkıntıları yoktu. Erkek çocuğu gibi vücutlarının önü dümdüzdü. Bir tür hermafrodit, yani bu tuhaf diyarda şimdiye dek karşılaştığım onca tuhaflık arasında yalnızca bir başkası, olduklarına kanaat getirdim. Onları düşünmeyi bırakıp saraya giden mağaramsı dehlizin girişinden geçen kızlarımı takip ettim.

Burası, tebeşir tozlu suratlı, siyahlara bürünmüş kalabalıkla hıncahınç doluydu. Buna karşın koca topluluk içinde tek bir kadın bile görememişim. Biz Mısırlılar kadınlarımızla gurur duyar, ulusumuzun yaşamında önemli ve oldukça ön planda rol oynamalarını beklerdik. Bu cinsiyet temelli

soyutlamayı zorlama ve iğrenç bulurdum.

Mermer zeminin ortasında ayrılan düz şerit, ancak kızlarımın ve yeşil üniformalı muhafızlarının yürüyebileceği kadar genişti.

Doğruca, salonun diğer ucunda bir dizi kapıya kadar uzanıyordu.

Küçük grubumuz bu şerit boyunca ilerlemeye başladı; ancak henüz en fazla on adım atmıştım ki kalabalıktan birisi öne çıkıp yanıma geldi. Bir an bu kişinin, Elçi Toran olduğunu çıkartamadım; zira o da baştan ayağa siyahlara bürünmüştü ve yüzü, ölü gibi beyaz, göz çukurlarının çevresi ceset gibi siyahtı; ancak taktığı altın zincirden onu tanımıştım; ayrıca kabirden çıkmış gibi konuşsa da ses tonunu karıştırmak imkansızdı.

"Her şey tam olarak planlandığı gibi yürüyor. Yüce Minos ve tüm konseyi, önümüzdeki şu kapıların ardındaki taht odasında bizi bekliyor." Çenesiyle ileriye işaret etti. "Ana kraliçe bile orada.

Bu çok ender lütfedilen bir onurdur. Bugünkü merasimlerde yer alman beklenmiyor, ama yarından sonra Hiksoslara karşı sefer hareketini planlamak için Lort Oramiral ve savaş konseyiyle yakın çalışma imkanı bulacaksın."

"Bunu duymak hem içimi rahatlattı hem de beni çok mutlu etti." Sesimi elçininki kadar kısık tutsam da söylediklerim doğruduydu. Bu noktaya gelmek yıllar süren yoğun planlama ve çok daha yoğun emek harcamamı gerektirmişti. Başarmanın eşiğine gelmiştik. "Bu arada, düğün merasimi ne zaman gerçekleşecek?"

diye sordum.

Toran, o sürmeli gözleriyle şaşırılmış şekilde bana baktı, ama cevap vermesine fırsat kalmadan altın boğa süslemeli, cilalı sedir ağacından kapılar sessizce önümüzde iki yana açıldı. Yerini bilmediğim tek bir davulcunun törensel temposuyla taht odasına girip ilerlemeye başladık; arkamızdaki kapılar sessizce kapanırken durduk.

İçerisi çok loştu. Lamba yoktu. Daracık birkaç pencere aralığı da koyu renkli yün perdelerle örtülüydü. Tavan o kadar yüksekti ki gölgelere karışıyordu. Buna karşın gözlerim çabucak karanlığa alışıp normal keskinliğine kavuştu; arlık loş ortamda beliren şekillerin ve silüetlerin ayrıntılarını seçebiliyordum.

Taht, odanın ortasında yüksek bir mahfilin üzerine yerleştirilmişti. Tahtın kaidesinin çevresini, adamlar sık aralıklarla sarmıştı.

Sol tarafında Kronos rahipleri toplanmıştı. Yüz hatlarını kapatan uzun pelerinler ve kukuletalı cüppeler giyiyorlardı. Bu giysiler, daha sonra Toran'dan öğrendiğim kadarıyla boğanın kan rengi olarak bilinen koyu kahverengimsi kırmızı renkteydi.

Tahtın karşı tarafında başka bir maiyet ve asilzade grubu vardı. Bunlardan bazıları geleneksel uzun siyah cüppeler ve yüksek şapkalar giyinmişti.

Onların karşısında üst düzey ordu ve donanma komutanları.

Üniformaları, soylularınki ne kadar donuk renkteyse, bir o kadar cırtlak ve rengarenkti.

Taht harikuladeydi. Abanoz ağacından oyma, sedef kakmalıydı. Zırhlı iri yarı beş adamın oturmasına yetecek büyüklükte olmasına rağmen üzerinde şu anda sadece iki kişi oturmaktaydı.

Bunlardan biri, taht odasında prenseslerim ve Loxias haricindeki tek kadındı.

Kadına bakarken gözlerime inanmadım. Şimdiye dek gördüğüm en yaşlı kadındı. Zamanın kendisi kadar yaşlıymış gibi görünüyordu. Cılız bedeni ve uzuvları, tozlu siyah dantellerle örtülüydü; ama

ellerinde eldiven yoktu. Parmakları, arterit ve yaşlılıktan grotesk şekillerde bükülmüş, çarpıktı. İskeleti andıran ellerinin üstü, düğüm düğüm mavi damarlarla kaplıydı.

Yüzü sarıydı; güneş mevsiminde dalından rüzgarla ağacın dibine düşmüş elmanın kabuğu gibi buruş buruştu. Artık insana benzer hali kalmamıştı. Seyrek, yağlı saçları parlak kırmızıya boyanmış, ya kafasına yapıştırılmış ya da kulaklarının çevresinde lüle yapılmıştı. Gözleri adeta göz çukurlarının içine gömülüydü.

Bir gözü siyahtı ve cilalı obisidyen taşı gibi parlaktı. Diğeriyse donuktu ve sulanıp pörsük yanağından aşağı akıyor, vücudunun üst bölümünü kaplayan siyah dantellerin üzerine damlıyordu.

Salonu kaplayan sessizlikte öksürdü. Sarımtırak yeşil avuç dolusu balgamı mermer zemine tükürmek için ağzını açtığında dişlerinin, ormanı yok eden bir yangından sonra geride kalan yanık ağaç kütükleri gibi kapkara ve kırpık kırpık olduklarını gördüm.

Toran, sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı. "Ana Kraliçe, Pasiphae."

Kadının yanında, gümüş işlemeli bir cüppe ve altın kabartmalı göğüs zırhı içinde devasa, insanımsı siluet yükseliyordu. Ne var ki bu canlı, insan olamayacak kadar iriydi. Acaba doğaüstü bir canavar mı yoksa Minos ölümsüzler panteonundan bir varlık mı, düşünmeden edemedim.

Elleri yaban bizonuna ait olduğunu sandığım siyah kürkten yapılmış eldivenle kaplıydı. Ayaklarında da aynı malzemeden yapılmış yüksek çizmeler vardı.

En hayret verici kısım yaratığın başıydı. Kıymetli madenlerden bir maske, başını tamamen kapatıyordu. Öfkeyle şişen burun delikleri ve tüylü yelesiyle yaban öküzünün başının şekli verilmişti. Maskenin üstündeki kocaman boynuzlar gerçekte: aynı hayvanın leşinden alınmıştı. Uzun, öne doğru kıvrıklardı ve uçları ölümcül sivriydi. Babil' de Kral Nemrut'un avlayıp sergiledikleri arasında gördüklerimle neredeyse aynı türdendi.

Maskedeki göz delikleri siyah ve boş görünüyordu; ancak hafifçe yana hareket ettiğimde durum değişti. Maskeli baş; hareketimi takip etmek için döndü ve böylelikle üstteki pencerelerden gelen ışığın ona düşme açısı değişti. Göz boşluklarının derinliklerinde parlak, kıpır kıpır oynayan canlı gözleri ayırt edebilmişim.

İnsan mıydı, hayvan mıydı, yoksa tanrı mı? Bunu ayırt etmenin imkanı yoktu.

Saklı davulcu davuluna iki kez daha vurup sustu. Ani sesizlikte hiçbir şey, hiç kimse hareket etmiyordu. Sonra tahttaki maskeli şahıs ayağa kalkıp kollarını yana doğru açtı. Burnuna dışı kokusu gelmiş azgın boğa gibi böğürdü. Ses, yaratığın maskesinin içinde öyle şiddetli yankılandı ki bu Minos mühendislerinin sesi, olağanüstü seviyeye çıkartmak için maskenin içine bir tür ses yükseltme tasarımı eklemiş olmaları kuvvetle muhtemeldi.

Rahipler de dahil tüm topluluk hürmetle inilti çıkarmaya başladı; öylesine derin, öylesine şiddetli bir sesteki ki kulağa adeta dehşet çığlığı gibi geliyordu; sonra hep birlikte yere kapandılar.

Kızlarımın iki yanlarındaki yeşil kıyafetli muhafızlar prensesleri'mi de mermer zemine yüzüstü kapaklanmaya zorladı.

Elçi Toran, bileğimden tutup beni yere, yanına çekti. Kımıldamadan uzan!" dedi tıslarcasına. "Canını seviyorsan başını kaldırıp yukarı bakma!"

Ona uydum. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu; ancak tartışmanın ya da itiraz etmenin zamanı olmadığını biliyordum. Hareketsiz uzandım; yalnızca diğer kalabalık inilti çıkardığında iniliyor, sadece diğer herkes alnını mermer zemine vurduğunda aynısını yapıyordum. Tahttan yapılan

uzun söylev bitmek bilmiyordu; bilakis kafamı zonklatana dek ses artıyordu.

Minos dilini büyük özveriyle öğrenmiş olmama rağmen, Yüce Minos'un söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamamıştım. Ya bize ezoterik bir dilde nutuk çekiyordu ya da maskesindeki ses yükseltme düzeneği söylediği kelimeleri, idrak edebilme kabiliyetimin ötesinde bozuyordu.

Kolumda, bu gibi özel ortamlarda sağ bileğime taktığım bir bileziğim vardı. İnce bir zincire asılı, ayna mükemmelliğinde parlattığım küçük altın disk şeklindeydi. Üzerindeki yansımadan, önümde veya arkamdaki her şeyi ya da herkesi başımı kaldırmadan izleyebiliyordum. Bu şekilde şimdiye dek pek çok ilginç şey öğrenmiş, en az birkaç defa aynı sayede ölümden kurtulmuştum.

Küçük aynamda aniden tavandaki gölgelerin içinden daire şeklinde siyah bir perdenin sessizce düştüğünü gördüm. Tamı tamına tahtın bulunduğu mahfil büyüklüğündeydi. Hem Yüce Minos'u, hem de annesi Pasiphae'yi tamamen içine alıp örttü.

Sonra tekrar tıpkı indiği gibi çabucak yukarı çekildi; artık ne tahtta ne de mahfilde kimsecikler vardı. Yüce Minos ve annesi gözden kaybolmuştu. Şu ana dek şahit olduğum en muntazam sahneleme hareketiydi.

Gizli davulcu, tekrar davuluna vurmaya başladı. Bu işaretle hepimiz dizlerimizin üstüne doğrulup başlarımızı kaldırdık. Yüce Minos ve annesinin ortadan kaybolduğunu fark ettiğimizde kalabalık şaşkınlıkla mırıldanmaya, hayret çığlıkları atmaya başladı.

Toran'ın teşvikine gerek kalmadan ben de diğerlerine katıldım.

Girit kralının mucizevi güçlerine şaşkınlığımı bir güzel ifade ettikten sonra ayağa kalkıp yanımdaki Toran'a döndüm. "Sanıyorum Yüce Minos, düğün merasimi için bir tarih ve saat belirlemiştir, yanılıyor muyum?"

"Lütfen bağışlayın Lort Taita. Size daha detaylı açıklamam gerekirdi. Ne olduğunu bildiğinizi farz etmiştim." Çok utanmış görünüyordu. "Az önce tanık olduğumuz düğün merasimiydi."

En son ne zaman bu şekilde ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemediğim bir an yaşamıştım, hatırlamıyordum; ama sonunda konuşurken sesimin kurbağa gibi vıraklarcasına çıktığını duymama rağmen kendimi toparladım. "Anlamadım, Toran. Ben Mısır prenseslerinin düğününü sormuştum."

"Düğün buydu ve onlar artık prenses değiller. Onlar şimdi Minos kraliçeleri. Sen ve ben, başarmaya uğraştığımız şeyi sonunda başardık." Beni ayakta tutmak istercesine koluma girdi. Hfila yüzüne bakakalmış vaziyette elini sıktım.

"Kızlarıma şimdi ne olacak?" diye üsteledim.

"Kadın askerler onları sarayın haremine götürecek." Başını hafifçe eğip yeşil üniformalı muhafızları gösterdi.

"Henüz onlara refakat etmeye hazır değilim," diye itiraz ettim. "Önce Kutsal Boğa'dan eşyalarımı almalıyım."

"Saraydaki hareme erkeklerin girmesine asla izin verilmez.

Gerçekten çok üzgünüm lordum."

"Benim tam bir erkek olmadığımı gayet iyi biliyorsun Toran.

Kızlarımdan hiç zorla koparılmamıştım."

"Minos kanunları açısından bir erkeksin," dedi açıkça.

Prenselerimi ayağa kaldıran yeşil üniformalı muhafızları gösterdim. "Peki, ya şu yaratıklar?" diye

ısrar ettim. "Onlar benden daha erkek değil mi Toran?"

"Hayır Taita. Onlar, Güney Afrikalı Mbelala kabilesinden kadınlar."

"Ama göğüsleri yok ki!" diye karşı çıktım.

"Daha maharetle kılıç kullanabilmeleri için ergenliğe girdiklerinde göğüsleri kesiliyor, ama aşığısı tamamen kadın. Sana bunun kanıtını göstereceğim." Kadın savaşıçılarının şefine döndü, sertçe bir şeyler söyledi Asker itaatle yeşil tuniğinin eteğini yukarı kaldırıp kusursuz kukusunu gösterdi.

"İstersen dokunabilirsin sahip. Ama yalnızca bu ayrıcalık için kolunu feda etmeyi göze aldıysan." Asker, elini kılıcının kabzasına koyup teşebbüs etmem için meydan okurcasına gülümsedi.

Başımı iki yana sallayıp Toran'a döndüm.

"Kızlarımı tekrar ne zaman görebileceğim?" Sesimdeki yalvaran tonu fark etmemek mümkün değildi.

"Bu soruya cevap veren kişi olmaktan nefret ediyorum, çünkü cevabı asla." Toran son sözünü söylemişti. "Yüce Minos'tan başka hiçbir erkek yüzlerini bir daha göremez ... ta ki öldükleri güne dek."

Geç gelen idrak gücümle sonradan fark ettim ki söylediklerinin son kısmı örtülü bir uyarıydı; ancak eli kulağındaki kayıplarımın karşısında öylesine perişan haldeydim ki üzerimde herhangi bir etkisi olmamıştı.

Dört kadın savaşıçı peçeli prenseslerimi ayağa kaldırıp götürüyordu. Loxias hemen arkalarındaydı, ama son anda başını çevirip duyamayacağım kadar kısık bir sesle fısıldadı, neyse ki dudaklarını okuyabilmişim. "Kendi canım pahasına onları koruyacağım."

Artık kendimi zapt edemiyordum; bu şeyin olmasını engellemek için öne doğru hareketlendim; fakat Toran kolumdan yakalayıp beni tuttu.

"Silahın yok Taita. Bu kadın savaşıçılar eğitimli katillerdir.

Merhamet nedir bilmezler."

Durup gidişlerini izledim. Bekatha'nın ağladığını anlayabiliyordum; peçesinin altında tüm bedeni sarsılıyordu. Tehuti ise aksine kadın bir kahraman gibi bilinmeze doğru yürüyordu.

Abanoz tahtın arkasındaki duvarda sessizce bir kapı aralandı.

Yüreğimi sızlatan çaresizlikle kapıdan geçip gözden kayboluşlarım seyrettim.

Hayatın sona ermiş gibiydi. Yıllar boyu varlığımın başlıca sebebi olan ikili, sonsuza dek benden kopmuştu.

Elçi Toran hamisi olduğum onlara ne kadar derinden bağlı olduğumu ve kaybımdan ötürü ne kadar acı verici yaralandığı mı biliyordu. Artık gerçek dostum olduğumu ispat etmişti. Minos toplumunun tuhaf karmaşası içinde bana yol gösterme sorumluluğunu üstüne alınıştı. Sarayın arkasındaki avluda bizi bekleyen bir araba ayarlamıştı. Arabayla dolambaçlı yollardan Knossos şehrinin yukarısında, dağ kenarına kurulmuş büyük bir köşke gidiyorduk. Burası, Mısır Sefareti, ben de elçisi olacaksın.

Yol boyu tırmanırken Toran dikkatimi başka yöne çekip az da olsa beni avutmak için aşağıımızda yayılan şehrin öne çıkan binalarını göstererek sohbet ediyordu. Bu binalar arasında, Yüce Minos'un ücra topraklara Uzanan imparatorluğunu bu sayede idare ettiği hükümet binaları kompleksi ve donanma karargahı da vardı.

"Hükümetimizin başı, Yüce Minos tarafından atanan on lorttan oluşan Devlet Konseyi'dir. Görevleri ve sorumlulukları, tanrı Kronos'a ibadet etmekten ki tüm vatandaşlar için mecburidir, vergi ödemeye ki tercihe bağlı değildir, dek ulusal varlığımızın tüm cihetlerini içine alır." Toran yaptığı küçük şakaya kıkırdayarak güldü. "Diğer büyük vekillikler, Bahriye, Ticaret, Kara Kuvvetleri' dir."

Kendimi zorlayarak kayıplarımın acısını içime gömerek bu değerli bilgilere odakladım. Hatta sohbe katılmayı bile başarmıştım.

"Tüm dünya, diğer tüm milletlerinkini gölgede bırakan Minos filosunu elbette bilir, ama kayda değer bir kara ordunuzun olduğundan habersizdim."

"Kara ordumuz, aşağı yukarı oldukça iyi eğitilmiş elli bin askerden oluşuyor," dedi Toran övünerek.

"Horus aşkına, bu sizin toplam nüfusunuzun büyük bir bölümü olmalı." Hayret etmekten kendimi alamamıştım.

"Tüm kıdemli subaylar Minos'tur, ama erler paralı askerdir.

Nüfusumuzun büyük bölümü becerikli işçilerden oluşur, askerlerden değil"

"Şimdi anlıyorum." Bu bilgi beni oldukça etkilemişti. "Ve eminim eşsiz gemi filonuz bu askerleri en çok gerek duydukları yer neresi olursa olsun çok hızlı nakledebilir."

Toran, tüm kıdemli askeri personelin isimlerini ve sorumluluklarını bana sıraladı. Sonra bu güçlü adamların her birinin güçlü ve zayıf yönlerini anlatı. "Bazıları kabiliyetli ve uzak görüşlü askerlerdir, ama diğerlerinin çoğu sadece kendi keseleri, karınları ve bacaklarının arası kadar uzağı görebilir."

Ne var ki Toran'a Yüce Minos ve altın maskenin ardında ne olduğuyla ilgili daha fazla bilgi öğrenmek için soru sormaya çalıştığımda ürkek taylor gibi tırsıyor, açık bir uyarıyla konuya girmiyordu.

"Yüce Minos'un şahsiyetini tartışmak, majestelerine karşı işlenmiş, ölüm cezası gerektiren büyük bir suçtur. Onun, ulusumuzun ruhunun tecessüm etmiş hali olduğunu bilmek senin için yeterlidir. Bu defalık o soruyu sormanı cehaletine veriyorum, ama bu uyarımı ciddiye almanı şiddetle öneririm Taita."

Dağın kayalık yamaçlarının etrafından dönerken ikimiz de derin, ürkek bir sessizliğe daldık, sonra birdenbire karşımıza emrime verilen ikametgahım çıktı. Büyük bir binaydı, ama şimdiye dek gördüklerim gibi kasvetli ve çirkindi. Duygusuz gri taş duvarlara renk katacak bir bahçesi yoktu. Bunun yerine sadece bir asma çardağıyla etrafı çevriliydi.

Ev hizmetkarlarım beni karşılamak üzere ana kapının önünde sıraya dizilmişti; gerçi karşılamaları da tıpkı arkalarındaki duvar gibi iç karartıcıydı.

"Elbette hepsi köle," dedi Toran irticalen. "Hepsinin de dilleri ve ses telleri alınmıştır, yani boş boş lakırtılarla canını sıkamayacaklar."

Ben de onlardan ilginç ve önemli bir şey duyamayacağım, diye geçirdim aklımdan; ancak itirazımı dillendirmedim.

"Bu Bessus, baş kahyan." İriyarı, haydut tipli, ancak yüzünde hoş bir tebessüm olan adamı işaret etti. "Kıptice anlar, ama bariz sebeplerden ötürü konuşamaz. İhtiyacınız olan her şeyi ondan isteyebilirsiniz."

Toran önüme geçip enerjik biçimde yeni evimi gezdirmeye başladı. Odalar geniş, ama sadeydi. Şahsi eşyalarım ve yedek kıyafetlerim, biz gelmeden önce limandan buraya gönderilmişti. Bohçalardan çıkarılıp yıkanmış, düzgünce yerleştirilmişlerdi.

Yatak odanın bitişiğinde raflarında yüzden fazla büyük tomarın olduğu bir kütüphane vardı.

"Bu, Minos İmparatorluğu'nun eksiksiz tarihi, büyük bölümü tarafımca yazıldı. Öğretici bulacağımı umarım." Toran sonra odanın ortasındaki yazı sehpasını işaret etti "Orada ayrıcalıklı kullanımınız için mükemmel kalitede mürekkepler, fırçalar ve boş papirüs tomarları var. Mektuplarınızın dünyanın istediğiniz yerine ulaştırılmasını ayarlayabilirim."

"Çok nazıksın Toran." Tebessüm eden yüz ifadesiyle ona teşekkür ettim; ama önerisini değerlendirip içten içe sessizce gülümsedim. Muhtemelen ancak kendin için temize çekilmiş kopyalarını aldıktan sonra. Arkadaşlığının ve nezaketinin bir sınırı olduğunu anlıyordum.

"Mahzende elli amfora dolusu iyi şarap var," diye devam etti.

"Boşalır boşalmaz yenileri getirilecek. Her sabah limandan taze balık ve et gönderilecek. İki aşçı da mükemmel; kendi tecrübelerimden biliyorum. Senin için bilhassa seçtim."

Dışarı çıkıp at ahırının avlusuna geçtik. Baş seyis önümde yere kapandı. Çıplak sırtında taze kamçı izleri görülebiliyordu.

"Ayağa kalk ahbap!" Cana yakın ses tonuyla gerçek hislerimi sakladım. Eskiden köle olduğum zamanlardan kırbacın tadını gayet iyi hatırlıyordum. "Adın ne?" Kendini zorlayarak boğazından gurultular çıkararak cevapladı. Neşeli, küçük biriydi. Giritli olmadığı besbelliydi.

"Vaaga?" diye çıkarttığı sesi tekrarlardım. Kahkahayla karışık hırıltılar çıkardı. "Pekala Vaaga, atlarını göster bakalım." Boş gırtlığından anlamsız ama coşkulu sesler çıkararak önümden koşarak ahıra gitti.

Ahırların arkasındaki küçük otlakta sekiz güzel binek vardı.

Vaaga ıslık çalınca hepsi keyifle hafifçe kişneyerek hemen yanına toplandı. Seyis, belinde asılı deri keseden çıkardığı küçük pişmiş mısır ekmeğiyle her birini yemledi. Şayet atlar ona güveniyorsa o halde ben de aynıını yapabileceğime, en azından yanıldığımı kanıtlayana dek, karar verdim. Atlar genelde keskin bir muhakeme sergilerdi.

"Çok yakında güney kıyısındaki Krimad'a at süreceğim. Bana yolu göstermen gerekecek. Yolu biliyor musun?" Vaaga, emin bir şekilde başını salladı. "O halde hazırlıklı ol," diye uyardım. "Sana çok az mühlet vereceğim ve sert süreceğiz." Sırtıttı. Görünüşe göre aramızda bir uyum oluşmaya başlamıştı.

Ertesi sabah güneş doğmadan kalkıp aceleyle kahvaltımı yaptıktan sonra Bahriye'ye gitmek üzere şehre indim. Tüm günümü orada Koramiral Herakal ve ekibiyle görüşüp müzakere ederek geçirdim; çoğu boşunaydı. Bana, yıllar boyu ticaret gemisi olarak kullanıldıkları besbelli, şimdi ise kullanım ömürlerinin sonuna gelmiş çok eski sekiz bireme vermeyi önerdiler. Benden bu gemilerle Hiksos çapulcularına boyun eğdirmemi bekliyorlardı.

Minosluların genelde asık suratlı, somurtkan insanlar ve yabancılara karşı fazlasıyla düşmanca olduklarını öğreniyordum. Bu kuralın şimdiye tek tanıştığım tek istisnası, Elçi Toran'dı. Mısırlı olarak doğmuş olabileceğini düşündürecek derecede nazik ve yardımseverdi.

O akşam atıma binip, ruhsal açıdan tükenmiş ve cesaretimi kaybetmiş halde yeni evime döndüm. Aşçının benim için hazırlamış olduğu kuzu ızgaranın tadına ancak bakabildim. Ancak Toran'ın mahzenime koydurduğu enfes şaraptan bir kulplu kadeh bana, ertesi gün şafakta bir kez daha Bahriye'ye gitme azmi ve kuvveti vermişti.

Tüm pazarlık becerilerimi kullanmak ve biraz da Toran'dan yardım almak zorunda kalmıştım; ama onuncu gün nihayetinde neredeyse yepyeni altı tane üç güverteli gemiden oluşan bir filo toplamayı başarmıştım. Koramiral istemeye istemeye bu gemilerde görev almak üzere deneyimli Minos subayları ve mürettebat olarak da Kuzey İtalya'daki vahşi kabilelerden alınmış zorlu paralı askerler vermeyi kabul etmişti. Bu paralı askerler kendilerine Latin ya da Etrüsk diyorlardı. Toran, bu adamların mükemmel denizciler ve korkusuz savaşçılar olduğu konusunda bana güvence vermişti.

Her triremede bu vahşilerden 120 taneyle, Hiksos donanmasındaki her gemiyle boy ölçüşebileceğimize ikna olmuşum.

Yeni edindiğim triremelerden oluşan filom Knossos'tan denize açıldıktan sonraki sabah gemilerden önce Krimad'a ulaşmak için fecir karanlığında Vaaga'yla birlikte yola çıktık. Vaaga, talimatımla atlardan ikisini eyerlemiş, dört tane de yedek almıştı. Böylece altımızdaki at yorgunluk belirtisi göstermeye başladığı anda atlarımızı değiştirebilecektik.

Böylece altımızdaki at yorgunluk belirtisi göstermeye başladığı anda atlarımızı değiştirebilecektik.

Toran, içlerdeki dağları kaplayan ormanlarda gizlenen tek tük de olsa haydut ve harami çeteleri olduğu konusunda beni uyarmıştı. Bunu aklımda tutup çapraz kemerimden asılan kında kısa kılıcım, sağ omzumdan asılan uzun çift kavisli okumla yola çıkmıştım.

Köle olduğundan Vaaga'nın keskin kenarlı silah taşınması yasaklı, fakat yanına bir sapan ve deri bir torba içinde de yuvarlak çakıtaşları almıştı. Bu silahla yüksekten uçan keklükleri vurduğunu izlemiştim; ayrıca mutfak bahçemize dalan benekli geyiği de bununla düşürdüğünü görmüştüm. Bir haydudun kafatasım da aynı şekilde etkili biçimde çatlatabileceğine de emindim.

Güneş doğmadan, engebeli patikayı ayırt edebilmemize yetecek kadar hava aydınlanır aydınlanmaz yola çıkmışlık. Vaaga, becerikli bir at binicisiydi, bu yüzden bana ayak uydurabiliyordu.

Yoldaki her dönüşü, her ayrımı biliyordu. Sağ yanımda gidiyor, hayvani homurtularla ve el işaretleriyle beni yönlendiriyordu.

Önce, yaz sonu olmasına rağmen doruğu hfila karlarla kaplı zirvenin en yüksek noktasının doğusundan geçmek için İda Dağı'nın etekleri boyunca dolaylı bir yol izledik. Bu yükseklikte yetişkin orman ağaçları, dökümhanelere ya da atölye fırınlarına yakacak sağlamak için adeta katledilmişti. Tahrip, beni derinden üzmüştü. Baltalı adamlar geride canlı tek bir ağaç bırakmamışlardı.

Daha yüksekteki bakir ormanlara ulaştığımızda adeta tanrıların çocukluğundan beri oradaymış gibi duran muhteşem uzunlukta ağaç gövdeleri arasından at sürdük. Ağaçların üst dalları yukarımızda birbirine karışıyor, aralarındaki yolu bir tapınak serinliğinde sessizlikle gölgeliyordu. Atlarımızın toynak sesleri, kalın, yeşil yosun tabakasında adeta boğuluyordu. Sadece kuşların ve küçük hayvanların sesi duyuluyordu. Eriyen karlardan süzülen dağ havası kadar temiz ve berrak, buz gibi suların aktığı pınarlarda atlarımızı suluyorduk.

Ormanın sırtlarındaki bir açıklıkta, güneş tanrısı Helios'u izlemek için durakladık; doğu ufkunun üzerinde altın başını uzatıyordu.

Burası kutsal topraklardı: tüm tanrıların babası Kronos burada doğmuş, oğulları ve kızları yine burada dünyaya gelmişti. Varlıklarını ve kokularını taze havada ve ormanın bereketli topraklarında hissedebiliyordum. Ölümsüzlere dokunacakmış gibi bu kadar yakın olmak ürpertici bir histi. Belki de hislerimin bu kadar keskin olması, ilkin İnana sayesinde haberdar olduğum, damarlarımda dolaşan akrabalık kanı yüzündendi. Sonra kendime sertçe İnana'nın sadece hayallerimin bir ürünü olmasının neredeyse kesin olduğunu ve sadece kendi yersiz batıl inançlarımdan kurbanı olduğumu hatırlattım. Görüntüsünün ısrarla bu kadar çok gözümün önüne gelmesi beni rahatsız ediyordu.

İnana'yı zihnimden çıkartıp atmaya karar verdim ve bu kararı verdiğim anda onun o müsamahakar gülüşünün yankılandığını duydum. Hayal ya da tanrıça, yakınlarda olduğunu biliyordum; cesur kararlılığım bir anda ufalandı.

Atımı sarp yamaçtan aşağı, Krimad Limanı'nı bağrına basan Girit'in kayalık güney kıyılarına çevirdim. Öğlene hala iki saat daha vardı. Muazzam mesafe kat etmiştik.

Aradaki yirmifersah mesafeye rağmen Sümerlerden aldığım gemilerin limanda bir araya toplanmış

çıplak yelken direklerini uzaktan görebildiğimi zihnimde canlandırabiliyordum. At sırtında başımı çevirip geldiğimiz yola doğru bakınca tanrı Kronos'un hapsedildiği yanardağı gördüm. Adeta suyla çizilmiş ufka hükmediyordu. İkiz tepesinden krem rengi kendi halinde bir duman nazlı nazlı tütüyordu. Gülümsedim. Tanrı, nazik anındaydı.

Vaaga, yolculuğumuzdaki bu kısacık duraksamanın avantajından faydalanarak atından inip en yakın ağaan arkasına çömelmişti Bunu yapması, köleleştirilmeden önce terbiyeli ve görgülü bir adam olduğunu ortaya koyuyordu. Sadece en aşağılık ve bayağı sınıftan adamlar ve kadınlar sularını ayaktayken püskürtürdü.

Vaaga birdenbire ayağa sıçrayıp kitonunun eteklerinin dizlerine kadar düşmesine aldırmadan çömeldiği yerin hemen yakınındaki toprağı işaret ediyor, anlamsız homurtular çıkarıyordu.

Öyle endişeli görünüyordu ki hemen atımdan inip kaygılanmasının nedenini öğrenmek için telaşla yanına koştum.

Ağacın dibindeki yumuşak toprak o kadar karışmış ve ezilmişti ki toprağı ezen kocaman çift tırnaklı toynak izlerini ayırt etmem biraz sürdü. Nil kıyısındaki Mechir mülkümde yetiştirilen süt ineklerinin bıraktıklarından katbekat büyüktü.

İzlerden birinin büyüklüğünü karışla ölçmek için diz çöktüm.

Parmaklarımı sonuna kadar açmama rağmen tek elim yetmemişti.

İzin uzunluğunu ölçmek için iki karışımı birden açmak zorunda kaldım.

"Habis Seth aşkına, bu izleri nasıl bir canavar bıraktı?" sözleri şaşkın şaşkın ağzımdan çıkıverdi. Vaaga'nın cevabından hiçbir şey anlamamıştım. Sürekli aynı sesi yükselen bir tonda tekrarlayıp korku parodisi yaparcasına kendine sarılıyor ve tir tir titriyordu. Sonra dönüp atına doğru koştu ve eyere tırmandı. Bana da atıma binmemi işaret etti. Aynı anda etrafımızı saran ormana dehşet dolu bakışlar fırlatıyordu. Tedirginliği bulaşıcı gibiydi, hemen atıma atlayıp mahmuzladım.

O devasa toynak izlerine mantıklı bir izah bulmaya çalışıyordum. O kadar büyüklerdi ki gerçekten ziyade hayali gibiydiler -

ta ki Babil'de Kral Nemrut'un avladığı hayvan başlan arasında gördüğüm devasa yaban boğası boynuzları ve kafasını hatırlayınca dek. Buna karşın kralın onları elde ettiği yer, bu ufacık, yüksek nüfuslu adanın dünyanın yansı kadar uz.ağında, ücra zagros dağları, Fırat Nehri'nin en kuzeydoğusundaydı.

Yaban boğalarının bu güzel ormanlarda hala varlıklarını sürdürebilmeleri neredeyse :imkansız gibiydi, tabii elbette Yüce Minos'un fermanıyla koruma altına alınmamışlarsa. Belki de kral, bu azman yaratıklar, Minos ulusunun hanedanlık sembolü olarak ilan etmiş ve Tanrı Kronos'a adamıştı. Minos'un taklığı gümüş maske, bu olasılığa biraz ağırlık kazandıırıyordu. Ne var ki bu meseleyi Toran'la bile tartışmaya çalışmanın pek akıllıca olduğunu sanmıyordum. Elçi, Minos hükümdarının işlerine burnumu fazla sokmamam gerektiği konusunda beni zaten uyarmıştı.

Gözucuyla Vaaga'ya baktım. Hala oldukça endişeli görünüyordu. Terliyor, altdudağı titriyordu. Eyerde bir ileri bir geri hareket ediyor, endişeli gözlerle sürekli yolun iki yanındaki ağaçların altını kontrol ediyordu. Beni kızdırmaya başlamıştı. Bu dağlarda hala yaban boğası yaşıyorsa da bu abartılı davranışları mazur görülemezdi.

Her ne kadar cüsseleri oldukça iri olsa da yaban boğası da en nihayetinde bir inekti ve inekler uysal hayvanlardı. Tam Vaaga'yı bu konuda sert bir şekilde azarlayacaktım ki aniden çığlık atlı.

Mahvedilmiş gırtlığından ve boğazından çıkan bu ses öylesine beklenmedi ki irkilip şaşırırım.

Ah ürküp benimkinin üzerine doğru canhıraş bir hamle yapmıştı, aniden tepki vermemiş olsam eyerden fırlamam işten değildi. Oturuşumu toparlayıp söylendim. Ama ona baktığımda dehşetle anlaşılabilir bir şeyler kekeliyor, takip ettiğimiz yolun ilerisindeki ağaçların altını gösteriyordu.

"Kendine gel, ahmak!" diye bağırdım. Ancak yukarımızdaki çalılıklar arasındaki devasa karaltıyı fark edince aniden durdum.

İlk bakışta dağın sırtlarındaki kayaç formasyonunun bir parçası olduğunu sanmıştım. Fakat sonra hareket edince görüntü netleşti.

Bu kesinlikle canlı bir hayvandı.

Atımın omuz başında yerden yüksekliği on altı karışlı, ama bu yaratığın gözlerine bakabilmek için eyerin üstünde doğrulamak zorunda kalmıştım. Gözleri kocamandı. Karanlık ve şeytani bakışları üzerime kilitlenmişlerdi. Yaratığın çan şeklindeki devasa kulakları dikleşmiş, Vaaga'nın çığlıklarını dinliyordu. Develerinki gibi sırtında hörgüç vardı. Boynuzlarının genişliği, iki kol genişliğindeydi. Kahn ve Teb'de firavunun sarayında gördüğüm fil dişleri gibi sivri uçluydu.

Bu öyle geviş getiren uysal ineklerden değildi. Şaşkınlığımı, Vaaga'ninkini basman bir çığlıkla ortaya koydum.

Yaratık başını eğip o ölümcül uçlu boynuzlarını bize gösterdi.

Aynı anda ön toynaklarıyla yeri eşeleyip bereketli, yumuşak toprağı öbek öbek geri doğru fırlatmaya başladı. Sonra adeta yamaçtan yuvarlanan bir çığ gibi saldırdı; gözlerini benden ayırmadan çalılıktan yara yara geliyordu.

Dar patikada köşeye sıkışmıştım. Ne kaçacak bir yolum ne de dönüp manevra yapabileceğim alan vardı. Ne de kılıcımı sıyırmaya ya da yayımı germeye zamanım.

Vaaga'nın ah ürküp kaçmaya çalışılı; ne var ki farkında olmadan binicisini doğruca yaban boğasının saldın istikametine taşımıştı. Fakat bu küçük adam, başında ölümün karabulutları dolaşırken dahi inanılmaz cesaret örneği sergiliyordu. Yün kısa pelerini, sarmalanıp eyer kayışına bağlanmıştı. Kayışı çekip açtı ve pelerini bileğine dolayıp bayrak gibi açtı. Sonra boğanın başına geçirdi Niyeti gerçekten bu muydu, asla bilemeyecektim; fakat pelerin hayvanın aşağı bakan boynuzlarına takılıp başına dolandı; canavarı tamamen kör etmişti.

Boğa, ah ve binicisini artık göremiyor olsa da kocaman boynuzlarını içgüdüsel olarak salladı. Boynuzlardan birinin ucunun, Vaaga'nın sağ koltuk altından göğsüne saplandığını tamamen delip geçtiğini gördüm. Göğüs kafesini parçalayarak vücudunun diğer yanından çıkmıştı.

Boğa başını sallayıp Vaaga'nın bedenini havaya fırlatı. Hara kör vaziyette tekrar boynuzlarını savurdu; bu defa ah hedef almış, dizlerine doğru savurmuştu.

Ancak boğa artık dengesini tamamen kaybetmişti. Çalılıkların içerisinde sendeleyip ağaç gövdelerine çarpıyor, hala başına ve boynuzlarına dolanmış pelerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Vaaga, ayağımı ahşap üzengilerden çıkarıp eyerden yere atlamam için bana çok kıymetli bir süre kazandırmıştı. Yayım zaten elimdeydi ve tek bir hareketle gerebilirdim.

Sadak, eyerime bağlı kalmıştı; ama bu gibi durumlara karşı daima kemerime sokuşturduğum iki oku yanımda taşırdım. Birini kirişe koyup çektim, çift kavisli dişbudak ağacının biriken gerilimini almak için bir süre çekili tuttum.

Boğa beni ya duymuş ya da kokumu almış olmalıydı. Koca bedenini çevirip bana doğru döndü. Ya

yerlerini belirlemek için ya da boynuzlarına dolanmış pelerinden kurtulmak için başını hala bir o yana bir bu yana sallıyordu. Bu hareketle sağ omzunun açılıp göğsünün ön kısmının ortaya çıkmasını bekledim. Sonra kirişi bıraktım. Mesafe çok kısaydı, bu yüzden ok muazzam bir hız ve içeri işleme kuvveti üretmişti. Boğanın göğüs boşluğunda tamamen gözden kaybolmuş, geride sadece kalbin pompaladığı kanın püskürdüğü ufacık bir harici yara bırakmıştı.

İkinci okum ilkinden bir parmak yukarı, ama aynı hızda saplandı. Boğa arka ayakları üzerinde geriye doğru sendeledi. Sonra daire çizip çalılıkların içine doğru savruldu. Dağın dik yamacından aşağı kaydığını duyabiliyordum. Epeyce kaydıktan sonra leşinin tok bir gümbürtüyle yere çarptığını işittim. Sonra çalılıkların içinde can çekişirken bacaklarını istemsizce savurdu. Nihayet aa dolu ölüm böğürtüsü yamaçlarda yankılandı.

Hala titreyen ellerimi ve aklımı toplamam sadece bir dakika sürmüştü. Sonra ilkin Vaaga'nın uzandığı yere gittim. İlk bakışta, yeni yakalanmış, bağırsakları çıkartılmış tonbalığı gibi görünüyordu. Açık yaradan kan fişkırıyordu, ancak yanına diz çöktüğüm anda akınlı yok denecek kadar az.aldı. Gözleri açıklı, ama gözbebekleri kafatasının içine kaçmıştı, ağzı açık kalmıştı. Ona yardım edemezdim.

Ah da sahibinin yanında uzanıyordu. Zavallı hayvan, boğazından boynuzlanmıştı. Parçalanan nefes borusundan ciğerlerinden gelen hava kabarcıklar halinde çıkıyordu. Yetmezmiş gibi sağ ön bacağı kırılmıştı. Parçalanan incikkemiğinin uçları, derisinden dışarı fırlamıştı. Başucuna gelip kılıcımı sıyırdım. Kulaklarının arasına beynine doğru indirip aniden öldürdüm.

Yedek atların ipleri, hala Vaaga'nın ölü atının eyerine bağlıydı. Çözüp en yakındaki ağaca bağladım. Sonra kendi atımı ve yedekleri bulmaya gittim. Çok uzaklaşmamışlardı. Onları ormanın en yakın açıklığında otlarken buldum. Onları da diğerlerini bağladığım ağaana yanına götürüp bağladım.

Her şey güvende olunca yamaçtan kayarak yaban boğasının yattığı yere doğu indim. Muazzam leşin çevresinde dolaşıp cüssesini bir kez daha hayranlıkla seyrettim. Şimdi Vaaga'yı saran dehşeti anlamıştım. Bu, şimdiye dek aklıma hiç gelmeyen en saldırgan hayvanlardan biriydi. En ufak bir tahrik olmadan bize saldırmıştı.

Artık Kral Nemrut'un bu hayvanlardan yüz tanesini öldürmekle neden övündüğünü ve Minosluların neden bu hayvanı uluslarının hanedan sembolü olarak seçmiş olduklarını adamakıllı anlamıştım.

Leşin yanına saygıyla diz çöktüm; böylesi amansız bir düşmana hürmet duyup beni ölüme bu kadar yaklaştırmasına hayret ettim. Vaaga'nın kanlı pelerinin boynuzlarından çözdüm, sonra katlayıp kolumun altına sıkıştırdım. Kalkıp ölü hayvanı yumruk selamıyla selamladıktan sonra oradan uzaklaştım. Oklarına layık bir düşman olmuştu.

Tekrar cesur Vaaga'nın uz.andığı yere tırmanıp yüzündeki kanları sildim ve onu kendi pelerinine sardım. Sonra omzuma alıp en yakın ağacın çatalına tırmandıktan sonra oraya, seyisime yaraşır bir defin ayarlayana dek cesedini leş yiyenlerden uzak tutabilecek kadar yerden yükseğe sıkıştırdım.

Ağaçta yanına oturdum. Kısa bir dua ederek kendi tanrısının, artık neyse ya da kimse, himayesine emanet ettim. Sonra tekrar yere indim.

Ayağım yere değdiği anda toprak o kadar Şiddetle sarsılmaya başladı ki az kalsın dengemi kaybediyordum. Ağacın gövdesine yapışıp dengemi sağladım. Ağaç delicesine sallanıyordu; dalları birbirine çarpıyor, dalgalanıyordu. Başını kaldırıp yukarı baktığımda yüzüme yağmur gibi yaprak ve dal parçası düşmeye başladı. Bu karmaŐada Vaaga'nın cesedinin yerinden çıkabileceğini düşündüm, ama iyice çatala sıkıŐıŐı.

Çevremdeki tüm orman Şiddetle sarsılıyordu. Dağ adeta dans ediyordu. Büyük bir uğultu vardı. İda Dağı doruklarına göz gezdirdiğim sırada granit uçurumdan devasa bir parçanın kopup kayarak vadiye yuvarlandığını gördüm.

Atlar paniklemiŐti. Yularlarıyla kavga edercesine başlarını sallayıp Şaha kalkıyorlar, iplerini koparmaya çalışıyorlardı. Sarsılan zeminde sürünerek yanlarına gittim. Hayvanlarla konuŐup onları sakinleştirdim. Çoğu kuşla, hayvanla olduğu gibi atlarla da aramda özel bir bağ vardı; onları sakinleştirip yere uzanmalarını sağladım; böylece kaçmalarını ya da düşüp kendilerini yaralamalarını önleyebilmiŐtim.

Sonra başımı çevirip kuzeye, Knossos Limanı üzerinden açık denizin karşı tarafındaki Kronos Dağı'nın ikiz volkanik tepesine doğru baktım.

Tanrı öfkelenmiŐti. Oğlu İlüs'un onu vurduğu zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu. KükreyiŐleri bu mesafeden bile kulakları sağır edecek derecedeydi. Dağ hapishanesinin yarıklarında püsküren duman, buhar ve ateş kuzey ufkunu tamamen kaplamıştı.

Öfkeli tanrının, gökyüzüne savurduğu kayaların Şehirdeki binalar kadar kocaman olduklarını görebiliyordum.

Böylesi dehşet verici bir öfke karşısında kendimi çaresiz ve ufacık hissediyordum. Güneş bile yüzünü bizden gizlemiŐti. Karanlık aresizlik dünyamızın üstüne çökmüştü. Toprak bile korkudan titriyordu. Sülfür kokusu havayı sarmıştı.

Atlarımın yanına oturup başımı kollarımın arasına gömdüm.

Ben bile korkuyordum. Bu, yürekten, samimi bir korkuydu. Bu dünyada Tanrıların gazabından kaçıp kurtulabileceğiniz bir yer yoktu.

Tanrının baŐkalaŐmış egosu olan o boynuzlu azman yaratığı katletmiŐtim. Böylesi kutsala hakaret ve saygısızlık karşısında kuşkusuz Kronos'un öfkesi doğruca banaydı.

Tanrının öfkesi bir saat daha sürdü, sonra bir saat daha; nihayet güneş öğlen vaktini gösterdiğinde başladığı gibi birdenbire kesildi. Sülfür bulutları uzaklaŐmış, dağ sakinleŐmiş ve dünyaya tekrar huzur gelmişti.

Atlarımı kaldırıp bineğime atladım, sonra yedek hayvanları da peşime takıp düşen dallar, kayan taşlar ve tanrının sarstığı dağdan dökülen gevşek toprak yığınları arasında yolumu bulmaya çalışarak dağdan inmeye başladım.

Üç gün önce Taras'a gelişimi beklemesi mesajını göndermişim. Krimad Limanı'na ulaşmadan epey önce Zaras ve Hui'nin atlarını eşkin sürerek bana karşı geldiklerini gördüm. Uzaktan beni tanıyınca ferahladıklarını belli edercesine haykırıp atlarını dörtlüğe sürmeye başladılar. Yanıma geldiklerinde dizginlere asılıp sıçrayarak yere atladılar. Horus ve Hathor'a olan sevgimin üzerine yeminler olsun ki Zaras kemiklerimi kırarcasına beni kucaklamayı bıraktığında gerçekten gözünde bir damla yaş gördüm. "Biz de senden bu sefer kesin kurtulduk diye sevinmiştik, ama Kronos bile bizim için bu işi yapamadı," dedi. Elbette ben ağlamamıştım, ama o anda orada böylesi aşırı duygu seline tanıklık edecek başka biri olmadığı için minnettardım.

"Minos savaş gemisi filosu Krimad'a henüz varmadı mı?"

Duygusal ortamdaki kurtulmaya çalışmıştım.

"Hayır lordum." Zaras yüzündeki sırıtıştan kurtulmayı başarmıştı. Denizin üstündeki ufku gösterdi. "Gördüğünüz gibi deniz deprem yüzünden adeta kudurdu. Rotalarından sürüklendikleri neredeyse kesin. Birkaç gün gecikeceklerini tahmin ediyorum."

"Peki, bizim filo fırtınadan nasıl kurtuldu?" Dağ yolundan inerken donanmayla ilgili tüm meseleleri ayrıntılarıyla görüştük.

Bu arada Hui'nin Zaras'a yaptığı el işaretini ve onun da aynı şekilde Hui'nin talebini kaçamak şekilde reddedişini fark etmemiş gibi yaptım. Ancak Krimad Limanı nihayet görüş alanımıza girdiğinde Hui artık kendini tutamadı ve utana sıkıla kıvrınarak aniden derdini söyledi.

"Bize herhangi bir mesaj getirip getirmediğinizi merak ediyorduk lordum."

"Mesaj mı?" Kaşlarımı çattım. "Kimden mesaj bekliyordunuz ki?"

"Şey, mesela saraydan" Söyleyeceklerinin devamı boğazında kayboldu.

"Yüce Minos'tan mı mesaj bekliyordunuz yoksa?" Anlamazmış gibi yaptım. Ancak ikilinin yalvaran gözlerle yürek yakan bakışı yüzünden yanlış olduğunu bile bile açıklama yapmayı gerekli gördüm. "Mesaj filan yok; ama büyük ihtimalle hem Prens Tehuti ve hem de Bekatha'nın Minos kralıyla evlendiklerini ve sağ salim hareme yerleştiklerini duymuşsunuzdur. İkiniz de vazifelerinizi yaptınız ve layıkıyla saygı göreceksiniz. İlk fırsatta hepsini firavunun bilgisine sunacağım. Onun da minnettar olacağına eminim." Nefeslenip devam ettim. "Eminim neden hiç koruma almadan geldiğimi merak ediyorsunuzdur. Hizmetkarımın vahşi bir hayvan tarafından öldürüldüğü bir kaza oldu. İlk fırsatta, cesedini bulup münasip bir defin yapması için dağa bir defin ekibi göndermenizi istiyorum."

Prenseler konusunu sürdürmelerine fırsat vermemek için konuşmaya, talimatlar vermeye devam ettim. Kızlarla bağlantıyı kaybettiğimi ve haremden neler yaşadıkları hakkında en ufak bir fikrimin olmadığını itiraf etmek istemiyordum.

Limana vardığımızda adanın, Kronos Dağı'nın volkanik kabarmalarından korunaklı bu tarafında bile denizin, dalgaların liman duvarını aşip demirleme yerlerinde güvertelerin üstüne kadar yükselecek kadar kabardığını görünce çok şaşırdım. Neyse ki Zaras ve Hui, gemileri korumak için alınabilecek tüm önlemleri almışlardı. Gemileri, liman şefinin tedarik edebildiği en ağır halatlarla taş rıhtıma iki kez bağlamış ve birbirlerine ya da iskele duvarlarına çarpmalarını önlemek için kıvrımlı halatlardan kalın usturmaçalar asmışlardı.

Gemilerde sadece birer çapa gözcüsü bırakmışlardı. Mürettebatın kalanı liman şefinin konuğu olarak sahildeki boş bir depoya sığınmıştı. Liman şefinin adı Poimen'di ve tipik bir Minosluydu, melankolik ve kötümser.

Bu ilk gece akşam yemeğini birlikte yemek için beni ve subaylarımı davet etmişti. Bu misafirperver davranış beni şaşırtmıştı.

Ancak daha sonra adamın yalnızca liman şefi değil, aynı zamanda Minos hafiyesinde albay olduğunu, Knossos'taki amirleri için biz tüm Mısırlılar hakkında bir rapor yazmakta olduğunu keşfettim.

Mutfağından bizim için çıkan yemekler aşırı tuzlu ve çok pişmişti. Şarap ekşiydi ve suluydu. Sohbetse aynı şekilde sıkıcı, monoton ve depremle neden olduğu fırtınalı deniz merkezliydi.

Feci halde konunun değişmesine ihtiyacım vardı, bu yüzden tüm topluluğa sordum. "Bu depremlerin ve yanardağ patlamalarının nedeni ne?"

Bunların, insanların tanrılara karşı işlediği suçlara ya da saygısızlıklarına karşı bir ceza olduğundan kimsenin tereddüdü yoktu.

"Böylesi korkunç bir cezayı hak edecek kadar ciddi bir suç ne olabilir ki?" diye sordum safça. İnsanların zaaflarını ve tanrılara karşı küstahlıklarını art arda sıralayan cevaplardaki tutarsızlıkları ve farklılıkları dinlerken takındığım ciddi ifadeyi koruyabilmek için kendimi zor tutuyordum.

Bir süre sonra bunlar bile kabak tadı vermeye başlayınca başka bir soru sordum. "Günahlarımız için tanrıların gönlünü ne şekilde alabiliriz?"

Hepsi bir anda liman şefine, Yüce Minos'un oradaki en kıdemli temsilcisine döndü. Liman şefi, alim bir ifade takınıp bilmiş bir ses tonuyla açıklamaya başladı.

"Tanrıların isteği konusunda kehanette bulunmak bizim işimiz değil. Ne var ki yüce majestelerinin, ilahi gazabın nedenini çoktan idrak ettiği ve tamamen telafi edeceği kesin bilgisi sayesinde neşe bulabiliriz." Başını aniden kaldırıp depo duvarlarının ötesindeki fırtınanın sesini dinledi. "Dinleyin! Fırtına dinliyor.

Tanrıların öfkesi yatışmaya başladı. Yarın bu vakitlerde deniz durulmuş, dağ susmuş olur."

Konunun peşini bırakmaya niyetim yoktu. "Yüce Minos tanrıları nasıl kolayca sakinleştirebiliyor?"

"Elbette bir tanrı nasıl sakinleştirilirse," diye omuz silkip cevapladı, sonra alim ifadesiyle devam etti. "Tabii ki kurbanla!"

Toran beni uyarmamış olsaydı Yüce Minos'un şahsiyetiyle ilgili tehlikeli zemine girmiş olabilirdim; ama dilimi tuttum. Liman şefi yüzünü diğer tarafa çevirip yardımcılılarıyla fırtınalı denizlerin balıkçılığı nasıl etkileyeceğiyle ilgili hararetli bir sohbe daldı.

Aklımdan çıkmayan, yaban boğasını öldürmemle Kronos'un ilahi öfkesinin birbirinin hemen ardından vuku bulmasının sadece tesadüf olabileceği bilgisi ve huzursuzluğumla baş başa kaldım.

Kronos, sakinleşmek için Yüce Minos'tan nasıl bir kurban istiyordu diye merak ettim.

Ertesi sabah şafak söktüğünde dalgalar artık Krimad Limanı'nın mendireğini aşmıyordu; böylece Zaras, Hui'yle birlikte Hiksoslara karşı deniz seferimiz için hazırlıklarına devam edebileceklerdi.

Hui'yle birlikte Hiksoslara karşı deniz seferimiz için hazırlıklarına devam edebileceklerdi.

Dört gün sonra Koramiral Herakal'ın bana tahsis ettiği altı trireme Krimad'a ulaştı. Fırtınalı denizler onları ta doğuya, neredeyse Kıbrıs Adası'na kadar sürüklemişti. Sadece birkaç varil tatlı suları kalmış, kürekçileri neredeyse tamamen bitme noktasına gelmişti.

Giritli mürettebata üç tamgün izin verip onlara, yeterince yiyecek, zeytinyağı ve makul kalitede şarap tedarik edilmesini sağladım. Buna gayet iyi karşılık verdiler. Dinlenme süresi sona erdiğinde iki filoyla birlikte müşterek talimlere başladım.

Karşılaştığımız başlıca sorun, dil problemiydi; fakat her gemiye en az iki tercüman yerleştirip Minosluların da işaret sancaklarını, biz Mısırlılarla aynı anlama gelecek şekilde yorumlamasını sağlayarak bu sorunun icabına baktım.

İki filo da iyi eğitilmiş ve talimli denizcilerden oluşuyordu; bir hafta içinde karmaşık manevraları gerçekleştiriyorlardı: bir nizamla yol almak ve savaş düzeni oluşturmak. Minoslular kısa sürede savaş arabalarını ve piyadeleri karaya çıkartmayı ve taarruz tamamlandıktan sonra tekrar askerleri, atları ve arabaları almayı öğrenmişlerdi.

Giderek ustalaştıkça Mısırlılar ve Giritliler arasında karşılıklı güven ve arkadaşlık filizlenmeye başladı. Onları kaynaştırarak aman vermez bir küçük savaş gücüne dönüştürmüştüm. Çok yakında onları Hiksosların üzerine salacaktım. Kuşkusuz asıl kaygım en büyük tahribatı nerede gerçekleştirebileceğime karar vermektir.

İyi istihbarat, ilk ok atılmadan, ilk kılıç daha kınından çıkarılmadan çok daha önce savaşları kazandırır.

Sonraki günlerin birinde, Krimad Limanı'nın girişine habersizce, adeta harabe halde küçük bir ticari dhov yanaştı. Yelkenleri lime lime olmuş, pislik içindeydi. Mürettebatının üzerinden tuvaletini yaptığı gövde yanı, dışkılarından zebra postu gibi çizgi çizgiydi. Leş gibi sekiz kişilik mürettebatı, tekneyi suyun sütünde tutmak için deli gibi kepçeyle su boşaltıyordu. Denizciden ziyade paryaya benziyorlardı. Teknelerinde sancak yoktu ve neredeyse batma noktasında suyun içine gömülmüştü. Hiçbir korsan böylesi bir tekneye dönüp bakmazdı bile ki muhtemelen geldiği yer her neresyede oradan buraya kadar ulaşabilmiş olmasının nedeni de buydu.

Öte yandan ben bildiğiniz sıradan korsanlar gibi saf ve mağrur değildim. Tekne masum olamayacak kadar berbat haldeydi.

O daha gelmeden burnuma tekneyle ilgili pis kokular gelmişti.

Zaras'a hemen içi adam ve silahla dolu beş filikayı denize indirmesini ve dhova çıkmasını emrettim.

Taarruz teknelerimiz liman girişine ulaştıkları anda yabancı dhov yelkenini faça edip Mısır sancağı çekti. Zaras, tekneyi limana çekip batmasını geciktirmek için iskeleye bağlattı.

Teknenin kaptanı olduğu farz edilen adam elleri arkadan bağlanarak kıyıya çıkartıldığında Lort Taita'yla konuşmayı talep etti.

Teatral biçimde kaşlarını çatıp bu kampa gelmesini kimin talep ettiğini söyletmek için yirmi kırbaç vurulmasını emrettim. Zavallı adamcağz dizlerinin üstüne çöküp alnını mendireğin taşlarına

yapıştırdı, sonra sol eliyle tanınma işareti yaptı. Aton ve ben bu işareti ilk defa seneler önce, her ikimiz de köleyken kullanmıştık.

Kırbaçlama emrimi iptal edip adamı çabucak sancak gemim *Öfke*'deki kamarama ite kalka getirttim. Odaya ulaşır ulaşmaz muhafızları dışarı çıkarttım ve hizmetçilerime mahkumun yıkanması için sıcak su ve pis kokulu eski püskü kıyafetlerini değiştirmesi için de yeni kiton getirmelerini emrettim.

"Adın nedir arkadaş?" diye sordum. Aşçım bizim için pişirdiği tonbalığı ızgarasını ve deniz kabuklusu yemeğini önüne koydu.

Ben de Etrüsk şarabı amforasının tahta tıkacını zorlayarak açtım.

"Arkadaş, diğer isimlerden daha iyi." Gülümsedi. "Hele annemin benim için seçtiğinden çok daha iyi."

"Ortak tanıdığımız nasıl?" diye soruyu değiştirdim.

"Şişman," diye cevap verdi. "Sana tebriklerini ve hediyelerini gönderdi." Çıkardığı yırtık pırtık kıyafet istifinin yanına gitti. İçlerini karıştırdı, sonra birinin kenar kıvrımının içine dikilmiş bir papirüs tomarı buldu. Tomarı açmaya çalışırken ona yemeği işaret ettim. Masaya gidip şevkle oturdu.

Papirüse göz ucuyla bakınca hemen Hiksos donanmasının "Muharebe Düzeni" belgesi olduğunu fark ettim. Ayrıca Aton, ilgimi çekmeye değer olarak düşündüğü Nil deltasındaki hedefleri de belirtmişti.

Aton böylesi bir belgeyi ne yapıp ne edip de ele geçirmişti, nasıl yaptığı hakkında açıkçası en ufak bir fikrim yoktu. Tekrar rulo yapıp katladım. Muhtemelen haftalarca öncesine ait olmasına rağmen dikkatli bir incelemeyi hak ediyordu.

"Hediye getirdiğinden bahsetmiştin arkadaş?"

"Size kırk sekiz haber güvercini getirdim. Teknemdeki kafesteler." Yaptığından memnun bir hali vardı. Aton'un mektubunu yeniden açıp bir kez daha göz attım.

"Şişman adam bana yüz güvercin gönderdiğini yazmış," dedim sakince. "Diğer elli iki kuşa ne oldu?"

"Yiyeceğimiz bitmişti."

"Kuşlarımı mı yedin?" Yüzsüzlüğü karşısında şaşakalmıştım.

Omuz silkip arsız bir edayla sırtıttı. Zaras'a seslendim. İçeri girdiğinde talimatlarımı saydım. "Derhal bu üçkağıtçının gemisine git.

Orada kırk sekiz güvercin bulacaksın. Esrarengiz biçimde ortadan kaybolmalarına fırsat vermeden hemen hepsini bana getir." Zaras soru sormadan hızla emirlerimi yerine getirmeye gitti.

Konuğum kendisine değerli şarabımdan bir kadeh daha doldurup kadehle beni selamladı. "Güzel şarap. Damak tadın övgüye değer. Şişman arkadaşımız, ikinizin daha düzenli iletişim kurabilmesi için senden de eşdeğer bir hediye talep etti."

Bu öneriyi bir süre düşündüm. Elçi Toran'ın Knossos'ta büyük bir güvercin kümesinin olduğunu biliyordum. "Benim kuşlarım da çakalların ya da sırtlanların midesine inmeden nasıl göndermemi önerirsin?"

Yerinde hakaretime hiç de alınmış gibi görünmüyordu. "Onları şahsen ileteceğim; yani o güzel gemilerinizden biriyle beni Nil deltasının ıssız bir yerine bırakırsanız."

"Bundan daha iyisini yapabilirim arkadaş," dedim. Birden dikkat kesildi. "Şu anda burada, Krimad Limanı'nda bir Kartaca ticaret dhovu var. Kaptanı dün akşam benimle yemek yedi. Dört gün sonra deldadaki Hiksos limanı Rosetta üzerinden Kartaca'ya dönmeyi planlıyor. Bildiğin gibi Kartaca sultanıyla Hiksos Kralı Gorrab tarafsızlık antlaşması halinde. Bu gemiyle Rosetta'ya kadar gitmeni ayarlayabilirim. Yanına, Knossos'ta yumurtadan çıkmış ve salındıkları anda yumurtadan çıktıkları yere dönmeye can atacak yüz güvercin alırsın. Bu şekilde şişman adam ve ben, çok kısa sürede doğrudan bağlantı kurabiliriz."

"Bu ayarlamaya çok sevineceğine eminim. İkiniz güvercinler aracılığıyla birkaç el bao oyunu oynama fırsatı bile bulabilirsiniz."

Arkadaşın şaka teşebbüsünü hadsizce ve şahsi ilişkilerim konusundaki mahrem bilgilere vakıf olmasını kaygı verici bulmuştum. Bu gizli ajanlarla ilişkilerimde hiçbir zaman tamamen rahat olmamıştım. Fazlasıyla aldatıcı ve yalancılardı. Hem, güvercinlerinizi yiyen bir adama nasıl güvenebilirdiniz ki?

Toran'ın, güvercinlerimi Knossos'tan göndermesini beklerken, Arkadaş'ın Mısır'dan yanıma içinde geldiği harabe dhovu, burada, Girit'te cirit attıklarından emin olduğum Hiksos casuslarından birinin merakını cezp etmeden önce açıklara gönderip batırttım.

Dört gün sonra Kartacalı tüccar deldadaki Rosetta Limanı'na doğru yelken açtığında, Arkadaş beraberinde Toran'ın kümesinden alınmış besili ve sağlıklı yüz güvercinle birlikte gemiye binmişti.

Kartaca gemisi güney ufkunda gözden kaybolmadan önce Aton'un güvercinlerinden birini, hediyesi için teşekkür ettiğim ve Arkadaş'ın şahsım adına Rosetta'ya götürmekte olduğu hediyeden haberdar eden mesajımı bacağına iliştiyerek dönüş yoluna çıkmak üzere salmıştım. Mesajımı, bao taşlarıyla ilk hamlemi işaretleyerek sonlandırmıştım: balıkçılıma batı kalesinden hareket ettirmiştim. Bu taktik, Aton'u daima huzursuz ederdi.

Arkadaş'ın münasebetsizliğine güvenmiş olmam gerçeği, bu ender, Aton'la bao müsabakasını sürdürme fırsatını kullanmamla ilgili çok mantıklı önerisini reddetmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ertesi sabah, doğu ufkunda güneş kendini gösterdiğinde Zaras ve Hui'den ayrılıp, talimatımla Hui'nin yol boyu yerleştirdiği yedek at noktaları boyunca Knossos'a gitmek üzere İda Dağı eteklerinden tırmanmaya başladım. Hui, iyi iş çıkarmıştı.

Adamları güzergahı, yol boyunca ağaçlara çaktıkları tunç mesafe levhalarıyla işaretlemişti. Bu yüzden ne hiç yolumu kaybetme endişesi taşıyor ne de eşkin yürüyüş hızının altına düşüyordum. Her yedek at noktasına yaklaştığımda yanımdaki boruyu çalarak seyisleri yaklaştığım konusunda uyarıyordum. Yanlarına vardığımda atımı eyerlemiş beni bekliyorlardı. Sadece su katılmış şarabımdan birkaç dolu dolu yudum almak için duraklıyordum.

Sonra tekrar atıma atlayıp seyislerden birinin elime tutuşturduğu soğanlı sucuğu ısıra ısıra yol alıyordum.

Dizginlere asılıp hayatını benimki için feda eden cesur kölenin mezarı olarak işaretlenmiş taze toprak yığınının yanında durdum.

"İyi uyu, güzel Vaaga. Çok geçmeden tekrar görüşeceğimizi biliyorum. O zaman minnettarlığımı şahsen ve layıkıyla sana belirteceğim." Yumruk selamı verdim. Sonra altımdaki iğdiş edilmiş hayvanı mahmuzlayarak Knossos Limanı'na doğru dağın diğer tarafından inmeye başladım.

Elçilik köşkümün arkasındaki ahır avlusuna girdiğimde ikinci güneşine şöyle bir bakıp, Krimad'dan ayrıldığımdan beri değişen açıyı hesapladım.

"Adanın bir ucundan diğerine altı saatten kısa sürede!" dedim kendi kendime memnuniyetle. Yorucu yolculuğa rağmen, ilgilenmemi bekleyen papirüs tomarı yığınıyla uğraşmak için doğruca kütüphanemdeki yazı sehpaıa gittim. Papirüslerin çoğu Elçi Toran'dandı.

Toran'ın, sarayın yanındaki evinden cevapları alması için kölelerimden birini şehre gönderdikten sonra tek başıma yemeğimi yiyip yatak odama geçtim.

Gece yine rüyamda İnana'yı gördüm. Odamın dışındaki balkondaydı; pelerini ve başlığı ay ışığında parlıyordu. Fakat başlığının altında yüzünü göremiyordum. Yanına gitmek için sedirimden kalkmaya uğraştım, ama bacaklarım kurşun gibi ağırdı ve onlara hükmedemiyordum. Konuşmaya uğraştım, fakat sesim dilimin ucuna gelene kadar tükenip bitiyordu. Buna karşın onunla iletişim kuramayışımdan ötürü ne bir telaş ne de kaygı hissediyordum. Aksine üzerimde süzülen şefkatini hissediyordum; ilahi gücü adeta bir kalkan gibi beni koruyordu. Ona tamamen teslim olup kendimi uyumaya bıraktım.

Şafaktan önce tekrar uyandım, sedirimden sıçrayarak kalktım. Kendimi harikulade dinç ve canlı hissediyordum. Bu zindelik ve mutluluk hissine hazırlıklı değildim, ancak rüyamı hatırladım.

Sonra neşem yerini yavaşça, gördüğümün gerçek olmadığından dolayı tatlı bir pişmanlığa bıraktı.

Çırılçıplak odamdan çıkıp balkona geçtim ve okyanusun binlerce fersah ötesinden geçerken temizlenmiş taptaze havayla ciğerlerimi doldurdum.

Karşıdaki Kronos Dağı'na baktım; tanrı yine sakindi. Koyuca küçük bir duman püskürttüğünü görünce gülümsedim. Belki beni balkonda görmüş ve iyi günler diliyordu, belki de akşam yemeğinde yediği bir şey midesinde gaz yapmıştı. İyi esprilerim, kendimi böylesi çocukça saçmalıklarla şımarttığımın bir göstergesiydi.

Ne var ki bu, zaman ayıramayacağını bir lükstü. Planım, deltanın kuzey kıyısı boyunca yayılan Hiksos mevkilerine önümüzdeki on gün içinde ilk baskınımızı gerçekleştirmektir ve geçen her saat

aleyhimizydi.

Kararlı bir şekilde odamın kapısına doğru döndüğüm anda ayağım yumuşak bir şeye çarptı. Ne olduğunu anlamak için göz ucuyla yere baktım. Sonra durup yerden aldım ve incelemeye başladım; ilkin hafif bir ilgiyle sonra kabaran bir hayretle.

Bu bir çiçektir, daha doğrusu zambak. Ne var ki çok arzulu bir bahçe uzmanı olmama rağmen daha önce hiç böylesini görmemiştim. Büyük bir kulplu şarap kadehi kadardı. Taçyaprakları henüz dökülmüş altın renginden başlayan tonlarla ortasında parlak sülügen rengine doğru değişiyordu. Erciği fildişi kakma gibi beyaz, uçları safir mavisiydi.

Muhteşemdi ve o kadar taze koparılmıştı ki sapının ucundan hala berrak özsuyu damlacıkları çıkıyordu. Nazikçe parmaklarım arasında yuvarladım, o anda o yumuşak kokuyu hissettim. Bu, öylesine iyi bildiğim bir kokuydu ki bir anda boynumdaki tüylerin ürperdiğini hissettim.

Bu, tanrıça İnana'nın kokusuydu; sembolü zambak olan çiçek tanrıçası İştâr'ın parfümüydü.

"Rüya değilmiş," diye fısıldadım. "Buradaymış."

Zambağı dudaklarıma götürüp öptüm. Ellerimin arasında solduğunu hissettim; taçyaprakları kıvrılıyordu. Göz alıcı renkler matlaşıyor, çok yaşlı adamların ellerinde oluşan güneş benekleri gibi kahverengileşip donuklaşıyordu. Taçyaprakları daha sonra toza dönüşüp parmaklarımdan akarak balkonun fayanslarına döküldü. Hafif şafak meltemi tozları etrafa saçtı.

Görünüşe göre tanrıçanın esansı zambaktan, benim bedenime soğurulmuş, ne olduğunu bilmediğim bir şeye karşı beni kuvvetlendirip zindelik vermişti.

Kölelerin deri kovalarla terasa getirdiği sıcak suyla yıkandım. Sonra mavi, yün kitonumu giyip kütüphaneme geçtim.

Önceki akşam odama girdiğimde açık bırakmış olmama rağmen kapısı kapalıydı.

Sessizce itip açtım; sırtı bana dönük, pencereden dışarıyı izleyen pelerinli, başlıklı bir kadın gördüğümde iliklerime kadar uhrevi bir ürperti hissettim.

"İnana!" diye fısıldadığım anda dönüp dizlerime kapandı ve sesimi toplamama fırsat kalmadan elimi öptü.

"Lort Taita! Sizi görmek çok güzel. Sizi özledim. Hepimiz özledik." Başlığını geri itip başını açtı.

"Loxias!" dedim şaşkın şaşkın. "Seni başkası sandım. Beni nasıl buldun?"

"İyi bir arkadaşına sordum, Lort Toran'a. Nerede olduğunuzu o söyledi."

Onu ayağa kaldırıp sedire doğru geçirdim. Oturur oturmaz yazı sehpanın üstündeki pirinç zili çaldım. Kölelerimden üçü mutfaktan çıkan merdivenden koşarak geldiler.

"Yiyecek içecek getirin," diye emrettim.

Karşılıklı oturup kölelerin önümüze koyduğu koca tabak dolusu haşlanmış yumurta, kurutulmuş balık, domuz sucuğu ve çöreklerden afiyetle yemeye başladık.

"Burada benimle birlikte olman güvenli mi? Senin de Tehuti ve Bekatha'yla birlikte saray haremde hapis hayatı yaşadığını sanıyordum."

"Ah, hayır!" Başını iki yana salladı, bukleleri de birlikte sallanıyordu. "Muhafız kadınlar beni sadece aşağı tabakadan bir köle olarak görüyor. İstedğim zaman girip çıkmama müsaade ediyorlar."

"Köle hayatı belli ki sana çok iyi gelmiş Loxias. Seni en son gördüğümde bile daha güzel olmuşsun."

"Pohpohçu yaşlı yaramazın birisin Taita." Utangaç bir edayla kendine çekidüzen verdi.

"Bana diğer kızlarımdan bahset. Onlar da senin kadar mutlu mu?"

"İkisi de can sıkıntısından ölmek üzere olduklarını söylüyor.

Onları eğlendirdiğin hikayelerden birine bile hasretler."

"Yeni kocalan onları eğlendirmiyor mu?" diye sordum ihtiyatla.

"Teneke kafalı yaşlı Yüce Minos'tan mı söz ediyorsun?" diye mırıldandı kahkahayla. "Ona bu adı verdik; ama sanırım bunu duysa kelimemizi uçurur. Tehuti de, Bekatha da düğün merasiminden beri onu hiç görmedi. Haremdeki yeni arkadaşlarımızdan hiçbiri düğünlerinden bu yana onu görmemiş ve bunlardan bazıları yirmi yıl veya daha uzun bir süreden beri oradalar. Aslında o Teneke Kafa olmadan onu hiç kimse görmemiş."

"Anlamadım," dedim. "Eşlerinden hiçbiri kral hakkında dünyevi bilgi sahibi değil mi? Bana söylemeye çalıştığın bu mu?"

Loxias, kullandığım tabirin anlamını bilecek kadar uzun süreden beri Elçi Toran'la arkadaştı; hafifçe kızardı, yere baktı. "Minos, zaman zaman kadın muhafızları gönderip eşlerinden bazıalarını aldırıyor. Ne var ki haremden ayrıldıktan sonra geri dönen hiç olmadı."

Kafam karışmıştı. "Onlara ne oluyor?"

"Kadın muhafızlar, götürdükleri eşlerin tanrıların gözdesi mertebesine yükseldiklerini ve

dağlardaki Yüksek Mabet'e çıktıklarını söylüyorlar."

Loxias'ı dikkatle süzdüm; ancak bu konu hakkında bana şimdi söylediklerinden fazlasını bilmediği ve bu Yüksek Mabet'in nerede olduğu konusunda fikir sahibi olmadığı belliydi. Konuyu değiştirip sözü Zaras ve Hui'nin durumlarının nasıl olduğuna getirmeye uğraşıyordu. Bu bilgiyi hanımları adına öğrenmeye çalıştığının farkındaydım.

Mütemadiyen konuyu tekrar Yüce Minos'un eş sayısının fazlalığına getirmek zorunda kalıyordum.

"Sen ve prensesler hareme yerleştiğinizden bu yana başka kaç tane eşi tanrıların gözdesi oldu?" diye üsteledim.

Hiç tereddüt etmeden cevapladı. "Kırk." Hem sayıya hem de Loxias'ın bunu kesin olarak bilmesine şaşırılmışım.

"Yani bu durumda siz hareme yerleştiğinizden beri aşağı yukarı günde bir eş?"

"Yok, yok lordum. Kırkının hepsi de haremden aynı anda ayrıldı. Saçlarında çiçeklerle dans edip şarkı söyleyerek gittiler."

"Yüce Minos çok yoğun bir gece geçirmiş olsa gerek." Lafi gediğine koymadan duramamışım. Loxias, ifadesini bozmamak için kendini zor tutuyordu, ama gözlerinin içindeki kahkaha kıvılcımı görülebiliyordu. Sorularıma devam ettim. "Bu kırk kadından hiçbiri hareme dönmedi, bundan emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Sarayın bulunduğumuz bölümünde olan biten her şeyi biliriz."

Söylediklerini kafamda iyice düşünüp tarttım. Çok önemli bir şeyi kaçırdığım hissi beni huzursuz ediyordu.

"Kırk eş aynı anda ayrılıyor ve hiçbiri geri gelmiyor," diye yüksek sesle düşündüm.

"Bunu zaten sana söylemişim Taita." Yüzünde sabırlı bir ifade vardı. "Tehuti, Zaras'ın şimdi nerede olduğunu bilmek istiyor."

Krimad'da mı yoksa gemisiyle devriyeye mi çıktı? Prensese ona bir hediye göndermek istiyor. Hediyeyi Zaras'a iletir misin?" Soruyu duymazdan geldim. Bu entrikaların içine çekilmeye hiç niyetim yoktu.

"Bu eşler, haremden ne zaman ayrıldı?" Sonuca ulaşmaya çalışıyordum.

"Depremin olduğu gün öğlende gittiler," dedi Loxias sabırsızca çıkışırcasına. "Bunu zaten söylememiş miydin?"

Beynimi, sohbetimizdeki her kıvrıma her dönüşte ayak uydurmaya zorlarken uzun uzun ona baktım. "Bana Teneke Kafa'nın depremin ortasında mı kırk bakirenin tadına baktığını söylüyorsun?"

"Galiba öyle," dedi kıkırdayarak. "Eğer öyleyse onları seyretmeyi çok isterdim." Ayağa kalktı. "Şimdi gitmeliyim, yoksa kadın muhafızlar saraya girmeme izin vermez. Kızlara bir mesajın var mı?"

"Onlara, onları dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi söyle."

"Peki, ya ben?" diye dudak büktü.

"Bu kadar açgözlü olma. Seni seven zaten yaşlı biri var Loxias."

"O kadar da yaşlı değil," diye karşı çıktı. "Oldukça genç ve zengin. Benimle evlenecek, bekle de gör."

Loxias gittikten sonra balkonda tek başıma oturup bana anlattıklarını uzun uzun düşündüm. Anlam

vermekte zorlanıyordum, içimdeki huzursuzluk hissi iyice yayılıyordu; yaklaşan bir felaket hissi.

Bir an önce Krimad'a dönüp, Zaras ve Hui'yle birlikte beni avutacağına emin olduğum savaş hazırlıklarına dalmak istiyordum. Ne var ki Arkadaş'ın Teb'de Aton'a götürdüğü kuşlardan biri döndüğünde Elçi Toran'ın güvercin kafeslerinde olmak zorundaydım.

Karargah odasının demir parmaklıklı kapılarının ardında hafif bir koşturmaca olduğunda Lort Oramiral Herakal ve kurmaylarıyla toplantıdaydım "Ne oldu?" Herakal, Bahriye'nin mağara gibi odalarında yankılanan bir sesle haykırdı. "Ben kimse bizi rahatsız etmesin diye emretmedim mi?"

Cıvalı sedir ağacı kapıyı açan muhafız komutanı içeri girip başıyla selamladı, sonra özür diledi.

"Danışma Meclisi'nden Lort Toran bir mesaj gönderdi. Son derece önemli olduğunu ve gecikmeksizin Mısırlı Lort Taita'nın şahsına teslim edilmesi gerektiğini söyledi."

Herakal, ayıpladığımı belli edercesine kasvetle bana bir bakış atıp yapmacık bir çaresizlik edasıyla kollarını açtı. "Bırak yaver girsin o zaman! Bırakın herkes girsin! Devam et ve kafanıza her estiğinde emirlerime itaatsizlik edin."

Herakal'ın öfkesi karşısında şekilden şekile giren adamı korumak için hemen ayağa kalktım. "Lort Oramiral, tüm sorumluluk bana ait. Mısır'daki kaynaklarımdan son derece önemli bir haber bekliyordum."

"Hepimiz bekleriz, sen keyfine bak Lort Taita." Kendi kendine homurdanıp taburesinden kalktı, ağır adımlarla sessizce pencereye doğru yürüyüp camdan koyun karşı tarafındaki Kronos Dağı'na bakmaya başladı. Mesajı yüzbaşının titreyen elinden kaptım.

Sıkıca sarılmış, sarı, ipekten bir ruloydu. Serçeparmağımın üst boğumundan daha büyük değildi ve adeta tüy kadar hafifti.

Ruloyu açtığımda kolum kadar uzun olduğunu ve her yanının sıkış sıkış Aton'la aramızda geliştirdiğimiz şifreli sembollerle dolu olduğunu gördüm. Bu semboller, hem etkili anlatım ve kapsamlarıyla hem de yazana sağladığı mana mükemmelliğiyle mevcut tüm dillerden çok daha ileriydi.

Mesajı çabucak okuyup, sıradaki serzenişini oluşturup yapmasına fırsat vermeden Lort Oramiral'e baktım.

"Lort Oramiral, harika haberlerim var. Karşımıza, ortak düşmanımızın tam kalbine bir darbe vurma fersatı çıktı. Hiksos Gorrab, Nil deltasının en kuzeyindeki Sur Ovası'nda binden fazla savaş arabasından müteşekkil bir süvari birliği oluşturmuş."

"O bölgeyi biliyorum!" dedi Herakal, pencereden dönerken; ses tonu değişmişti. "Orta Deniz kıyısı boyunca Zin ve Dhuara şehirleri arasında uzanıyor."

"Doğru!" diye teyit ettim. "Son bir yılı aşkın süredir firavunum ve Lort Kratas, saldırılarını Nil'in batı kıyısına yoğunlaştırdı."

Zin'in sadece seksen fersah ötesindeki Karun Gölü' ne kadar ilerlediler." Sarı ipeği masanın üstüne yaydım; Herakal ve kurmayları başına toplandı. Aton, ipeğin bir tarafına mesajını yazmıştı, ancak diğer tarafında Kuzey Mısır'ın, hem Hiksos hem de Mısır ordularının konumlarını gösteren ayrıntılı haritasını çizmişti.

"Kaynaklarım, Gorrab'ın büyük bir kanat saldırısıyla, Mısır'ın doğu sınırından dolaşıp şurada, Kuam'da uzayan sınırimıza saldırmayı planladığını bildiriyor." İpek haritadaki noktayı gösterdim. "Zekice bir plan, ama Zin' deki toplanma bölgesi denizden yapılacak saldırılara karşı son derece savunmasız. Görünüşe göre Gorrab hala müşterek filomuzun Krimad'da tam da böyle bir fırsatı beklemekte olduğundan habersiz."

"Gorrab'ın bin savaş arabasının olduğunu mu söylüyorsun?"

diye sordu Herakal. "Bunun anlamı muhtemelen uç bini aşkın savaş arabası süvarisinin olduğu. Sizden sayıca katbekat üstün olacaklar. Şayet Gorrab planlarınızdan haberdar olursa onlara saldırmanız halinde sizi tamamen ortadan kaldıracaktır."

Aksini ispat etmek için parmağımın sarı ipek beze vurdu.

"Evet, gerçekten de Gorrab, Zin' de bin savaş arabası toplamış; fakat elimdeki bilgiye göre savaş arabası süvarilerini henüz Karun Gölü'nde firavun ve Lort Kratas'la karşı karşıya gelen asıl kuvvetlerinden ayırıp o bölgeye sevk etmemiş. Burada görüldüğü kadarıyla şu anda savaş arabalarını koruyan adamlarının sayısı beş yüzden az." Aton'un ipeğe yazdığı sayıları okudum. "Beş yüz adam ve iki katı at."

Herakal düşünceli bir edayla bıyıklarını sıvazladı. "Yani kabaca sizinkine denk bir kuvvet."

"Filom denize açılmaya hazır ve şimdi yola çıkarsak altı gün içinde Zin' de oluruz; yani Gorrab adamlarının kalanını ulaştırmadan önce. Savaş arabalarını düşmanın arka tarafından sahile çıkarıp geldiğimizi öğrenmeden onlara saldırabilirim. Tam teçhizatlı ve mürettebatlı bin savaş arabasına değer tam bir baskın unsuru avantajımız olacak."

"Sana karşı açık konuşacağım Lort Taita, bundan hoşlanmadım. Her şey fazlasıyla muntazam ve tesadüfi görünüyor. Burnuma tuzak kokusu geliyor, ancak Yüce Minos sana bağımsız hareket etme izni verdi. Bu aceleci planın için benim onayımı almak zorunda değilsin."

"O halde konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı Lort Oramiral. Tavsiyeleriniz ve iyi dilekeleriniz için size teşekkür ederim. Ben müsaade isteyeyim."

Dağ boyunca atlarımı iyice zorlayarak tek başıma gittim. Güneş batmadan bir saat önce Krimad'a ulaştığımda Zaras ve Hui ahırlardaydı. Beni gördüklerine şaşırmışlardı, ama aklımdakini onlara anlattığımda şaşkınlıkları şeytani bir neşeye dönüştü.

"Hava hala aydınlıkken atları gemilere yükle," dedim Hui'ye.

"Zaras, yanına ne kadar gerekiyorsa o kadar adam al ve yelken açmadan önce tüm gemilerdeki savaş arabalarının iyice bağlandığından emin ol." Adamlarına talimatlar haykırarak aceleyle emirlerimi yerine getirmeye başladılar.

Aton'un, Mısır'dan tehlikeli yolculuktan sağ çıkmayı başarmış güvercinlerinin yeni kümesine gittim. En besili ve güçlülerinden iki tane seçip, her birinin ayağına yazdığım aynı mesajı bağladım. Sonra başlarının üzerine birer öpücük kondurarak kanat çırpmaları için gökyüzüne doğru fırlattım. İstikametlerini algılayabilmek için limanın üstünde dört kez daire çizdikten sonra istikametine yöneldiler ve çöken akşam karanlığı içinde gözden kayboldular. Onlar için en hızlısı gece uçmaktı. Karanlık vakitlerde şahin ve doğan onları avlamazdı. Ama yine de emin olmak için aynı mesajı iki kez göndermişim.

Ondan, altı gün sonra bizi Zin' de bekleyecek kılavuzlar ayarlamasını istemişim. Karaya çıktığımızda bizi karşılayıp Kral Gorrab'ın savaş arabalarını topladığı yere götüreceklerdi.

Gece olmadan bir saat önce altı kadırgalık filom limandan ayrıldı. Açık denize çıkar çıkmaz kol düzeniyle güneye dönüp Mısır'a ve Zin Körfezi'ne yöneldik.

Fecir karanlığında ötemizden geçen, gemisi Güvercin'le, Deniz Kavimleri Prensi Nakati'nin komutasındaki on iki savaş kadırgasından oluşan filoyu fark etmemiştik. Nakati, küçük filomla pür neşe yol almakta olduğum ihanet ve kalleşlik bataklığı konusunda beni uyarmak için acele ediyordu.

Nakati, Krimad Limanı'na güneş doğduktan birkaç saat sonra vardığında gemilerimin yerinde yeller

estiğini görmüştü. Ancak geride, yaraları ve hastalıkları yüzünden yola çıkmaya müsait olmayan beş adamımı bırakmışım. Bu hastalar, Güvercin'i ele geçirip Nakati'yi kürek sıralarına zincirlediğim Sümer Krallığı'ndaki Sayda yolculuğumda benimle birlikteydi. Deniz Kavimleri Prensi'ni azat edip tekrar Güvercin'in komutasına verdiğimde de oradaydılar. Bu nedenle Nakati'nin bizden biri olduğunu biliyolardı, bundan dolayı nereye gittiğimizi ve Zin'e baskınımın gayesini Nakati'ye söylemekte herhangi bir sakınca görmemişlerdi.

Nakati, Krimad Limanı'nda sadece depomdan su ve erzak almasına yetecek kadar oyalanmıştı. Sonra gün doğumundan yaklaşık üç saat sonra benimkinin peşine takılmak üzere filosuyla yelken açmıştı; ne var ki ondan sekiz saat ilerideydim.

Kuşkusuz bu aşamada Nakati'nin son süratle peşimden gelmekte olduğunu bilmemin imkanı yoktu. Aksine ona güvenerek azat ettiğimden beri ondan hiç haber alamamışım. Şu anda zaten bu aceleci kararımın ötürü pişmanlık duyuyordum. Beni kandırıp yeniden Deniz Kavimleri'nin başına geçtiğine ve bir daha asla yüz yüze gelmeyeceğimize, elbette başının kılıcımın altındaki hali hariç, inanmaya başlamışım.

Nakati'nin anlaşmamıza sadık kaldığını burada anlattığım olaylardan ancak çok daha sonra öğrenmişim. Tüm bu süre zarfında aslında o, Deniz Kavimleri'ni oluşturan korsan ve yağmacılar arasından gemisine tayfa toplamakla meşgulmüş.

Geçmişe baktığımda daha olumlu düşünmem gerektiğini anlıyorum; fakat ben her zaman Deniz Kavimleri'nin düzensiz ayaktakımı olduğuna; modern bir donanmanın örgütlenmesinden ve yapısından yoksun olduklarına inanmışım. Korsan beylerinin pek çoğunun eğitilmiş ve yetenekli savaşçı denizciler oldukları ve sadece koşullar öyle gerektirdiği için sürgün ve kaçak durumuna düştükleri gerçeğini göz ardı etmişim. Bunun yanında, eski dostum Aton'un yönettiğinden kesinlikle çok daha etkili, yaygın ve sıkı örgütlenmiş bir istihbarat ağı vardı. Nakati'nin, Aton'un adamlarının arasına yerleştirdiği çifte casusları vardı; ama bunun yanında Menfis' teki Hiksos karargahında da casusları vardı. Benim şebekeme de sızmış olduğundan şüphem yoktu. Kaynakları sayesinde Aton'la benim aramızdaki yazışmaların tamamen farkındaydı ve Hiksosların da aynı şekilde amacımın haberdar olduklarını biliyordu. Ne var ki Nakati'nin elinde, olan biten hakkında beni uyarabileceği güvercinler yoktu. Beni felaketten kurtarmak için bizzat gelmişti; ama çok geç kalmıştı .

Öfke'yle Afrika sahilinde karayı gördüğümüzde, Krimad'dan ayrılışımızın beşinci gününün şafağına bir saat kalmıştı. Rotamızı bilerek hafif batı yönünde saptırmıştım. Karayı görmeden beş gün boyunca denizde yol alıp tam Zin Körfezi' ne ulaşabilecek hiçbir denizci yoktu. Karaya çıkış noktamızı körfezin doğu yakası olarak belirlemek tehlikeli olurdu. Nil deltasına yakın kıyı şeridi, çok yoğun nüfusluydu. Ufukta görüldüğümüz anda fark edilmiş olurduk. Doğruca Zin Körfezi'ne ulaşabileceğimizden emin olamıyorsam biraz yanılıp hafif batıya yönelmek daha güvenliydi.

Batı kıyısı Sahra Çölü'ydü; başıboş gezen birkaç bedevi dışında kimsecikler yoktu.

Daha da önemlisi karayı görür görmez rotamdan tamamen emin olmuşum. Hiç tereddüt etmeden filoma sırayla sancak yönünde dönmelerini ve çölü iskele tarafında yanımıza alacak şekilde kıyıya yakın tek sıra halinde ilerlemelerini emrettim. Kıyıya paralel biçimde üç saat yol aldıktan sonra kasti hatamı telafi etmiştik. O anda en büyük endişem buydu, fakat geçici olduğu ortaya çıkmıştı. Bu durum, Nakati'nin bize yetişmesini fazladan geciktirmişti.

Sonunda Zin Körfezi'nin ağzına gelmiştik; burayı içeriyi kuzeyden girişlere karşı koruyan belirgin burunlardan ayırt etmişim. Gemileri sırayla çevirip körfezin girişine yönelmelerini emrettim.

Hiksoslar bizi bekliyordu. Zin Körfezi'nin burunları arasından geçtiğimiz anda topluca üstümüze geldiler. Yüz fersah sahil ve Nil deltası boyunca suda yüzen ne varsa hepsini toplamış olmalıydılar. Sayılamayacak kadar kalabalıklardı. Küçük alamanalardan filomuza yapılan saldırıyı yöneten devasa tirremeye kadar her türlü araç vardı. Birbirine yakın araçlar arkalarındakilerin önünü kapatıyordu; büyük gemiler küçükleri perdeliyordu. Fakat aceleci bir tahminle altı gemimize karşılık en az yirmi beş Hiksos gemisi olduğunu söyleyebilirdim.

Hepsinin de güvertesi tıka basa silahlı adamlarla doluydu.

Miğferleri, göğüs zırhları, kılıçları ve kalkanları yükselen güneşin ışıklarıyla parıldıyordu. Bizi karşılamak için üzerimize geldikçe attıkları savaş naraları ve meydan okuma haykırışları gayet rahat duyulabiliyordu.

Sabah rüzgarı, açık denizden gayet canlı esiyordu. Körfezin girişi doğruca filomuzun arkasında ve Hiksosların tam karşısındaydı. Bu, rotamızı değiştirip geldiğimiz yoldan kaçmamızı önlüyordu.

Öte yandan Hiksos gemileri doğruca rüzgara karşı yol alıyorlar, gövdelerinin izin verdiği ölçüde orsa gitmeye çalışıyorlardı.

Dümen idaresinde büyük güçlükler yaşamakla kalmıyor rüzgarın karşısında savruluyorlardı. Altı gemimiz ise rüzgarla dolan yelkenleriyle pruvalarımızın altında bembeyaz sular köpürte köpürte hızla ileri doğru yol alıyordu. Bir düzine kadar kürek çekimiyle tam mahmuzlama hızına yükselmiştik.

Düşman araçlarının güverteleri o kadar tıkiş tıkişti ki kalkanlar ve diğer askerler okçuların hareket etmesini önlüyordu. Öte yandan Zaras, Hui, Akemi, Dilbar ve diğer kaptanlarını, daha az adamlı gemilerimizin sağladığı tüm avantajı kullanmışlardı.

Körfezin burunları arasından geçip pusuya düşmeden okçular her ihtimale karşı hazırlanmıştı. Yayları gerilmiş, okları kirişe yerleştirilmişti. Düşmanla öncü gemilerimiz arasındaki mesafe uzun ok menziline düştüğü anda Zaras atış emri verdi. Doğruca kış yönümüzden esen rüzgar en büyük müttefikimizdi: Bize üç arşından daha makbul bir avantaj kazandırıyordu. Hiksoslar oklarını bize ulaşabilecek kadar yükseğe dikmeden bizimkiler on el ok atabilmişti.

Boz ok bulutu, güvertelerine yağmur gibi yağdı; katliam muazzamdı. Yaralananların çığlıkları, okların etlere saplanırken çıkardıkları tok sesle birleşiyordu.

Trireme, gemilerimin yaklaşık yansı kadar daha büyüktü; ne var ki bu ters rüzgar altında büyüklüğü faydadan çok zarardı. Bunun bedelini rüzgarın önünde nasıl ödemekte olduğunu görebiliyordum. Pruvasındaki devasa tunç mahmuz, artık tehditkar bi çimde bize dönük değildi. Yalpa vurdukça gövde kaplamaları ve üç uzun kürek sırasının saldırımıza karşı en savunmasız olduğu orta kısmı açığa çıkıyordu.

"Döndüğü anda mahmuzlayın!" diye bağırdım Zaras'a. Emrimi yerine getirmek için fırladı. Davulcular ritimlerini taarruz hızına çıkardı. Küreklerdeki forsalarımız dinç ve arzuluydular.

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi küreklere asılıyorlardı.

Rüzgarın itişi, küreklerin ivmesiyle *Öfke* adeta uçarcasına hızlanmıştı. Zaras'ı sürekli mahmuzumuzun tunç ucu daima triremenin en savunmasız noktasına dönük kalması için dümende gerekli ayarlamaları yapması için uyarıyordum.

Hedefimizle aramızda kalan küçük Hiksos alamanalarını ve şalopalarını kenarlara savura savura ilerledik; çarpışmadan önceki son anda Zaras haykırdı: "Kürek içeri!" Kürekçiler, çabucak kürekleri içeri çektikleri anda kartal gagası gibi sivri uçlu tunç mahmuzumuz, triremenin gövdesini tam ortadan parçalayıp düşman gemisini devirdi. İçindeki adamların çığlıkları, parçalanan kerestelerin ve kırılan küreklerin seslerine karışıyordu. İki yelken direği de güverte hizasından kırılmıştı. Dönüşü olmayan noktayı geçmişti. Açık kürek deliklerinden içeri sular hücum ediyordu.

Kürek sıralarına zincirli forsalar o anda boğuldular; üst güvertesinde yığılı askerler, suda bocalayan gövdenin yanından denize dökülüyordu.

Çarpışmanın şiddetiyle Zaras'la birlikte *Öfke*'nin güvertesine savrulmuştuk. Gemimiz suyun içinde tamamen durmuştu; bu yüzden kendimize gelip ayağa kalktığımızda daha ufak Hiksos araçları etrafımıza toplanmış küpeştelere kanca atmışlardı. Silahlı askerler geyik leşi etrafında toplanan kurt sürüsü gibi uluyarak iplerden sürüne sürüne çoktan *Öfke*'ye yaklaşmaya başlamışlardı.

Her iki küpeşte istikametinden baltalarını sallayarak, kılıçlarını savurarak geliyorlardı. Etrafımız sarılmıştı.

Zaras, ben ve diğer güverte subayları sırt sırta verip yüzümüz düşmana dönük halde daire oluşturduk. Hepimiz de daha önce böyle sayısız çarpışmaya katılmış mükemmel kılıç ustalarıydık.

Hiksos saldırganlarının hantal kılıç hamlelerine, yabani balta savurmalarına aman vermiyorduk. Fakat tam onları yere serdiğimiz anda diğerleri *Öfke*'nin küpeştelere arı sürüsü gibi üşüşüp diğerlerinin yerini alıyordu.

Adeta göz açıp kapayıncaya dek ayaklarımın altındaki güverte kandan vıcık vıcık olmuş, kollarım dirseklerime kadar kan içinde kalmıştı; ama Hiksos barbarları hala saldırıyor ve ölüyordu.

Zağ tarafında Zaras sanki yorulmak nedir bilmiyor gibiydi, fakat ben hızla tükeniyordum. Kollarım ağırlaşıyor, ayaklarım çevikliğini ve kıvraklığını kaybediyordu.

Birini daha haklayıp kılıcımın ucuyla geri doğru iterken gözüm geminin yan taraflarına takıldı. Filomdaki tüm gemilerin etrafı düşmanla sarılmış, şiddetli çarpışmaya tutulmuş, hayatta kalmak için savaşıyorlardı. Sonra dehşetle bir düzine kadar daha düşman gemisinin, açık denizden körfeze girmekte olduğunu gördüm. Gayretle kürek çeken neşeli adamlarla dolu büyük savaş kadırgalarıydı. Birazdan sayı olarak katbekat üstün olacaklarını ve hayatta kalamayacağımızı biliyordum. Bir an buradan nasıl geri çekilip açık denize kendimizi atabileceğimizi düşündüm. Ancak sonra bu düşüncenin sadece korkak bir ruhun son kaçış yolu değil, aynı zamanda biçare bir hayal olduğunu fark ettim. Bu kan denizinden kaçabilmenin imkanı yoktu. Tazelenen düşman dalga dalga üzerimize

gelirken hala savaşıyorduk. Artık yorgunluktan ayakta duramıyordum, sendelemeye başladım. Zaras, bana destek verip ayakta tutabilmek için kalkanını benimkine sıkıştırdı, ama artık kılıcımı kaldırmak bile muazzam bir gayret gerektiriyordu. Yüzüm, kollarım, her yanımda öldürdüğüm adamlardan sıçrayan kanla kıpkırmızı olmuştu.

Sonra başka bir sakallı düşman önümde gözüktü; körleşen kılıcımı ona savurdum. Kılıcımın ağzının kenarları körelmiş, çentik çentik olmuş ucu kırılmıştı. Hamlem o kadar uyduruk o kadar fersizdi ki yeni hasmım bileğini bükerek aşağılarcasına kılıcımı kenara itti.

"Taita!" diye bağırdı bana. Sonraki hamlemi yapmaya hazırlanırken afallamış halde ona baktım. Bir an için sakallarından ve görüşümü kapatan kanlı peçemden dolayı onu çıkaramamıştım.

Fakat şimdi bu adamın başka bir Hiksos hayvanı olmadığını fark ettim. Yüz hatları asildi ve tanıdık geliyordu.

"İndir kılıcını lordum. Ben senin memlukünüm." Sesi de tanıdık geliyordu.

"Nakati?" dedim soluk soluğa. "Seni bir daha göremem sanmıştım."

"Tanrılar her zaman yalvarışlarımıza dikkat etmiyorlar."

Bana kendi sözümü iade ederken sıırıttı. Sonra düşmemi engellemek için kolumdan tuttu, ama omuz silkip elini geri attım. Tazelenen umudumla gücüm yerine gelmişti.

"Son anda geldin Nakati. Yine de hoş geldin." *Öfke*'nin pruvasının üzerinden çarpışmadan kaçan hayatta kalan Hiksosları işaret ettim. Karaya kaçıp kurtulmaya çalışıyorlar, teknelerini sahile yanaştırıp kumullara doğru koşuyorlardı. "Şu şimşek gibi kaçan tazi arkadaşları benim için yakala. Sonra tüm dikkatimizi savaş arabası depolarına veririz, elbette bulabilirsek."

Seçtiğim kelimeler hoşuna gitmişti, kahkaha attı. "Ne şimşekler ne de tazi gibiler. Hiksos süvari mevzii bulunduğumuz yerin taş çatlasa bir fersah ötesinde."

"Bundan emin misin?"

"Muhbirlerimin sayısı sizinkiler ya da Lort Aton'unkiler kadar çok değil, ama en az o kadar etkili. Gorrab'ın adamlarının sizin için hazırladığı bu pusuyu bana bildirdiler. Sizi uyarmak için hemen denize açılıp Krimad'a gittim, ama vardığımda siz çoktan gitmişsiniz. Horus'a ve İsis'e şükürler olsun ki tam zamanında gelip sizi hayatta bulabildim."

"Bunun için minnettarım!" Kısa pelerininim ucuyla yüzümdeki teri ve kanı sildim. Sonra mahvolmuş silahımı değiştirmek için eğilip yerden düşmanın ardında bıraktığı kılıçlardan birini aldım. Doğrulurken Zaras'a seslendim. "Bizi sahile götür. Şu Hiksos hayvanlarının bir tekinin bile kaçmasına izin verme!"

Gemimizi kumsala çektik. Zaras ve Hui, savaş arabalarını gemiden çıkartıp atları koşarken Nakati emrime itaat edip adamlarıyla kaçan Hiksosların peşine düşmüştü.

Aton'un gönderdiği bedevi kılavuzlar saklandıkları kumulların arasından ortaya çıktılar. Hui'yle birlikte savaş arabalarımızın yarısını da yanıma alarak Hiksos süvari deposuna ulaşmak için kılavuzların ardına takıldık.

Zaras kuvvetlerini, Nakati'nin adamlarına katıp savaştan kumullar arasına kaçan Hiksos kaçaklarını takibe koyuldu.

Süvari deposundaki Hiksos muhafızlar, çarpışmanın gürültüsünü ve hengamesini duyup alarma geçemeyecek kadar savaş alanından uzaktaydılar. Hui'yle birlikte deponun dış çitlerine vardığımızda onlara, kendi dilleriyle seslenip kapılarını açmalarını istedim. Bizi, güneydeki ana ordudan gelen

takviye kuvvetleri sanarak kapıyı açıp karşıladılar.

Nasıl büyük bir hata yaptıklarının farkına varana kadar adamlarım aralarına girip silahlarını aldılar ve ellerini arkadan bağlayıp dizüstü çöktürdüler.

Park alanında muntazam dört uzun sıra halinde dizilmiş, yeni yapılmış 850 savaş arabası bulduk.

Besbelli ki Hiksos marangozları, bizim Mısır araçlarının tasarımlarını kopya etmişlerdi. Geleneksel Hiksos araçlarına göre muhteşem bir gelişim göstermişlerdi. Malakka kamışı ve bambusundan örme kasnak, masif çam ya da serviden çok daha hafif ve esnekti. Yekpare yerine ısıtılı tasarımların kullanılan tekerlekler daha hızlı ve dayanıklıydı.

Bu araçlar henüz vemişlenmişti; ayrıca tekerlek poyraları yanındaki araca degecek şekilde birbirlerine yanaşıklardı. Bu amaçla yanımızda getirdiğimiz kandil yağıyla araçların üstünü iyice yağladık. Yanan meşaleleri Üzerlerine attığımızda alevler çabucak bir diğerine geçiyor, susmuş birinin bir kadeh iyi şarabı içeceği kadar kısa sürede küle çeviriyordu. Karşımda düşmanlarımı geçilmez yapıp savaş düzeniyle durmalarındansa yanmalarını görmek çok daha keyif vericiydi.

Hiksos savaş arabalarıyla işimiz biter bitmez, Aton'un rehberleri bizi süvari mevzilerine götürdü. Burada, saz ve samandan örme ahırlarda tutulan aşağı yukarı iki bin savaş atı vardı.

Hiksosların mükemmel olduklarını kabul edebileceğim bir şey -belki de tek şey at bakımlarıydı. Bu hayvanlar özenle büyütülüp seçilmiş, sonra özveriyle bakılıp kusursuz olana dek eğitilmişlerdi. Atları, diğer hayvan türlerine göre daha çok severdim, hele hele birçok insandan. Hiç değilse bir ata sonuna dek güvenebilirdiniz.

Hayvanları önümüze katıp gemilerimizin olduğu sahile sürdük. Onlardan nasıl kurtulacağıma karar verememiştim. İki bin at, muazzam bir sayıydı. Gemilerimizde, Nakati'nin filosunu eklesek dahi, bu hayvanlara yetecek yer yoktu.

Nakati'nin subaylarından birinden, tekrar Hiksosların ellerine geçmelerine izin vermektense bu muhteşem yaratıkları öldürmemiz gerektiği fikri, bedenimdeki tüm sınırların öfkeden yanmasına neden olmuştu. Nakati'ye döndüm.

"Senin şu reziller arasında atlan sevip anlayan elli adam yok mu?"

"Vardır lordum." Nakati öfkeden nasıl deliye döndüğümü anlamıştı.

"Onları bana ver Nakati. Sürüyü aralarında bölüştüreceğim.

Sonra her biri birbirinden bağımsız şekilde hayvanları güneye, Mısırlıların bölgesine sürmeyi dener. Ayrı güzergahlar seçecekler.

Mechir' deki arazime ulaştırmayı başarabildikleri her bir at için onlara bir gümüş deben mükafat vereceğim. Şayet adamlardan herhangi biri bu uğurda ölecek olursa karılarına ve çocuklarına ömürlerinin sonuna kadar bakacağım. Buna yemin ederim!"

Bir saat olmadan Nakati gönüllüleri toplamıştı. Ele geçirilen hayvanları aralarında taksim ettikten sonra çöken alacakaranlığa doğru önlerine kattılar; ilerledikçe küçük gruplar halinde bölünüyorlardı.

Kimi atları Sahra'dan geçirip biricik Mısır'ımıza ulaşmak için Hiksos mevzilerinin batısının etrafından dolaşmayı denemeye karar vermişti, kimisi ise Nil deltasını geçmeyi aklına koymuş, koca nehrin kollarını atlan içlerinden yüzdürerek geçirip doğuda Sina Yarımadası'na ulaştıktan sonra güneye dönüp, Kızıldeniz kıyısı boyunca ilerleyerek Teb'e varmayı deneyecekti.

Gitmelerini seyrederken Horus ve İnana'ya içten, hararetle dualarla, önlerinde uzanan tehlikeli yolculuk boyunca atlarıma göz kulak olmaları için yalvardım.

Savaş arabası deposundaki birlikler ve Zin Körfezi'ndeki çarpışmadan hayatta kalanlarla birlikte toplam 793 Hiksos savaş arabası süvarisi ve denizcisi tutsak etmiştik. Zaras ve Nakati, bu tutsakları su hattının yukarısında sahil boyunca uzun sıralar halinde diz çöktürmüştü. Çırılçıplak soyulmuşlar, elleri ve kolları arkadan bağlanmıştı. Darağacının önünde infazcısının mahkeme kararını okumasını bekleyen mahkumlar gibi somurtarak kaderlerine razı olmuş gibiydiler.

"Bu sefil yaratıkları ne yapmalıyız acaba?" diye sordum Nakati ve diğer subaylarıma. Hiçbiri konuya pek ilgi göstermemişti.

Çarpışmada hasar gören gemilerimiz hızla onarılıp tekrar suya indirilmişti. Tamiratın ötesinde tahrip olanlar ateşe verilip kumsalda yakılmıştı. Savaş yapılmış ve kazanılmıştı. Herkes, yeni Hiksos çapulcuları kan ve intikam hırsıyla uluyarak kumulların ardından gelmeden önce bir an evvel gemilere binip gitmeye can atıyordu.

"Öldürelim," diye önerdi Hui irticalen.

"Aynı fikirdeyim." Zaras başını salladı. "Hepsini öldürelim."

En yakındaki mahkumların duyup anlayabileceği şekilde yüksek sesle, Hiksos dilinde konuşmuştu.

"Bu iyi bir fikir," diye fikrini belirtti Nakati. "Şimdi gitmelerine izin verirsek yarın geri dönüp erkeklerimizi öldürür, kadınlarımıza tecavüz ederler." Diğerleri homurdanarak tasdik ettiler.

Fakat Nakati diğerlerinin dikkatini çekmek için bir elini kaldırıp konuşmaya devam etti. "Ne var ki, Lort Taita, seni, oldukça makul bu önerimize asla hak vermeyeceğinden emin olacak kadar iyi tanıyorum. Senden aman dilemiş birini asla soğukkanlılıkla öldüremezsin."

"Belki mertliğimi gözünde çok fazla büyütüyorsunuzdur," diye omuz silktim. "Seni şaşırtabilirim." Fakat elbette itirazımda samimi olmadığının farkındaydı. Bana bakıp sıyrıttı.

"İzin verirsen bir önerim var," dedi bu kez. "Müsaade ederseniz bu domuzların bir daha asla firavunumuza ve biricik Mısır'ımıza karşı kılıç savurup ok atmayacaklarından nasıl emin olacağımızı size göstereyim. Sonra vicdanınızın gerektirdiği gibi onları serbest bırakabilirsiniz lordum."

"Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun? Onlardan şeref sözü mü alacağız, sonra da buna mı güveneceğiz?" Bu tartışmanın gereksizliği sınırlarımı geriyordu. Ben de diğerleri gibi bir an önce *Öfke*' ye binip Girit'e, prenseslerimin olduğu yere dönmek istiyordum. Gemilere biner binmez tutsakları salıvermeye zaten çoktan karar vermiştim.

"Sadece bir dakikanızı istirham ediyorum." Nakati, diz çökmüş tutsakların başında dikilen Deniz Kavimleri adamlarından birkaçına başıyla işaret etti. Adamları, Hiksos savaş arabası sürücülerinden birini çekerek öne doğru çıkartıp, kolları hala arkasında bağlı vaziyette yüzüstü kumsala yatırdılar. Nakati adamın başında durup kılıcını sıyırdı.

"Başparmaklarını aç be adam!" diye emretti, tutsak saf saf itaat etti. Nakati, iki kılıç darbesiyle adamın başparmaklarını ikinci eklemlerinden kesip attı. Mahkum, kesilen yerlerden kanlar fişkirirken ve kopan parçalar kumların arasında seğirirken acıyla ve çaresizlikle çığlık atıyordu.

"Bahse girerim bu adam Mısır'a karşı bir daha asla ne kılıç sallar ne de ok atar," dedi Nakati. Ağzımız bir karış açık vaziyette, şaşkınlıkla bir süre ona baktık; sonra adamlarımın hepsi keyiften dört köşe olmuş halde kahkaha alıp bağırmaya başladı.

Sonra müdahale etmeme fırsat kalmadan Zaras öne çıktı. Çıplak, yaralı adamı ayağıyla sırtüstü çevirdi. Kılıcını sıyırap ucunu adamın sarkık penisinin altına koydu. "Ve işte Mısırlı bir kadına ya da yeni doğan bebeklerinden birine bir daha asla tecavüz etmeyeceğinden emin olmanın yolu." Kılıcını

yukarı doğru hızla çektiği gibi adamın aletini, kasıklarından ayırdı. Sonra kılıcının ucuna geçirip kıyıya vuran köpüklü dalgaların içine doğru fırlattı.

"Denizler tanrısı Poseidon'a bir kurban, elbette böylesi bir domuzun pis etini kabul ederse."

Etrafımdaki adamlar takdirle bağıryorlardı, ama benim sesim hepsininkini bastırmıştı.

"Derhal şu vahşete bir son ver Zaras. Kılıcını kınına sok. Kendini bu Hiksos hayvanlarıyla aynı seviyeye düşürüyorsun."

Zaras, kılıcını kınına soktu, fakat bana döndüğünde dişlerini sıkıyordu; gözleri en az benimkiler kadar hiddet doluydu. "Lort Taita, gemilerimizde bunları koyacağımız kadar yer yok," dedi bana meydan okuyarak. "Eğer bunları hiçbir zarar vermeden salıverirseniz kendi halkımızdan kaç kişiyi katlederler? Çocuklarımızdan kadınlarımızdan kaç daha ölür?"

Öfkemin, onun inatçı mantığı karşısında yavaş yavaş solduğunu hissediyordum. Hadım bıçağıyla aldığım yaranın hatırasının, muhakeme gücümü perdelediğini fark ettim. Aynı barbarlığın, ne kadar kötü, ne kadar rezil olursa olsun başka bir insan evladının başına gelmesine izin vermeye içim elvermiyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım, sonra sesimdeki öfkeyi bastırıp ılımlı bir edayla konuştum.

"İyi bir noktaya değindin Zaras. Seninle ortada buluşabiliriz.

Başparmaklarını alırız, ama pipilerini Seth'e bırakırız." Çocukların penis için kullandıkları edebikelamı kasten seçmiştim. Aramızda alevlenen gerilimi düşürmeye çalışıyordum. Hui ve diğerleri kahkahayı basmıştı; hatta Dibar, Akemi'nin ağzının içine kadar girdi.

"Sanki senin pipi biraz asabi gibi? Yoksa Krimad'dan yola çıktığımızdan beri hiç olgun kuku görmedin mi?" Adamlarımın hepsi esasında çocuktur. Ben de kendimi onlarla birlikte tebessüm etmeye zorladım. Fakat Zaras'a döndüğüm anda tebessümüm dudaklarımdan kayboldu.

Zaras, gözlerinden alev çıkacakmış gibi öfkeyle bana bakıyordu. Sessizlik giderek herkesi sardı. Duyduğumuz tek ses rüzgarın ve kumsalda acıyla kıvranan yaralı tutsağın iniltisiydi.

Zaras tekrar konuşmaya başladığında sesi buz gibi ve netti. Her birimiz onu duyabiliyor, yüreğimizde ürpertiyle hissediyorduk.

"Hiksoslar köyümüzü istila ettiğinde kız kardeşlerimin biri yedi, diğeri sekiz yaşındaydı. Babam birliğindeydi. Hiksoslar önce anneme tecavüz ettiler, sonra iki kız kardeşime; günün yarısı boyunca sırayla. Ben beş yaşındaydım, ama kaçıp tarlada, her şeyi görebileceğim bir yere saklanmayı başarmıştım. Ailemle işlerini bitirdiklerinde annemi ve kız kardeşlerimi kulübemize attılar ve canlı canlı ateşe verdiler. Çılgınlıklarını hala duyabiliyordum." Zaras derin bir nefes aldı, sonra bana döndü. "Şimdi benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Ona verebileceğim hiçbir yanıt yoktu. Teessürle başımı iki yana salladım. "Firavuna karşı vazifeni yap ve ailenin anısına karşı."

"Teşekkürler lordum," diye karşılık verdi. Sonra kılıcını sıyırıp Nakati'ye katılmaya gitti.

Aralarında kesme işlemini yapmak için en iyi otuz baltalı adamı seçtiler. Mahkumların kollarını ve bacaklarını tutup öne getirmek için her bir baltacının yanına dört yardımcı verdiler. İlk kurbanlar yumruklarını sıkarak başparmaklarını baltanın ağzına götürmeyi reddettiler. Baltacılar, mahkumları ikna etmek için vakit harcamaya tenezzül etmediler. Ellerinin tamamını bilekten kesip attılar. Sonraki esirler işbirliğine daha yatkındı.

Sonra yardımcıları, esirleri sırtüstü uzatıyor ve kısacık bir merasim gibi cinsel organları kesip

kenara fırlatıyordu. Mahkumlar kıvranarak yüzüstü kumullar üstünde sürünüyor, acıyla feryat edip kanamayı durdurabilmek için yaralarını tutuyorlardı.

Kan kokusu martıları cezp etmişti. Bu bet sesli leşçiler, ciyaklayarak yükselen başparmak ve cinsel organ yığınları üzerinde uçuşup toplanıyordu. Bu et lokmalarını, neredeyse baltacıların onları kestiği hızda tek lokmada midelerine indiriyorlardı.

Midem bu kadarını kaldırmıyordu. Sırtımı dönüp gemilerimizin çekildiği kumsala gittim. Hiksos tutsakların çığlıklarını ve yalvarışlarını duymazdan gelmeye uğraştım. Bunun yerine tüm dikkatimi savaş arabalarımızın, atların ve süvari deposunda bulduğumuz amforalar dolusu su ve erzakın gemilere yüklenmesini yönetmeye verdim.

Kumsaldaki kanlı işlerini tamamladıklarında Nakati yanıma gelip ayrılmak için izin istedi. Anlaştığımız gibi Orta Deniz kıyısı boyunca yer alan Hiksos limanlarını ve kasabalarını tahrip edip yağmalamaya devam etmeyi amaçlıyordu.

Zaras sonunda *Öfke*'nin güvertesine tırmanarak çıktığında hemen yanıma gelip önümde diz çöktü. "Size itaatsizlik ettim lordum," diye itiraf etti. "Adamların önünde emirlerinize karşı çıktım. Rütbemi söküp beni emrinizden azlederseniz tamamen haklısınız."

"Sen doğru bildiğini yaptın," diye karşılık verdim. "Bir adam asla bundan daha iyisini yapamaz. Geminin komutasını al ve Krimad'a gitmek üzere yelken aç."

Ayağa kalktı. "Teşekkürler Taita. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Güneş yorgun bir şekilde batı ufkuna doğru çökmeye başladığında Ofke'nin yelken direğine tırmandım. Hiksos donanması tarafından takip edildiğimize dair herhangi bir iz olmadığından emin olmak için son bir kez daha arkamızı kontrol ettim. Temizdi. Mısır'ın kuzey kıyısı, koyu mavi denizin üstünde incecik bir çizgi halinde uzanıyordu. Seyrüsefercilerin karanlıkta, nizamdaki yerlerini bozmadan devam ettirebilmelerini sağlamak için kıçlara takılan fener ışıklarıyla filomuz birbirine yakın seyrediyordu.

Pruvadaki iskandil neferi, "Bu hizada dip yok," diye seslendi.

Derin sulardaydık; istikametimiz Girit'ti. Ben her zamanki gözde yerimde, yelken direğinin tepesindeydim. Zaras'ın aşağıdaki nöbetçiyi gönderdiğini işitmiştim. Kürekçiler küreklerini gemiye çekmiş, güvertede kıvrılmış uyuyorlardı. Rüzgar, bulunduğumuz yerde iyiydi ve tüm yelkenler açılmıştı.

Birdenbire ruhumun ve bedenimin her zerresinde bitkinlik hissettim. Çarpışma oldukça meşakkatli geçmişti, Zaras'la yüzleşmem ise çok daha çetin. Direktten inip kıçtaki kamaramdaki dar döşegimde dinlenmeyi düşündüm, ama esen meltem ılıktı ve hala sevgili Mısır'ımın o güzel kokusunu taşıyordu. Ana direğin hafif sallantısı beni adeta uyuşturmuş gibiydi. Zin Körfezi çarpışmasında aldığım yara ve berelerden ötürü tüm bedenim sızlıyordu.

Kamaram gözüme o kadar uzak geliyordu ki. Beni, sırtımı yasladığım yelken direğine bağlayan belimdeki halatın sıkıca bağlı olduğunu kontrol ettikten sonra gözlerimi kapattım, başım önüme doğru düştü.

Uyandığımda ay doruk noktasına ulaşmış, deniz yüzeyindeki yansıması gemimizle yarışircasına önümüzde gidiyor, küçük dalgacıklar üstünde ışıldayan gümüşü bir patika oluşturuyordu.

Afrika'nın kokusu yerini, okyanusun tuzlu ürpertisine bırakmıştı. Etrafta sadece gövdeye vuran suyun fisıltısı, armaya çarpan rüzgarın ıslığı ve yelken direğinin güverteyle bağlantı noktasından gelen bitmek bilmeyen gıcırta sesi vardı.

Ağrılarım geçmişti, yorgunluğum da onlarla birlikte sanki yok olmuştu. Kendimi yeniden zinde ve çevik hissediyordum.

Tanrıça İnana'nın yakınlarda olduğunun kesin işareti olduğunu artık bildiğim garip bir coşku hissi içimi kaplamıştı. Hevesle etrafıma bakındım, ay ışığının önümüzde çizdiği yolda, gemimizle karşılaşacak şekilde süzülmekte olduğunu görünce hiç şaşırılmamıştım. Pelerininin başlığı geri atılmıştı; ay ışığı adeta yüzünde dans ediyordu. Güzelliği aklın hayalin alabileceğinin ötesindeydi.

Öfke'yle aynı hizaya geldiğinde denizin yüzeyinden güvertemize bir adımda geçti ve yüzüme baktı.

Yüzündeki ifade değişti, ruh halim de onunla birlikte değişmişti. Aniden içimi bir dehşet ve önsezi hissi sardı. İnana'nın, Zin düzlüklerinde kazandığım zaferden ötürü beni övmeye gelmediğini anlamıştım.

Konuşmuyordu, ama yine de sesinin başımın içinde hafifçe yankılandığını duyabiliyordum.

"Tanrı kızgın. Kronos nihai kurban istiyor."

"Anlamadım." Konuşmaya çabaladım, ama kelimeler boğazıma yapıştı.

"Onlara git. Hayatları tehlikede." Sesi fisıltı gibiydi, ama rüzgarın ve suyun sesi arasında yine de uyarısını duyabiliyordum.

Kımıldayıp yanına inmek istiyordum, ama hareket edemiyordum. Muammalı uyarısını açıklamasını

istiyordum, ama konuşmıyordum.

Uykunun karanlık gölgeleri üzerime ağ gibi düşmüştü; gitmişti. Duyularımı geri kazanmak için kendimi zorladım. Karanlıkta haykırmak istiyordum: "Gitme İnana! Bekle beni! Anlamadım!"

Ama karanlık galebe çaldı.

İkinci kez ne kadar uyduğumu hatırlamıyorum; ancak karanlıktan çıkmak için verdiğim uğraşı kazandığımda tan söküyor, kara kanatlı martılar dümen suyumuza dalıp çıkıyordu.

Aşağıya baktığımda güvertede koşturmacanın başladığım gördüm. İlk kürek nöbeti güverte kapılarına dizilmiş, kürek sıralarında yerlerini almak için bekliyorlardı.

Beni direğe bağlayan halatı çözüp patrisadan kayıp üst güverteye indim. Ayaklarım yere değer değmez Zaras beni karşılamak için koştu. Gülümseyip başını iki yana salladı.

"Lordum, yine armada uyumadınız değil mi? Artık döşeğiniz keyif vermiyor mu?" Yüzümdeki ifadeyi görünce tebessümü kayboldu. "Ne oldu?"

"Derhal tüm savaş arabalarını gemiden at," diye emrettim.

"Tüm atlan filodaki diğer gemilere naklet."

Şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Neden, Taita?"

"Emirlerimi sorgulama. Seninle bir kez daha tartışacak zamanım yok." O kadar sabırsızdım ki omzundan tutup silktim. "Diğer her gemiden birer kürekçi ekibi al. Kürekçileri saat başı değiştirebilmek istiyorum."

"Saat başı mı?" dedi aniden.

"Krimad'a kadar taarruz hızında gitmek istiyorum."

"Taarruz hızı mı?" İnanamamış gözlerle bana baktı.

"Söylediklerimi tekrarlamayı kes, Seth'in laneti bulasıca Zaras," diye gürledim. "Beş gün içinde Krimad'da olmak istiyorum, hatta mümkünse daha erken."

"Adamlarımı öldüreceksin," diye itiraz etti.

"Prenseslerin ölmesindense onların ölmeleri daha iyi."

Ödü patlamışçasına bakakaldı. "Anlamadım ... "

"Prenseslerin ikisinin de hayatı tehlikede. Çok geç kalmış bile olabiliriz, ama kaybettiğimiz her saat onları mutlak ölümlerine yaklaştırıyor."

Hemen diğer tarafa dönüp nöbetçi subaya bağırdı: "Derhal 'Tüm Kaptanlar' sancağını çekin."

Çok geçmeden gemilerden biri sancak tarafımıza, diğeri iskele tarafımıza yanaştı. Her biri en iyi yirmi kürekçisini beş günlük suları ve istihkaklarıyla birlikte *Öfke*'ye gönderdi. Biz de karşılık olarak mürettebat arasındaki zayıfları ve köleleri onlara verdik.

Gemimizdeki tüm atları yükleme makaralarıyla kaldırıp iki gemi arasında sallandırarak diğer gemilere naklettik. Aynı teçhizatı kullanarak savaş arabalarımızı ve diğer safrayı da kaldırarak onların güvertelerine ilettik. *Öfke*'nin su seviyesinin çok altına düşmemesini, hafiflemesini istiyordum. Girit'e beş günde ulaşmak bile çok geç olabilirdi.

Sıra, Hui'nin gemisinin yanımıza yanaşmasına geldiğinde Zaras onu bir kenara çekip sessizce bir şeyler söyledi; ama dudaklarımı okuyabiliyordum. Hui, Zaras'ın yanından ayrılıp yüzünde kararlı bir ifadeyle bana doğru uzun adımlarla geldi.

"Pekala, Hui," dedim tartışmaya mahal vermeden. "Geminin komutasını iyi birine ver ve bizim gemiye gel. Ama uyardı deme, sen de sıran geldiğinde kürek çekeceksin."

Tüm kadro gemide hazır olup ilk kürekçi ekibi kürek sıralarında yerlerini alır almaz davulcu kürek ritminde çalmaya başladı. Yavaş yavaş seyir hızından dakikada on çekişlik taarruz hızına çıktı.

Öfke kanatlanmış, suyun üstünde uçuyor gibiydi. Bir saat geçmeden filonun kalanı, arkamızda, ufkun gerisinde kalmıştı.

Kürek ekibini değiştirdiğimde adamlar terden su içinde kalmış, nefes nefese sıralardan kendilerini yere bırakmışlardı. Gece gündüz sonraki üç gün boyunca hızımız hiç düşmedi.

Zaras ve Hui, sırada vardiyalarını aksatmıyorlardı; hatta ben bile on iki saatte bir tam bir saat kürek çekiyordum. Yarı yaşındaki adamların nefesi kesildiğinde ben tek vuruş bile kaçırmıyordum.

İnana'nın konuşmadan yaptığı uyarının anısı bana güç veriyordu.

Onlara git. Hayatları tehlikede.

Dördüncü günün öğleden sonrasıydı. Kürek sırasındaki yerimi az önce devretmiş, hala ter içinde ve soluk soluğa ufku taramak için geminin pruvasına gittim.

Karayı görmek için halen daha ne kadar yol gitmemiz gerektiğini hesap etmem imkansızdı. Hala doğru rotada mıydık, hatta onu bile bilmiyordum. Tek inancım, İnana'nın bana yol göstereceğiydi. Ne var ki önümüzdeki deniz bomboştu ve ufuk hala dümdüzdü, en ufak bir kara kesintisi yoktu.

Rüzgar yoktu. Gökyüzünde hiç bulut yoktu; güneş cellat baltası gibi merhametsizce parıldıyordu. Hava ağır ve boğucuydu.

Cılız ancak bir o kadar da nahoş sülfür tadı genzimi yakıyordu.

Öksürüp küpeşteden aşağı tükürdüm. Sonra yeniden kıç istikametinde denizi gözledim. Tek kıpırdanma, dümen suyumuzdaki dalgalanmalar ve kürek ağzlarının cilalıymış gibi pürüzsüz suya dalıp çıkarken oluşturduğu benek benek anaforlardı.

Zin Körfezi'nden ayrıldığımızdan beri doğru düzgün uyumamıştım, bu yüzden biraz dinlenmek için dönüp alta gitmek üzereydim ki tam o anda ufuktaki bir şey gözüme çarptı. İnce, hareketli bir çizgiydi. Durup bir süre daha bakınca bunun doğruca üstümüze doğru gelen bir kuş sürüsü olduğunu fark ettim. Tüm kuş türlerine fazlasıyla aşinaydım, ama epeyce yaklaşıp dek bunların ne olduğunu ayırt edememiştim. Sonra bildiğimiz karga olduklarını anlayınca çok şaşırdım. Girit kargası genelde yalnız yaşayan bir kuştur ya da sadece eşiyile birlikte olurdu. Üstüne üstlük kargalar daima karaya yakın yaşardı. İşte tüm bu nedenlerden ötürü karga olmaları imkansızdı, bu yüzden uzaktan ayırt edememiştim. Bu sürüde yüzlerce karga vardı ve en yakın karadan en az yüz fersah, belki de çok daha fazla uzaktılar. Üstümüzden geçişlerini seyrettim. İmdat çağrısını ya da hiç değilse uyarı seslerini andıran bir telaşla birbirlerine galkıyorlardı.

Onlar gidince kuzeye tekrar baktım ve daha fazla kuşun yaklaştığını gördüm. Bunların da bir kısmı kargaydı, ama diğer türler daha çoktu. Mısır turnaları, balıkçıllar, kerkenezler, kartallar ve diğer yırtıcı kuşlar üzerimizden geçip gittiler. Sonra daha küçük kuşlar geldi: kızıl gerdanlar, toygır kuşları, kırlangıçlar, güvercinler ve örümcekkuşları. Gökyüzü kuşlarla dolmuştu. O kadar çoklardı ki adeta güneş arkalarında kaybolup gitmişti. Ötüşleri, neredeyse kulakları sağır eden tiz bir kakofoni gibiydi. Bu türlü göç dalgasında çaresizlik hissi vardı.

Minicik bir kanarya gökyüzünden düşüp omzuma kondu.

Belli ki çok yorulmuştu. Avucuma alıp başımı parmağımınla okşadığımda tüm bedeni titriyor, acınacak halde soluklanıyordu.

Başımı kaldırıp tekrar hayranlıkla izlemeye koyuldum, hala üzerimizden devasa sürüler geçiyordu. Hui ve Zaras yanıma gelmiş, başlarını kaldırıp yukarıyı seyrediyorlardı.

"Neler oluyor Taita?" diye sordu Hui.

"Toplu göçmüş gibi görünüyor. Ama daha önce bunun gibisini hiç görmemiştim."

"Daha çok ölümcül bir tehlikeden kaçıyorlarmış gibi," dedi Hui.

"Vahşi hayvanların, bilhassa da kuşların tehlikeye karşı çok güçlü içgüdüleri olur," diye hak verdi Zaras, sonra onaylamamı istercesine yüzüme baktı. "Öyle değil mi lordum?" Sorusunu duymazlıktan geldim; fakat cevabı bilmediğimden değil, o anda pruvamızın yanından gelen ve büyük cüsseli bir şeyden olduğu duygusu yaratan su sesinden dolaydı.

Küpeşteden aşağı bakınca suyun yüzeyinin adeta canlandığını gördüm. Gövdemizin altında kocaman parlak vücutlar suyu yara yara ilerliyordu. Gökyüzünü dolduran kuş sürüsünün takip ettiği güzergahı, suyun altında da devasa tonbalığı sürüsü izliyordu. İleriye bakınca sürünün kuzey ufkuna kadar uzandığını fark ettim.

Yanımızdan geçen gümüşü biçimlerin sonu gelmiyordu. Sonra onlara başka canlılar da karıştı. Parlak siyah domuzbalıkları, hançer gibi keskin sırt yüzgeçleriyle kuyruklarıyla arkalarında suyu havaya sıçrata sıçrata yüzeyi yarararak ilerliyorlardı. Aşağı yukarı gemimiz kadar büyüklükte balinalar, nefes almak için yüzeye çıktıklarında başlarının üstündeki hava kanalından su püskürtüyorlardı. Kaplan gibi şeritli köpekbalıkları, bıçak gibi sivri dişler sıralanmış şeytani gülümsemeli ağızlarıyla yanımızdan ok gibi geçip güneye doğru ilerlediler.

Sanki tüm canlılar, kuzey ufkunun ötesinde gerçekleşmekte olan korkunç bir afetten dehşetle kaçıyor gibiydi.

Saatler geçtikçe bu devasa kuş ve yüzen canlı yığını giderek azalıp nihayet geride hiçbir şey kalmamıştı.

Sanki terk edilmiş bir dünyada tek başımıza gibiydik; biz birkaç ölümlü ve benimle kalıp omzumda kulağıma tatlı tatlı şakıyan minik sarı kanarya.

Gece üstümüze çökmüştü, yolumuzu sadece yıldızlar aydınlatıyordu ama karanlıkta durmak bilmeden azimle kürek çekiyorduk. Güneş doğduğunda gökyüzünde ve denizde hala hiçbir yaşam belirtisi olmadığını gördüm. Sessizlik ve yalnızlık hiç olmadıkları kadar meşum ve boğucuydu.

Sadece bizi ileriye, Girit'e iten küreklerin ıskarmozlardaki gıcirtısı, gövdeye çarpan suyun fısıltısı ve kürek hızını ayarlayan davulun sesi duyuluyordu. Hiç kimse konuşmuyor, gülmüyordu.

Sarı kanaryam bile susmuştu, öğlen vaktinden az önce omzumdan kayıp güverteye düşmüştü. Eğilip yerden aldığımda ölmüş olduğunu gördüm. Geminin arkasına götürüp minik bedenini kuşların tanrıçası Artemis'e emanet ettim. Sonra dümen suyuna bıraktım. Tekrar yelken direğindeki yerime tırmandım.

Hevesle ufku taradım; ama yine boştu ve hayal kırıklığım katlanılmaz bir hal almıştı. İzleyerek ve ümit ederek tüneğimde bir saat daha oturdum, sonra bir saat daha.

Acımasız güneş ışığı gözlerimi acıtıyordu; bir süre sonra aslında var olmayan şeyler görmeye başladım: hayalet gemiler, ada yanılısamarları. Gözlerimi dinlendirmek için kapadım.

Tekrar açtığımda şaşırımdı; zira halüsinasyonlarım daha da şiddetlenmişti. Küçük gemimizin ötesindeki deniz ufku, sıradağlar gibi gökyüzüne yükseliyordu, ancak sıvı değil katı gibiydi.

Her geçen saniye bu okyanus Alp'leri giderek büyüyor ve daha tehditkar görünüyordu. Şimdi üstleri, yeni düşen kar gibi bembeyaz, parlak köpüklerle kaplanmıştı.

Sonra aşağıdaki güverteden yükselen konuşma sesleri işittim.

Gözücüyla aşağı baktığımda Zaras, Hui ve diğer güverte subaylarının geminin pruvasına koşturduklarını gördüm. Orada toplanmışlar, parmaklarıyla ileriye gösterip birbirleriyle tartışıyorlardı.

Üst güverte kürek sıralarındaki adamlar kürek çekmeyi bırakmış, ayağa kalkıp dikkatle ileriye bakıyorlardı. Gemi hızını kaybetmiş süzülerek adeta durma noktasına gelmişti.

Patrisaya atlayıp kayarak güverteye indim. Yere değer değmez öne doğru koşarken bir yandan da adamlara bağırarak kürek başına geçip gemiyi tekrar hareket ettirmelerini emrettim.

Pruvadaki subaylar sesimi işitince bana doğru döndüler. Zaras beni karşılamak için bana doğru koştu.

"Neler oluyor? Dünya ters mi dönüyor yoksa?" Omzunun üstünden öteyi işaret etti. "Deniz gökyüzünü dolduracakmış gibi kabardı." Paniğe kapılmak üzere olduğu belliydi.

"Dalga o." Zor da olsa sesimin sakin ve telaşsız çıkmasına çalıştım.

"Hayır." Başını hararetle iki yana salladı. "Çok büyük. Hem sırf dalga olamayacak kadar hızlı geliyor."

"Deprem dalgası," dedim kendimden emin halde. "Atlantis İmparatorluğu'nu tarihe gömenle aynı dalga."

"Tüm iyi tanrılar adına, bundan kaçabilmek için yapabileceğimiz hiç mi bir şey yok?"

Zaras'ın mücadele etmeden vazgeçmeye niyeti yok gibiydi, bu yüzden suratına doğru haykırdım. "Mürettebatı uyar, kahrolası! Yedek küreklerin el altında olmalarını sağla. O şey bize çarptığında hasar göreceğiz. Küreklerimizi kırıp atacak. Dümen idaresini sağlamak ve gemiyi sabit tutmak zorundayız. Eğer yan tarafımızdan çarparsa bizi tomruk gibi önüne katıp tamamen batıracaktır. Tüm kapakları kapatıp tirizle. Yelken direğini çıkartıp güverteye uzat ve bağla. Tüm kürek sıraları boyunca cankurtaran halah donat, yoksa mürettebat güverteden düşer."

Zaras, kati emirlerime hemen koşturup kendisine katılması için Hui'ye seslendi. Onlara daha fazla karışmadım. Söylenecekleri söylemiş, gerisini onlara bırakmıştım. Pruvada durup yaklaşan dalgayı izledim.

Yaklaştıkça daha da yükseliyor ve adeta üstümüze doğru koşarcasına hızlanıyordu. Onu karşılamaya hazırlanmak için zamanımız zar zor yeterdi. Ve dalga bizi önüne kattı.

Pruvamızı öyle hızlı havaya kaldırdı ki dizlerim boşalmış, midem ciğerlerime baskı yapıp nefes almamı zorlaştırmıştı. Yukarı, yukarı, hala yükseliyorduk. Geminin kığı aşağıda kalmış, güverte öylesine dik açığa gelmişti ki iki elimle birden payandalara yapışmak zorunda kalmıştım. Serbest malzemeler yuvarlana yuvarlana kık küpeştesine çarparak düşüyordu.

Kıyametvari sahneye rağmen dalgaya karşı geminin burnunun gelmesi için küreklerdeki adamlara mücadeleci emirler haykırmaya devam ediyorlardı. "İskele kürek çek! Sancak küreği bırak!"

Adamlar bağıra bağıra tanrılarına, annelerine onları kurtarmaları için yalvarıyorlar, ama kürek çekmekten de geri durmuyorlardı.

Gemi yükseldikçe dalga yamacı daha da dikleşiyordu; güverte neredeyse dikey hale gelmiş, pruvaımız gökyüzüne dönmüştü.

Kısa bir an için muazzam dalganın sırtının ötesine bakabilme fırsatım olmuştu. O kadar yüksektydik ki uzak ufukta Girit'in güney kıyılarını ve üstüne çöken, adanın diğer ucundaki Kronos Dağı'nın yarık doruğundan püsküren dalga dalga dumanları gayet net görebilmişim. Sülfür sarısı bulutlar birbirlerinin üstüne çıkmak istercesine yoğruluyor, kuzeydeki semayı bir uçtan bir uca dolduruyordu. Sonra dalganın köpüklü zirvesi üzerimize doğru kıvrılıp bizi içine aldı ve *Öfke*'nin güvertesini yeşil suların derinliklerine gömdü.

Cankurtaran halatlarından biri gerilime dayanamayıp koptu; dört tayfa halatla birlikte küpeşteden aşağı uçtu. Kalanımız, su basan lağında kapana kısılmış sıçanlar gibi her yanımızdan hücum eden suyun arasında boğulmak üzereydik. Belime sardığım kenevir halat beni ikiye bölecek gibiydi. Dehşetimi dindirmek için çığlık bile atamıyordum. Gözlerim yavaş yavaş kararmaya başladı. Boğulmakta olduğumun farkındaydım.

Sonra birdenbire pruvaımız deprem dalgasının arkasını yararcasına dışarı fırladı. Neyse ki tekrar boşluğun içine düşmeden önce o tatlı havadan bir nefes koparabilmişim. Sanki sonsuzluğun içine düşmüş gibiydik. Tüm serbest malzemelerle birlikte güverteden düşüp gitmemizi engelleyen yalnızca cankurtaran halatlarıydı.

Sonra geminin gövdesindeki her bir tahtayı, bölmeyi ve borda kaplamasını paramparça edecekmiş gibi sarsan çatırtı ve sarsıntıyla nihayet bir kez daha deniz yüzeyine çıktık. Küreklerimiz, kuru dallar gibi ıskarmozlarda kırılıp parçalanmışlardı.

Tekrar dibe dalacağımızı sanıyordum. Ne var ki küçük, yiğit gemimiz sudan yakasını kurtarmak istercesine sallanıp dalgadan kurtuldu. Suyun üstünde bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola sertçe sallanıyorduk. Güverteler su içindeydi. Adamlar ve malzemeler bir yana savrulmuş, üst üste yığılmışlardı.

Zaras ve Hui hiddetle adamlara doğru koştular; küfürler yağdırarak tekmeleyerek kürek sıralarındaki yerlerine gönderdiler.

Ancak mürettebatın bir kısmı feci şekilde yaralanmış, kollan ya da bacakları kırılmış, göğüs kemikleri parçalanmıştı. Bunlar kenara alındılar. Yedek kürekler, kürek sıralan altında güverteye bağlanmıştı. Kürekçiler, parçalanmış kürekleri ıskarmozlardan çıkarıp denize attılar ve yenilerini yerleştirdiler.

Sonra hepimiz deliler gibi kepçeyle su boşaltmaya koyulduk.

Öfke ağır ağır su seviyesinin üstüne çıktı ve tekrar hafifledi. Davulcular hamle ritmi vermeye başladı. Kürekçiler kürek sıralarındaki yerlerine oturup kürekleriyle suyu yarmaya başladılar. Girit'e doğru hızla ilerlemeye başlamıştık. Bu alçak açıdan ada yine ufuk çizgisinin altında gözden kaybolmuştu. Ancak şimdi Kronos Dağı'nın yanardağ dumanları bana yol gösteriyordu.

Öğlen vaktini biraz geçmişti ki rüzgar çıkmış, güneyden neredeyse fırtına şiddetine ulaşmıştı. Mürettebat kalkıp yelken direklerini yerlerine dikti ve tüm yelkenleri açtı. Hızımız neredeyse iki katına çıkmıştı. Deprem dalgasının ardında bıraktığı su, her yana dağılmış, önümüzdeki adadan kopup gelen bina ve gemi enkazları, ağaç parçalarıyla çalkantılı ve dalgalıydı. Ama pruvadaki bir ekibin tehlikeli enkazı kenara itmesiyle yine de aralarından geçip gidiyorduk.

İki saat sonra Girit'in silueti bir kez daha ötemizde göründü.

Üstünde göğe yükselen volkanik duman sütunuyla kıyasla ufacık ve silik görünüyordu. Artık tanrı

Kronos'un gürlemesi ve kükremesi üzerimize çökmüştü. Mesafe, hengamenin gürültüsünü bastırmaktan acizdi. Deniz yüzeyi, tanrının öfkesine ayak uydurmuş dans ediyor gibiydi.

Kürekçiler, şaşkın şaşkın omuzlarının üzerinden geriye bakıyor, titreyerek korkularının kaynağına doğru kürek çekiyorlardı.

Görevi olmayan mürettebat, güvertede yaralılar ve ölmek üzere olanlarla toplanmıştı. Hepsinin de yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. Ama arkamdan onları Girit'e sürüklemekten vazgeçmemiştim. Artık isyanın eşiğine geldiklerinde Zaras ve Hui kırbaçlarını hepsinin görebileceği şekilde açıp kullanmaya hazır vaziyette başlarına dikildi.

Karaya yaklaştıkça deprem dalgasının ardında bıraktığı tahribat karşısında donakalmıştım. Görüş alanımıza girdiğinde Krimad Limanı'nı güçlkle tanıyabilmişim. Sadece hemen arkasında yükselen İda Dağı'nın zirvesinden limanı ayırt edebilmişim.

Dalga, tüm binaları süpürüp götürmüş, hatta mendireklerin koca taş blokları bile, huysuz çocuğun kenara fırlattığı oyuncaklar gibi denize devrilmişti.

Dağın yamacındaki orman ve işlenmiş araziler adeta kabuk gibi soyulup alınmıştı. Devasa ağaçlar, bina enkazları ve öncesinde kudretli gemiler olan araçların gövdeleri birbirine girip moloz yığınları arasına karışmıştı.

Beni en çok endişelendiren ise ahırların yerinde yeller esiyor olmasıydı. Seyisler ve atlar, dalgaya karışıp denize sürüklenmiş olmalıydı. Prenseslerim adanın diğer tarafındaydı. Atlar olmadan birbirine girmiş orman enkazı arasından onlara ulaşmak günler sürerdi.

Bir an gemiyle adanın etrafından dolaşmayı düşündüm, ama sonra bu fikirden vazgeçtim. Bu tehlikeli koşullarda günler sürebilirdi ve Knossos'a ulaşmayı başarsak bile orada neyle karşılaşacağımızı bilebilmenin imkanı yoktu.

Elimden gelen tek şey, adanın tam ortasında sırt boyunca kurdurduğum yedek at mola yerlerinin, deprem dalgasının gazabını tamamen hissetmeyecek kadar yukarıda olması ve mümkünse atlardan hiç değilse bir kaçının hayatta kalmayı başarmış olmasını umut etmektir.

Derin suların kıyısına, geminin adanın ekseriyeti tarafından korunabileceği, Krimad'ın kalıntılarının iki palamar mesafesi uzağına demir attık. Sonra Hui ve Zaras'ı yanıma çağırdım. "Dağ boyunca yer alan yedek at yerlerindeki ahırlarda, sağ kalmayı başarmışlarsa on ila yirmi at var. Üstünde bir binici, üzengi kayışlarına asılan iki adamla her bir at üç adam taşıyabilir. Bizimle birlikte kıyıya çıkmaları için en iyi adamlarınızdan yirmisini seçin. Yanlarına sadece silah alsınlar; binekleri zorlamamak için zırh olmasın."

Karaya çıkış ekibi hazır olduğunda dev dalganın öfkesinden kurtarabildiğimiz kikleri denize indirdik. Bu ufak araçlara bindiğimizde kıklardeki adam sayısının tehlikeli derecede fazla olduğunu fark ettim.

Dalgalar bizi bir o yana bir bu yana salladıkça ve pruvamıza çarpan her su sesinde sessizce İnana'ya dua ettim. Tanrıçaya, benim sadece onun söylediği talimatları izlediğimi hatırlattım. Bana kulak vermiş olmalıydı. Mendirek enkazına ulaştığımızda tek neden sadece üç adam düşmüştü ve hatta bunlardan biri yüzerek *Öfke*' ye dönmeyi başarmıştı.

Kayalara değdiğimiz anda kıklar paramparça olmuşlardı.

Neyse ki birbirimize el verip mendireğin kalıntılarında tırmanmayı başarmıştık. Başka kayıp vermeden ayağımızı sağlam zemine basmıştık.

Zaras adamları çift sıra halinde düzene sokup sular altında kalmış kasabaya doğru götürdü. Yarısına kadar molozlara gömülmüş birkaç şişmiş ceset dışında kimsecikler yoktu. Sonra dağın alçak yamaçlarına tırmanmaya başladık; buralar da dev dalgadan nasibini almıştı. İlk yedek at molasına giden yolun başlangıcını arıyordum. Tüm izler silinmişti. Yukarıdaki ormandan gelen av borusu sesleri olmasaydı muhtemelen izini asla bulamayacaktık da. Mola yerlerindeki üç adam yukarıdan geldiğimizi görmüş ve bizi karşılamak için yol boyu inmişlerdi.

Çok korkmuşlardı, ama kendilerini onları kurtarmak için geldiğimize ikna etmişlerdi. Durumun bu olmadığını öğrendiklerinde hayal kırıklıkları içler acısıydı. Adamları önümüze katıp bize meydan okuyan dik yamacın yukarısına doğru ağır tempoda koşmaya başladık. Ayaklarımızın altındaki zemin sallanıyor, oynuyor ve deliye dönmüş tanrı Kronos'un öfkesiyle ters akıntıya yakalanmış küçük bir tekne gibi sekiyor, hatta hiç hesapta olmayacak şekilde çöküyordu.

İlk mola yerine ulaştığımızda büyük yıkımdan hayatta kalmayı başarmış toplam altı adam ve yirmi at bulduk. Atlar, ayaklarının altındaki toprak sarsılıp koyun karşısındaki dağdan gelip burun deliklerine yapışan yakıcı kükürdün kokusu genizlerini yaktıkça korkudan deliye dönmüş gibiydiler. Onları sakinleştirip tekrar eyerlemek için tüm maharetimi göstermem gerekmişti.

Orada sadece silahlarımızı kontrol edecek kadar oyalanmıştık. Çift kavisli yayımı, hala kuru vaziyette, balmumu sürülmüş deri kılıfının içinde bulunca çok rahatlamıştım. Yedek kırımlarımın durumu ise aynı derecede iç açıcı değildi. Mola istasyonunun kumandanının kuru kırımlarına el koymam, adamın canını hayli sıkıyordu. Ancak tam itiraz etmeye başlamışken gözlerinin içine bakıp gözümü hiç ayırmadım; bir süre sonra kekeleyip sessizliğe büründü. Sonra ona ve tüm adamlarına mola istasyonunda kalmalarını ve geri çekilmek zorunda kaldığımızda arkamızı kollamalarını emrettim.

Daha fazla zaman kaybetmeden Zaras ve Hui'ye atlarına binmelerini emrettim; sonra küçük konvoyumu ardıma takıp patikanın İda Dağı'nın sırtlarından geçtiği kısma doğru götürdüm.

Tam sırta ulaşmıştık ki yukarıdan üzerimize doğru gök gürültüsü gibi toynak sesleri ve böğürtülerle burunlarından soluya soluya bir vahşi hayvan sürüsünün gelmekte olduğunu gördük.

Devasa cüsseli topluluğun bizi önüne katıp ezip geçmelerine fırsat vermeden tam zamanında adamlarımı yolun kenarındaki sık ağaçların arasına götürmeyi başardım.

Elbette bu hayvanları hemen tanımıştım. Yaban boğası sürüsüydü. Kan çanağı gözlerle öfkeyle bize bakarak yeri dövercesine yanımızdan geçmişlerdi. Sırtları hörgüçlüydü. Postları aynı tarzda siyah ve koyu kahverengi çizgiliydi. Dilleri, açık ağızlarından dışarı sarkmış, yüksek omuzlarına köpüklü tükürükler saçıyorlardı. Panik ve korkuyla kaçıyorlar, dik yamacın eteğindeki dar yoldan yıldırım gibi ilerliyorlardı.

Sürüyü izlerken başka bir sarsıntı altımızdaki dağı titretti. Yamacın kenarında, tam da yaban boğası sürüsünün yolunda derin bir çatlak oluştu. Dağ yamacı o kadar sapa ve sürünün ivmesi o kadar karşı konulamazdı ki boşluğa düşmeleri kaçınılmazdı. Sürünün tamamı uçurumdan aşağı dökülüyor, arkadaki hayvanlar öndekileri ileri doğru itiyor, her biri dipsiz boşluğa doğru uçuyordu. Koca bedenlerinin metrelerce aşağıdaki kayalara çarpışmalarını işitebiliyorduk. Bir süre sonra sessizlik oldu, sonra yanardağın kükreyişi bu sessizliği bozdu.

Ekibimin önüne geçip tekrar yola döndüm ve sırta giden son yamacı tırmandık. Burada tekrar durakladık. Geri dönüp Krimad harabelerinin açıklarında demirlemiş *Öfke*'nin nokta halindeki silüetine baktım. Sonra önüne dönüp eskiden Knossos olan, dünyanın en kudretli imparatorluğunun başkentinin harabelerine baktım.

O büyük limandan eser yoktu. Deniz fenerinden hiç iz kalmamıştı. Devrilip liman koyuna düşmüş olmalıydı. Liman duvarları yerle yeksan olmuş, temelleri bile yok olmuştu. Kuduran deniz, koca şehrin eskiden üstüne kurulu olduğu çıplak kayalara arada engel olmadan hücum ediyordu.

Yüce Minos'un övündüğü on bin gemilik filo, dev dalgayla savrulmuş, sonra parça pinçik olmuştu. Geniş körfezin tamamında suyun üstünde kalabilmiş tek bir tekne dahi yoktu. Ancak üstü yüzen enkazla kaplı sular hala büyük bir uğultuyla kıyıyı dövmeye devam ediyordu.

Yüce Minos'un prenseslerimle evlendiği saray gitmişti; Bahriye binası ve deniz kıyısına sıralanmış diğer tüm taş binalar da.

Tüm bu kaosun ötesinde ikiz yanardağ ağzı kükrercesine gökyüzünü dolduran alevler ve dumanlar püskürtüyordu.

Gördüklerime inanamaz halde bakışlarımı tahribatın üzerinde dolaştırdım. Artık Minos İmparatorluğu yoktu. Kendi deliye dönmüş tanrısı tarafından yok edilmişti.

Kızlarım neredeydi? Yüreğim içimde, sesimin yapamadığını yapıyor, adeta hıçkırıyordu. Beni neden buraya getirdin İnana?

Sırf benimle alay etmek için işkence olsun diye mi?

Sanki dışarıdan bir gücün zorlamasıyla gözlerim, atımın bulunduğu yerin hemen aşağısındaki dağ eteklerine döndü. Çok kısa bir süreliğine de olsa evim olan Mısır Sefateri'ni gördüm; hala tek parça ve zarar görmemişti. Deprem dalgası o kadar yükseğe ulaşmamıştı. Adanın kuzey yamacında ayakta kalan tek bina orasıydı.

"Bu taraftan!" diye bağırdım Zaras ve Hui'ye. "Beni izleyin!"

Atımın sağrısını mahmuzladım. Yamaç kenarından ormana doğru inmeye başladığımızda Kronos Dağı'nın çifte tepesinden gelen yeni bir şok dalgası hepimizi salladı. Aygırım iyice ürkmüştü.

Onu kontrol etmekte zorlanıyordum; üzengi kayışlarım tutunan adamlar tehlikeli şekilde kenara savrulmuştu. Atımı sakinleştirmeyi başardığımda tekrar kayışlara tutundular ve aşağı doğru ilerlemeye devam ettik.

Dörtnala elçilik binasının içine girip atımdan atladığımda bina tamamen terk edilmiş görünüyordu.

"Zaras, Hui! Arkadaki ahır avlusuna gidin, bakın bakalım hiç at kalmış mı? Kızları bulunca Krimad'a geri dönebilmek için daha çok bineğe ihtiyacımız olacak." Kendimi umutsuzluğa teslim etmeye hiç niyetim yoktu. Prenselerim ölmüş olsaydı İnana beni buraya çağırmazdı.

Elçiliğin kapıları ardına kadar açıldı. Binaya dalıp içeride hayatta kalan kimse var mı diye seslendim. Ne var ki sadece sesimi taklit eden yankılar vardı. Odaların hepsi boştu, çoğu talan edilmişti. Eşyalar barbar bir terk edişle tarumar edilmişti.

Hizmetkarlarım ya da şehirden gelen sığınmacılar kaçarken alabildikleri ne varsa almışlardı.

Artık nereye gideceğimi bilmiyordum. İçime kurt düşmüştü.

Kendimi toparlamaya çalışıp yüksek sesle tanrıçadan yardımını istedim. "İnana! Neredeler? Beni şimdi terk etme! Beni onlara götür, sana yalvarıyorum!"

Tanrıça bana hemen cevap verdi. Sesi binanın üst katından aşağıya doğru yankılanıyordu. "Taita! Lordum, sen misin?" Merdivenlerden aşağı koşan ayak sesleri duydum. "En başta yağma arayan başka bir hırsız grubu sandım," diye haykırdı.

Kukuletalı elbisesiyle son birkaç basamağı da koşarak kollarıma atladı. Avuçlarımı başına götürüp

yukarı doğru çevirdim. Bir an yüzüne bakakaldım, sonra nihayet sesim çıkabildi. "Loxias!" diye haykırdım. "Burada ne yapıyorsun çocuk? Seni başka biri sandım."

"Lordum Toran seni beklemem için beni buraya gönderdi.

Geleceğini biliyorduk. Tanrı Kronos'un dağlardaki Yüksek Mabet'ine giden yolu sana göstereceğim." Kendinden geçmiş hüngür hüngür ağlıyordu, ne dediğini anlamakta zorlanıyordum. Sakinleşmesi için sıkıca sarıldım.

"Yavaş ol küçüğüm! Dediklerinin tek kelimesini anlamadım.

Derin bir nefes al ve yavaş yavaş anlat."

"Yüce Minos'un emriyle rahipler Tehuti ve Bekatha'yı Yüksek Mabet'e götürdüler. Tanrı Kronos'u yatıştırmak ve Minos İmparatorluğu'nu alev ve sülfürle yok etmemesi için onları kurban edecekler." Tekrar derin bir nefes alıp telaşla devam etti.

"Yüce Minos'un bakire kırk karısını zaten kurban ettiler, ama Kronos o kurbanları reddetmiş. Öfkesi dinmiyormuş. Nihai kurban istiyormuş: Mısır firavun hanedanının bakire prenseslerini."

"Toran nerede şimdi?"

"Yüce Minos'u bu korkunç eylemden caydırmak ya da en azından sen gelene kadar kurban törenini geciktirmek için Yüksek Mabet'e gitti. Tehuti ve Bekatha'yı kurtarabilecek tek kişinin sen olduğunu söyledi. Her nasılsa geleceğini biliyordu. Rüyasında onu uyaran kapüşonlu bir kadın ... "

Sözünü kestim. "Bu mabedin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi. "Buraya çok uzak değil. Toran gizli girişi ve labirentte yolunu nasıl bulabileceğimi bana söyledi."

Hemen kolundan tutup boş odalardan çıkarak elçiliğin girişine koştum. Zaras ve Hui, tüm adamlarıyla birlikte beni bekliyorlardı. Zaras atından atlayıp yanıma koştu.

"Bulmuşsun ... " diye başlamıştı ki kukuletanın altındaki yüzün Loxias olduğunu fark etti. "Prensesler nerede?"

"Yeter!" Soru sormasını engelledim. "Yolda her şeyi anlatırım. Loxias onları nerede bulabileceğimizi biliyor. Bizi oraya götürecektir."

Hui, elçilik ahırlarında altı at daha bulmuştu, adamların hepsinin binmesi için bu kadarı yeterliydi. Loxias'ı atımın tergisine attım; kollarını sıkıca belime doladı ve aygırımı kırbaçladım.

Sık aralıkla ilerliyorduk. Loxias bizi, adanın dağlık sırtı boyunca batıya doğru uzanan yola götürdü. İki fersah sonra bir yol ayırımına rastladık. Anayol doğruca devam ediyordu, ama daha az kullanılmış dar yol, İda Dağı'nın zirvesine doğru ayrılıyordu.

Bu güzergah devasa bir sedir ağacıyla işaretlenmişti; kuru üst dallan, arka tarafında kalan kabaran volkanik bulutlara doğru süzülüyordu.

"Lort Toran bu ağacın bin yaşında olduğunu söylemişti," dedi Loxias omzumun üstünden. "Ve şu da tanrı Kronos'un sembolüymüş." Sedir ağacının gövdesine çakılmış kocaman yaban boğası kafatasım gösterdi. Boynuzlar yaklaşık olarak köle Vaaga'yı öldüren boğanınkinin iki katı kadardı. Geçen zaman ve güneş, kafatasım inanılmayacak kadar beyazlatmıştı.

Ona bakacak zamanım yoktu; hemen atımı Loxias'ın gösterdiği yöne çevirdim. Sık ormanlık içinde uzanıyordu; genişliği ancak iki atın yan yana koşabileceği kadardı. Yüksek kara taş uçurumla aniden kesiliyordu. Uçurumun alt kısmına kocaman pirinç bir kapı yerleştirilmişti. Kapının ortasında aynı

madenden yapılmış bir kilit çarkı vardı.

Loxias hemen atımın terkisinden atlayıp kedi gibi ayaklarının üstüne yere düştü. Kapıya doğru koşup kilit çarkını çevirmeye başladı; devirleri yüksek sesle sayarak bir sağa bir sola döndürüyordu.

O sırada ben de atımdan inip yayıma kuru kırımlardan birini taktım. Sonra sadağımdan bir çift ok alıp hemen ulaşabilmem için kemerimin içine sokuşturdum. Üçüncü oku kırıme yerleştirip yayımı sol elime aldım. Sonra sağ elimi kılıcıma götürüp kınından biraz çektim. Zaras, Hui ve diğer adamlar beni örnek alıp silahlarını hazırladılar ve Loxias'la benim arkama geçtiler.

Loxias, kilit çarkını son bir kez daha çevirince mekanizmadan tok bir metalik ses geldi. Zaras'a, Loxias'ın kapıyı itmesine yardım etmesini işaret ettim. Aynı anda bir adım yana kayıp yayımı tamamen gerdim; Zaras'ın omzunun hemen üstüne nişan almıştım.

Kapı ağır ağır geri doğru açıldı. Hemen arkasında haremdeki iki yeşil üniformalı kadın asker duruyordu. İkisi de kılıçlarını çekmiş hazır bekliyorlardı. Zaras ve Loxias'a doğru atıldılar.

Zaras, onlar için hazırlıklıydı; kılıcını savurup birinin, erkeksi çıplak göğsüne sapladı. Diğerini okumla öldürdüm. Bu kadar kısa mesafeden ok gövdesine saplanıp omurgasını parçalayarak kürekkemikleri arasından çıkmış, kadının arkasındaki çakmaktaşı duvarlarda parlak kıvılcımlar çıkarıp yere düşmüştü. İki kadın savaşçı da hiç ses çıkaramadan yere yığıldı. Cesetlerinin üstünden ilerledik. Zaras'la birlikte omuz omuza tünelin içinde koşturuyorduk. Yan duvarlardaki köşebentlere konulmuş meşaleler ancak loş bir ışık veriyordu.

"Toran, her ayrımda daima sola dön dedi, yoksa labirente kaybolurmuşuz." Loxias hemen arkamdan seslenmişti.

Sırayla üç yol ayrımında sola döndüm. Sonra tünelin ilerisinden yankılanan çok cılız monoton ayin repliklerini işittim. İleriye doğru koştukça ses yükseliyordu. Bir kez daha sola dönünce aniden önümüzde parıldayan gün ışığını gördüm.

Loxias ve diğer adamlara oldukları yerde kalmalarını söyledim. Sonra bir yanıma Zaras'ı, diğer yanıma Hui'yi alarak devam ettim. Işık giderek artıyordu, sonra bir köşeden daha döndük.

Önümüzü kapatan iki kadın asker daha karşımıza çıkmıştı; ikisinin de bize sırtı dönüktü. Tüm dikkatlerini ileriye vermişler ve varlığımızdan habersizlerdi. Sürünerek arkalarından yaklaştık.

Zaras ve Hui, kadınların ağızlarını kapatarak bağırmalarını engellediler; sonra atik birer kılıç darbesiyle kadın savaşçıları yere serdiler. Cesetlerin üstünden geçince kendimizi kayadan oyulmuş seyir balkonunda bulduk.

Yaklaşık yirmi cubit aşağıımızda, karşı duvardaki sütunlu girişten sızan gün ışığıyla aydınlanan kocaman bir mağaramsı boşluk vardı. Girişten, Knossos şehrinin ve geniş körfezin harabeleri üzerinden ufku kaplayan Kronos Dağı'nın doruklarına kadar geniş bir alan görülebiliyordu.

Hemen altımızda yarım daire şeklinde geniş bir alan vardı.

Zemin, üzerinde altın ve gümüşten yapılmış bir sunağın olduğu bembeyaz kumla kaplıydı. Sunakta, başında çiçeklerden bir çelenk, çevresinde için için yanan buhur çömleri olan altından bir yaban boğası heykeli vardı.

Arenanın ve sunağın çevresi sıra sıra taş oturaklarla sarılmıştı.

Öndeki iki oturak sırası, siyah kostümlü, yüksek şapkalı Minos soylularıyla doluydu. Her zamanki gibi yüzleri beyaz tebeşirle boyanmış, gözlerinin çevresine siyah sürme çekilmişti. Hiçbiri kıpırdamıyor, gözlerini kırpmadan dikkatle aşağıya, arenanın boş zeminine bakıyorlardı.

Bu kadar az olmalarına şaşırılmıştım. Tehuti ve Bekatha Minos'la evlendiklerinde, limandaki sarayda binlerce soylu vardı.

Burada toplanarlarsa elliden azdı. Yanardağ patlaması ve deprem dalgası, Minos sosyetesinin kaymak tabakasından geçiş bedelini almış gibiydi.

Az kişi de olsalar hayatta kalanların arkasında başka bir koltuk sırası yükseliyordu ki burası boştu. Bu sıranın tam ortasında yüksek, altın bir taht vardı. Taht da boştu.

Tahtın hemen arkasında, yeraltı mabedinin girişi yer alıyordu.

Knossos Körfezi'nin bulanık sularının ötesindeki Kronos Dağı'nın uzak manzarasını çevreleyen kocaman bir açık alan şeklindeydi.

Çifte yanardağ ağzından püsküren duman bulutu göğe yükseliyor, neredeyse güneşi kapatıp donuk, ufacık bir sarı gözbebeğine dönüştürüyordu.

Sürünerek geldiğimiz balkon, arenanın zemininden o kadar yukarıda kalıyordu ki yüzü bize dönük seyircilerin dahi göz hizasından hayli yukarıda kalıyordu. Ayrıca, mağaranın tavanından kumlu zeminin hemen üstüne kadar uzanan, koyu renkli perdeler de bizi kısmen gizlemekteydi. Her şeye rağmen fısıldayarak Zaras'a ve Hui'ye gölgelerden çıkmamalarını ve kılıçlarını kınlarından çıkarmamalarını, yoksa dışarıdan sızan güneş ışığını yansıtıp yapmakta olduğumuzu ifşa edebileceklerini söyledim.

Sözlerimi henüz bitirmiştim ki boğa kanı kırmızısı cüppelerini giymiş iki sıra rahip, amfiteatrın iki tarafına sıralandı. Altın taht çevresinde yerlerini aldıktan sonra soyluların, mabedi dolduran hazin ağıtlarına katıldılar.

Sonra birdenbire tüm sesler kesildi ve az önceki ağıtlardan çok daha boğucu bir sessizlik ortamı kapladı. Topluluk inleyerek yekvücut halinde dizleri üstüne çöküp mermer zemine secdeye kapandılar.

Tüm dikkatimle boş tahtı seyrederken, Yüce Minos'un yine başka bir teatral hileyle kendini göstereceğini tahmin ediyordum.

Fakat bu defa ben bile tamamen şaşırılmıştım.

İlk baktığımda taht boştu, sonraysa Minos hükümdarı çelimsiz, iskeletvari annesiyle birlikte yan yana orada oturuyordu.

Annesi, siyah ve sinir bozucu matem elbisesi giyinmişti. Yüce Minos ise tüm krallık nişanlarını giyinmiş ışıltılı göz kamaştırıyor, tüm tebaasının yanında sanki varlığıyla mağarayı tek başına dolduracakmışçasına adeta kule gibi yükseliyordu. Zırhı ve değerli madenlerden yapılmış, tüyler ürperten boğa maskesi gölgelere ışık parıltıları aksettiriyordu.

Nerede olduğu belli olmayan bir orkestranın çaldığı savaş şarkısı, mağarayı ses kakofonisiyle doldurmuş, topluluk kendinden geçmiş coşkuyla tapınma çığlıkları atıyordu.

Yüce Minos'un zırlara bürünmüş sağ elini kaldırmasıyla mağarayı saran sesler bıçak gibi kesildi. Arenanın epeyce yukarısında balkonda olmamıza rağmen bizim bile gözümüz korkmuştu.

Minos başka bir hareket yaptı; topluluk tekrar ayine başladı.

Ancak bu defa ilkel bir öfkeyle dolu vahşi sesler çıkarıyorlardı.

Sonra mağaranın çatısından asılan perdeler kenara çekilince amfiteatrın her iki yanında kayaç duvarda demir parmaklıklı iki geçit ortaya çıktı. Topluluğun sesi, birazdan olacakların öngörüsüyle kudurmuşçasına artmıştı. Kırmızı cüppeli rahipler de bu yaygaraya katılmıştı; ama bu defa başka

unsurlar eklenmişti. Ses, artık dua ya da tapınma sesi değil, şehvetli heyecan, cinsel arzu ve sadistçe kendinden geçme böğürtüleri halini almıştı.

Perdelerin arasındaki açıklıktan falanks düzeniyle yeşil üniformalı kadın askerler uygun adım içeri girdiler. Başlarında, flamingo tüyünden parlak sorguça süslü uzun başlıklar vardı. Tabaklanmış timsah derisinden kalkanlarını kaldırıp üst üste getirerek nizamlarının ortasındaki bir şeyi gizliyorlardı. Arenanın ortasına kadar gelince durdular. Sonra önceden belirlenmiş bir işaretle saflarını sırayla açınca preseslerim ortaya çıktı.

Tehuti ve Bekatha, birbirlerine destek olmak için el ele tutuşup yukarıdaki taş oturaklarda çığlık çığlığa kendinden geçmiş güruha şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Başlarında beyaz güllerden çelenkler vardı.

Ancak tüm kıyafetleri de oydu. Çırılçıplaklardı. Çok küçük, hassas, adeta çocuk gibi görünüyorlardı. Kadın askerler hep beraber geri döndüler ve Tehuti'yle Bekatha'yı bir başlarına bırakarak arenadan ayrıldılar.

Kalabalığın oluşturduğu gürültü, iki can parçamı korkudan sindirmişti; tir tir titriyorlardı. Yüce Minos ayağa kalktı; herkes yine sessizliğe gömüldü. Altın maskeli yüzünü, tapınağın arka duvarında, uzaktaki Kronos Dağı manzarasını adeta çerçeve içine alan açıklığa doğru ağır ağır döndürdü. Tanrısına dua etmeye başladığında sesi giderek arttı. Miğferinin içinde yankılananlar homurtular ve hayvani ulumalardan başka bir şey değildi.

Ne var ki söylediklerinin manasının anlaşılmasında imkansızdı; kemerindeki mücevherlerle süslü kınından kocaman tunç kılıcı çıkardığında her şey gayet açık bir hal almıştı. Kılıcı, boyum kadardı. Yüce Minos, bulunduğu yerden, kurban alanındaki iki çıplak çocuğa doğru döndü.

İşte ilk kez ağızından çıkan sözcükleri, başına taktığı maskeden dolayı boğuklaşmalarına ve kayaç duvarlarda yankılanıp iyiden iyiye anlaşılmaz olmalarına karşın, bu defa anlamıştım.

"Ey yüce Kronos! Tanrıların ilki Kronos! Ben, senin oğlunum; senin tohumun, etinden et, kanından kanım. Bin yıldan beri sana ibadet ediyorum. Bin yıldan beri seni seviyor, sana itaat ediyorum. Bir kez daha karşına, sana olan ahdimi yenilemek için geldim. İlahi ruhunun hasret çektiği kurbanı getirdim. Sana içmen için bakire hanedan kanı getirdim. Yemen için bakire hanedan eti getirdim. Tecessüm etmiş dünyevi halinle ortaya çık ve önüne serdiğim ziyafete iştirak et! Öldür! Ye!"

Kılıcını kaldırıp Bekatha ve Tehuti'nin karşısındaki parmaklıklılı geçide savurdu.

Çift kapı geriye doğru açıldı; ama ardı sadece karanlıktı. Gözlerimi ayırmadan bakıyordum, ama ilkin kapı dikmelerinin ardında hiçbir şey göremedim. Sonra içeride bir şey kımlıdadı; devasa ve hayal gücümü cılız bırakacak derecede tehditkar.

Bekatha acı acı ağlayarak ablasına yapıştı; yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. Tehuti, koruyucu bir edayla koluna girdi; Bekatha iki koluyla birden ablasına sımsıkı yapışmıştı. İki birden geçitten geri çekildiler.

Arenanın ve ötesindeki tüm dünyanın üstüne yoğun, adeta elle tutulur bir sessizlik çökmüştü. Yanardağın uğuldayan gümbürtüsü aniden durulmuş, ayaklarımızın altındaki toprak sakinleşmişti. Sanki yüce tanrı Kronos bile, kendi mabedinde sergilenen bu dramla büyülenmişti.

Sessizliği yırtan ineğimsi öfkeli burun solumaları ve kum serpilmiş zeminden gelen devasa toynak sesleriydi. Geçidin içinden arenaya bir yaban boğası fırladı. Kalabalığın ani uğultusuyla birlikte birdenbire sustu. Ön toynaklarıyla kumu eşeleyip toz bulutu kaldırdı.

Şimdiye dek gördüğüm diğer tüm yaban boğaları siyah şeritli koyu kahverengiydi; oysa bu boğa

Knossos şehrini harap eden deprem dalgasının sırtındaki köpük gibi bembeyaz parıldıyordu.

Gözleri cilalı yakut gibi parlaktı. Öfkesini kusacağı yer ararken, kocaman başını sağa sola savururken adeta bedeni hiddetten daha da şişmiş gibiydi.

Devasa boynuzları fildişi rengindeydi. Simsiyah uçları parıldıyordu ve mızrak başı gibi sivriydi. Boynuz genişliği, bir insanın kol genişliğinin iki katıydı.

Yaratık daha sonra bakışlarını, önündeki çıplak iki çocuğa dikti, başını eğdi. Kürekkemikleri arasındaki kocama hörgüç, öfkeyle sanki daha da kabarmış gibiydi. Yeri eşeledi.

O anda, rengi ve büyüklüğünün yanı sıra yayılan şerir aurasından, bunun bir orman ya da dağ yarattığı değil, şeytan, efendisi adına kurbanı kabul etmek için yanardağın ateşli derinliklerinden gönderilen bir şey olduğunu anladım.

Avına bakarak burnundan soludu. Üstdudağı geriye kıvrılınca uzun köpek dişleri görüldü: bu dişler otobur bir hayvana değil, etobura aitti.

"Sana içmen için bakire hanedan kanı getirdim. Yemen için bakire hanedan eti getirdim." Yüce Minos, yarattığı teşvik ediyordu. "Öldür! Ye!"

Silkinip beni felce uğratmak üzere olan dehşetten kurtuldum.

"Zaras! Hui!" Minoslu topluluğun kulakları sağır eden yaygarası yüzünden sesimi yükseltmiştim.

"Onları korumak için buradan inmemiz gerekiyor. Perdeleri kullanın, ama ne yapın ne edin oraya inin."

İkili, bana toslayarak yanımdan geçtiler; telaştan az kalsın beni yere devireceklerdi. Peş peşe balkon korkuluklarından aşağı kendilerini bıraktılar; havadayken asılan perdeleri yakaladılar.

Onları kullanarak düşüşlerini yavaşlatmış, rahatça arenanın zeminine inmişlerdi. Ne var ki Tehuti'yi kurtarmak için çok geç kaldıklarını fark etmiştim.

Işıldayan beyaz boğa tüm dikkatini Tehuti'ye çevirmişti ve şimdi saldırıya geçmiş, doğruca prensesin üstüne gidiyordu.

Bekatha çılgılık attı. Bu, kesinlikle canavarın öfkesini alevlendiren bir sestti. Zaras ve Hui yere henüz ayak basmışlardı ve müdahale edebilmeleri için önlerinde hala alanın yarısı vardı.

Yayımlı gerip okumu fırlattım. Tam hedeflediğim noktaya, boğanın koca omzuna isabet etmişti; ancak kemiğe denk gelmiş, sekmişti. Vızıldayarak yön değiştirdi ve seyirciler arasındaki bir Minos soylusuna saplandı. Adam olduğu yere yığılıp gözden kaybolmuştu.

Okum, boğanın sırtını kaşımaktan öteye gitmemişti. Tekrar atış yapmaya cesaret edemedim; zira Bekatha kardeşinden uzaklaşıyordu. Panik halinde doğruca saldıran boğanın önüne doğru koşuyordu.

Boğa aniden yönünü Bekatha'ya çevirdi ve ölüm saçan boynuzlarını yere doğru eğdi. Parıldayan uzun boynuzlarından biri, prensesin kolunun üst kısmından yakaladı. Bekatha, hayvanın üstüne doğru savrulurken kırılan kemiğini ve sıçrayan kanı görmüştüm. Sonra yere çarptı, ama sanırım yumuşak kum, düşüşünü yumuşatmıştı. Boğa tekrar vurmak için döndü.

Tehuti hepimizden atik davranmıştı. Boğanın saldırısının önünü kesmek için ileri doğru koştu; canavarın dikkatini çekmek için delice bağırıyor, kollarını sallıyordu.

Boğanın, mağaranın nemli havasından dolayı sıcak ve pis kokulu nefesini püskürttüğü burun deliklerinin altına doğru koştu.

Tam geçerken başına taktıkları gül tacı kapıp canavarın yüzüne doğru savurdu.

Dev boğa afallamıştı, bir an duraksadı; bu Tehuti'ye dönüp, perdelerden arenanın ortasına kadar geldiğini gördüğü Zaras'a doğru koşma fırsatı vermişti.

"Zaras!" diye haykırdı. Boğa, bir an tereddüt ettikten sonra Bekatha'nın yattığı yere doğru gitmekten vazgeçip Tehuti'nin peşinden koştu. Tehuti, ceylan gibi hızlıydı, ama boğa daha hızlı.

Tam prensesin üzerine kadar gelmişken Tehuti son anda kenara sıçrayıp yönünü değiştirerek boğa dönene kadar kendisine bir metre kazandırmıştı.

Prensесin şimdi neredeyse benim olduğum balkonun tam altından geçmek üzere olduğunu gördüm. Kemerimdeki kınından kılıcımı çıkardım; yukarı kaldırıp arenaya doğru fırlattım. Kabzası Tehuti'nin hemen önünde dimdik olacak şekilde kumların arasında yere saplanmıştı.

"Kılıcı al!" diye aşağıya seslendim.

Tehuti yine doğuştan sporcu gibi hızla ve güçle hareket etmişti. Kaçarken tekrar yönünü değiştirip kılıcın yanına geldiğinde kabzasından yakaladı ve sağ eline aldı.

Boğa, prensesin ensesindeydi. Kafasını savurdu; boynuzunun ucu, ıslık çalarcasına bir sesle Tehuti'nin omuzlarının arasından sıyırmıştı. Tehuti, eğilerek hamleyi savuşturup canavarın önünden çekildi ve boğa yanından geçerken karnını içine doğru çekti. Canavar dengesini sağlamak için başını geri doğru savurduğunda Tehuti, boştaki eliyle yakındaki boynuzu, ucunun hemen altından yakaladı.

Boğa, Tehuti'yi boynuzuyla havaya savurduğunda prenses direnmedi. Aksine aynı yönde zıplayarak hayvanın hamlesine ayak uydurdu. Yaban boğasının hörgücünün üstüne kadar yükseldi, tam düşeceği sırada kılıcı tuttuğu kolunu doğrultup ucunu hayvanın omuz başlarının arasına sapladı.

Burada kılıcın ucunu saptıracak kemik yoktu. Tehuti, tüm ağırlığını vererek kılıcı sonuna kadar hayvanın kürek kemiklerinin arasına sokup yaratığın kalbini deldi. Sonra ellerini kabzadan çekip kılıcı orada bıraktı.

Ardından sırtını kamburlaştırıp yaralı boğanın arkasında hafifçe yere düştü; iki elini başının üstüne götürüp tek parmağı üstünde döndü. Öylece durup canavarın durmasını izledi. Boğanın ön toynakları iki yana ayrılmış, burnu yere değene kadar başını eğmişti. Ağzını iyice açıp böğürdü. Boğazından parlak kırmızı kan fişkırmıştı.

Sonra geri doğru sendeledi, arka bacaklarının üstüne düşüp baltayla kesilmiş sedir ağacının düşerken çıkardığı sesi andırarak arenanın zeminine yığıldı. Arka bacakları istemsiz biçimde kasılıp tekme attı ve öylece kaldı. Ciğerlerimi tekrar havayla doldurmam da mağaradaki sessizlik gibi uzun sürmüştü.

Çok geçmeden körfezin karşı tarafındaki yanardağdaki büyük tanrı Kronos, tüm öfkesinin dizginlerini bıraktı. Kurbanından mahrum edilmişti. İkincil benliği olan yaratık, kendi mabedinin sınırları içinde katledilmişti.

Tapınak arenasındaki büyük gösteriden sonra başımı kaldırdım ve karşıdaki Knossos Körfezi'ne baktım; gördüğüm fevkalade manzara karşısında donakalmıştım.

Kronos, öfkesinin doruğuna çıktığında kendi kalesini harap ediyordu. Çok yavaş oluyor gibiydi. Dağın tamamı infilak edip bazısı Girit büyüklüğünde, bazısı da çok daha büyük binlerce koca kaya parçasına ayrıldı. Yanardağın, deniz yüzeyinin binlerce metre aşağısındaki merkezinden salıverilen feci kuvvetle bu kayalar havaya fırladı. Bu derin yeraltı ocağında ısınan kayalar, eriyip güneşi sönmük bırakacakmış gibi görünen ve tüm dünyamızı aydınlatan parlak beyaz ışıkla yandı. Kaya tekrar yüzeyin altına düşünce deniz fokurdamaya başladı.

Kaynayan sulardan yükselen buhar, patlayarak gökyüzüne yükselip her şeyi karanlıkta bırakan fırl fırl dönen beyaz bulutlara dönüşüyordu. Her şey kaybolmuştu: deniz, toprak ve gökyüzü.

Sadece yoğun bir buhar duvarı kalmıştı.

Tüm bunlar sessizce, tüm dünya ve içindeki her canlı nefesini tutmuşken olmuş gibiydi.

Sonra tufanın sesi duyuldu. Suların körfezi geçmesi uzun sürmüştü. Girit Adası'na çarpma sesi, sanki katı bir nesneden düşen kaya kadar sağlam bir şeyden gelmiş gibiydi.

Çevremizdeki mağara duvarları sayesinde kısmen de olsa korunaklı olsak da sesin azameti ve şiddeti karşısında yere kapanmıştık. İnleyerek ve neredeyse sağırlaşan kulaklarımızı tutarak yerde uzanıyorduk.

Ses ve yerin sallanması, mağaranın çatısından koca taş parçaları koparmıştı. Etraftaki herkes çığlıklara boğulmuş, düşen kayaların ölüm korkusuyla hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. Zemin, kasırgaya tutulmuş bir geminin güvertesi gibi zıplıyor, sarsılıyordu.

Kendini ilk toparlayan ben olmuştum. Ancak gözlerim hala yanan dağın ışığıyla kamaşıyordu; gök gürültüsünü andıran sesler duyma yetimi azaltıyordu. Dizlerimin üstünde ilerleyip mağaraya bakındım. Hareketlenen tek kişi ben değildim.

Zaras, sürünerek boğa leşinin yanında uzanan Tehuti'nin olduğu yere gitmişti. Prensese kollarına almıştı. Tehuti'nin nasıl şaşırıp afallamış olduğunu görebiliyordum.

Hui, Bekatha'nın yanında dizlerinin üstüne çökmüştü. Sanki prensese dokunmaya korkuyor gibiydi. Savaş meydanında sayısız kişiye hükmeden bir askerdi, ama sevdiği kadının kanını görünce dehşete kapılmıştı. Bekatha, kırık kolunu sakınıyor, sevdiği ebeveyninden teselli arayan bir çocuk gibi Hui'nin yüzüne bakıyordu.

Onların az ilerisine bakınca Yüce Minos'u gördüm. Eskiden Kronos Dağı'nın olduğu yeri örten buhar bulutlarına bakan mağara ağzında dikiliyordu.

Minos, iki eliyle annesinin çelimsiz bedenini başının üstüne kaldırmıştı. Kadının kafasının ezilmiş, gözlerinin yuvalarından fırlamış olduğunu gördüm. Mağara tavanından düşen kayalar altında ezilip ölmüştü.

"Bunu bize neden yaptın? Ben senin öz oğlunum, kudretli Kronos," diye haykırdı Minos. "Annem senin sevgilin, senin karındı. Sana sunduğum kurbanı kabul edip onun canını bağışlayamaz mıydın?"

Dünyamıza daha fazla kötülük salmadan önce Yüce Minos'u öldürmek zorunda olduğumu biliyordum. Bu defa hepimizi yok ederdi: prenseslerimi, arkadaşlarımı, yoldaşlarımı ve beni.

Yayımı gerip mağaranın diğer ucuna okumu gönderdim.

Minos'un altın göğüs zırhının tam ortasına isabet etmişti. Vücudunu delip geçmiş, okumun zırhında açtığı delikten siyah kan fışkırıyordu. Mabedi, güneşte on gün kalmış çürümüş ceset kokusu gibi bir koku sarmıştı.

Attığım okun şiddeti, Minos'u mağara duvarındaki açıklığa doğru savurdu. Artık görüş alanımdan çıkmıştı. Annesinin cesedi, onu düşürdüğü yerde, eski siyah çuval istifi gibi uzanıyordu.

Balkon duvarından atlayıp perdelerden kayarak arena zeminine indim. Sonra Bekatha'nın uzandığı yere koşarken belimdeki kının kancasını çıkardım. Yanı başında diz çöküp Hui'ye baktım.

"Onu sıkı tut. Bu biraz canını yakacak," dedim.

Kolundaki kırıkları düzeltirken inledi; kılıcımın kınını cebire olarak kullanıp kırığı sabitledim.

Sonra belimdeki torbadan küçük şarap şişesini çıkarıp Hui'ye uzattım.

"Bundan istediği kadar ona içir," dedim. "Ama o harika bir Kiklad şarabıdır; senin gibi bir hödük için çok fazla iyi."

Bekatha, acısının arasında gülümsedi ve fısıldayarak konuşmaya başladı. "Hui benim erkeğim. Bundan sonra o nereye giderse ben de onunla giderim. Onun evi, benim evimdir. Ve içtiğim şarap, onun benimle paylaştığı şaraptır." Kızımın gurur duyuyordum.

Etrafıma bakındım, haremın kadın muhafızları kaçmıştı. Hayatta kalan tüm Minos soylularının da onlarla birlikte gittiğini sanmıştım; ama sonra Zaras ve Tehuti'nin yanında, Loxias'ın beline sarılmış Toran'ı gördüm.

"Bizimle gelir misin eski dostum?" diye sordum. Toran cevap vermeden önce bir an duraksadı.

"Minos İmparatorluğu bugün burada yok oldu, bir daha da asla tekrar yükselemez. Bu beş yüz yıl önce kehanetle söylenmişti." Yüzünde hüzün dolu bir ifade vardı; ama bir süre sonra sözlerine devam etti. "Ben vatanımı kaybettim, fakat Mısır, Hiksos belasına karşı en güçlü müttefikini yitirdi." Derin bir iç çekti. "Her şeye rağmen sizinle birlikte Teb'e gelip, orayı yeni vatanımız yapacağız."

"Zaras ve Tehuti, size sormaya korkuyorum," dedim ikisine dönerken. Tehuti'nin ikisi adına konuşması benim için hiç şaşırtıcı değildi.

"Sevgili Taita, seni de Mısır'ı da çok seviyorum, ama Zaras'ı daha çok," dedi en yalın haliyle. "Eğer seninle Teb'e dönersem, kardeşim beni başka bir barbar ülkesinin çıldırmış kralıyla evlendirmenin yolunu arayacak. Firavunuma ve ülkeme vazifemi sonuna kadar yerine getirdim. Şimdi artık hayatımın geri kalanında özgür yaşamak ve sevdiğim adamla evlenmek istiyorum."

Zaras'ın elini tuttu. "Bekatha ve Hui'yi de yanımıza alacağız; İyonya Denizi'nin ötesindeki kuzey diyarında kendimize yeni bir yuva kuracağız."

"Ben de sizlerle gelebilmeyi çok isterdim, ama yapamam," dedim. "Vazifem Teb'de firavunla. Ona senin ve Bekatha'nın öldüğünüzü söyleyeceğim, böylece sizi aramaya asla birilerini göndermez."

"Teşekkür ederim canım Taita," dedi. Sonra biraz tereddüt edip tekrar konuştu. "Belki günün birinde, tanrılar bize karşı nazik olursa, gelip tekrar bizi bulursun?"

"Belki!"

"İlk oğluma senin adını vereceğim," diye söz verdi. Gözlerimdeki yaşları saklamak için başımı çevirdim. Sonra artık bomboş haldeki taş oturaklara tırmandım. Okumun Minos'un cesedini fırlattığı mağara ağızına gittim.

Kenara gidip durdum ve kralın yüz metre aşağıda, kendi pıhtılaşmış kanından oluşan gölette kayaların üstünde kolları yana açılmış cesedine yukarıdan baktım. Okum, altın göğüs zırhına saplı haldeydi. Miğferi hala başındaydı. Sanki bana dik dik bakıyormuş gibi duran karanlık göz deliklerinden başka bir şey göremiyordum.

"Nesin sen?" diye düşündüm yüksek sesle. "İnsan mıydın yoksa canavar mı, şeytan mıydın yoksa tanrı mı?" Başımı iki yana salladım. "Dualarım bu sorunun cevabını asla öğrenmemek için."

Minos'un annesi, Pasiphae'nin cesedi ayağımın dibindeydi.

Onu da tutup uçurumdan aşağı yuvarladım. Tekrar aşağı baktığımda ikisinin, anne ve oğuldan ziyade, iki sevgili gibi müstehcen bir şekilde kolları ve bacakları birbirine dolanmış uzandıklarını gördüm.

Daha sonra tekrar kızlarımın beni beklediği arenaya indim.

Hep birlikte tapınaktan ayrılıp labirenti geçerek atlarımızın beklediği ormana vardık. Atlarımıza binip son bir kez aile olarak at sürdük. İda Dağı'nın yamaçlarından tırmanıp sırta ulaştığımızda dizginlere asılıp geriye, Knossos Körfezi' ne baktık.

Kronos Dağı artık yoktu, bir kez daha okyanusun sonsuz derinliklerine çekilmişti. Mezarının yerini yalnızca fokurdayan denizin bulanık suları gösteriyordu.

Hep birlikte önümüze, eskiden Krimad Limanı'nın olduğu yere baktık. Filomuzdaki altı geminin de deprem dalgasını atlattığını başardığını ve açıkta güvenle demirlediklerini fark ettik. Bizi almak için bekliyorlardı.

Etrafımdaki herkes neşeyle, heyecanla çığlık atıyor, atlarını ormanın içindeki patikadan son hızla aşağı sürüyordu. İkişerli gidiyorlardı; Lort Toran, Loxias'la; Hui, Bekatha'nın kırık kolunu korumak için göğsüne yaslanmış halde ve Zaras, arkasında dörtnala Tehuti'yle gidiyordu.

Geri yaslanıp gidişlerini izledim. "Bırak, farklı yolculukları burada başlasın ve hepsi için Saadet Tepeleri'nde sona ersin," diye fısıldadım; fakat onlar adına duyduğum keyif, kendi adıma duyduğum melankoliyle birleşmişti: Zavallı yalnız Taita diye düşünürken ancak ağaç tepelerine vuran akşam rüzgarı olabilecek bir ses işittim.

"Asla yalnız olmayacaksın Taita; yüce bir gönül, diğerlerinin sevgisini kendine çeken bir mıknatıs gibidir."

Delicesine bir şaşkınlıkla etrafıma bakındım; başlığı ve peleriniyle ormanın içinden bana doğru geldiğini gördüğümü sandım.

Ama hava kararıyordu ve ben yanılmış olabilirdim.

~S O N~